

MUHSİN İLYAS SUBAŞI

Bütün G rleri

MUHSİN İLYAS
SUBAŞI
BÜTÜN ŐİRLERİ

Kayseri Bükükőehir Belediyesi Kùltür Yayınları
E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 183
Muhsin İlyas Subaşı: Bütün Şiirleri
Muhsin İlyas Subaşı

Bu kitap KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'nin bir kültür hizmetidir.
Eserin tüm hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler izin alınmadan kullanılamaz.

Birinci Baskı: Nisan 2022
ISBN: 978-605-9117-67-8

Yayın Koordinatörü : Salih Özgöncü
Yayın Yürütme Kurulu : Erkan Küp
: Mustafa Erdoğan
: Maide Olgun

Gözden Geçirenler : Gülsema Yurttaş
Rumeysa Ersözlü
Muhammed Karadurmuş
Tuğba Kaygısız
Sena Babur
Mustafa Ergül

Tasarım: www.bilgegrafik.com
Kapak: Ali Saraçoğlu

Baskı ve Cilt: EKSPRES BASKI VE FOTOKOPİ HİZ. LTD. ŞTİ
Anbar, Organize Cd. No:29 D:C, 38170 Melikgazi/Kayseri
(0352) 222 28 78 / www.expressbaski.com

Adres: Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı
T.: +90 352 220 70 90

MUHSİN İLYAS
SUBAŞI
BÜTÜN ŞİİRLERİ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Takdim

Sevgili kitapseverler!

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz. Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakı-

lan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. İlk çağlarda dahi taşlara, mağaralara yazan insanın amacı kendini ifade etmek ve iz bırakmaktır. Gerek tahtalara, ağaçlara, derilere yazılı olsun gerekse iki kapak arasında sahifelere yazılsın kitap, kültürel bir mirastır, toplumun hafızasıdır. İlk emre muhatap olan insan, okur Yaratan Rabbî'nin adı ile kâinatı, kendini, Rabbini ve kitabı. Bu yönüyle kitap vahiydir, hakikattir, dünya ve ahiret mutluluğunun rehberidir. "Eğitimi önemsiyoruz çünkü cehaletin düşmanıyız." sloganıyla hareket ettiğimiz güzel şehrimizde ulaşım, yol, su gibi ihtiyaçları şehircilik anlayışıyla görüp giderdiğimiz gibi, sosyal ve kültürel ihtiyaçları da dikkate almaktayız. Kitapları ve kitap yuvaları olan kütüphanelerimizi hemşehrilerimize sunma gayreti göstermekteyiz. Kayseri Büyükşehir Belediyesi olarak, siz kitapseverleri kitaplarla buluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Gerek basılı, gerek e-kitaplar ile hayal etmeniz ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için kütüphanelerimize bekliyoruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri'de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her

dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif'in dediği gibi: "Okuyorsa ahali, yapılamayacak ne var"... Hayal eden, merak eden, araŐtıran ve okuyan neslimiz gelecek adına ümit vaat etmektedir. Kütüphanelerimizin raflarında okurlarıyla buluşmayı bekleyen her bir kitap bu anlayışla hareket eden hemŐehrilerimizi beklemektedir. Unutmayalım ki bir insanın hayatta kendisine yapabileceği en büyük iyilik; iyi bir okur olmaktır. Bir kütüphanenin rafında, bir kitabın sayfalarında, bir yazının satırlarında gönüllerimizin buluşması dileğiyle...

DR. MEMDUH BÜYÜKKILIÇ

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKANI

Yazar Hakkında

MUHSİN İLYAS SUBAŞI

1942'de Şarkışla'da doğdu. Yükseköğrenimini takiben çeşitli liselerde öğretmenlik yaptı. 1995'de emekli oldu. Lise öğrenciliği döneminde; 22 Mayıs 1963'te Kayseri Ekspres gazetesinin yayın yönetmenliğini, yükseköğrenimi sırasında, iki gazetesinin Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğünü yaptı. 1979/81 yılları arasında Küçük Dergi'yi çıkardı. Bir dönem, bölgesel yayın yapan bir TV'nin genel müdürlüğü ile İhlas Haber Ajansı'nın Bölge Müdürlüğü görevlerini yürüttü.

ESERLERİ:

TİYATRO: Alparslan (1962).

ŞİİR: Vuslat Türküsü (1968); Aydınlığın Gözleri (1979); Bu Yüreğin Ülkesinde (1981); Sevgi Donanması (1982); Deryâdil (1985); Sevdâkâr (1988); Bir Sır Gibi (1991); Aşkistan (2005); Gül Seferi (2013) Tohum (2018) Bütün Şiirleri (2022)

DENEME: Şiirden Şuura (2004). Şehirname (2011) Kendimden Önce (2020); Bir Ben Vardır Bende (2020) Şehirden Kültüre (2020)

ROMAN: Ahtapot (1995); Güneşe Uçan Kelebek (2001); Aşkta Yanan Dede (2003); Ben Onurumu Çiğnetmem (2004); Aşk Prensesleri de öldürür (2011) Ateşi Gül Eylemek (2015) Aşkımı Taşla Yazdım (2017) 5. Halife Ömer Bin Abdülaziz (2019) Ayasofya Tebesümü (2020) Anadolu Selçuklu Sultanları (2021)

HİKÂYE: Aşkta Roller Bitince (2017) Adını sevgi Koyalım (2018)

ELEŞTİRİ: Roman Üzerine Notlar (2017)

SEYAHAT: Gezi Notları (2017)

BİYOĞRAFI: Taşla Konuşan Deha (1996); Ağırnaslı Sinan (2004); İki Mevlevî (2005); Batıdaki Mevlana (2007); Batıdaki Hz. Resûl (2015), Toprağın Dili (2013). Gül Devrini Arayan Adam (2016) Oğuzun Altın Sesi (2019) Vefa İle Donanmak (2019)

ARAŞTIRMA-İNCELEME: Dünden Bugüne Kayseri (1986); Kayseri'nin Manevî Mimarları (1995); Bu Şehrin Hikâyesi (2003); Batı İslâm'ı Tanıdıkça (2008); Batı'daki Mevlana (2007) Batı Türk'ü Tanıdıkça (2008); 40. Yılında Kayseri OSB (2017)

Ayrıca; 'Ortak Değerlerimizin Dili Muhsin İlyas Subaşı' adıyla Dr. Esra Kürüm, Yazar'ın biyografisini kitaplaştırdı.

Sait Özer ise, 'Edebiyatımızın Çınarlarından Muhsin İlyas Subaşı' adıyla bir biyografi kitabı yayınladı.

İçindekiler

VEFA İLE DONANMAK	29
MUHSİN İLYAS SUBAŞI ŞİİRİ	31
PROF. DR. ERDOĞAN ERBAY	
“SAYIN SUBAŞI, SANATI BİR TOHUM GİBİ GÖRMÜŞTÜR”	35
PROF. DR. ÂLİM YILDIZ	
BİR KUŞ GİBİ İKİ KANATLI OLMAK	39
PROF. DR. CELAL KIRCA	
SUBAŞI VE KAYSERİ	49
PROF. DR. NEVZAT ÖZKAN	
“SAYIN SUBAŞI’NIN ŞİİRİ BİZE DERİN TEFERKÜRÜ YANSITIR!”	59
PROF. DR. BEYHAN ASMA	
MUHSİN İLYAS SUBAŞI	67
DR. ESRA KÜRÜM	
MUHSİN İLYAS SUBAŞI BAŞAĞIN BEREKETİNİ TAŞIR	73
YRD. DOÇ. DR. AHMET TEVFIK OZAN	
“MUHSİN İLYAS SUBAŞI TÜRKİYE’DİR!”	75
MAHMUT BIYIKLI	
MUHLİS BİR KALEM, MUHABBETLİ BİR YÜREK MUHSİN İLYAS SUBAŞI	79
MUSTAFA ÖZÇELİK	
İDEAL BİR EDEBİYAT ADAMI MUHSİN İLYAS SUBAŞI	83
KATHARINE BRANNING	

BİR KAYBIN BANA GETİRDİĞİ KAZANÇ	87
DOÇ. DR. HASAN YAVUZER	
MUHSİN İLYAS SUBAŞI'NIN MUKADDES RÜYASI	91
AHMET SIVACI	
ÇOK GEÇ TANIDIĞIM BİR DOST İNSAN: MUHSİN İLYAS SUBAŞI	97
YAŞAR DURAN	
MEDENİYETİMİZİN SÖZCÜSÜ MUHSİN İLYAS SUBAŞI	101
SELİM TUNÇBILEK	
SEVGİLİ DEDEM MUHSİN İLYAS SUBAŞI	105
MERVE DENİZ KOROĞLU	
ÖNSÖZ	107
Benim Şiirim.....	109
Başaranlar Yalnızdır!.....	110
SON ŞİİRLERİ	111
Ölmeden Önce	113
Rubailer	114
Şehir ve İnsan.....	116
Ben Ne Yaptım Bu Aşka?.....	118
İki Tsunami Kurbanı.....	119
Kahverengi Umutsuzluk.....	121
Sırların Rengi.....	122
Şairler Hayallerinin Çocuğudur	123
Bu Kapı.....	124
Aşkın Sultanı	126
Gönümde Saklanan Dağlar.....	127
Güneş ve Biz.....	129
Farkında mıyız?	130
Şiir'in Gücü.....	131
Gözyaşları	133
Bilemem	134
Eserleriyle Yaşayanlar	135
Seçkin İnsan.....	136

Bir Yetimin Gözyaşında Yıkanmıyorsan!	137
TOHUM / 2018	139
İlk Söz	141
Ben	141
Seni Anmak Üzere	142
Gece Türküsü	143
Şair Rahmet Limanı	145
Şair Ölüre	146
Huzurevim Memleketim	148
Ah Sevgiler	149
Rüzgârlar	150
Sarı Papatya	151
İnsanın Beklentileri	152
Taşların Dili	153
Orhun Abidelerinin verdiği Ders	154
Geri Gel Çocuğum	155
Bu Nehirler	156
Dağlar da Küser mi?	158
Dağ Mucizesi	160
Dağların Leylâsı	163
Kanyon	166
Ölümün Dersi	167
Çocuklar ve Savaşlar	168
Yurdumun Türküsü	169
Bu Rüyadan Gel Uyanalım	170
Teslimiyet Şiiri	171
Aşkın Türküsü	172
Bir Mitolojik İzmir Türküsü	173
Çocuk Mucizesi	175
Denizler de Ağlar	176
Geceleri Benden Sor	177
Ellerimi Tutuver	178
Aşklarının Yorgun Kahramanları	179
Her İşçi Bir Destandır	180
Bir Eski Konağın Hüznü	182

Caddeler	185
Caddelerin Sesi	186
Şiir Aşkın Mecnunudur	187
Aşkın Hüsranı	188
İlk Aşğın İzinde	189
Yaşanan Hâldir Ezan	190
Gül Bestesi	191
Ülkem Beşten Büyüktür!	192
Bizden Kopan Günün Özlemi	193
Leylam	194
Geceler Sokaklar ve Aşıklar	195
Hüzün Coğrafyası	196
Karabağ	197
Sultanların Önünde	199
Hayat Sahnesi	200
Aşkına Muhtaç Değilim	201
Ben Uyandığında	202
Nil'in Kirli Sisi	203
Sevda Bestesi	204
Sen De Aşık Olabilirsin	205
Şairin Yaşı	206
Gül Dalında Ağlıyorken	207
Erciyes, Dağ Mucizesi!	209
Kaderime Niye Erken Yazıldın?	212
Sıfır Rublelik Asker	213
Bir Kandil Gecesinde	214
Serbest Beyitler	218
GÜL SEFERİ/ 2013	227
Biz Çileyi Yol Eyledik	229
Vuslatında Yak Beni	230
Ben Sıradan Aşık Değilim	231
Benim Çılgınlığı O Duyar	232
Brak Alıp Götürsün	233
Senin Kapın Açık Kalsın Yeter Ki	234
Bir Ah Ki Beni Kül Eder	235

Sen Yarsın	236
Efendime Naat	237
Ey Sevgili Yâr!	239
Gelir.....	240
Beni Kuşatan	241
O En Büyük Aşkın.....	242
Bir Gül Dalinde Ağlıyorken	243
Söyleme Renklerini Gecenin	244
Utanırım	245
O Yüğü Taşımaz	246
Bir Alev Halinde	247
İçimizdeki Sesler	248
Bu Bir Sevda Dilidir!.....	249
Yol Düşüncesi	250
Eylül Hüznü	251
Şiir.....	252
Şiirin Savaşı.....	253
Şair Sözü Tohum Eder.....	254
Yalnızlaşan Şairler	255
İnsanın Şansı	256
Selçuklu Çinisi	257
Gir Bu Kapıdan	258
Aşka Hudut Çizenler.....	259
Süreyim Yüreğine İçimdeki Atları	260
Onlar Beni Bilir.....	261
Duyabildin mi?.....	262
Bayrak Marşı.....	263
Şehitler.....	264
Şehitler Ölmez	265
Mehmed'in Türküsü.....	266
İnandıkça Yaşarsın!	267
Çanakkale Geçilmez!	268
Savaşın Çocukları	269
Diliyim Annesiz Çocukların.....	270
Acının Dilini Gel De Bana Sor	271
Filistinli Enes'in Dersi.....	272

Bir Dağ Anıttır Allahuekber!	274
Türkistan'da Öldürülen Çocukların Türküsü	275
Kurtulur Türkistan'ın Kuşatılmış Yarnı!	276
Kerkük Ağdı	277
Düşten Sızan Gam Benim	278
Bir Âh ki, Beni Kül Eder	279
Çölün Sunası Leylâ	280
İnsanlar Sevdikçe	281
Güzele Gazel	282
Daha Yolun Başındasın	283
Sevdanın Düğününde	284
Taşı Gözlerimi Yüreğinde	285
Aşkın Daveti	286
Aşkın Rengi	287
Aynalarda Gizledim Bakışlarını	288
Yıkandı Aşkın Kanıyla	289
Gece Düşünceleri	290
Bir Menzil Ötedeki Sevgi	291
Ben Gülüm	292
Bu Uyku Erken Değil mi?	293
Tuna Boylarında	294
Bir Çay Daha Lütfen	295
Kâinatın Dili	297
Geceyi Uyandırmayın	298
Bu Dergâh Sevgi Eker	299
Yüzyılın Yanlıyım Ben	300
Artık Dost Kalacaklar	301
Babaların Sevgi Savaşı	302
Yüreğim Sığınaktır	303
Aşka Artık İnanırım	305
Yeniden Bir Aşka Doğur	306
Aramam	308
Sır ve Rüzgâr	309
Aşk Şiirin Annesidir!	310
Işık Bekleyen Yüreklere Güneşim	312
Ben Her Gece Aşka Doğarım	313

Bir Kuş Ölünce	314
Bu Yağmur	315
Devre Müldür Bu Dünya	316
Aşka Kurban vermeyen Anlamaz Beni	317
Sevmeyi Bilemedik	318
Gül Seferi	319
Pusu	320
Bana Yeni Vakitler verin	321
Aşk Sofrasında	322
Kızılırmak	323
Ah Kızılırmak	324
Suyun Hikâyesi	325
Dağların Leylası	329
Bir Başka Anne	331
Aşkî Gözyaşı Besler	332
Gözler	333
Sevdanın Düğününde	333
Kaldı	334
Türküler	335
Sultanhanı	336
Kurtarın Bu Şehirleri!	337
Alpaslan'ın Ülküsü	338
Yunus'la Sohbet	339
Korkma, Sıcaklığında Ölmem!	340
Atınız Konuşsun	341
Risalet Halkasından	342
Su Beyitleri	345
Kâinat Bir Şiirdir	347
AŞKİSTAN/2005	349
*/ Büyük Armağan	351
*/ Kalbim Aşkınla Yanar	351
*/ Bir Sır Gibi Söyler	351
*/ Sendeki Derdin Diliyim	351
*/ Gönlün Seliyiz	352
*/ Kalbim O'na Defter Oldu	352

*/ İçimizdeki Yol.....	352
*/ Sen "Gül" De Bana	353
*/ Sevmek.....	353
*/ Senin Derdine Düştüm	353
*/ Hapsetme N'olursun	353
*/ Teslim Kapısı.....	354
*/ Sevgili Dost	354
*/ Güldür Bu.....	354
*/ Bir Dünya ki.....	354
*/ Yoklar Beni.....	354
*/ Sessizce Konuşsak	355
*/ Her Gün Göreceksin.....	355
*/ Böyle Yapılmış Bu Resim	355
*/ Kalbin Sesi	355
*/ Aşktan Öte Nen Var?.....	355
*/ Bu Yürek.....	356
*/ Bulutun Gözyaşı.....	356
*/ Gönlünde Isıt Aşkını	356
*/ Gül Yüzlü Mevsim	356
*/ Çare Olmaz Bilirim!.....	356
*/ İnsan Bu.....	357
*/ Aşkın Kanadı Yok.....	357
*/ Gitmekteyim.....	357
*/ Aşktır Bu.....	357
*/ Çaldım Sesimi.....	358
*/ Gurbet Kime Gülmüş.....	358
*/ Biz.....	358
*/ Gönlüne Dön.....	358
*/ Kader Damgaları	358
*/ Sen Korkma.....	359
*/ Bir Nur Ki	359
*/ Leylâ Gülü Katsın.....	359
*/ Her Çektiğimiz Âh	359
*/ Gönlü Kuşatmışsa O.....	359
*/ Arınmış Gibiyim.....	360
*/ Gel Yakma Bu Sevdalıyı.....	360

*/ Gölgen Gibiyim	360
*/ Sus Söyleme Sevdamızı.....	360
*/ Sıcak Hâtırayı.....	360
*/ Gör Bizi.....	361
*/ Aç Gönlünü.....	361
*/ Kalsın Sana Bizden	361
*/ Unutulmuş Yıldızım	361
*/ Göster Dertsiz Öleni.....	361
*/ Sen De Otur Küllerime.....	362
*/ Umudun Ak Rengi.....	362
*/ Yunus'un Vârisiyim.....	362
*/ Ey Aşk	362
*/ Gel, Tut Yüreğimden.....	362
*/ İniver Gönlüme Gel.....	363
*/ O Zor Görse De Hoş.....	363
*/ İnsanları Hoş Gör	363
*/ Yollara Düştüm	363
*/ Söz Yüğü	363
*/ Sarhoş Gibiyim.....	364
*/ Sevdama Bakın.....	364
*/ Rüyalardan Öte Bir Şey	364
*/ Yıldızları Saklardı	364
*/ Gelir	364
*/ Çıktın Çöle Ey Sevgili.....	365
*/ Öldürme N olur	365
*/ Bir Gün Gelecek.....	365
*/ Duymakla Yetinmem	365
*/ Güzelim.....	365
*/ Mutrîb.....	366
*/ Süzülen Şarkı Benim.....	366
*/ Her Dağ Doğurur	366
*/ Fitrat Neyi İsterse.....	366
*/ Mey Sunsa da Sâkî	366
*/ Bizde Dirilmek.....	367
*/ Cânân.....	367
*/ Sor.....	367

* / Sordum Seni.....	367
* / Gönül Burcunda	367
* / Dertsiz Yürürüm.....	368
* / Ah Türkülerim.....	368
* / Sinan	368
* / Hangi vebâlin Dilidir.....	368
* / Hâtıralar	368
* / Mevlânâ'ya Yâr Etti	369
* / Hırsımız	369
* / Türkçem, Dilde Sesim.....	369
* / Bir Gün Göreceksin	369
* / Bayrak Aşkla Büyür.....	369
* / Şehitler.....	370
* / Bir Dağ Ki.....	370
* / Çocuklar.....	370
* / Onlarla Çoğaldık.....	370
* / Anne.....	370
* / Yurt Ülküsü.....	371
* / Atlarla Ulaştım.....	371
* / Nal Sesleri.....	371
* / Kader.....	371
* / Şair.....	371
* / Hak Bestesi Bu	372
* / Beklenen Son.....	372
* / Ölüm En Büyük Adalettir.....	372
* / Ölümün Gizli Eli.....	372
* / Bu Yolun Var mı İzi	372
* / Ebru I.....	373
* / Ebru 2.....	373
* / Rüyalardan da Ümit Yok.....	373
* / Senden Sana Koşudur Bu.....	373
* / Gel Yakma Bu Gönlü	373
BİR SIR GİBİ / 1991.....	375
Bir Sır Gibi	377
Vuslat.....	378

Bir Ölümsüz Aşk İçin.....	379
Bana Müjdelesin.....	380
Vardır.....	381
Muzdarip Bir Gül Gibi.....	382
Beni Menziline Eylemiş Düğüm.....	383
Bu Yolculuk.....	384
Kaderim.....	385
Bana Ulaşır.....	386
Bilemiyorum.....	387
Geceler.....	387
Geceye Sitem.....	387
Merhaba Sevdalılar.....	388
Gizli Yara.....	388
Götüreyim Saltanatını.....	389
Bir Yanık Türküyüm Ben.....	389
Yeşil Türkü.....	390
Gün Gelecek.....	391
Hasretin Dili.....	392
Uyanır.....	393
İstanbul.....	394
İstanbul İnsanı Aşka Eğitir.....	395
Ses Haritamız.....	396
Ezel'den Ebed'e Yazdı Tekbir'i.....	397
Kim Bilir.....	398
Şair Bilir.....	399
Tut Getir Baharı.....	399
Dağlar ve Ben.....	400
Diyalog.....	401
Bulduklarım.....	402
Ben Annemin Telifiyim.....	402
Na'tı Şerif.....	403
Yakar Beni.....	404
Ufkumun Nuru.....	405
Bir Nur Anıtı.....	406
Sevdayı Donatır.....	407
Dersimiz Sevgi.....	408

Gönlün Gönle Bakışı.....	410
Aşk Şahit Gördük Varlığa.....	412
Aşk Bir Davettir.....	414
Yâr İle Bayram.....	415
Rüzgârın Hasreti.....	416
Açılır Tüm Perdeler.....	417
SEVDAKÂR / 1988.....	419
Bir İnce Yola Düştüm.....	421
Sensiz Bir Bilmecemim.....	422
Mor Ötesi Sevda.....	423
Zamana Karşı.....	423
Gel.....	424
Kuşatma.....	424
Balkan Acısı.....	425
Yurdum.....	425
Yağmur.....	426
Gelemiyorum.....	427
Sevdaya Gazel Gibi.....	428
Serpilsem Güllerinize.....	429
Sen Züleyha Mısın?.....	430
Kerem.....	430
Erciyes'in Keremi.....	431
Ana.....	431
Çocuk ve Melek.....	432
Gözleriniz Karanfildir.....	433
Gül ve Dal.....	433
Öğretmenim.....	434
DERYÂDİL / 1985.....	435
Benim Şiirim.....	437
Gençlik Türküsü.....	438
Yüreğinle Tut Beni.....	440
Kendimden Önce.....	441
Mor Ötesi Sevda.....	442
Yüreğimiz.....	443

Gün İçime Hiç Doğmadı.....	444
Huzur Bulayım.....	445
Düştüm.....	446
Bir Aşk ki.....	447
Sevda Arzusu.....	448
Sevdana Uyanalım.....	449
Hilalini Remzettik.....	450
Saklar Sırrımı Kader.....	451
Sesler.....	451
Çiçeklerin Gıptası.....	452
Olmaz mı?.....	453
Bölüştüğümüz.....	454
Beni Bekleyen Sabahlar.....	455
Kâinatı Sırtımda Taşıyorum.....	456
Sığınma.....	457
Bir Yeis Ağlayıverdi.....	458
Uyanışa Doğru.....	459
Bir Hüzün Sorusu.....	460
Farkımız.....	461
Haydi Kalemim.....	462
Yollar.....	463
Kitaplarım.....	464
Son Teselli.....	465
Aynanın Anlattıkları.....	466
Acılar Bende Doğar.....	467
Aldanan İnsan mı?.....	467
Çağdaş Ananın Dramı.....	468
Çağdaş Mecnunlar ve Leylalar.....	469
Resimlerdeki Leyla.....	469
Mektuplardaki Leyla.....	470
Sokaklardaki Leyla.....	470
Eşitlenmek.....	471
Yuh Olsun!.....	472
Derebeyi Atlıları.....	473
Kronik İntihar.....	474
Bu İnsan.....	474

Yaratılış Sırrı	475
Geleceğe El Uzatan Bir Çocuk	476
Sığınırken Bile	477
Bir Çocuk	478
Derdimin Ortakları	479
Anaların Gözlerinde Yanarım	479
Endülüs Rüyası	480
Tuğlar	481
Sen Orada Ben Burada	484
Gideriz	484
Gönlümde Düğümlendi	484
Söyletene Bak	485
Ne verir?	485
Bayramlar Yoktur	485
Gel	485
Sarhoş Gibidir	485
İsteddiğine versin	486
Farkı Söyle	486
Emziriyor Ruhunu	486
Biliriz	486
Yürüsün	486
SEVGİ DONANMASI / 1982	487
Gel	489
Açlık	489
Leylâ	490
Biter	491
Sır	492
Ne Gam	493
Avcısı Oldu Gönlüm	493
Getirdim	494
Selama Duracağım	494
Son Sığınak	495
Dua	496
İnsanın Miracı	496
Vuslat Koşusu	497

Gizli Ahenk.....	498
Son Zevkim Aşk Olunca.....	499
Ürperip Sana Ulaştım.....	500
Gönlümdeki Saltanat.....	501
Çağrı.....	502
Çözemez Bu Bilmeyeceyi.....	503
N'olursun?.....	505
Hicret Meyveli Çınardı.....	505
Nur Ulaştı Medineye.....	506
Kutlu Göç.....	507
Hicret'in Yorumu.....	508
Yurt Acısı.....	509
Bir Yetimin Türküsüdür.....	510
Son Dua.....	511
Afgan Figanımdır.....	512
Sıcak Düğün.....	515
Mümkün mü?.....	516
Son Durak.....	516
Çınarın Ağıdı.....	517
Öğretmene.....	518
Kayseri.....	519
Mızrabı Vurma Yüreğime.....	520
BU YÜREĞİN ÜLKESİNDE / 1981.....	523
Bu Yüreğin Ülkesinde.....	525
Değişmem.....	526
Huzur.....	527
Gider.....	528
Arayış.....	529
Huzur Çağım.....	530
Bilâl Sevdasınca.....	531
Ney.....	532
vebal Kelepçeleri.....	533
Kader.....	534
Ebabilere Çağrı.....	535
Hoşgörü.....	536

Zarardakiler	536
Öğüt	536
Kıskançlık	536
Sevmek Yük mü Oldu?	537
Harpler İlkel Çağın Oyunu Kalsın	538
Afganlı Gence Mektup	539
Savaş Çocukları İçin	540
29 Mayıs	541
Büyük Rüya ve Bir Kahraman	542
Mavi Türkü	543
Asım'ın Nesli	544
Bu İman ki	545
Yâre Gazel	546
Deniz	547
Deniz ve Ben	548
Dilenci	549
Bir Vahşi Heyecan	550
Sevgi Başağı	550
Düşünce ve Ölüm	551
Kıskançlık	552
Kıracı	553
Aza Şükür	554
Savaşı Kendinle Yapıver	555
Geceye Şiir	556
Bir Meçhulle Konuşma	557
Umut	557
Kuyu ve Ben	558
Soğuk Hüzün	559
Düş Üşür	559
Soru	559
İnsanlığın Atası	560
Yıllar Çözer mi?	561
Sana Dost Ben Varım	562
Bahar ve Çocuk	563
Çiçekler ve Çocuklar	563
Beşinci Çocuk	564

Kirli Gurur	564
Çocuk ve Biz.....	565
Büyük Doğan Küçüğüm.....	566
Çalma Kapımı Hüzünle	567
Sevgi Yük Olmaz.....	568
Baharda Bir Pazar	568
AYDINLIĞIN GÖZLERİ / 1979	569
Öneri	571
Kuşlarla Gelen	572
Farklı Duygular.....	573
Felsefe.....	574
Küçük İz	574
Mutluluğa Çağrı.....	575
Dolunay	575
Sevgi Koçaklaması.....	576
Bahar 1	577
Bahar 2	577
Bilmece	578
Bendekiler.....	578
Göç.....	579
Zaman ve Biz	579
Gülün Olayım	580
Savrulayım Yellerine.....	580
Mezarlar I.....	581
Mezarlar II	581
Hasta.....	582
Veda.....	583
Şadırvan	584
Görebilmek.....	584
Kubbeler	584
Sofram.....	585
Gel.....	585
İzdüşüm.....	586
Yaz Duyguları	586
Yaz Yağmurları.....	587

Iraktakiler	588
Bahar Geceleri	589
Bir Ölür Bin Diriliriz!	590
Kardeş Kini	591
Savaş	592
Hatıra	592
Şoför	593
Yeniden Doğuş	593
Çocuklar	594
Olabilsen	594
Sonsuzluk	595
Dilek	596
Akabe Buluşması	597
Ağlamasın	598
VUSLAT TÜRKÜSÜ / 1968	599
Münacat I	601
Münacat II	602
Hz. Peygamber'in	603
Allahım	604
Dünyaya Gülememek	605
Peygamber Aşkı	606
Ne Güzel	607
Anamın Türküsü	607
Savrulayım Yellerine	608
Senin Aşkın	609
Dinlerseniz	610
İstirap Yumağı	611
Çilemin Türküsü	612
O ki Peygamber	613
Realite	614
Ayasofya Önünde	615
Hani?	616
Sensin	617
Türk Ülküsü	618
Palikarya Sürüsü	619

Beklenen Dost	620
Mutluluğun Türküsü	621
Zelzele	622
Bende.....	623
Kervan.....	624
Gezdim Anadolu'yu Bir Baştan.....	625
Baharı Uğurlarken.....	627
Menfaat.....	627
Bu Sevda.....	628
Sofram.....	628
Minare.....	628
İhtiyaç Olan Şey	628
Eksiklerim.....	629
Benim Vecdim	629
Sevdiklerim.....	629
Son Yöneliş Noktası.....	629
En Güzeli.....	630
Hasret Kaldığımız.....	630
Devasız Dert.....	630
Yıldızları Gözlerine Sakladım.....	631

VEFA İLE DONANMAK

Bir Hatırlatma

Kitabın başına aldığımız bu metinler, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteği ile İl Kültür Müdürlüğü ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin 8 Nisan 2018 tarihinde, ortaklaşa düzenlediği, "60. Hizmet Yılı" münasebetiyle önce "Üstün Hizmet Ödülü" verildi. Arkasından Anma Programı düzenlendi. Bu programda konuşma yapan ilim ve edebiyat adamlarının Muhsin İlyas Subaşı'nın kültür ve edebiyatımıza katkısı anlatıldı. Buradaki metinler, bir şair ve yazarın ülkemiz kültür ve edebiyat kamuoyunda sahip olduğu yer ve önemin bir yansımasıydı. Şiirinin önemini kavramak bakımından burada bunun değerlendirilmesi uygun görülmüştür.

MUHSİN İLYAS SUBAŞI ŞİİRİ

PROF. DR. ERDOĞAN ERBAY

Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi

Muhsin İlyas Subaşı şiirinin ana gövdesi, düşüncedir. Diğer bir ifade ile onun şiiri, kültür ve medeniyetimizin ana damarı olan hikmeti, hikmetle hikmetli söyler. Muhababını uyarmak için ünleyen bir şiiirdir. Subaşı, Şairi tanımlarken bu hakikate işaret etmektedir:

*“Şâir, hayalinden geçenin saf dilidir,
Şâir, yaşanan bin çilenin bülbülüdür,
Ondan açılır gönlümüzün nağmeleri;
Şâir, bize aşkın sunulan ak gülüdür...”*

Aşk, varlığın başlangıcıdır. Başlangıç noktasına göndermede bulunan şair, hangi kaynaktan beslenip dilleneceğini de belirlemiş olur. Şairin meydan alması, sözle yola çıkan insanın hallerine tercümanlık içindir. Şiir hayalin katıksız dili, çile deryasının tek habercisi, gönlün nağmesi ve bize verilen en güzel duygunun, aşkın gülüdür. Şair, günlük hayatın kirletemediği bir dil kurucusudur. Dile dökülemeyenin duyurucusudur. Gönül ferahlatan nağmelerin bulucusudur. Var oluş esrarının çözücüsüdür.

Yirminci yüzyıl şiirimizin, yerli, millî ve özgün değerlerini şiirin sorumluluk alanına taşımayı, millet ve medeniyet için görev bilen isimlerden birisi de, Muhsin İlyas Subaşı'dır. Onun şiiri, bu sorumluluğun meyvesidir. Subaşı'nın şiiri, düşünen şiiirdir. Düşüncenin peşinde, çözüm geliştirir. Zira, Subaşı şiiri, gerçekte yaşanmamış, masa başında kurgulanmış, içi kof, ötesi olmayan dünyeviliğin kaotik çağdaşlığından damıtılmış, dramatik ve trajik saplantılar icat etmez. Açmazları ve çıkmaz sokakları yoktur. Şiir, insana bahşedilmiş en güzel ve mükemmel ifade biçimi olmasının yanında, hemen her zaman ânın dışında ve gelecek adına ümit taşıma görevi de üstlenmiştir. Çünkü şiir, ağıt değildir. Günlük hayatın zorunlu kılıp baskıladığı engelleri aşmada, çoğunlukla açılacak bir kapıdır. Subaşı'nın şiiri, işte tam bu nokta üzerinde karargâhını kurar. Ardından, gelip geçen hayat yolcularına, yolculuğun esrarını anlatır. İnsana ilişkin yol işaretlerini, gerekli yerlere dikme sorumluluğu öncelikli amacıdır. Subaşı'nın şiiri, fânîlik yolunu adımlayan âdemoğlunun var oluş serüvenini geçmişten bugüne devrettirirken çok önemli bir hususa da dikkat çeker. Onun şiiri, yarın için işe yaramayacakları güzergâhın dışına iter, peşinden menzili maksûda selâmetle ermenin yol göstericiliğini üstlenir. Şiir ümitse, ağlamaya ve bağırma gerektirmez. Subaşı, Benim Şiirim 'de,

şiiirin tarihine yönelik değil, ancak, kendi şiiirinin karakterini açıkça ortaya koyar. Bu şiiire gökkuşağı rengini veren hususlar, herhangi bir gizliliğe sapanmadan sıralanır.

*“Oturup düşünsün benim şiiirim,
Ne ağlasın, ne de bağırıversin.
Gurbet, Hikmet, Hasret pınarlarından,
Geçip son kapıya sevgiyle ersin.”*

Subaşı'nın şiiiri, bütün hüviyeti ve heyetiyle ağırbaşlı bir duruştur. İnsan için tefekkür hâli, fizik ve metafizik âlemi kavramak bakımından zorunlu olduğu kadar, ferdi bir iradenin de yansımasıdır. İşte, şairin şiiiri için çizdiği dairenin merkezinde yer alan nokta, düşünme eylemidir. Başkalarının ürettikleri üzerinde eşelenen bir söyleyişin, özgün ve belirleyicilik vasfından söz edilemez. Düşünme eyleminin beslediği ruh, hakikatin peşinde koşmayı düstur edinir. Ödünç alınmış bir ağlamanın ardından yürüyeceklerin adımları boş; karşılaştığı meselelere çözüm üretmek yerine olur olmaz yerde dizleri üzerine yığılıp ağıta dönüşen çılgınlıklar gereksizdir. İşte, Subaşı'nın şiiiri, bahsettiğimiz iki duruma da karşı bir direniş, bir başkaldırıdır. Bir medeniyetin ayrıcalıklı nehirlerinden varlık devşiren şiiir, hasreti, gurbeti ve hikmeti mülk edinip yoldan sapmadan kendini bulur. Şiiir dediğimiz söz varlığı, doğrudan doğruya insana dair olanı anlatır. İnsana has sevgi değerlerini mısralarına taşıyan şiiir, bir aşamadan sonra bunları da geride bırakarak visale ermelidir. Aslında insanın yaşadığı serüvende belirleyici konumda duran hallerin gerçek anlamları, mutlak olanda saklıdır.

Subaşı'nın şiiiri, bir taraftan da, insanın sonsuz duygu denizinde rahata erer. Düşünce ile beraber duygunun da şiiirin nefes alma kaynaklarından biri olduğu göz ardı edilmemelidir. Subaşı şiiirinin vücut bulduğu, düşünce ve duygu alanı, Şarkıslâm medeniyetinin, insanı algılayış biçimine mutlak bir uygunluk ifade eder. Batı medeniyetinin insan algısı tek taraflı ve bütünüyle maddeden ibarettir. İki medeniyetin insan anlayışı farklılığı, şiiir dâhil, diğer edebî türlerin insanı ele alış tarzına ve işleyişine de yansır. Şarkıslâm anlayışının insanı konumlandırıp yücelttiği yerde, Batı pozitivismi, insanı, dünyevî olmak gibi bir sıradanlığa indirger. İşte, Subaşı, insan varlığının düşünce ve duygularına tercümanlıkta ilk sırayı alan, her zaman köşeyi tutan şiiire, insanı bir bütün olarak yerleştirir. Bu anlayış, insanla ilişkili sanat ve edebiyat eserinin, insanın kendisi gibi, sonsuzluk yakalayabileceğinin de ispatıdır.

*“İnsanın çok yönlü duygularında,
Buluversin o da bir küçük liman.
Geleceği dünün göğüslerinden,
Şiiirimle emip büyüsün zaman.”*

Muhsin İlyas Subaşı'nın şiiri, soylu bir şiirdir. Çünkü mülk edininip sahiplendiği bir medeniyetin mirasçısıdır. O, bir mirasçının üstlenebileceği en büyük ve ağır yükü üzerine almıştır. Nedeni şudur: Soylu bir geçmişin bugüne söyleyeceği şeyler, her insanın taşıyabileceği sorumluluklar değildir. Zaman ve şartlara karşı, varlığını belirlemiş, insanlık için değerler üretmiş, tarihin yanında coğrafyaya mührünü vurmuş bir duruşun halefi olmak, iyi ve güzeli daha üst bir seviyeye çıkarma düşüncesini zorunlu kılar.

Subaşı bir kâşif, şiiri ise bir keşiftir. Yeni ve özgünü yakalayıp tekrardan kurtulabilmek, daha önce nelerin yapıldığını merak edip öğrenmeye bağlıdır. Batılılaşma süreci ile başlayan geçmişin inkâr zihniyetini açıktan hedef almasa da o, ortada olanın görünmeyen sırrını derin bir sezikle kavradığını hissettirir. Şark İslâm medeniyetinin ortaya koyduğu ölçüler dairesinde teşekkül eden Osmanlı şiir kültürünü, oluşturduğu zemini yok saymaya başladığımız tarihten bu tarafa, muhalif zihniyetin kadük anlayışında mahkûmiyete maruz bırakılmış olan şiir, Subaşı'nın keşiflerinde kapılar açıcı bir anahtardır. Kendi şiirini kurmak adına, dünün edebî zevkini inkâra kalkışmaz. Şiiri, çift kanatlı bir kuş gibi, fikirle his ortaklığının ürünüdür. Şiiri, siyasî ve ideolojik bir saplantının akim bıraktığı köksüz ve dünyevî bir söylemin değil, yaratılışın sırrına ermek için yüreğinde yangınlar alevlenen bir kulun mısralarıdır.

*“Soylu bir geçmişin mirasçısıyım;
Divan'lar keşfimde anahtar benim.
Fikirle hissimi kucaklar dünyam,
Hilkatin sırrına teşne yüreğim.”*

Subaşı şiirine, şiir tarihimizde bir yer belirlemek gerektiğinde, bir hususu özellikle göz önünde bulundurmak şarttır. Bu, şairin yirminci yüzyılın ürettiği felsefî, sosyolojik, psikolojik ve psikanalitik moda söylemlere asla dönüp bakmamış olmasıdır. Anadolu irfan coğrafyasını teşekkül ettiren, kaynağı ilâhî olan söz hediyesi, onun biricik rehberidir. Yüzyılın icadı kavramlar aracılığıyla şiirini bir yerlere taşımak, daha açık ifade etmek gerekirse, şöhret bulup şiirden nemalanmak aklına bile gelmemiştir.

*“İçgüdü, dış tesir ve çılgın hayâl,
Kalemime şükür, belâ olmadı.
İlâhî idrâkin mevhibesine
Bunlarla şiirim yol da bulmadı.”*

Subaşı'nın şiiri, fitratında var olan, kendini bilme heyecanının peşindedir. Öncelikle, varlık aynasına yansıyan ben'i çözmek, çözenin zevkine ermek, bu zevkle sonsuza yürümek asıldır. Bu bakış açısı, bir hükme ulaşmayı mümkün kılmaktadır. Şiir, önce kendini bulmak, ardından var oluşun sırrına ermek için araçtır. Elbette, bu hususta

birçok tanım ve teklifler yapılabilir. Ancak, Subaşı gibi, dava erlerinin söylemek ve yazmak adına bir mecburiyetleri yoktur. Türü ne olursa olsun, söze döktükleri her şey, hakikatin perde perde açılması içindir.

*“Mayamda deryâdil bir heyecan var,
Öncelikle beni bana koşturur.
Kendimi buluşun yorgun zevkine,
Sonsuz bir koşunun kahrını vurur.”*

Subaşı'nın şiiri, nihayetinde aşkın şiiridir. İnsan için aşk, kendini bilme makamıdır. Kendi oluş sırrını çözen insan, vusulün usulsüz olmayacağını da öğrenmiş demektir. Aşk, Tek'tir. Tek'e dâhil olan Subaşı, gayrın meşgul eden kesretinden de kurtulmuştur. Şiirinin kıymeti, söz söylemeyi öğretenin azamet ve lütfundan kaynaklanır; şiirinin gayesi, akıl ve gönül sahibi olarak, idrâk ehli olanlara yol göstermektir.

*“Aşkında kendimi idrâk gayreti,
Bir terkinin mermerine renk olur.
Gönlümdeki sırrı remzeden Tevhid,
Telkin çizgisinde kendini bulur..”*

Sonuç

Subaşı'nın şiiri, yeryüzü nizamının adalet üzere uygulanmasını sağlayan bir milletin mirasçısı bir şiirdir. Mülk edindiği değer ve kıymetleri, gelenekten sapmadan, yeniliğe söyleten şiirdir. Başkalarının ürettikleri yapmacık hayâl, iz ve yollar, bu şiirin dünyasına hiçbir zaman girememiştir. Kendi gündemini belirleyen, bu belirlemeden hareket ederek gündem oluşturan bir tefekkürün, bir irfanın ve bir marifetin şiiridir. Anadolu irfanının hikmet taşıyan sözlü kültürü, bu şiirin asıl kimliğini şekillendirir, mayasını oluşturur.

İlâhî öğretinin soylu söyleyicisidir. Zira bu şiir, asil olanın asaletini taşıma liyakatini hak etmiş bir şiirdir. Saf, duru, tertemiz anlatışı ile hakikatin kendisi gibi dolaysızdır. Tek olan hakikatin, hakikatine yakışır tarzda ifadesini bulduğu bir şiirdir. Medeniyete rengini veren geleneğin bir parçası olmak şerefini, sözün izzetine tabi ruh ile belirleyen şiirin adıdır, Muhsin İlyas Subaşı şiiri. İnsan terkiğine, âlemin özü mührünü vuran fermanın hizmetkâr bir şiirin adı, Subaşı şiiridir.

Subaşı şiirinin kederi yoktur. Çünkü o, âşıktır. Âşıktâ da keder olmaz. Söz, sahibinin dilinde ise, kadehi elden bırakmamak gerekir. Hazret (Şeyh Galip) buyurmadı mı, “Âşıktâ keder neyler gam halkı cihânındır / Koyma kadehi elden söz pîri mugânındır.”

“SAYIN SUBAŞI, SANATI BİR TOHUM GİBİ GÖRMÜŞTÜR”

PROF. DR. ÂLİM YILDIZ

*Şair ve Yazar; Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Rektörü

Aliya İzzet Begoviç ‘DoğuBatı Arasında İslam’ kitabında “Sanat dinin çocuğudur. Eğer yaşamak istiyorsa, sanat, tekrar tekrar bu kaynağına dönmeye mecburdur”, diyerek sanatın hakikatle kurduğu ilişkiye ve temellerine vurgu yapmıştır. Bir sanatçının ilhamının şekillenmesinde, onun düşüncesinin oluşmasında içine doğduğu kültürün ve dinin yeri oldukça büyük bir yer tutar. Anadolu irfanının oluşmasında en büyük pay muhakkak ki İslam’ındır.

Sanatın bir milletin can damarlarından birisi olduğu gerçeğinden hareketle, sanat millete karakterini oluşturmada, geleceğe taşımada en temel direkler arasında yer alır. Mehmet oğlu Mehmet 16. Yüzyılda Osmanlı’yı Osmanlı yapan 20 şey arasında şiiri de sayar. Mehmet oğlu Mehmet’in vermek istediği mesaj, muhakkak ki estetikdir. Mimari-den minyatüre, şehircilikten şiire hayatın bütün alanlarına sirayet eden bir anlayıştır bu.

Muhsin İlyas Subaşı işte böyle bir düşüncenin ve anlayışın evladıdır. Hayatını ve sanatını bu toprakların anlam arayışına hasretmiş, Yunus’un, Mevlana’nın ve daha nicesinin gönlüyle konuşan bir sanatçıdır.

Sevinç Çokum, Muhsin İlyas Subaşı’nın sanat dünyasını anlatırken “Yunus’un dünyasına açılan pek çok şiiri vardır.

Büyük yıkılışlarını, acısını, büyük sevgisini şiirine katar. O, ümidini kaybedenlere, bahtsızlara, çileyi omuzlayanlara, yaşlısına, gencine hayatın sevinecek yanlarını gösterir.” diyerek Subaşı’nın dilinin su gibi yumuşak ama derinliğe seslenen bir dil olduğunu ifade eder.

Muhsin İlyas Subaşı hayatın içinde yer alan, hayatın içinden seslenen bir sanatçı. Sanata ve medeniyetimize duyduğu koşulsuz sevgi, değerlerimize bağlılığı çağın sorunları karşısında bunalan insana metafizik çözümler sunmuştur. Subaşı “Şiirden Şuura/ Geçmişten Günümüze Şiir” isimli eserinin önsözünde “Gerçek şair, kendi kültüründe şuur seviyelerini oluştururken çok önemli bir sorumluluğun altına girdiğinin farkında olmalıdır.” sözleriyle geleneksel olmanın, yerli olmanın bir eksiklik değil bizatihi gereklilik olduğunu sanat anlayışı çerçevesinde ifade etmiştir.

Muhsin İlyas Subaşı’nın merhum Akif’i anlattığı kitabın adına nazire yaparak, O’na, Gül Devrine Seslenen Şair demekten mutluluk duyuyorum. Çünkü O’nun sanatı,

insanın Yaradan'ına karşı görevlerini, insanın aslına dönmesini salık veren, tefekkür ve tevekkülü hatırlatan bir sanattır.

Subaşı, vicdani oluşumunu öne alan bir insan ve varlığın mümkün alanına tefekkür gözüyle bakan Müslüman bir sanatçıdır. Yaradan'ın eserine Yaradan'ın işaret ettiği minvalden bakmanın insana hak ettiği değeri vermek demek olduğunu bilen Subaşı, sanatın tefekkürle yüceldiğini ve kıymetlendiğini eserlerinden bizlere incelikte söyler. Şiirin şuura varmanın bir yolu olduğunu ifade eden şair, vicdanın, has merhametin ve inceliğin insanın gönlünde yer etmesinin insana değer vermek olduğunu altını çizer. Çünkü O, meseleye Allah'ın Cemal ismiyle bakarak sanatı ve hayatı hikmet çerçevesi içinde değerlendirmektedir.

Yunus'un, Mevlana'nın, Şemsi Sivasî'nin, Kadı Burhaneddin'in içimizde yaşadığını bu çağın insanına anlatmayı kendisine görev edinen Subaşı, sanatı bir tohum gibi görmüştür. Tohum çatlayıp filizlenerek fidan olacak, fidan büyüyüp ağaç olacaktır.

Yaşamının asıl gayesi dünyayı güzelleştirmekse insan dediğimiz varlık bu güzelliğe ulaşmayı amaçlayacaktır. Güzelliğe ulaşmanın ilk şartı güzel kalabilmektir. Subaşı eserlerinde, güzel kalabilmenin asli değerlerimize, insanın cennet hâline ulaşmayı kendisine ödev edinmesiyle mümkün olacağını anlatır.

Muhsin İlyas Subaşı her şeyin maddiyatla eşitlendiği, imajın içerikten daha önemli olduğu bu çağda, insanın ruhî çöküntüyle karşı karşıya olduğunu, insanı anlamlandıran değer ve normların savrulduğunu incelikli bir dille anlatmaktadır. Bu ruhî çözülmenin çözümünün ana faktörleri arasında şiire de işaret eder. Şiir ruhtan yani maneviyattan doğar, ona hitap eder. Çünkü der Subaşı, *"İnsanın kendi derununa bırakacağı tohum, bakarsın günün birinde onda kurtarıcı dönüşümünü başlatmış olur."* (Şiirden Şuura/Geçmişten Günümüze Şiir, S. 9)

Subaşı sadece gönül adamı değil, hakikatli bir eleştirmendir. Bu toprakların sesini dinleyen, Anadolu'nun gür sesiyle dünyanın dirilişe duracağını bilen ve söyleyen bir edebiyat adamıdır. Yitikliğimizi anlatır. Her şey gibi şiiri de kaba bir faydacılıkla kaybettüğimizi anlatır bize. "Şiirin gücü, dilin gücünden doğar." diyerek asıl kaybettüğimizin dilimiz olduğunu ifade eder. Sanatçı duyarlılığı ile bilir ki, dili kaybeden mimariden bilime, ekonomiden edebiyata her şeyini kaybeder. Dilini kaybeden bir milletin ruhsuz bir cesetten öte olmayacağını derviş hüznüyle söyler.

Tarihin yaşayan bir organizma olduğunu, sadece vakalar silsilesi olmadığını kavrayan Subaşı, bir milleti vücuda getiren öğelerin tarihini bilmediğimizi söyler. "Şiirimizin Tarihini Biliyor Muyuz?" başlıklı yazısı buna en güzel örneklerden biridir. Bilincin eşlik ettiği şiirin kurtarıcı, şairinse rehber olduğuna vurgu yapar. Bize ait kavramları

şuur alanına taşıyamadığımız için günümüz neslinin ve bir asır önceki neslin yaşadığı medeniyet krizine vurgu yapar. Çünkü şair aynı zamanda sorumluluğunun farkında, ait olduğu kültür ve medeniyetin çocuğu olarak arızalara da dikkat çekmek durumundadır.

Subaşı geniş ilgi alanı, yüksek bilgi ve birikim seviyes ile millete inanan, gönlü Allah aşkıyla mücella bir yıldız gibi yanan derviş meşrepli bir şair. Bu dervişliğin yanı sıra yanlışları söyleyen, ama doğruları da gözden kaçırmayan bir münevverdir. İnsanın asıl meselesinin ruhî olduğunu, maddiyatın ruha ancak eşlik edeceğini söylerken kendini gerçekleştirme peşindedir aslında. Bilir ki, şair önce kendini gerçekleştirmekle yükümlüdür ki, üzerine aldığı tarihî ve vicdanî sorumluluğu layıkıyla yerine getirebilsin. Beşeri insan yapan sorumluluk duygusudur. İnsanı şair kılansa bu sorumluluk duygusuyla yürüyebilmek ve dünyayı güzelleştirmektir. Subaşı, kendi varlığının farkında, bildiği yoldan şaşmadan yürüyen, “Hakkı ve sabrı” tavsiye eden şairler arasında yer alarak bize göre tarihî sorumluluğunu yerine getirmiştir.

BİR KUŞ GİBİ İKİ KANATLI OLMAK

PROF. DR. CELAL KIRCA

Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Emekli Öğretim Üyesi, Yazar

Muhsin İlyas Subaşı'yı, Kayseri'de ilk defa değerli meslektaşım merhum M. Zeki Duman vasıtasıyla tanımış, onun köylüsü ve akrabası olduğunu öğrenmişim. Muhsin İlyas'ı önceleri öğretmen, gazeteci, şair ve romancı olarak tanımıştım. Kendisiyle tanışmam, her ne kadar 1977'li yıllara kadar uzansa da, onu yakından tanımam, 2005 yılından sonrasına rastlar. Zira bu tarihte onun bağ evine yakın bir mekânda benim de bir bağ evim olmuştu. Bu vesile ile daha sık görüşmeye başlamıştık. Yazları, o bağ evinde kalır, kışları sadece yatmak için şehirdeki evine gider, fakat gündüzleri tekrar bağ evine gelirdi. Ben ise dört mevsim bağ evimde kalıyordum. Özellikle kış mevsimlerinde onun evinin bahçesinde bulunan kulübesinde bir araya gelir, saatlerce sohbet ederdik. Bazen de o benim evime gelir, Erciyes'e bakan cam balkonda Tirebolu 42 çayından demlenen keklik kanı çayımızı içer, sohbetimize devam ederdik.

Muhsin İlyas'ın yazdığı her eseri okumasam da, birçok eserini bu süre içinde okuma fırsatı buldum. Ancak onu yazdığı eserlerden ziyade, yaptığımız sohbetlerden daha iyi tanıma fırsatı bulmuştum. Onu, bilgi birikimi ve geniş ufku olan bir edebiyatçı olarak tanıdım. Zira onun hemen hemen her konuda konuşabildiğim entelektüel bir bilgi birikimi vardı. Kim bilir belki de şair olmak ve roman yazmak için böyle bir bilgi birikimine ve geniş bir ufka sahip olmak gerekiyordu. Benim için o, her alanda sohbet edebildiğim nadir kişilerden biri olmuştu. Neticede o da, ben de aynı çileli yolun yolcularıydık.

Yöntemlerimiz farklı olsa da ideallerimiz, düşüncelerimiz, duygularımız aynıydı.

Muhsin İlyas'ı, herkes edebiyatçı kimliği ile tanısa da, ben onu hem bir ilahiyatçı, hem de bir edebiyatçı olarak tanıdım. Onu kendi kulvarındaki edebiyatçılarından ayıran en belirgin özelliğinin de bu düalist kimliğinde saklı olduğunu anladım. O çift kanatlı kuş misali, hem ilahiyatçı olan bir edebiyatçı; hem de edebiyatçı olan bir ilahiyatçıydı. Bu nedenle onun edebiyatçılığını, ilahiyatçı olma kimliğinden soyutlayarak yeterince anlamak mümkün değildi. Zira okuduğu Kayseri İmam Hatip Okulu ve Yüksek İslam Enstitüsü'nün yıllarca orta öğretimde yaptığı din dersi öğretmenliğinin, ilahiyatçı kişiliğinin oluşumundaki rolünü ve etkisini dikkate almadan onun edebi kimliği anlamak mümkünse da, edebi kişiliğinin anlaşılamayacağını düşünüyorum. Her edebiyatçıda, mutlaka bir edebi kişiliğin olduğunu ve olması gerektiğini ama ilahiyatçı kişiliğinin olmadığını biliyorum. Bu nedenle Muhsin İlyas'ın edebi kimliğinin oluşumuna etki

eden en önemli faktörün ilahiyatçı kişiliğinin olduğunu görmüştüm. Her ne kadar o, edebiyatçı kimliği ile tanınmış olsa da, kişilik olarak daima ilahiyatçı kalmaya özen göstermiş ve bunu hem şiir ve romanlarına, hem de sosyal faaliyetlerine olabildiğince yansıtmasını bilmiştir.

O, bir taraftan edebiyatçı kimliği ile şiir, roman ve makale yazarken diğer taraftan bir ilahiyatçı olarak da cami yaptırmakla meşgul olmuştur. Onu sadece edebiyatçı kimliği ile tanıyanların, cami işleriyle meşgul olduğunu duyduklarında şaşkınlıkla karışık hayret içinde kaldıklarına şahit olmuşumdur. Bunlara göre edebiyatçı, şiir ile roman ile uğraşan yazılarında dine ve camiye fazla yer vermeyen veya senaryo gereği yer veren kişidir. Bir edebiyatçı nasıl olur da cami ile cemaatle meşgul olabilirdi? Şaşkınlıkları ve hayretleri bu yüzdendi.

Muhsin İlyas, tanıdığım kadarıyla bir dava adamıydı, ama asla bir kavga adamı değildi ve daha önemlisi ilahiyatçı kişiliğinden kaynaklanan bir idealizme sahipti. O da her idealist insan gibi anlaşılacak istemiş; inanmış, inancından ve fikirlerinden güç almış; düşünceden ve tefekkürden beslenmiş tenhada yaşamayı tercih etmiş ve sadece kendi davasının hasbi bir neferi olmuştur. Bunu da topluma yansıtmak için bol bol eser yazmış, böylece gelecek nesillere eser bırakmak ve eserleriyle yaşamak istemiştir. Zira o atalarının, “Sel gider kum kalır” ve “İnsan ölür kalır eseri” sözlerine kulak vermiş ve Albert Schweitzer’in “Kim bu dünyadan bir iz bırakmadan göçüp gitmişse yaşamamış demektir”, sözünü zihninde hep canlı tutmasını bilmiştir.

Onun eserlerinde, “Sanat sanat içindir”, anlayışı değil; “Sanat, toplum içindir”, anlayışı hâkimdir. Bu nedenle duygu ve düşünce dünyasına ait ne varsa, onu bu anlayışla şiir ve romanlarına da yansıtmaya çalıştığı görülmektedir. Bir başka ifade ile onun eserlerini besleyen ana kaynak, sahip olduğu dini değerler ve bu dini değerlere dayalı idealizmidir. Fakat o bu dini değerleri, eserlerine bir ilahiyatçı üslubuyla değil, edebî bir üslubuyla yansıtmaya çalışmıştır. Sanıyorum, edebiyatçıları ilahiyatçılardan ayıran en temel özellik de budur. Yani hissettiklerini ve düşündüklerini yalın olarak değil de, edebi sanatlarla süsleyerek sunmuş olmalarıdır. Mesela bir ilahiyatçı, insana vesvese veren Şeytan’dan söz edebilir ve onun düşmanlıklarını ayrıntılı bir biçimde anlatabilir, ama Goethe’nin ruhunu Şeytan’a satan adamı “Faust’ta anlattığı gibi anlatamaz. Bir İlahiyatçı, yalanın haram olduğunu anlatır ve yazar, ama yalan söylemenin psikolojik analizini, Dostoyevski’nin “Karamazov Kardeşler” romanındaki şu analiz gibi yapamaz:

“En önemlisi kendi kendinize yalan söylemeyin. Kendi kendine yalan söyleyen, kendi yalanlarını dinleye dinleye onlara gerçek diye inanan bir insan artık kendi içinde de, çevresinde de asıl gerçeği fark edemeyecek hale gelir. O zaman da hem kendisine, hem başkalarına karşı saygısını kaybeder. Saygıyı kaybedince, kimseyi saymayınca içinde kimseye karşı en küçük

bir sevgi kalmaz. Sevgi olmayınca da kendini oyalamak için en adi, en kaba zevklere esir olur; Bu eğilimlerinde bazen hayvan derekesine iner. Bütün bunlar işte durmadan başkalarına da kendine de yalan söylemekten olur. Kendi kendine yalan söyleyen insan, herkesten önce alınır, kırılır. Bazen herhangi bir şeyden alınmak, gocunmak zevk verir değil mi? Oysa öyle bir insan çok iyi bilir ki, kimse onu kırmamıştır, başkalarının kendisini kırmış olduklarını kendisi uydurmuştur. Çevresindekileri şaşırtmak için yalan söylemiştir, olayları büyütmiştir, başkalarının karşısında mahsus bir sahne uydurmuştur ya da tek söz üzerinde durarak pireyi deve yapmıştır. Yalan söyleyen insan bunları bilir, öyle olduğu halde herkesten önce alınmış görünür, yalnız zevk duymak için, ruhunda büyük bir memnunluk uyandırmak için gücendir, gücene gücene de sonunda gerçekten kin beslemeğe başlar..." (Dostoyevski, Karamazov Kardeşler, Ter. Leyla Soykut, Cem yayınevi, İstanbul, 1988, 1/111)

Şüphesiz her edebiyatçı ele aldığı konuyu kendi düşünce dünyası ve idealleri açısından eserlerine yansıtmaya çalışır. Üslubunu da buna göre seçer. Mesela Recâizâde Mahmut Ekrem'in "Araba Sevdası", Mizancı Murad'ın "Turfanda mı Yoksa Turfa mı", Ahmed Midhat Efendi'nin "Felâtun Beyle Rakım Efendi" gibi romanlarda yanlış Batılılaşmış tiplerin uğradıkları zararlar anlatılmakta ve bu zararlar alafranga tiplerle gösterilmeye çalışılmaktadır. Cumhuriyet döneminde yazılan birçok romanda ise dine ve din adamlarına karşı olumsuz bir tavır takınıldığı ve dini değerlerin istihfaf edildiği görülür. Bu tür romanlarda roman kahramanlarının çoğunda dini inançlar ya bir motif temas ya da bir fikir olarak karşımıza çıkar, Ramazan, kandil, namaz, oruç, hac ve benzeri dinî yaşayış şekillerine ya hiç temas edilmemekte ya da pek az temas edilmektedir. Bu temaslarda ise olumsuz Müslüman tiplerinin öne çıkartıldığı ve bu tipler üzerinden dini değerlerin eleştirildiği ve küçümsendiği görülür. Mesela "Yeşil Gece" romanında, dindar tiplerin hepsi cahil, riyakâr, menfaatçi, hatta düşman karşısında iş birlikçi veya kaçakçı olarak gösterilirken; "Hülleci" piyesinde bu kavramın istismarı, alaycı bir üslupla ele alınmakta ve bunun üzerinden dini değerlerle alay edilmektedir. Benzer istihfaf Turan Dursun'un "Kulleteyn" romanında daha açık bir görünüm arz eder. "Nur Baba, Yeşil Gece, Miskinler Tekkesi ve Kadınlar Tekkesi" romanlarında ise, "dinin gündelik hayatımızdan çıkartılıp kanara kenarına itilmesi gerektiği" tezi işlenir ve bu tez de din istismarı söylemleri üzerinden temellendirilmeye çalışılır.

Her ne kadar bazı Müslümanların hayatında bu tezi haklı çıkartacak uç örnekler rastlansa da, söz konusu edebi eserlerdeki üslubun dinin özüne yönelik çarpık bir bakış açısı içerdiği gerçeğini gizleyemez. Nitekim Tevfik Fikret'in "Bilmeden, görmeden iman ettim/ Nefsime dinime kurban ettim/ Sevdim Allah'ı da peygamberi de/ O olay kaldı bugün hep geride/ Git ara kiliseyi, gez Kâbe'yi/ Dinle tekbiri işt çan sesini/ Göreceksin ki bütün boşluk-tur/ Umduğun beklediğin şey yoktur..." şiirindeki üslup, doğrudan dinin özüne yöneliktir, dinin istismarına yönelik değildir. Mehmet Akif ise Tevfik Fikret'e, "Şimdi Allah'a söver,

sonra bırak bol para ver/ Hiç utanmaz, Protestanlara zangoçluk eder”, diyerek, onun fikrini eleştirme yerine, şahsını hedef alan ve ona hakaret içeren bir üslupla cevap verir.

Fakir Baykurt ‘un, “Hasret” isimli hikâyesinde ise bir kasaba vaizinin dilinden İslam’ın dünya ve ahiret anlayışı şöyle karikatürize edilir:

“Hepimiz ölüp gömüleceğiz. O kara topraktaki oyuntuya girmekten hiç birimiz kurtulamayacağız. İşte orada her şey tersine olacak arkadaşlarım. Siz sadece bu dünyada sabredin. Ama öyle gerçekten sabır. Orayı burayı kurcalamayın. Yarın orada fakirler zengin olacak, zenginler de fakir. Bu dünyadaki zenginleri siz öbür dünyada uşak tutacaksınız. Onlar size eşek gibi hizmet edecekler. Bundan başka Huri kızlardan güzel karılarınız olacak. Tavus kuşunun tüylerinden döşekleriniz, tül den çarşaflarınız olacak. Emrinize çadırlar verilecek, girdiniz mi içerlerine mis gibi güzel kokular duyacaksınız. Karılarınızın elleri pembe pembe parlayacak. Her tafraları balıklar gibi tentemiz. Radyolarınız olacak Tıpkı burada görüp imrendiğiniz sulak çiftlikler gibi çiftlikleriniz olacak.” (K. H. Karpat, Osmanlıdan Günümüze Edebiyat ve Toplum, İstanbul, 2009, s.104)

Edebiyatçılarda görülen soyut kavramları somutlaştırma ve edebi sanatlarla süsleyerek sunma yeteneği, Muhsin İlyas’ta da görülür. Zaten edebiyatçı olmanın gereği de budur. Bu yönüyle Muhsin İlyas’ın diğer edebiyatçılardan bir farkı yoktur. Onun farkı, kendi kulvarındaki roman yazarlarından ayrı bir roman temasına ve üslubuna sahip oluşudur. İslami romanlarda genellikle ve yoğunlukla ana temaların, yaşanan sosyal hayata tepki, dinin propagandasını yapma, dinsel bir kimlik inşa etme ve inşa edilen bu dini kimlik üzerinden hidayete kavuşturma konuları olduğu halde; Muhsin İlyas’ın romanlarında, roman kahramanların hayatın içinden seçildiği, onlara tepkisel bir rol verilmediği, kitabi dinin ilke ve kuralları üzerinden yaşanan dini hayatın olumsuzlukları eleştirilirse de, inanç kimliği üzerinden kimseyle kavga edilmediği; reaktif düşünce yerine, proaktif düşüncelere daha çok yer verildiği görülür. Mesela çok satan İslami romanlardan biri olan “Minyeli Abdullah’da Hekimoğlu İsmail, roman kahramanını şöyle tasvir eder:

“Abdullah çöplükte biten gül misali, muhite inat, üstün bir ruha sahipti. Fitri bir kabiliyetle iyi ile kötüyü ayırabiliyordu. Fizikî durumuyla da uzunca boylu, geniş omuzlu, boyu ile kilosunu denk, yeni girdiği delikanlılık devresinde yarım sakal tıraşı ile tam bir erkek güzeliydi. Kara gözleri, uzun kaşları ve tatlı tebessümü ile kızların sarkıntılıklarına sık sık hedef oluyor; içindeki “günah” hissiyle muhataplarını ya cevapsız bırakıyor veya mukabelesi şakadan ileri gitmiyordu.” (H. İsmail, Minyeli Abdullah, İstanbul, 1985. 32. Baskı, s. 89)

“O, hadiselerin ağır ve kahreden yükü altında ezilmemiş, bilakis her hadisenin yaratıcısını görerek daima şükretmiş, daima sabretmiş... Böylece hayatın her alanını imam gergefinde örmüş ve neticede ‘Minyeli Abdullah’ diye nadide bir ölçü, ahenk manzumesi meydana çıkmıştır. “ (s. 153)

“Abdullah’ın bir makine gibi kafası çalışıyor ve mütemadiyen hizmet esasları tespit ediyordu. Sanki büyük bir cemaat huzurundaydı ve onlara hizmet şekillerini anlatıyordu.

Kitaplar Kur’an’a, şahıslara Resuli Ekrem’e gölge ve vekil olmamalıdır.

Fertler, şahıslar için çalışmamalı, Allah için çalışmalıdır. Dolayısıyla İslamiyet’e hizmet eden her şahsa yardımcı olmak esas gaye olmalıdır”. (Minyeli Abdullah, s. 80-81)

Şule Yüksel Şenler’in “Huzur Sokağı” romanındaki kahramanı “Bilal” de Minyeli Abdullah’tan pek farklı değildir. O da Minyeli Abdullah gibi, yaşanan sosyal olaylara tepkilidir, dini değerleri yaşayan ve hissettiren bir karakterdir. Her iki roman kahramanı da, dini bir kimlik üzerinden insanları hidayete kavuşturmaya çalışmakta, yaşanan sosyal hayata tepki göstermekte ve ideal bir hayat tarzı olarak İslam’ın propagandasını yapmaktadır.

Muhsin İlyas’ın romanlarındaki karakterler ise, dini kimlik üzerinden inşa edilen bir karaktere sahip değildir. Onun romanlarındaki karakterlerinin daha ziyade hayatın içinden seçilmiş oldukları görülür. Mesela “Güneşe Uçan Kelebek” romanında Rabia; “Ateşi Gül Eylemek” romanındaki Selçuk; “Aşkta Yanan Dede” de Diyamendi ve “Ben Onurumu Çiğnetmem” romanında ise Abdullah Hoca karakterleri, gerçek hayatta da var olan kişilerdir. Bu karakter üzerinden dinin propagandası yapılmaz, fakat İslam anlatılır. Anlatılan İslam ise, geleneksel İslam değil, kitabî İslam’dır. Zaman zaman geleneksel İslam’ın olumsuzluklarını romanlarında eleştirse de, bu eleştirilerini kimi romancılarda olduğu gibi aşığılama ve hakaret boyutuna taşımaz, bilakis İslam’ın özünü ve ruhunu anlatan, teşvik eden bir üslupla yapar. O, romanlarında İslami bilgileri, çayın içinde erimiş şeker gibi sunar, onu göremezsiniz fakat hissedersiniz. Ancak “Güneşe Uçan Kelebek” adlı romanında bunun aksi bir üslup söz konusudur. Zira bu romanda İslam, romanın içine sindirilmiş olarak değil, doğrudan açık ve net olarak anlatılır.

Bu romanında, roman kahramanı olan Rabia, Alman asıllıdır ve Müslüman olmuş genç bir kadındır. Kayseri’de yaşamakta ve bir temizlik şirketine çalışmaktadır. Bir Ramazan günü, iftarını yaptıktan sonra çocukları ile birlikte parka gider. Parkta gezinirken o parkın kenarında bulunan camide konuşan bir hatibin konuşmasını dinler, konuşmanın üslubu ve içeriği onun dikkatini çeker ve hoparlörden gelen sesi dikkatlice dinlemeye başlar. Vaiz şunları söylemektedir:

“Allah dini bir tane gönderdi, ama onu biz çoğalttık. Herkes kendine göre bir din oluşturdu. Bunun sebebi de, doğruları çoğu zaman Allah’ın kitabında değil, insanların hurafelerinde aramızdandır. Kur’an insana taşıyamayacağı yükün verilemeyeceğini bildiriyor. Bizim insanımız ise bundan habersiz. Kardeşlerim birbirinizi seviniz. Dinimiz sevgi dinidir. Sevdik

lerinizi Allah için severseniz, sevginiz rahmanî bir nitelik kazanır. Böylece başkaları tarafından sevilmecek hareketlerden de kaçınmış oluruz. Böylece merkezden muhite doğru bir iç denetim yaparız. Sonra da muhitten merkeze doğru bir dış denetimin kontrolünde oluruz. Unutmayınız, gönül kıranın ibadeti kendisini kurtaramaz. Din önce vahiy, sonra tebliğ, sonra tasdik, sonra da yaşamaktır. Vahiy Allah'a aittir. Tebliğ Peygamberlere verilmiştir. Bu görev onlarındır. Tasdik dediğimiz kabullenme ise bizlerin yani bütün insanlığıdır. Bu kabul de bizim kişisel sorumluluğumuzu doğurur... Kendimizi düzeltmeden başkalarını düzeltmeyiz... İyi bir Müslüman, akşam olunca kendisine, 'Bugün ben Allah için ne yaptım?' diyebilirse, iç denetimini başlatmış olur. İbadet yapmak bizim kulluk görevimizdir. İslâm camiye toplanmaktan ibaret değildir. Camiden aldığınız iyi telkinlerle İslâm'ı caminin dışına taşıyabiliyor muyuz? Hayatımızın bütün safhalarına sindirebiliyor muyuz? Devlete karşı işimizi yaparken, topluluklara karşı işimizi yaparken, komşularımıza karşı işimizi yaparken ailemize ve hatta kendimize karşı işimizi yaparken sorumluluğumuzun farkında mıyız? 'İbadet başka, kabahat başka' gibi çok sakat bir tavır sapması söz konusu! Olur mu öyle şey! İbadet kabahati gidermek içindir. Bunların keyfiyetlerini birbirinden ayrı şeylermiş gibi düşünerek hayatımızı şekillendirirsek, Hıristiyanların yaşadığı gibi bir şekli dindarlığa düşeriz. Onlar dini, dünya hayatından kovdular, bak ne hallere düştüler..." (Güneşe Uçan Kelebek; İstanbul, 2005, s. 91-92)

Muhsin İlyas, bu romanında roman kahramanıyla vaiz arasında geçen şöyle bir diyaloga da yer verir:

"Hocam ben bu ülkede çok farklı bir Müslümanlık görüyorum. Hâlbuki bu din bir tanedir. Neden bunu çoğaltıyorlar? Bir benzetme yapayım iterseniz: Müslümanlık temiz bir kaynağı; insanlar bu kaynağın başına oturmuşlar, ancak bu temiz suyu içmiyorlar, kaynaktan çıktıktan sonra elleriyle karıştırıp bulandırdıkları suyu içiyorlar. Bugün ben burada yaşanan Müslümanlığı böyle algılıyorum. Yanılıyor muyum acaba?"

"İşte, entelektüel bir Müslüman tavrı! Yaramıza parmak bastın. Zaten sizin şansınız bu işte. Dışarıdan daha iyi gözlemleyebiliyorsunuz. Sorduğuna da iyi ettin. Eğer sen bunları din kabul edersen, sen de kendine göre bir din uydurma mecburiyetine düşersin. Ne güzel, bu tuzağa düşmeyecek idrakin var, senin şansın bu. Bunu iyi değerlendir ve dini kendi kaynaklarından, Kur'an'dan ve Hadis kitaplarından öğrenmeye bak. Bizim insanlarımız senin gibi bunu sonradan bulmadı. Atasından kendisine miras kaldı. Bu zenginliğin içinde doğdu. Onun için de işin farkında değil ve tabiriniz çok yerindedir, suyu bulandırarak içiyor. Kardeşim, İslâm'ın doğrularından uzaklaşmamak için yol budur. Bu biraz zor bir yoldur. Ama çilesinin arkasından elde edilecek manevi zevke değer. Peygamberimizin hayatını dikkatle okudun mu? (Güneşe Uçan Kelebek; s. 95.)

Görüldüğü üzere Muhsin İlyas'ın ilahiyatçı kimliği, diğer romanlarından farklı olarak bu romanında daha belirgin olarak görülmektedir. Bu nedenle onun bu romanı, din anlayışını ve düşünce dünyasını en yalın şekilde yansıtan bir roman olma özelliğini taşır. Diğer romanlarında, onun ilahiyatçı edebiyatçı kimliği ön planda iken, Güneşe Uçan Kelebek'te edebiyatçı ilahiyatçı kimliği daha ön plandadır. Denilebilir ki bu roman, onun edebiyatçı ilahiyatçı kimliğini açık olarak yansıtan tek eseridir.

Dini duyguların ve konuların romanlara yansıtılması yeni olsa da, şiirlere yansıtılmasının tarihi bir hayli eskidir. Nitekim Süleyman Çelebi, Yunus Emre, Fuzuli ve Mehmet Akif, Arif Nihat Asya başta olmak üzere pek çok şair, hem geçmişte hem de günümüzde dini duygularını veya dini konuları şiirlerine yansıtmışlardır ve yansıtmaya devam etmektedir. Naatlar ve ilahi sözleri bunun canlı örnekleridir. Dini duygularını ve düşüncelerini şiirlerine yansıtanlar çok olsa da, Kur'an'ı şiirlerine yansıtan şairlerimiz maalesef çok azdır. Az da olsa Yunus Emre 'de görülen bu yansıma örneği, Mehmet Akif de zirveye taşınmıştır. Bu nedenle Mehmet Akif'in Türk edebiyatında diğer şairlerden farklı bir yeri mevcuttur. Bu yönüyle Mehmet Akif, Türk edebiyatının tek şairidir.

Muhsin İlyas ise, ilahiyatçı olmasına rağmen, Mehmet Akif'in bu çizgisini takip etme yerine, diğer şairlerin yolundan giderek dini duyarlılığını ve idealizmini şiirlerine yansıtmaya çalışmıştır. Oysa ilahiyatçı kimliğinden ve kişiliğinden kaynaklanan dini birikimi ile o, bunu yapabilecek bir niteliğe sahip olduğunu gösteriyor. Sanıyorum o da bunun farkındadır. Onun bunu ilk şiirlerinde tercih etmediği, ancak ilerleyen yıllarda diğer şairler gibi dini duygularını ve düşüncelerini şiirlerine yansıtmayı da yeterli gördüğü anlaşılıyor.

İlk şiirlerinden bir iki örnek verecek olursak. 1965 yılında yazdığı "Vuslat Türküsü" adlı şiirinde,

*Uzun minareler senin adını duydum,
Karmaşık duygularla her gün kıblene vardım.
Fatihâ'yı, İhlâs'ı doğruyanlış okudum,
Rahmetine sığındım, affımıza yalvardım...*

derken;

Dilek adlı şiirinde Allah'a

*"Tövbe ettim artık Nasuhça dilden,
Kuşlarla su içtim ben de sebilden,
Rahmetini sordum bülbülden, gülden,
Dergâhına geldim kabul et beni..."*

diye seslenmekte;

*“Onurum ekmeğimdir, tüm cihana değişmem,
Sessiz yalnızlığımı kirli şana değişmem” demektedir.*

Muhsin İlyas, “Kıskançlık” adlı şiirinde ise,

*“Pisliği ruh taşımaz, vücutta ten götürür,
İnsan öbür dünyaya ancak keten götürür,
Yarış onur verici, gıpta hoş şeydir amma,
Kıskançlık haysiyeti insanlıktan götürür!”*

diye haykırmakta,

*“Sevdayı kucaklayıp acıyı ana bildik,
Sevgi coğrafyamızın mihrabına yöneldik.
Biz, hoşgörü burcuna bayrak olma uğruna,
Kahr tezgâhlarından şekillenerek geldik”*

dizeleriyle de “hoşgörü”yü anlatmaktadır.

*“Merhem olun insana, acılar gideriniz,
Yardıma zevk edinip halka yol gösteriniz,
Çalışanın hakkını alında ter gitmeden,
Cebinizden çıkana göz dikmeden veriniz!..”*

dizeleriyle insanlara “öğüt” vermekte ve nihayet Allah’a Hz. Ebubekir’in bir ifadesiyle şöyle “dua” etmektedir:

*‘Ya Rab beni büyük yap ta
Cehenneme benden başka
Kimselerin giremesin!’*

*Küfrü, zulmü, yoksulluğu
Zalimlerden bile sakla,
İsteyen de göremesin.*

*Şeytana bizi dost etme,
Kiblemize bundan böyle,
Hırstan duvar öremesin...*

*O büyük savaşta galip
Eyle Rabbim, nefsim artık
Bana emir veremesin!..*

Sonuç olarak şunu söylemeliyim: Muhsin İlyas Subaşı, “Romana Üzerine Notlar” adlı eserinde “Peygamberlerin Hayatından Romana Kapı Açılır mı?” diye bir soru sorar ve cevabını arar. Ben de ona, “Evet açılır”, diyorum ve ondan ahir ömründe Selman Rüşdi’nin “Şeytan Ayetleri” gibi değil, konusunu yine dinden alan, fakat “Henryk Sienkiewicz’ in “Quo Vadis”i gibi bir roman; Mehmet Akif gibi konusunu ayetlerden alan şiirler yazmasını arzu ediyorum. Umarım o, bunları gerçekleştirir. İşte o zaman Muhsin İlyas’ın, edebiyatçı ilahiyatçı kimliği, ilahiyatçı edebiyatçı kimliğinin önüne geçer ve öyle tanınır.

Şu hususun önemle altını çizmek isterim: Bizim dini hayatımızın ufuk açıcı olması ve inanan insanların neye inandıklarını, nasıl inandıkları idrak edebilmesi için edebiyatın çok önemli yeri vardır. Din eğitimimizde edebiyat, geliştirilerek bu yönde ağırlık kazanıp öğretilirse, din adamlarının ufku çok daha farklı olabilir. Bu bakımdan ilahiyatçı edebiyata büyük ihtiyaç varır ve bu geliştirilerek sürdürülmelidir. Muhsin İlyas Subaşı gibi ilahiyat kökenli edebiyatçıların sayısını arttırarak bu alandaki boşluğu doldurmak gerektiğine inanıyorum. Bu yapıldığı zaman, inanan insanın dini hayatı ve ona şekil veren kuralları ve kaynaklarını kavramada ciddi mesafeler alınmış olacaktır.

SUBAŞI VE KAYSERİ

PROF. DR. NEVZAT ÖZKAN

Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi

Muhsin İlyas Subaşı, son dönem Türk edebiyatının dinî ve millî çizgide eser veren çok yönlü ve üretken edebî simalarındandır. Her yazar gibi o da yaşadığı yerlerden ve içinde yetiştiği dünyadan derin izler taşımaktadır. Aile köklerinin Kafkaslara uzanması, İmam Hatip Okulu ve Yüksek İslam Enstitüsü mezunu olması inanç ve fikirlerinin şekillenmesinde etkili olmuştur. Çok küçük yaşlarda başlayan gazetecilik hayatı ilgi ve merak alanlarını genişletmekle kalmamış, sürekli yazma alışkanlığını ve becerisini de geliştirmiştir. Şairliğini ise dolduğu topraklarda şekillenen ruh hali ve hassasiyetleri ile ilişkilendirmek mümkündür. Altmış yıldır kalem elinden hiç düşünmemiş; şiir, roman, inceleme, biyografi, tiyatro gibi alanlarda neredeyse edebiyatın her türünde kırkı geçkin esere imza atmıştır.

Muhsin İlyas Subaşı soyadını, Ahıska Subaşı'sı olan dedesinden almıştır. 93 Harbinden sonra Osmanlı Devleti pek çok yerde olduğu gibi Kafkaslar'da da büyük toprak kaybına uğramıştır. Gümrü Anlaşmasıyla Ahıska elimizden çıkınca Subaşılar Kars'a geçmiş, ardından Bayburt ve Eleşkirt'te bir müddet konakladıktan sonra Sivas'a gelip yerleşmiştir.

Kayseri'de yaşayan pek çok kişi gibi Muhsin İlyas Subaşı da Kayseri'nin hemen kıyıcığında doğmuştur. 1942 yılında Şarkışla'nın Yapıaltı (Gümüştepe) köyünde dünyaya gözlerini açtığında memleketin dört bir yanında 42'nin kıtlığı hüküm sürmektedir. Yoksullukla geçen çocukluk yıllarında başladığı ilköğrenimini köyünde tamamladıktan sonra, Kayseri'ye gelmiş ve imam hatip okuluna başlamıştır. Ortaöğrenimini tamamlayınca yükseköğrenim için İzmir'e gitmiş, ancak kısa süre sonra Kayseri Yüksek İslam Enstitüsüne yatay geçiş yapmıştır. Hem çalışıp hem okuduğu için eğitimini 1972 yılında tamamlayabilmiştir. Kayseri'den ikinci ayrılışı Malatya'da başlayan öğretmenlik hayatı vesilesiyledir. Ancak Muhsin İlyas Subaşı bir yıl sonra yine Kayseri'dedir ve önce Mimar Sinan Endüstri Meslek Lisesinde, ardından da Ticaret Lisesinde öğretmenlik görevini sürdürmüştür.¹ 1996 yılında emekli olmuş, fakat emeklilik sonrasında Kayseri'de şair, yazar ve kültür adamı olarak hizmetlerini sürdürmüştür.

1 Esra Kürüm, *Ortak Değerlerimizin Dili Muhsin İlyas Subaşı Hayatı, Edebi Şahsiyeti ve Eserleri*, Şiir Vakti Yay., Kayseri 2014, s. 1114.

Kimlik ve kişiliğini bulduğu, evlenip barklandığı, çoluk çocuğunu yetiştirdiği, ekmeğini aşını kazandığı, gazeteci, eğitimci, kültür adamı olarak hizmet verdiği, çok şey kazandığı ve çok şey kattığı Kayseri onun hem yetişmesinde hem de eserlerinde çok önemli bir yer tutmaktadır.

Kayseri'ye olan tutkusunu ve bağlılığını şöyle dile getirmektedir: “Doğum yerim Sivas’a bağlı Şarkışla olsa da, Kayseri, benim de memleketim. İlkokuldan sonra buraya geldim ve hâlâ buradayım. Bu şehirden kopamadım. Kayseri’yi seviyorum. İtiraf edeyim, bu sevgim insanından, insanın kalitesinden kaynaklanmıyor. Çünkü Kayseri çok değişti. Benim geldiğim yıllarda 80 bin insan vardı, çoğu yerlisiydi, şimdi bu şehirde bir milyon 80 bin insan var. Yerlilerinin birçoğu da şehri terk etti. Buna rağmen, Kayseri muhteşem bir şehir; bir Selçuklu şehri. Selçuklu’nun ruhaniyetini hemen her gün karşımıza çıkan o devasa eserlerinde adeta kokluyor, soluyorum. Bunun içindir ki, ben şehrin sokaklarında modernizmin ezdiği, katlettiği yeni şehirlilik heyecanından uzaktaki bir dünyada; Selçuklu ülkesinde yaşamaya çalışıyorum. Çünkü bugünün medeniyet krizinden Kayseri, bu eserlerle kendisini kurtarabilmektedir. Kayseri’nin hafızası ve ruhu bu eserlerde her sabah taze bir ışıkla bize gülümsemektedir. Tabii bu sadece Kayseri’ye has bir özellik değildir, Konya’da, Sivas’ta, Bursa’da, Erzurum’da ve daha birçok Anadolu şehrinde bu zenginliğin örneklerini görebiliriz.

Tabii bu şehirlerin hiçbirisinde Erciyes gibi bir dağ buketi de yoktur. Kayseri’nin ayrıcalığı da sanırım buradadır.²

Mahlas olarak kullandığı Selçuk Yurdağül adı da onun yurt sevgisini ve Selçuklu Dönemi hayranlığını yansıtmaktadır.³ Bu sebeple Kayseri kadar, Selçuklu Dönemi hatıralarıyla iç içe geçmiş diğer Anadolu şehirlerine de hayrandır, tabii doğum yeri Sivas’a da. Ancak araya yıllar girmiş ve artık Kayserili olmuştur. Doğum yerinin Sivas olduğunu hatırlatan bir soru karşısında şunları söylemektedir: “Sivas Şarkışla doğumluyum ve 45 yıllık edebiyat hayatımda, Sivas beni yeni fark ediyor. Kendilerince haklılar da, ben Kayseri’ye gelip bu şehirde eğitimimi tamamladım ve buraya yerleştim. Onunla da yetinmedim, bu şehrin kültürüne katkı sağlayacak birçok şehir kitabını ‘Kayseri’ adına yaptım. Bu yüzdendir ki kültür çevresi beni Kayserili kabul eder. Ben de doğrusunun böyle olduğunu ama bunun doğum yerimin Sivas olduğu vakasını değiştirmeyeceğini söyleyerek, ‘Sultanşehir’deki bir yazımda da “aidiyetim Sivas, şehrim Kayseri” demiştim. Aslında ben bu iki şehrin gönül köprüsü bir isim olmak istiyorum. Hiçbir zaman birini diğerinin önüne almayarak, kültürel dinamikleriyle Sivas’tan, ekonomik dinamikleriyle de Kayseri’den vazgeçmeyi

2 Fatma Ç. Kabadayı, “Üstad Şair Yazar Muhsin İlyas Subaşı ile Kalem Üzerine”, *İnandığım Gibi*, Kayseri 2018, s. 397-398.

3 By Katharine Branning, “An Interview with Muhsin İlyas Subaşı”, *İnandığım Gibi*, s. 445

düşünmüyorum".⁴ Kayserili gibi gayretli, Sivaslı gibi samimi olmaya çalıştım. Her iki ilin insanının farklı alanlarda temayüz eden özelliklerine talibim.⁵

Sivas'ın bir köyünde başlayan ve Kayseri'de devam eden eğitim ve iş hayatı, benzer sosyal ve kültürel etkinliklerle birbirini tamamlamaktadır. İnsanlarla zamanı, belki de hayatı paylaşmak, bir yudum çayda, bir lokma yemekte aynı değerler dünyasının bir parçası olmak. Aslında zamanı ve mekânı paylaşma konusunda Sivas'taki çocukluk dönemi de Kayseri'deki iş ve meslek hayatı da aynı anlayış ile sürüp gitmiştir. "Çocukluğumu, âdetlerin kurallaştırdığı bir ortamda geçirdim: Hasat mevsimi bitip, insanlar kış ihtiyaçlarını, kışın devamında baharın ve hasat mevsimine kadar yaz ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra bizim odamızda her akşam toplanırlar, uzun kış gecelerinde sohbetler yaparlardı. Bu oturumlar ortak aklın, ortak çıkarların, ortak hizmet alanlarının, ortak duyarlılığın beslenip hayata geçirildiği bir nevi forum niteliğindedir. Kayseri'deki bu geleneksel oturumların, oluşturduğu çok önemli hizmetler olmuştur. Hayır hizmetleri, yatırım hizmetleri, kültürel faaliyetler, çok sık rastlanılmasa da siyasi kadrolaşmalar hep buralarda şekillenir. Bu oturumlarda ortak ilgi alanları örtüşen 810 kişiden 1520 kişiye kadar insanlar, haftanın bir günü sırasıyla bir evde toplanırlar. Öncelikle dinî konular konuşulur, sonra ortak meselelerini ele alırlar, günün konularını tartışırlar. Projeleri varsa onun detayları üzerinde dururlar."⁶

Bu ölçü ve değerlerle kişiliği erken yaşlarda oturan Muhsin İlyas Subaşı, 14 yaşında daha bir lise öğrencisiyken mürekkep kokusuyla tanışmıştır. Gazeteciliğe *Kayseri Ekspres* gazetesinde başlamış, bu gazetede 8 ay süreyle yazar, muhabir ve yönetici olarak hizmet vermiştir. Ardından o yıllarda Kayseri'de çıkan *Devrim*, *Ülker*, *Emel*, *Akın*, *Hâkimiyet*, *Yeni Sabah* gazetelerinde yazılar yazmış ve şiirlerini yayınlamıştır. Lise öğreniminin ardından *Hâkimiyet* ve *Yeni Sabah* gazetelerinde lisanslı gazeteci olarak çalışmıştır. 1962'de İslam dergisinde yayımlanan ilk şiiriyle ülke geneline hitap eden dergilerle tanışan Muhsin İlyas Subaşı, 1963'te *Orkun*, 1965'te *Türk Yurdu* ve *Hareket* dergilerinde boy göstermiştir. 1975 yılından itibaren *Hisar* ve *Töre*, 1980 sonrasında *Millî Kültür*, *Boğaziçi*, *Türk Edebiyatı*, *Yeni Düşünce* gibi millî fikir ve edebiyat dergilerinin önde gelen kalemlerinden biri olarak tanınmıştır. Ülke genelinde tanınması onu mahallî kültür ve edebiyat mahfilinden koparmamış, Kayseri ile İstanbul, Ankara gibi önemli kültür ve edebiyat merkezleri arasında köprü olmasına yol açmıştır.

1979-1981 yılları arasında Kayseri'de 24 sayı çıkardığı *Küçük Dergi*'yi edebiyat dergileri arasında seçkin bir yere oturtmakla kalmamış; *Erciyes*, *Kültür ve Sanat*, *Gültepe* ve *Berceste*,

4 www.zarakultur.com

5 Bekir Oğuz Başaran, "Oğuzbaşaran Sordu, Subaşı Cevapladı", *İnandığım Gibi*, s.325.

6 Muhsin İlyas Subaşı, "Oturarak Harekete Geçen Şehir", *Şehir*, S. 16, Nisan 2018, s. 22-25

Şiir Vakti gibi Kayseri ve *Buruciye Edebiyat* gibi Sivas dergilerine de yazı ve şiirleriyle katkıda bulunmaya devam etmiştir. Siyasi ve aktüel konulardaki yazılarını ise *Bizim Anadolu*, *Her gün*, *Tercüman*, *Yeni Devir*, *Türkiye* ve *Zaman* gazetelerinde yayınlamıştır. Ayrıca mahallî gazete ve televizyonlarda yöneticilik yapmış ve İhlas Haber Ajansının bölge müdürlüğünü yürütmüştür.

Bir röportajında basın yayın hayatında yaşadığı tecrübeleri; “Bütün bunlar sosyal psikoloji açısından bana farklı birikimler sağladı. Farklı kesimlerin hayat felsefesine ulaşma kapılarını açtı. Kazandığını dağıtan hayır sahibi insanlarla, kazandığının üzerine yenilerini eklemek için acımasızca kazanıp biriktirme hastalığında olan insanları tanımama zemin hazırladı. Yardımlaşmayı hayat biçimi olarak algılayan ile hasetliğinden göz göre göre kendisini kurutan ve yalnızlaştıranların ıstıraplı halini görebilme şansını verdi.”⁷ sözleriyle değerlendirilmektedir.

Uğraştığı tüm işlerde hassasiyetlerini ve önceliklerini korumaya çalışan Muhsin İlyas Subaşı, çok genç yaşlardan itibaren şairliği ile ön plana çıkmıştır. *Zaman* içinde kendine ait bir şiir anlayışı geliştirmiş⁸ ve gelenekçi bir Anadolu şairi portresi çizmiştir. Şiirlerinde yaşadığı şehrin tarihî ve kültürel dokusunu dile getirmiş, din ve tasavvuf, sevgi ve aile konularına geniş yer ayırmış, hem şekil hem de muhteva açısından yerli ve millî olmaya özen göstermiştir. İlk şiirleri 1960’lı yılların başlarında yayınlanmıştır. İlk şiir kitabı ise 1968’de Kayseri’de yayımlanan *Vuslat Türküsü*’dür. Onu takip eden *Aydınlığın Gözleri* (1979), *Bu Yüreğin Ülkesinde* (1981), *Sevgi Donanması* (1979), *Deryâdil* (1985), *Bir Sır Gibi* (1991), *Aşkistan* (2005), *Gül Seferi* (2013) kitapları da hep Kayseri’de yayınlanmıştır. Sadece *Sevdekâr* (1988) MEB yayını olarak Öğretmen Yazarlar dizisinde basılmıştır.

Şiirlerinin büyük bölümünü yazdığı ve yayınladığı Kayseri’den bir şiirinde *Cazibe Şehri* olarak söz etmektedir:

CAZİBE ŞEHİRİ

*Sinan’ı kubbe kubbe yurda sunan bu şehrin,
Gece sokaklarından bir gölge gibi geçtim.
Uhrevilik ufkuna türbe olan evlerin,
Kandillerinden zevki dervişleriyle içtim.*

7 Sergül Vural, Muhsin İlyas Subaşı ile Söyleşi”, *İnanıyorum Gibi*, s. 313.

8 Muhsin İlyas Subaşı, *Şiirden Şuura*, Nesil Yay., İstanbul 2004, s. 4.

*Bir Seyyid Burhaneddin, Mahperi Hunat Hatun
Bir Selçukya güzeli, bir kınalı kız Gevher.
Mazi, bu binalarda işlenmemiş som altın,
Mermer kitâbelerde bana dünü verdiler..*

*Eskimeyen zamanın kolyesini taşıyan,
Kale duvarlarında Kayzer'in hüznü vardı.
Sanki bu koca şehir tarihime âşıyan,
Umut bu sokaklarda Tennurîler kadardı...*

*Erciyes ki, Rabbimin bir güzel dağ buketi,
Beyaz karanfil gibi her gün tebessüm eder.
Burada mazi kucaklar gönlümdeki firkați,
Heyecanlar yarına taze umutla gider...*

*Çıkamaz sokaklarında bir Osmanlı uyumu,
Halılarında renk renk duygularımı buldum.
Anladım üç kültürün sentezi olduğumu,
Bu câzibe şehrinde yalnızlıktan kurtuldum!...*

Kayseri tarihî olarak Selçuklu, tabii olarak Erciyes şehridir. Karı, kışı, kıyametiyle gönüllere akan ihtişamıyla alır götürür insanı Erciyes.

ERCİYES

*Alnında şafağın ilk parıltısı,
Gönlümü ummana götür Erciyes.
Göğsünde Kerem'in hüznü yası,
Artık bu çileyi bitir Erciyes*

*Kışın beyaz lale, yazın yeşil tül,
Sen, gönlüme konan kınalı bülbül.
Aslı'yla ağlarsan, gel benimle gül,
Vuslatı gönlüme getir Erciyes!*

İster böl, parçala, bıçakla beni,
İster şefkatinle kucakla beni,
Beni benden kopar, al, sakla beni,
Zirvende rüzgâra yatır Erciyes!

Yıllardır bağrında yanan ateşle,
İhtiyar başında dönen ateşle,
Sevdâmla yıkanıp, yunan ateşle,
Gel de yüreğime otur Erciyes!...

Bu Yüreğin Ülkesi'nde böylesine taht kuran Erciyes, sevdasıyla yanıp kül olan *Kerem ile Aslı*'nı bulmuştur:

ERCİYES'İN KEREMİ

Tutuşturdum Kerem'in içindeki ateşi,
Gurbet pınarlarında yıkadım sonra onu.
Ellerimde Aslı'nın saçındaki güneşi,
Sonra verdim onlara bildiğiniz o sonu...

Çünkü korktum bu hasret o gerdekle biterse,
Kalırım bu ovada tek başına ve yalnız.
ve Kerem Aslı'sıyla İsfahan'a dönerse,
Her gece kaç âşığın tellerinde ağlarım?

Şimdi Kerem külüyle yüreğime gömülü,
Aslı düğümlerini çözüp gönlüme yatmış.
Gözyaşımla sularım her sabah bu çift gülü, Ko
desinler; 'Erciyes zalim çıkmış, aldatmış!..

Muhsin İlyas Subaşı, Kayseri'yi sadece şiiirleriyle yüceltmemiş, eserlerinin önemli bir bölümünde şehre kimliğini kazandıran tarihî ve kültürel zenginliklere, kişilik ve kimliklere de geniş yer ayırmıştır. Muhsin İlyas Subaşı'nın romanlarının büyük bölümü biyografik özellikler taşımaktadır. Ahlakı, tavrı ve mücadelesiyle öne çıkan, ideal tipler üzerine kurulmuş romanlarından biri de imam hatip okulundan öğretmeni Abdullah Saraçoğlu'nun hayatını ve mücadelesini ele aldığı Ben Onurumu Çiğnetmem'dir. Romanda ömrünün büyük bölümünü Kayseri'de geçiren ve Kayseri Yüksek İslam Enstitüsünün kurulması için çok uğraşan Abdullah Saraçoğlu'nun, sosyal ve siyasi baskılar karşısında takındığı ilkeli tavrı ve duruşu anlatılmaktadır.

Gerçek bir hayat hikâyesine dayanan Güneşe Uçan Kelebek romanında, yurt dışında çalışan Kayserili Bayram ile Alman bir papazın kızı olan Roza'nın evlenmesi ve evlilik sonrasında Roza'nın İslam'ı seçerek Rabia adını almasıyla başlayan olaylar anlatılmaktadır. Rabia, Bayram'a duyduğu sevgi sebebiyle sadece dinini değiştirmez, sahip olduğu her şeyi geride bırakarak Kayseri'ye gelip yerleşir. Yine gerçek bir hayat hikâyesine dayanan Aşkta Yanan Dede romanı da biyografik özellikler taşımaktadır. Talaslı bir Ortodoks ailenin çocuğu olarak Kastamonu'da doğan Diyamendi'nin İstanbul'da yine Kayserili Mevlevi şeyhi Ahmet Remzi Dede ile tanıştıktan sonra Müslüman olması anlatılmaktadır. Müslüman olduktan sonra Yaman Dede olarak tanınır ve aile köklerinin Karamanlı Türklere dayandığını öğrenmek için tekrar Kayseri'ye döner.

Konusunu Selçuklu tarihinden alan “*Aşk Prensesleri de Öldürür*” romanı, II. Kılıçsallan'ın kızı Gevher Nesibe Sultan'ın, ordu komutanı Alptekin'e duyduğu imkânsız aşkı anlatmaktadır. Gevher Nesibe bu aşk yüzünden 1204 yılında Kayseri'de ölür ve ağabeyi Gıyaseddin Keyhüsrev onun adına, dünyanın ilk tıp fakültesi olarak tanınan Gevher Nesibe Şifahanesini yaptırır.

Muhsin İlyas Subaşı, gazetecilik döneminde kazandığı araştırmacılık yönünü, daha sonraki dönemlerde kaleme aldığı Kayseri'yi ve Kayseri'nin yetiştirdiği tarihî şahsiyetleri anlatan eserlerinde geliştirmiştir.

Kayseri ile ilgili ilk çalışması bir başvuru kitabı olan *Dünden Bugüne Kayseri*'dir. Eserin ilk baskısı 1986 yılında yapılmış, daha sonra defalarca yeniden basılmış ve her baskıda yeni bilgilerle geliştirilmiştir. Bu kitapta ana hatlarıyla şehrin tarihi, kültürü, anıtları, sanayisi, ulaşımı ve ilçeleri tanıtılmaktadır.

Mitolojik çağlardan günümüze Kayseri'nin hikâyesini anlatan *Bu Şehrin Hikâyesi*, resimli olarak hazırlanmış; ayrıca efsane ve menkıbelerle, tarihî anekdot ve fıkralarla zenginleştirilmiştir.

Genel olarak şehir hayatının, özel olarak Kayseri'deki şehir kimliğinin ele alındığı denemelerden meydana gelen *Şehirname*'nin ikinci bölümünde ilkçağdan günümüze Kayseri'ye ait tarihî olaylar, kişiler ve eserler üzerinde durulmaktadır.⁹

Muhsin İlyas Subaşı'nın Kayseri'yi tarihî hatıralarıyla ele aldığı son çalışması *Gülükten Gültepe'ye Yalnız Yürüdüğüm Sokaklar* adlı eseridir. Bu kitabında Kayseri'ye ait hatıralarını, yaşadığı zorlukları ve yakın geçmişe ait gelişmeleri anlatmaktadır.¹⁰

9 Muhsin İlyas Subaşı, *Şehirname*, Kayseri Büyükşehir Belediyesi Yay., Kayseri 2011.

10 Muhsin İlyas Subaşı, *Gülükten Gültepe'ye Yalnız Yürüdüğüm Sokaklar*, Heyamola Yay., İstanbul 2014.

Kayseri’de yaşamış veya yetişmiş 91 kişi hakkında bilgi verilen *Kayseri’nin Manevi Mimarları* adlı eserde ilk tanıtılan kişi MÖ 3 veya 4. yüzyılda Kayseri’de yaşadığı rivayet edilen Şem’un peygamberdir. Onu Selçuklu döneminde yaşamış tarihî şahsiyetler, Seyyid Burhaneddin, Kadı Burhaneddin, Âşık Kerem, Mimar Sinan, Remzi Dede, Yaman Dede, Hacı Ömer Sabancı, Mustafa Necati Karaer gibi dinî, edebî şahsiyetler ve tanınmış kişiler izlemektedir.¹¹

Muhsin İlyas Subaşı, Mimar Sinan’ın hayatını ve mimari eserlerini ele alan *Taşla Konuşan Deha Mimar Sinan*¹² ve bu büyük mimarla ilgili yazılmış yazılardan meydana gelen *Ağırnaslı Sinan*¹³ adlarıyla birincisini tümüyle kaleme aldığı, öbürüne “Sinan’ın Kimliği ve Kişiliği”, “Sinan’la Sohbet” başlıklı iki yazıyla katıldığı ve yayına hazırladığı iki çalışma ortaya koymuştur.

Aşkla Yanan Dede romanına konu edindiği Kayserili Mevlevi şeyhi Ahmet Remzi Dede ve onun irşadıyla Müslüman olan müridi Mehmet Kadir Keçeoğlu’nun hayatını *İki Mevlevi* adlı eserinde anlatmaktadır.¹⁴

Kayseri’de yaşayan ve Kayseri’yi yazan Muhsin İlyas Subaşı, çalışmaları ile hem ülke çapında hem de Kayseri’de faaliyet yürüten kurum ve kuruluşlarca ödüllere lâyık görülmüştür. Kayseri’deki ilk ödülü 1981 yılında Kayseri Sanatçılar Derneğinden aldığı şiir armağanıdır. Bu ödülü 1984 ve 1985 yıllarında üst üste iki defa aldığı Kayseri Gazeteciler Cemiyeti araştırma dalında *basın ödülü*, 2016 yılında Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şubesi üstün hizmet ödülü izlemiştir.

Sonuç yerine...

Yapıp ettikleri, yazıp çizdikleri, katkıları ve kazandırdıklarıyla yaşadığı şehirle ödeşen Muhsin İlyas Subaşı, milli olmak için mahalli konu ve temalardan yola çıkmak gerektiğini, hatta evrenselliğe açılan kapının da kendi sınırlarımızdan geçtiğini fark etmiştir. Onun bu ruh halini ve tavrını yine onun kaleminden çıkan bir şiirinde görmek mümkündür:

11 Muhsin İlyas Subaşı, *Kayseri’nin Manevi Mimarları*, TDV Yay., Ankara 1995.

12 Muhsin İlyas Subaşı, *Taşla Konuşan Deha Mimar Sinan*, Yeni Nesil Yay., İstanbul 2004.

13 Muhsin İlyas Subaşı, *Ağırnaslı Sinan*, Ağırnas Belediyesi Yay., Kayseri 2005.

14 Muhsin İlyas Subaşı, *İki Mevlevi*, Nesil Yay., İstanbul 2005.

BİR YANIK TÜRKÜYÜM BEN

*Aral, ellerimde dolu kadehti benim,
Şimdi kırılmış bir kristal gibi sessiz.
Altay'da kaybedilmiş bir yanık türküyüm ben,
Benden öteye bin Hazar yürür..*

*Kâşgar toprağına, Buhara diline hasret,
Semerkant benim kadar yalnız ve kimsesiz.
Döner döner Urallara bakarım,
Benden öteye bin nazar yürür!..*

*Yüreğim şahlanan Bakü'dür şimdi,
Bir destan söyler ki eşsiz mi eşsiz.
Seyhun Kafkasya'nın gözyaşı olmayacak,
Benden öteye bin mezar yürür..*

*Duygularım kanatlanmış, birileri yol vermez,
AlmaAta fecrine bırakılmış güneşsiz.
Kırmak istiyorum bütün prangaları,
Benden öteye bin Sezar yürür!.*

“SAYIN SUBAŞI’NIN ŞİİRİ BİZE DERİN TEFERKÜRÜ YANSITIR!”

PROF. DR. BEYHAN ASMA

Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Rus Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi

“Büyük insanların hayatlarındaki güzellik, yaşayışlarının detayında gizlidir. Bizim o güzelliklere ulaşabilmek için bu insanların hayatlarındaki teferruatına bakmamız gerekir. Umarım ders alacağımız önemli ipuçlarıyla zenginleşiriz.”

Muhsin İlyas Subaşı

Sayın Muhsin İlyas Subaşı Hocam, yukarıya aldığım yazısındaki birkaç cümlesinde insanları anlatırken önemli bir noktaya böyle işaret ediyor ve büyük insanların bize yansıyan güzelliklerinin hayatlarındaki teferruata gizli olduğunu söylüyor.

Ne kadar doğru bir söz değil mi? Biz, buradan hareket ederek, onun Türk kültür ve medeniyetine katkısı üzerinde duracağız. Sınırlı bir konuşmada bunu başarmak kolay mı, elbette ki değil, ancak iyi niyetimizle üzerimize düşeni yapmayı arzu ediyoruz.

Burada bir hususu da arz etmeyi gerekli görüyorum. Sayın Hocamın vefa Gecesi’nde konuşmacı olarak yer alacaktım, ancak ani bir mecburiyetten dolayı bulunamadım. Ancak hazırladığım konuşmanın da ortada kalmamasını istediğim için burada değerlendirmek istedim. Şimdi onu arz ediyorum efendim:

1981 yılında Kayseri Sanatçılar Derneği Şiir Armağanını, 1976 ve 1984 yıllarında Başbakanlık Basın Yayın Genel Müdürlüğü basın ödüllerini (Araştırma dalında), 1984 ve 1985 yıllarında da Kayseri Gazeteciler Cemiyeti’nin basın ödüllerini (Araştırma dalında) kazandı. Güneşe Uçan Kelebek isimli romanı, Aydınlar Ocağı’nın 2001 ödülünü, (Yılın Romanı) dalında aldı. Muhsin İlyas Bey (i, Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şubesi, 2017 yılı üstün hizmet ödülüne layık gördü. Çok sayıda şiiri bestelendi ve İngilizce, Almanca ve Arapçaya çevrildi. Birçok uluslararası edebiyat toplantılarında Türkiye’yi temsil etti.

Muhsin İlyas Hocam’ın edebi kişiliğinden söz ederken önce bir başka isimden, Attila İlhan’dan bahsetmek istiyorum:

Attila İlhan, 80 yıllık hayatına birçok roman, kitap, deneme ve senaryo sığdırdı. Toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla Attila İlhan, bıçağın ucunda yaşayanlar için umut, disiplinli yaşan-

tısıyla yeni nesil edebiyatçılar için yeri doldurulamayan bir önder oldu. Büyük denizlerde korkusuzca yol alan kaptandı o. Şiirin ve romanın ustası, lisanın efendisi... Sanatı şahsi bir tatmin aracı değil, onurlu bir hayat mücadelesinin tacı olarak gören, gayesi her daim memleketinin ve insanların mutluluğu olan bir münevverdi. Bıçağın ucunda yaşayanlar için umut, disiplinli yaşantısıyla yeni nesil edebiyatçılar için yeri doldurulamayan bir önderdi Attila İlhan... Sosyalizmden edebiyata, tarihten sinemaya kadar her alanda söyleyecek sözü vardı. Her konuda tartışmaktan kaçınmıyor, fikirlerinin arkasında cesaretle durabiliyordu. Kıvrak bir kalem olduğu kadar, sıra dışı bir hatipti. Sadece kendi değerlerinden beslenen bir edebiyat, geçmişi unutmadan yarını arayan bir ülke hayal ediyordu. Şiirin modern ustası olsa da, Divan edebiyatından, eski Türkçe'nin zenginliklerinden beslenmeyi ihmal etmemiş, hayatı boyunca bizim olanın savunucusu ve koruyucusu olmuştu. 80 yaşında bile konuşmaktan, yazmaktan geri durmuyor; sözünü ve sevgisini esirgmeden, gençlere önderlik etmeyi sürdürüyordu.

Attila İlhan'ın bu özelliklerinin hemen tamamına yakını ben Muhsin İlyas Subaşı'nda da görüyorum. Edebiyatımızın merkezindeki konumunun sağında Sayın Subaşı, Solunda Attila İlhan yer alır. İlginçtir, bu iki isimde de ortak duyarlılık ve yazış tarzı vardır.

Muhsin İlyas Subaşı, Attila İlhan gibi olgun yaşına gelmiş olmasına rağmen, İslam'dan edebiyata, gençlikten tarihe, edebiyattan kültüre, şiirden romana kadar söyleyecek sözü oldu. Gençlere rehberlik etmeyi, insanımıza doğru olanı anlatmayı ihmal etmedi. O da Divan edebiyatının zengin potansiyelini başarıyla değerlendirmeyi bildi ve hatta aruz şiirler bile yazdı.. Onun da Attila İlhan gibi kıvrak bir kalemi vardır. Türkçenin zenginliklerini dilin kendi mantığı ve tutarlığı içerisinde, bizim olanın savunuculuğunu üstlenerek eserler vermiştir. Subaşı da, İslami duyarlılığından fedakârlık yapmayarak şiirin ve romanın ustası ve hayatın zorlukları karşısında kendine güveniyle birçok olumsuz engele karşı direnmeyi sürdürmektedir. Peki, Attila İlhan'la böyle bir paralellliğine rağmen, ondan etkilenmiş midir? Hayır, duruş benzerlikleri, duyuş farklılıklarını bozmamıştır. Ayrıca ufukları farklıdır. Muhsin İlyas Subaşı'nı güçlü kılan yanı da burası olmuştur. Şimdi buradan izniniz olursa, doğrudan Sayın Muhsin İlyas Subaşı ile ilgili görüşlerimi anlatacağım:

Muhsin İlyas Hocam, şiirlerinde, Türk şiirinin geleneksel motiflerinden yararlandı, çağdaş insanın bunalımlarına mistik çözümler getirdi. Muhsin İlyas Subaşı, şiirlerinde insanın kendini idrak duygusu, yaratıcısıyla iç kontak olayı, çevreden, yani muhittin merkeze doğru bir metafizik kavrama ve yaşama arzusu ana temalardır. Bunları, günlük olaylardaki çarpıklıkları işaretleyerek, kâinatın sonsuzluğundaki derin tefekkür arzusuyla, tarihî perspektife ulaşabilme gayretiyle beslemeye çalışır. Ramanlarında da, yaşanmış hayatın toplumu uyaracak tarafını ya da yönlendirici mesajlarını ön plana almaya dikkat eder. Batı'da ağır tahribatlar yapan ve bizde de giderek olumsuz etkisi insanlığı sarsmaya

başlayan inanç erozyonunun durdurulması ve hayatın yeniden inancın kuşatıcı etkisinde şekillenmesi yönünde bir çaba içerisinde. Ancak, bunda slogana düşmemeye, inanmanın bir gereklilik olduğu kadar, inanmayanın da yaşama ve kendi değerlerini savunma hakkının bulunduğunu dikkate alır. Farklı düşüncenin zenginlik ve birbirini besleyen malzeme olması gerektiğini savunan Yazar, bunları roman tekniği içerisinde vermeye özen göstermektedir. İnceleme ve araştırmalarında ise, bütün insanlığın ortak duyarlılık ve kabullerinin ipuçlarını bulma çabasıdır. Özellikle 21. asırdan itibaren teknoloji ve bilişimin hayatımızdaki etkisinin sağladığı imkânları olumsuzluklara çekmeden bunlardan faydalanmanın insanlığı birlikte yaşama ortamına götüreceğine inanmaktadır. Araştırmalarında bu dikkat noktasına büyük önem vermektedir. Yazar, son eserlerinde, Batı değerleri ve kültürü ile İslam ve Türk kültür ve değerlerinin birbirini anlama ve besleme yönünde etkin gücünü göstermiştir.

Tiyatro: Alpaslan (1962),

Şiir: Vuslat Türküsü (1968); Aydınlığın Gözleri (1979), Bu Yüreğin Ülkesinde (1981), Sevgi Donanması (1982), Deryadil (1985), Sevdakâr (1988), Bir Sır Gibi (1991) Aşkistan (2005), Gül Seferi (2013).

Roman: Ahtapot (1995) Güneşe Uçan Kelebek (2001), Aşkta Yanan Dede (2003), Ben Onurumu Çiğnetmem (2004) Aşk Prensesleri de Öldürür (2011), Ateşi Gül Eylemek (20015), Aşkımı Taşla Yazdım (2017).

Deneme: Şehirname (2001) Şiirden Şuura (2004)

Eleştiri-İnceleme-Araştırma: Dünden Bu güne Kayseri (1986), Kayseri'nin Manevi Mimarları (995), Bu Şehrin Hikâyesi (2003), Batıdaki Mevlana (2007), Batı Türk'ü Tanıdıkça (2008), Batı İslam'ı Tanıdıkça (2008), Batıdaki Hz. Resûl (2010), 40. Yılında Kayseri OSB (2016), Geleceğim Okuyacağım Okuldadır (2017), Roman Üzerine Notlar (2017).

Biyografi: Taşla Konuşan Deha z (2004), Ağırnaslı Sinan (2005), İki Mevlevi (2008), Toprağın Dili (2013) Gül Devrini Arayan Adam (2016), Oğuz'un Altın Sesi (2017),,

Seyahatname: Gezi Notları (2017).

Hatıra: Yalnız Yürüdüğüm Sokaklar (2014).

Konuşmalar: Aydınlığa Çağrı (2017) Böyle Gördüler (2017), İnandığım Gibi (2017).

Hikâye: Aşkta Roller Bitince (2018).

Muhsin İlyas Subaşı, şiirlerinde insanın kendini idrak duygusu, yaratıcısıyla iç kontak olayı, çevreden, yani muhitten merkeze doğru bir metafizik kavrama ve yaşama arzusu

ana temalardır. Bunları, günlük olaylardaki çarpıklıkları işaretle, kâinatın sonsuzluğundaki derin tefekkür arzusuyla, tarihî perspektife ulaşabilme gayretiyle beslemeye çalışır.

Romanlarında da, yaşanmış hayatın toplumu uyaracak tarafını ya da yönlendirici mesajlarını ön plana almaya dikkat eder. Batı'da ağır tahribatlar yapan ve bizde de giderek olumsuz etkisi insanlığı sarsmaya başlayan inanç erozyonunun durdurulması ve hayatın yeniden inancın kuşatıcı etkisinde şekillenmesi yönünde bir çaba içerisindedir. Farklı düşüncenin zenginlik ve birbirini besleyen malzeme olması gerektiğini savunan Yazar, bunları roman tekniği içerisinde vermeye özen göstermektedir.

İnceleme ve araştırmalarında ise, bütün insanlığın ortak duyarlılık ve kabullerinin ipuçlarını bulma çabasındadır. Özellikle 21. asırdan itibaren teknoloji ve bilişimin hayatımızdaki etkisinin sağladığı imkânları olumsuzluklara çekmeden bunlardan faydalanmanın insanlığı birlikte yaşama ortamına götüreceğine inanmaktadır. Araştırmalarında bu dikkat noktasına büyük önem vermektedir. Yazar, son eserlerinde, Batı değerleri ve kültürü ile İslam ve Türk kültür ve değerlerinin birbirini anlama ve besleme yönünde etkin gücünü göstermiştir.

Elinizdeki "Batı İslam'ı Tanıdıkça ve Batı Türk'ü Tanıdıkça", Batı kültür ve medeniyetinin önemli temsilcilerinden düşünce adamlarının, politikacı, sanatçı ve yazarların İslam'ın Yüce Peygamberine bakışı anlatan bir eserdir. Burada Batı'daki kemikleşmiş düşmanlık duygusunun önünde, daha onurlandırıcı görüşlerin bulunduğu ilk defa böylesine derli toplu bir çalışma ile verilmektedir. Şair ve Yazar Muhsin İlyas Subaşı'nın, 'Hayatı, Edebi Şahsiyeti ve Eserleri' Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi tarafından doktora tezine konu edildi.

Buraya izniniz olursa Onun beğenerek okuduğum bir şiirini burayla almak istiyorum:

DUYABİLDİN Mİ?

*Yuvasına Bülbül, kaynağına su,
Dönerken hû çeker, duyabildin mi?
Ateşin bitince kızgın kâbusu,
Sönerken hû çeker, duyabildin mi?*

Ufukta bir ışık, yolda çile var,
Ülküsü bir ömrü kavurur, yakar,
Doru kısraklara delikanlılar,
Binerken hû çeker, duyabildin mi?

Umut ve yıldızlar dağları bekler,
İnsan bu, hayâli çıkarır, ekler,
Aşkın mahşerine doğru melekler,
İnerken hû çeker, duyabildin mi?

Sevdâ adresini vermiştir nâra,
Acımaz koşturur binbir diyara,
Vuslata erince sızlayan yara,
Dinerken hû çeker, duyabildin mi?

Muhsin İlyas Subaşı 20. asrın yok edici maddî imkânlarına karşı mana ve özü koyarak bir ömür boyu mücadele eden insanlardandır. Bir milletin miras yoluyla devreden dünya ve ahiret ölçülerini hayırlı bir halef sıfatı ve sadakatiyle taşımaya ahdetmiş Hakk'ın has kulu milletin bir ferdidir. Şiirden romana poetikadan şehir monografisine kalem oynattığı her sahada Hakk'ın ve halkın koyduğu düsturu rehber edinmiş hilâfî hakikat bir şey söylememeye itina ile bağlı kalmıştır.

Şair ve yazar Muhsin İlyas Subaşı, 5. Romanını “Ateşi Gül Eylemek” adıyla yayınladı. Şiir Vakti Yayınları arasında çıkan kitapta, yazar kendi hayatının öğrencilik döneminden bir kesiti anlatarak özellikle imam hatiplerin 1960'lı yıllardaki genel durumuna ışık tutuyor.

Türkiye’de sürekli olarak bir rejim meselesi haline getirilen bu okullara halkın bakış tarzını, öğrencilerin yaşadıkları bir yığın olumsuzlukları anlatan yazar Subaşı, kitabının tanıtım yazısında şunlar yazdı:

“Bir Anadolu delikanlısı, yokluğun ve çaresizliğin acımasız pençesinden sıyrılarak Anadolu bozkırının ruhunu yaşatacak heyecanı ve aşkıyla bir ömrü kuşatan böyle bir macerayı sundu bize. Hayata gözünü gaz lambasıyla açan bu genç, bebekliğinde höllüğe belenen, ninni yerine savaş türküleri dinleyen, çocukluğunu topraklı köy yollarının kıvrımlarına düşümle, yoksulluk kültürünün çizdiği sınırlı bir alanda okula başlayan bir hikâyeler yumağının küçük ipuçlarıyla geldi karşınıza. Bu, ahlâk eğitimini kendi ideallerinden alan bir köy çocuğunun hayata tutunmak için verdiği mücadelenin hikâyesidir. Aynı zamanda bir neslin; bütünüyle imam hatip neslinin, kendi yanındakilerden ve karşısındakilerden kendilerine reva görülen dramın ipuçlarını da vermektedir. Bütün bunlara rağmen, kendine inanmak gibi bir güçlü iradenin istendiği zaman çevrenin bu linç hareketini nasıl kırabileceğini de göstermektedir.

Daha da önemlisi, bu nesil; dine inanmayanların, seküler ve laik kesimin inananlara nasıl bir dini hayatı yaşamaları gerektiği konusundaki acımasız baskılarına başkaldırı görevini üstlendi. Bunun içindir ki bu kuşak halkın örfileştirdiği din anlayışını da yeniden kendi İlahî kaynağına döndürmek için yola çıkmış sahipsiz ve meçhul alperenlerden oluşmaktadır. Yeni yetişen gençlerimiz bu sosyal hafızayı kavrayıp bundan gereken dersi alırsa, bu eser gayesine ulaşmış olacaktır.”

Muhsin İlyas Subaşı, 60 yılı bulan yazı hayatını, ülkemizin saygın kültüredebiyat dergileri ile gazetelerde sürdürdü. Türkiye’yi çeşitli uluslararası toplantılarda temsil etti. Edebiyat ve basın dalında çok sayıda ödül aldı. “Küçük Dergi’yi” çıkardı.

Muhsin İlyas Subaşı yazı ve şiirlerinde giderek manevi erozyona uğrayan insanımıza, kendini var eden değerlere dönüşü çözüm yolu olarak teklif etmektedir. Türk insanını tarihi boyunca ayakta tutan bu kimliğin şuurlu bir sosyal iradeye dönüşmesi halinde yaşadığımız problemlerden önemli bir bölümünün çözüleceğini savunmaktadır. Aydınımızdaki düşünce farklılığının çatışmaya değil, kültürel zenginlik zeminine kaydırılmasının bizi daha da güçlü hale getireceğine inanmaktadır. Dış güçlerin bu zaafımızı kullanarak üzerimizdeki baskının altında geçmişimizle hesaplaşma ihtirasına dikkat çekmektedir.

Hiç kuşkusuz sosyal bilimlerde edebiyat ve tarihin millet yaşamında ayrı bir yeri vardır. Bu yüzden millet olabilmenin vasfını kazanmış bir topluluğun bir tarihi ve bir edebiyatı vardır. Bu iki bilim dalı edebiyat ve tarih; millet yaşamının geçmişini geleceğe aksettiren, taşıyan bir ayna ve araç görevindedir. Tarih, milletlerin varlık mücadelelerini yansıtır;

Edebiyat ise düşünce ve duygularını. Bunlarla ilgili eserlerde bu aynaya yansımış kıymetli görüntülerdir. Toplum hayatının bütün yanları bu eserlerde görülebilir, takip edilebilir...

Bu anlamda Sayın Hocam Muhsin İlyas Subaşı, tarihimize mana, milli benliğimize güç katan bilgi yüklü bir birbirinden beğenme eserlere imza atmıştır. Bir birinden kıymetli milli ruhu ve maneviyatı geliştiren, onlara yön veren güçlü kalemiyle eserlerinde ve okuyucuların ruhlarında derin izler bırakmıştır. Yıllar geçse de değerinden hiç bir şey kaybetmemiş bilakis daha da önem kazanmış eserler bırakmıştır. Şanlı tarihimizin içinden süzülüp gelen alicenap Türk halkının yüreğinden kopan maneviyat; bizi biz yapan değerlerimiz, kültürümüzde “köşe taşı” görevi üstlenen sevinçle karşılayıp bilgi yüklenerek uğurladığımız “Muhsin İlyas Subaşı imzalı” eserleri nesillerden nesillere ulaşacaktır...

Üstadın yaşamındaki elde ettiği manevi anlamdaki kâr; maddi anlamda hiçbir kârı beklemezsiniz, sadece gurur, iftihar ve Türk toplumuna hizmet aşkıyla kurduğu gönüllerdeki taht olacaktır.

MUHSİN İLYAS SUBAŞI

DR. ESRA KÜRÜM

Bitlis Eren Üniversitesi Türk Dili Edebiyatı Fakültesi Öğretim Üyesi

Öncelikle bu anlamlı gecede bizleri buluşturan Kayseri Türkiye Yazarlar Birliği Başkanlığı ve Kayseri İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'ne teşekkürlerimi sunuyor, hepimizi saygıyla selamlıyorum.

Ben Muhsin İlyas Subaşı hakkında bir doktora tezi hazırladım. Bu tez, sonrasında kitaplaşarak literatürde yerini aldı ve okuyucuyla buluştu. Ama pek tabii ki bu süreç hiç de kolay değildi. Danışman hocam Prof. Dr. Erdoğan Erbay bana bu tez konusunu önerdiğinde Muhsin İlyas Subaşı ismini ilk defa duyduğumu fark ettim. Zorlu geçmekte olan doktora sürecim aslında devamı için de beni kara kara düşündürürken kendimi tam da karanlık bir kuyuda görmekteydim. Elime geçen birkaç eseri ile hemen kapanıp o gün ve gece okudum. Sabah ufkumu kapatan bulutların biraz dağılmış olduğunu hissederek uyandım. Ardından Muhsin İlyas Subaşı Hocamı arayıp tanışıp durumu arz etmem gerekiyordu. Bu da işin başka bir düşündürücü tarafıydı tabii. Ne tepki verecekti? Bilgilerini paylaşır mıydı? Bilirsiniz yazarlar ve özellikle şairler ketum olmayı, bazı şeyleri kendilerine saklayıp ilgi çekmeyi severler. Zor olmakla beraber gençliğin de verdiği tecrübesizlikle bütün cesaretimi toplayıp Subaşı'nı aradım. Telefondaki ses beni öyle güzel bir hüsnü kabulle karşıladı ki aklımdaki kalbimdeki bütün bulutlar dağıldı. Artık yolumu net biçimde görebiliyordum. ve arkamda çok önemli iki büyük destek vardı. Erdoğan Hocam ve Muhsin Hocam. ve dedim ki kendi kendime, ben bu güçle, bu işi yapabilirim! Eserleri okudukça memleketimin şehirlerinde, sokaklarında dolaşır gibi olduğumu fark ettim. Anlatan da, anlatılan da bizdik. Sır kapısı aralamak, düğüm çözmek zorunda değildim. Bu milletin yüzyıllardır kendisine erdem bildiği, yol haritası bellediği ve gelen her kuşağa aktardığı her ne varsa buradaydı. Dahası yazar bununla da yetinmiyordu. Yine geleneksel bir tavırla, irfan sahibi her halk aydını gibi toplumun yanlış gidişatını da tatlı dille, baba nasihati gibi dile getirişleri vardı. Eserlerde, bazen bir Anadolu köylüsünün tefekkürle âleme bakışı ve şükürünü; bazen de aydın bakışının kaygılarını müşahede etmek hiç de zor olmadı. Aslında bu çalışma belki biraz da; doğaya romantik nazarla bakışı da, halkın yaşadığı zor hayatın gerçekçi manzaralarını da ustalıkla işleyen bir samimiyet ustası ile hasbihal etmekte. İçinde yetiştiği şehrin taşına toprağına dikkat kesilen bir nazardan yansıyanları derlemekte biraz da. Subaşının bakışı sadece içinde yetiştiği memleketin manzarasına odaklı değildi

tabi. O, memleketine, değerlerine dışarının Batı'nın tutumunu anlamayı anlatmayı da uzun soluklu mesailerine eklemiştir.

Elbette yabancılık çekmemiş olmak benim bu işten aldığım zevki arttırdı. Ancak yıllarını çalışmaya okumaya yazmaya milletine, devletine ve İslam'a adanmış bir değeri akademik ortama taşımaya çalışmak bana birçok açıdan sorumluluk yüklemekteydi. Hem akademik bir metnin gerçekçi bilimsel bakışını yakalamak hem de Muhsin İlyas Subaşı samimiyeti ve doğallığını bozmadan anlatmak zorundaydım. Bütün bunlar uykusuz geceler ve beni bekleyen zor mesailerin hakkını vermek için daha çok yorgunluk demekti aslında. Çünkü ben bir taraftan öğrencilerine karşı sorumluluğu olan bir öğretilimdim, bir taraftan da hem hocasına hem de çalıştığı konuya karşı omuzları doldurulmuş bir doktora öğrencisiydim. Zor süreç de bitti ve önce Allah'ın sonra hocalarımın yardımıyla iyi bir çalışma yaptık. Bu aşamadan sonra bu çalışma bana hep gurur getirdi. Çalışma bittiğinde beni en çok meraklandıran ve endişelendiren, bu çalışmanın birinci dereceden muhatabı ilk günden itibaren benim bu işi yapabileceğime olan inancını yitirmeyen ve her fırsatta dile getiren Subaşı Hocam'ın çalışmamı nasıl bulacağıydı. Son şeklini kendisine gönderdim. Okur okumaz beni aradı. Sesindeki heyecan ve gururun bana yaşattığı rahatlamayı anlatmak için kelimeler her vakit yetersiz kalmıştır. Hayatta insana anlatması en lezzet veren çok zorlu bir sürecin sonundaki başarının hikâyesini anlatmaktır. Ben de şimdi geldiğim bu yerdeki gül kokusunu duydukça gelirken ayaklarım batan dikenlerin acısını bile tatlı geliyor.

Son olarak, elbette mürşitsiz olmazdı. Bana önce yolu sonra da nasıl yürüyeceğimi gösteren, ben yürürken şefkat ve mürebbi nazarını üzerimden çekmeyen sayın hocan Prof. Dr. Erdoğan Erbay'a huzurlarınızda sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum. ve tabii tanıştığımız ilk günden beri maddi ve manevi desteğini her vakit yanı başımda, bir telefon uzağımda bulduğum, bana güveni hiç eksilmeyen ve daima şefkatli sesiyle yüreklendiren Muhsin İlyas Subaşı Hocama da yürekten teşekkürlerimi sunuyorum.

Aslında amacım Muhsin İlyas Subaşı eserleri ve sanatını özetlemektir. Bu bakımdan kısaca çalışmamda da konu olan

Hayatı

Muhsin İlyas Subaşı, kökleri Ahıska'ya uzanan bir ailenin mensubu olarak, 25 Temmuz 1942 tarihinde Sivas'ın Şarkışla ilçesinde dünyaya gelmiştir. Ev hanımını Gülgez Hanım ve çiftçilikle uğraşan Bayram Subaşı'nın oğludur.

Subaşı, ilköğrenimini 1955 yılında, Şarkışla'nın Yapıaltı (Gümüştepe) İlkokulunda tamamlamıştır. Lise öğrenimini 1964 yılında Kayseri İmamHatip Lisesinde; yükseköğrenimini ise 1972 yılında Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nde yapmıştır. Halen Kayseri'de yaşamakta olan yazar, evli ve üç kız; ayrıca beş torun sahibidir.

Subaşı, henüz on dört yaşındayken yazılarını yayımlamalarını istediği bir gazeteden olumlu yanıt gelmesi üzerine yazım hayatına başlamış ve duraksamaksızın günümüze kadar devam etmiştir. Henüz lise öğrencisi iken "Kayseri Ekspres" gazetesinin yayın müdürlüğü görevini üstlenmiştir. Sekiz ay yayın yapan bu gazetenin kapanmasının ardından Subaşı, yazmada ısrarını sürdürerek Kayseri'deki hemen bütün gazetelerde yazılarını neşretmiştir. Kayseri'de yayımlanan, Devrim, Ülker, Emel Akın, Hâkimiyet, Yeni Sabah gibi gazetelerin 1955-1965 yılları arasındaki baskılarında Muhsin İlyas Subaşı imzasına rastlamak mümkündür.

Liseden mezun olan Subaşı, 1966 yılında "Hâkimiyet Gazetesi" nin sorumlu yazı işleri müdürlüğüne getirilmiş, iki yıl boyunca burada, ardından beş yıl süreyle de "Yeni Sabah" gazetesinde sigortalı ve belgeli gazeteci olarak görev yapmıştır. 1973 yılına kadar bu görevi icra eden Subaşı, yükseköğrenimini tamamlayınca bir karar vererek öğretmenliği seçmiş ve 1973 yılında Malatya Atatürk Lisesi'ne atanmıştır. 1974 yılında Kayseri'ye tayin olarak, 1977 yılına kadar Kayseri Mimar Sinan Endüstri Meslek Lisesi'nde; ardından emekli olacağı 1995 tarihine kadar da Kayseri Ticaret Lisesi'nde öğretmenlik yapmıştır. 1995-1997 yılları arasında bölgesel yayın yapan ElifTV'nin Genel Müdürlüğü; 1995-2002 yıllarında da İhlas Haber Ajansı (İHA)'nın Bölge Müdürlüğü görevlerini icra eden Subaşı, TYB ve İLESAM üyesidir.

İlk sayısı 1979 yılının Haziran ayında yayımlanan ve 1981 yılının Mayıs ayına kadar devam eden, toplam 24 sayıdan meydana gelen "Küçük Dergi" yi çıkarmıştır. Bu dergi Türkiye genelinde büyük ilgi görmüş, kamuoyunda Anadolu'nun sadece yansımaları değil, birikimini de Türk Edebiyatına taşıyan önemli bir yayın organı olarak algılanmıştır. Kültür Bakanlığı'nca her ay 730 adedi Türkiye'nin büyük kütüphaneleri için alınmıştır.

"Uyan" adlı ilk şiiri 1962 yılında İslam dergisinde neşredilen Muhsin İlyas Subaşı'nın ilk şiir kitabı "Vuslat Türküsü" ise 1968 yılında yayımlanmış ve şair, bu şiir kitabıyla adını duyurmuştur. Sonraki yıllarda şiir ile birlikte, deneme, eleştiri ve inceleme yazıları "Hareket", "Türk Yurdu", "Hisar", "Türk Edebiyatı", "Töre", "Milli Kültür", "Boğaziçi", "Kültür ve Sanat", "Yeni Düşünce", "Küçük Dergi", "Berceste", "Gültepe", "Erciyes", "Bruciyeli Edebiyat", "Yedi iklim", "Ay vakti", "Şiir vakti", "Bizim Külliye", dergilerinde yer almıştır. Siyasal ve aktüel konulardaki yazıları ise 1965 yılından itibaren, Tercüman, Yeni Devir, Millet, Orta Doğu, Her gün, Bizim Anadolu, Babıalide Sabah ve Türkiye gibi gazetelerde yayımlanmıştır.

Selçuk Yurdağül imzasını da kullanan yazar, 1981 yılında “Sevgi Donanması” adlı şiir kitabıyla Kayseri Sanatçılar Derneği Şiir Armağanına, 1976 ve 1984 yıllarında araştırma dalında Başbakanlık Basın ve Yayın Genel Müdürlüğü basın ödüllerine, yine araştırma dalında

Kayseri Gazeteciler Cemiyeti’nin 1984 ve 1985 yılları basın ödüllerine layık görülmüştür. “Güneşe Uçan Kelebek” isimli eseri 2001 yılında Aydınlar Ocağı’nın yılın romanı ödülüne layık görüldü. Türkiye Yazarlar Birliği, yazarın ‘Aşk Prensesleri de Öldürür’ isimli eserine 2012 yılı roman ödülünü vermiştir. 2013 Yılında da ESKADER tarafından ‘Toprağın Dili’ isimli eserine yılın monografisi, aynı yıl “Yeni Ufuklar Derneği” Türk Kültürüne hizmet ödülü verilmiştir. Ayrıca, Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şubesi, 2017 yılında Subaşı’nı “Üstün Hizmet Ödülüne layık görmüştür.

Subaşı’nın çok sayıda şiiri Zekai Tunca, İsmail Ötenkaya ve Mustafa Demirci tarafından bestelenmiş, TRT repertuarına alınmıştır. Şiirlerinin birçoğu Katharine Branning tarafından İngilizceye; Dr. Cengiz Ketene tarafından Arapçaya çevrilmiştir. Sanatçının lise yıllarında (1962) kaleme aldığı “Alparslan” adlı piyesi ise Malazgirt Zaferi’nin 900. yılı vesilesiyle ülkemizin büyük şehirlerinde sahnelenip oynanmıştır. “Güneşe Uçan Kelebek” isimli romanı Kırgızistan Devlet Üniversitesi’nde örnek Türk romanı olarak öğrencilere okutulmuştur. “Batı’daki Mevlana” isimli eseri Fransızcaya çevrilip, Avrupa Birliği Hoşgörü Projesinde belgesel eser niteliğiyle değerlendirilmiştir. 1991’de “World Academy of Arts and Culture” (Dünya Sanat ve Kültür Akademisi) ile Kültür Bakanlığı’nın birlikte düzenledikleri “Dünya Şairler Kongresi” ne çağrılan az sayıdaki Türk şairlerden biri olarak katılmış, buradaki, Batı’dan Doğudan, Arap Dünyasından elliden fazla ülkenin iki yüzü aşkın şairine Türk şiirinin niteliklerini ve Yunus geleneğinden besleniş biçimini anlatmıştır. Bunun dışında 10’un üzerinde uluslararası toplantıya katılıp çeşitli tebliğler sunmuştur. Merkezi Kazakistan’da bulunan “Türk Dünyası Bilimler Akademisi”, Subaşı’nın “Batı Türk’ü Tanıdıkça” isimli eserini Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinin lehçelerinde yayımlama kararı almıştır.

Eserleri:

Oyun: Alparslan (1962);

Şiir Kitapları: Vuslat Türküsü (1968), Aydınlığın Gözleri (1979), Bu Yüreğin Ülkesinde (1981), Sevgi Donanması (1982), Deryadil (1985), Sevdakâr (1988), Bir Sır Gibi (1991), Aşkistan (2005), Gül Seferi (2013);

Romanları: Ahtapot (1995), Ben Onurumu Çiğnetmem (2003), Güneşe Uçan Kelebek (2005), Aşkta Yanan Dede (2010), Aşk Prensesleri de Öldürür (2011), Ateşi Gül Eylemek (2015);

Deneme Eserleri: Şiirden Şuura (2004), Şehirnâme (2011);

İnceleme Eserleri: Kayseri'nin Manevi Mimarları (1995), Dünden Bugüne Kayseri (2003), Bu Şehrin Hikâyesi (2003), Batı'daki Mevlânâ (2007), Batı İslam'ı Tanıdıkça (2008), Batı Türk'ü Tanıdıkça (2008);

Biyografi Çalışmaları: Taşla Konuşan Deha Mimar Sinan (2004), Ağırnaslı Sinan (2005), İki Mevlevî (2005), Toprağın Dili (2013), Gül Devrini Arayan Adam (2016);

Yazar'ın hayatı, sanatı ve bütün eserleri bir doktora çalışmasına konu olmuş ve bu tez çalışması "Ortak Değerlerimizin Dili Muhsin İlyas Subaşı" adıyla yayınlanmıştır. Ayrıca Katharine Branning, İngilizce ve Türkçe olarak yayımlanan "Ay Sultan" isimli eserini "Her Nefesi Şiir Kokan Üstat Muhsin İlyas Subaşı'na" ifadesiyle kendisine ithaf etmiştir.

MUHSİN İLYAS SUBAŞI BAŞAĞIN BEREKETİNİ TAŞIR

YRD. DOÇ. DR. AHMET TEVFİK OZAN

Elazığ Fırat Üniversitesi, Tıp Fakültesi Öğr. Üyesi

Kıymetli Hazirun...

Sizlere Elazığ'dan selam, hürmet ve muhabbet getirdim. Bugün burada çok kıymetli bir ağabeyimiz Muhsin İlyas Subaşı'nın Fikir ve Ruh Dünyası'nı yâd etmek için toplanmış bulunuyoruz.

İçinde bulunduğumuz bu mekâna çok yakın, lâkin farklı bir dünyada yaşayan bir başka cemaat var...

Evet. Seyyid Burhaneddin Kabristanı cemaatı! Onlar bir başka Dünya'da yaşıyorlar. Şu anda onlarla hasbihal edecek bir penceremiz yok.

Ama buradaki Cemaat Hayy İsmi'nin tecellisi ile cıvıl cıvıl!

Bu yüzden ömrüm boyunca Allah'ın Hayy ismine hizmet edenleri sevdim. Ziyadesiyle muhabbet ve hürmet besledim.

Onlar, un yerine buğday alıp satan kutlu kişiler gibi bana göründü.

Evet, un alıp satanlar size ne kadar çok ikramda bulunsa er veya geç bitecek bir ikram hüviyetinde olur. Lakin size bir avuç buğday veren bir zat, kıymetini bilerseniz size sonsuza kadar yetecek bir ikramda bulunmuştur.

Yazarlar ve şairler kâinatın sırlarını imanın ışığı ile resmederlerse, aynen böyle. İnsanlara avuç avuç buğday dağıtan insanlar mesabesinde olurlar.

Aziz ağabeyimiz Muhsin İlyas Subaşı...

Allah'a bin şükür, Kadim dostumuzdur. Kıymetli Ağabeyimizdir ve en mühimi insanlara buğday dağıtan bir Muhterem Zat'tır!

Buğday dağıtan kişiler, çoğu zaman, buğdayın nasıl yeşerdiğini, nasıl başak verdiğini ve o başaktan nasıl yeni buğdaylar fıskırdığını izah edemezler, lakin şairler ve yazarlar Allah'ın verdiği bir haslet ile bu muammaya ışık tutmayı başarır.

Muhsin İlyas Subaşı kuru bir buğday tanesinden fıskıran bir yeşil başağı Aşkta Yanan Dede'de anlatır. Kuru bir buğday tanesi bazen bir şiir olur Muhsin İlyas Subaşı'nın dünyasında.

En iyisi aziz ağabeyimizin dűnyasını satır satır, mısra mısra izlemek!

Muhsin İlyas SubaŐı Ađabeyimize uzun ve hayırlı bir ۆmür niyaz ediyor, ellerinden hürmetle ۆpűyoruz...

“MUHSİN İLYAS SUBAŞI TÜRKİYE'DİR!”

MAHMUT BIYIKLI

TYB İstanbul Şubesi Başkanı, Edebiyat Öğretmeni ve Yazar

Şehirlere kimlik kazandıran insanlar vardır. Subaşı da Kayseri kültürü için bu anlamda güzide bir isimdir. Ömrünü vakfettiği yazı hayatının uzun bir bölümünü Kayseri'de geçirmiş, şehrin kültürüne dair önemli eserler kaleme almıştır.

Siyasette ve ticarete önemli isimler çıkaran Kayseri, maalesef içinden çıkan kültür adamlarına hak ettiği değeri vermede, okul ve hastane yaptırmadaki gibi cömert davranmamıştır. Subaşı için düzenlenen program, bendeki bu düşünceyi perçinlemiştir. Şehir protokolü, vefa dersinde sınıfta kalmıştır. Gönül isterdi ki yazarın ikinci toyu sayılacak bu anlamlı programa şehri yönetenler de teşrif etsinler. Maalesef yoktular.

Yaşadığı dönemde bilinen ve tanınan nice sanayici, nice siyasetçi unutulmaya yüz tutar. Oysaki kültür adamları, yazarlar ve sanatçılar eserleriyle sonsuza kadar yaşarlar. Kırk yıl öncesinin siyasetçilerini ve sanayicilerini sorun, kimse hatırlayamaz. Fakat Mevlâna'nın da hocası olan büyük mutasavvıf Seyyid Burhaneddin, Âşık mahlasıyla şiirler söyleyen Şeyh İbrahim Tennûrî, XIV. asrın hükümdar şairi Kadı Burhaneddin Ahmed, dinî ve tasavvufî şiirlerinin yanında sade bir dille yazdığı taşlama ve diğer sosyal temalı şiirleri ile halk edebiyatında önemli bir yeri olan Âşık Seyrânî gibi sanatçılar, yüzyıl geçmesine rağmen hâlâ hatırlanmakta ve hâlâ sevilmektedir.

Muhsin İlyas Subaşı da bu toprağın kalıcı sanatçılarından biridir. Taşrada yazmasına rağmen adını merkezde daima hissettirmiş, eserlerindeki derinlik itibarıyla Türk edebiyatına adını altın harflerle yazdırmıştır. O değerlilerimizin değerinin hakkıyla bilinmediği bu garip çağda, kültürümüz için önemli bir değerdir.

Doğup büyüdüğü Sivas için bir değerdir.

Erciyes dağı gibi kol kanat gerdiği ömrünü verdiği Kayseri için bir değerdir.

Yunus'un ilahileri, Neşet Ertaş'ın türküleri gibi Anadolu için bir değerdir.

Büyük toprak parçalarını kaybettikten sonra elimizde kalan son kale olan Türk milletinin mübarek vatanı Türkiye için bir değerdir.

Subaşı, ilim irfan yolundaki üstün hizmetleriyle artık karasevdalısı olduğu Türkiye'nin bir değeridir.

Elbette ayinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz. Şahsın rütbei aklı eserinde görünür. Subaşı'nın eserlerini inceleyecek olan edebiyat araştırmacıları, onun eserlerindeki niteliği muhakkak tespit edeceklerdir.

Şiirden romana, poetikadan şehir monografisine birçok alanda kalem oynatan Subaşı, edebiyatın birçok türünde usta işi eserler üretmiştir. Yazmanın da manevi bir sorumluluk olduğunun bilinciyle malayaniden uzak, vatanmilletmemleket derdiyle hareket etmiş, edebî yürüyüşünde hak ve hakikatten ayrılmayarak ömrü boyunca Rızayı Bari'ye talip olmuş, daima bu ulvi gayeyi gözetmiştir.

Vatansız İslamcılığa da İslamsız milliyetçiğe de pirim vermeyerek Anadolu'nun bin yıl içinde, dine de vatana da önemli yer veren medeniyet anlayışını benimsemiştir. Bu sebeple eserlerinde Allah aşkı da, peygamber sevdası da, vatan millet sevgisi de bir aradadır. Küresel güçlerin kültür emperyalizmine karşı, yerli olandan yanadır. Yerli ve millî kavramlarını hem kitaplarında hem de kitap gibi olan hayatında daima baş tacı etmiştir.

Modernizme karşı kalemiyle ve kalbiyle soylu bir direniş sergilemiş, Batı'nın kültürümüzü yok edici tavrına karşı mücadele etmeyi, sorumlu bir aydın olarak kendine vazife bellemiştir. Subaşı'nın milliyetçiliği, Nurettin Topçu'da olduğu gibi; *"Hoyrat ve kaba bir şovenizmden arındırılmış, kaynağını önce insana, sonra İslam'a dayandıran maneviyatçı bir milliyetçiliktir."*

Türkiye'deki ünlü edebiyatçıların çoğunda olduğu gibi Subaşı da dergicilik yapmıştır. Kendisinin çıkardığı Küçük Dergi'de büyük çalışmalara imza atmış, âdeta Anadolu'nun edebiyat mektebi olmuştur.

Cahit Zarifoğlu'nun Maver'a da gösterdiği hassasiyeti Küçük Dergi'de yürütmüş, mektup yoluyla edebiyatçılara öğretmenlik yapmış, öncülük vazifesini yerine getirmiştir. Mektubat sahibi tasavvuf büyüklerinde olduğu gibi mektuplarıyla genç edebiyatçılara ya da yolunu yönünü arayan yazı emekçilerine ufuk açmış, onlara sahih bir rota tayin etmiştir.

Bugün yüzlerce edebiyatçımızda Subaşı'nın mektupları vardır. Keşke onlar bir araya getirilip kitaplaştırılsa.

İçinden çıktığı toplumda boş iş olarak görülen edebiyat, ona göre *"toplumun zihinsel kalkınması"* için bir vasıta olmalı ve bunu vazife bilenler de bu alanda harekete geçmelidirler. Edebiyatın milletler için ne anlam ifade ettiğinin şuurunda olan Subaşı, şairi de yalnızca şiir yazan adam değil, toplum için bir misyon yüklenen adam olarak görmektedir.

Eserlerinin çoğunu okuma bahtiyarlığına erdim. Özellikle Batı İslam'ı Tanıdıkça, Batı Türkü Tanıdıkça, Batı'daki Mevlana ve Batı'daki Resul kitapları, devletin desteği ile yabancı dillere çevrilip yayılması gereken kitaplar.

Elbette şiiirlerinin gönlümde apayrı bir yeri var ama bir romanı hakkındaki hatıramı paylaşmak isterim.

Bir Kayseriİstanbul seferinde şehirlerarası otobüse binerken Subaşı'nın Aşka Yanan Dede kitabını yanıma aldım. Kitap beni öylesine içine çekti ki mola verilen yerleri ve saatleri bile fark edememişim. Bolu'yu geçtiğimizde romanın sarsmasıyla kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Sonra otobüs muavini geldi yanıma, "Ne oluyor birader, bir vefat haberi mi var?" diye sordu. "Yok" dedim, "Yaman Dede'ye ağlıyorum!" Yanımdan uzaklaşan muavin şoföre dedi ki; "Dedesini ölmüş herhâlde, ona ağlıyormuş." Kitaptan kafamı kaldırdığımda otobüsteki yolcularının üzgün bakışlarının üzerimde toplandığını gördüm. Esenler'de otobüsten inerken bütün yolcular gelip başsağlığı dilediler.

Sonraki zamanlarda Yaman Dede'yi anlatan diğer kitapları da okudum. Fakat aynı etkiyi bırakmadı. Burada, Subaşı'nın kaleminin kudreti, üslubunun akıcılığı hissederek yazmasının etkisi apaçık şekilde ortadaydı.

Yakın dostu merhum Ümit Fehmi Sorgunlu'nun dediği gibi; Muhsin İlyas Subaşı şiirdeki birikimini romanda ustalıkla kullanmayı başarmış. Bu yüzden romandaki uzun diyaloglar bıktırıcı olmuyor. Aksine, her satırın arkasından okuyucuyu kuşatacak yeni bir duygu atmosferine çekiyor.

Üniversite yıllarında katıldığım edebî mahfillerde Subaşı'nın ismi geçer ve özel olarak ziyaret ettiğim edebiyatçılar Kayserili olduğumu öğrenince mutlaka Muhsin İlyas Subaşı'na selam söylerlerdi. Bu sebeple Muhsin İlyas Subaşı ismi, bana selamı çağırıştırır. O, Dersaadet'in Anadolu'ya kutlu bir selamıdır.

Usta yazara gönül vazifemi, düzenledikleri klas vefa gecesiyle ifa etmeme vesile olan Kayseri İl Kültür ve Turizm Müdürü İsmet Taymuş Beyefendi'ye ve Kayseri TYB Başkanı Selim Tunçbilek'e hassaten teşekkür ederim.

Vefa gösteren vefa bulur. Rabbimiz vefayı topraklarımızdan vefalıları toplumumuzdan eksik etmesin. Şair Akif İnan'ın dediği gibi; "Bütün giysileri yırtsak yeridir,/Yeter bize vefa elbiseleri"

MUHLİS BİR KALEM, MUHABBETLİ BİR YÜREK MUHSİN İLYAS SUBAŞI

MUSTAFA ÖZÇELİK

Şair, Yazar ve Eğitimi

Meşhur ve malum bir sözdür: “Hafızai beşer nisyan ile mâlûldur.” Bu, benim için de geçerli. Bu yüzden geçmişe dair kimi detayları hatırlamam elbette zor hatta imkânsız. Ne var ki edebiyata yeni başladığım yıllarda küçücük bir ilçede öğretmenlik yaparken buraya Kayseri’den gelen sıcacık mektuplarla, imzalı iki kitapla başlayan bir dostluğu ve bu dostluğun ağabey olarak kahramanı olan ismi unutmam imkânsız. Zira, bu mektuplarla hem bir özel insanı tanıyıp onunla dost oldum hem de yolun başında genç bir yazar olarak onun yazdıkları sanat anlayışının şekillenmesinde etkili oldu.

Bu isim şair, yazar, gazeteci kimliği ile kültür ve edebiyat dünyamızda önemli bir yeri ve değeri olan Muhsin İlyas Subaşı’dır. Malum tanışmalar genelde şöyle olur. Bir yazarı/şairi önce dergilerdeki ürünleriyle veya yayımlanmış kitaplarıyla tanırınız. Sonra bazılarıyla zaman içerisinde yüz yüze da tanışırınız. Kimileriyle münasebet burada kalır kimileriyle ise yıllarca sürececek bir dostluğa dönüşür. Kimileri ise sizi hayal kırıklığına uğratar. Bir daha karşılaşmak bile istemezsiniz. Zira edebiyat dünyası, az sayıdaki mütevazı kahramanlarının yanında çok sayıdaki kibir heykelleriyle de doludur.

Bizim Muhsin ağabeyle tanışmamız da böyle oldu. İsmine ve şiirlerine ilk önce kendisinin emek verdiği “Kültür Sanat” ve Küçük Dergi” den önce “Hareket”, “Hisar”, “Töre” gibi dergilerden aşına oldum. Doğrusu, çok severek ve benimseyerek okudum bunları. İçinde bulunduğum edebî topluluk daha çok yeni bir şiirden yanaydı. Ben de bu hava içerisinde o tarz metinler yazıyordum. Ne var ki Anadolu’da yaşayan birisi olarak gönlüm daha çok geleneğe bağlı şiirler yazmaktan yanaydı. Bundan olacak ki, Subaşı, benim arzu ettiğim ama henüz yapamadığım tarzda şiirler yazan bir isim olarak bana örneklik teşkil ediyordu.

Onunla yazılı ilk münasebetimiz de zaten böylesi bir kalbi müşterekliğin sonucu olarak başlamıştı. Ona aldığı bir ödül dolayısıyla bir tebrik mektubu yazmıştım önce. Karşılığı çok sıcak bir mektupla ve imzalı kitaplarıyla gelmişti. Daha bu ilk mektubunda yazdıkları onun şahsiyet özelliklerini de ele veren cümlelerle doluydu. Her şeyden önce samimi bir dile sahipti. Yaşı itibarıyla ağabeyim mevkiinde olmasına rağmen bir kardeşlik hukuku içerisinde yazmıştı. Şiir gönderdiğim ve edebî hayatımın başladığı dergideki ağabeylerden bile duymadığım iltifatkâr cümleler ise bana yazma konusunda müthiş bir

güven ve cesaret aşlamıştı. Ama takdir cümleleriyle birlikte yol göstericiliğini de ihmal etmemiş ve bana geleneğin sesine sahip olma konusunda tavsiyelerde bulunmuştu. Yine derdi olan ve edebiyata bu anlamda değer yükleyen ve misyon biçen bir tavır içinde idi.

Onun şiirime dair, tavsiyeleri sonraki mektuplarında da devam etti. Ben de şiirlerimde bu tavsiyeleri dikkate almaya çalıştım. Hemen olmasa bile özellikle Yunus Emre'ye yoğunlaştıktan sonra gelenek, tasavvuf, Türkçe hassasiyeti, gelenek, tarih benim de önemli meselelerim oldu. Ama onun bende daha önemli bir etkisi daha var. Ben o yıllarda edebiyatla sadece şiir bağlamında ilgileniyordum. Düzyazı aklımdan bile geçmiyordu. Fakat o, 3.3.1983 tarihli mektubunda bana nesir yazma konusunda tavsiyelerde bulunmuştu. Gerekçesi de şu idi: Toplum olarak içinde bulunduğumuz hali şaire toplumsal bir misyon yüklüyordu. Bu yüzden şairler nesir de yazmalıydılar. Çünkü şiir, onun ifadesiyle “zümre seviyesinde donmuş” tu. Onu anlayana söylemek/ yazmak durumundaydık. Yazı ise düşünceleri topluma açıklamak manasında daha elverişli imkânlarla sahipti. Mektuptaki “yazdıkların bana başarılı bir nasir olacağınız müjdesini verdi” cümlesi ise beni havalara uçurmuştu.

İşte benim daha sonra iyice yoğunlaşan nesir hayatım belki de bu yönlendirme ile başlamıştı. Gerçekten de şiirle nesrin imkânları aynı değildi. Mesela o yıllarda önemli toplumsak olaylar yaşamıştık. 12 Eylül travması hepimizi etkilemişti. Afganistan, İran olayları da yine fikrî anlamda herkesi etkisi altına almıştı. Bu yüzden sanatta edebiyatta toplumsal kaygıyı da gözeten ama edebiyattan da taviz vermeyen metinler yazmalıydık. Nesir bu anlamda iyi bir imkândı.

Yine aynı mektubunda hayatımda iz bırakacak bir cümle daha yazmıştı. O da önceden şiirde geleneğin sesi dediği meseleyi bu defa daha da genişleterek gelenekten beslenmek şeklinde daha geniş manada kullanmasıydı. Bu ikazı da çok etkiledi beni. Zira yetiştiğim edebi çevrenin beslenme kaynakları büyük ölçüde batılı yazarlardı. Dil olarak sol yazarlara öykünme had safhada idi. Adeta varlığımızı hâkim edebî çevrelere onaylatmak istiyorduk.

Bunlarda batıcı, sol çevrelerdi. Yine bugün tamamen tuhaf bulduğum bir ümmetçilik anlayışı ile Türk edebiyatına ve Türk kültürüne karşı bir ilgisizlik söz konusuydu. Mesela Albert Camus, Dostoyevski Neruda, Rilke, Seyyid Kutub, Mevdudî vb. isimleri okuyabilirdiniz ama bir Fuzûlî, bir Karacaoğlan hatta bir Âkif okumak sanki o kadar anlamlı değildi. Filistin'le ilgili yazabilirdik ama Kerkük, Kırım için öyle değildi. İşte onun beslenme ile ilgili bu uyarısı Dede Korkut'tan, Yunus Emre'den başlayarak yeni okumalar yapmamı ve geniş Türk coğrafyasının yazarlarını/ eserlerini tanımamı sağladı.

Sonuç itibarıyla bugün taşıdığım edebî anlayışın oluşmasında Muhsin İlyas Subaşı'nın özel bir yeri var. Bunu da büyük ölçüde bana yazdığı mektuplarla yaptı. Yine

şiiirle birlikte nesir türünde eserler yazmam da etkisi büyük oldu. Ama bunlardan daha önemli olanı küçük bir kasabada taşranın statik hayatı içerisinde kaybolup gitmeme bana yazdıklarıyla mani olmasıdır. Öncesi onun sorumlu şair tarafının neticesi iken bu tarafı onun dost, ağabey yanını ortaya koymaktaydı. O, benim bu yüzden “ağabeyim” sıfatını büyük bir içtenlikle ve saygıyla kullandığım birkaç isimden biri oldu. Kendisine bu manada minnet borcum var.

Bu yazı aslında onun şiir ve diğer türlerde yazdığı eserler hakkında da bir şeyler söyleyen bir yazı olmalıydı. Ne var ki sayfa sayısı sınırlı bir yazıda bunu yapabilmek zor. Ancak bu meselenin önemi itibarıyla birkaç söz söylemek gerekirse şunları diyebilirim. Muhsin İlyas Subaşı, şair olarak da denemeci ve romancı olarak da Türkiye’de, Türk edebiyatında bir değerdir. Şiirini geleneğin ikliminde yazdı. Ama duyarlılık olarak çağına da kapalı kalmadı. Tefekkür ve metafiziğin imkânlarıyla merkezi insanı ve yaratıcıyı koyup şair olarak uyarıcılık görevini yaptı. Denemeden romana, oyundan biyografiye yazdığı diğer türlerindeki eserlerinde de aynı hassasiyet çizgisi içerisinde oldu. Diğer yandan Sivaslı olmasına rağmen hayatı büyük ölçüde Kayseri’de geçtiği için bu şehre karşı da yazar olarak sorumluluklarını yerine getirdi. Mesela “Yaman Dede” romanı, “Kayseri’nin Manevî Mimarları”, “Taşla Konuşan Deha”, “Ağırnaslı Sinan”, “İki Mevlevî” adlı biyografi kitapları yine “Dünden Bugüne Kayseri”, “Bu Şehrin Hikâyesi” adlı araştırmalı eserleriyle bu şehre vefa gösterdi ve oraya dair değerleri bugünkü nesillere tanıttı.

Onun bu gayretleri, yazdıkları anlaşıldı, değer buldu mu dersiniz tabi ki bütünüyle evet diyemiyorum. Çünkü o, belli dergilerde kümelenen ve zamanla siyasetle de iş tutarak bir güç odağına dönüşen edebî muhitlerden bilerek uzak kalmanın makûs talihini yaşamak durumunda kaldı. Onu bilenler bildi sadece ve değerini de onlar takdir etti. Fakat bu, sadece onun değil Anadolu’da yaşayan ve bağımsız karakterini koruyan her ismin yaşadığı bir durum. Fakat onun bunu dert ettiğini düşünmüyorum. Bana bir mektubunda şöyle demişti: *“Esas olan şu yahut bu çevrenin adamı olmak değil rizai bariyi kazanmak ve halk edilişimizin gereklerini yerine getirmek.”* Yazmanın gayesi buydu ona göre. Kulun takdiri değil Hakk’ın takdiri ve yazılanların “Salih bir amel” olmasıydı önemli olan.

Muhsin ağabey, bugüne kadar yazdıklarıyla böyle bir şuurun insanı oldu. Öyle olmasaydı ondan çok önemli bulduğum “Şiirden Şuura” adlı kitap ortaya çıkmazdı. Kitabın alt başlığı her ne kadar “Geçmişten günümüze şiir” şeklinde olsa bile sadece şiir etrafında düşüncelerin açıklandığı bir eser değil. Ondan daha önemli olarak bir şairin şiiri şuurdan bağımsız düşünmediğini gösteren adeta bir manifesto. Bu bakımdan son derece önemli. Hele de şiirin kelime oyunlarına indirgenmediği, şiirden metafiziğin, mecazın, söz ve anlam sanatlarının kovulduğu bir dönemde gerçekten şiir adına şuur verici bir kitap. Bu anlamda bu eserden çok istifade ettiğimi burada söylemem gerekiyor. Zira şuur kaybolmuşsa ortada şiir de kalmaz. Muhsin İlyas ağabey, işte benim gönlünde

böylesine önemli ve değerli bir yere sahip olan, yazının baŐlıęında da belirttiğim gibi “Muhlis bir kalem, muhabbetli bir yürek.” Kendisini saygıyla, muhabbetle selamlıyorum.

İDEAL BİR EDEBİYAT ADAMI MUHSİN İLYAS SUBAŞI

KATHARINE BRANNING

Türkiye’de bir idealist edebiyat adamını tanıtırken evvela iki farklılık arasında sıkışmış durumda bulunan duygularımdan söz etmek isteyeceğim. Çünkü edebiyatçı hep yaşadığı ortamın ortak dilini kullanır. Ait olduğu sosyal yapının içinde farklılığı, onu ait olduğu toplumun değerlerinden uzaklaştırmaz. Bu bakımdan bu iki sosyal şema önemlidir. Bunlardan birincisi şudur:

Ben Mısır’a, Fas’a, Tunus’a, Afganistan’a, Pakistan’a bakıyorum, oradaki fakirliğin dışarıda İslam’dan kaynaklandığı yolunda bir algı var. Bu defa, Türkiye’ye bakıyorum, çalışkan bir millet, zengin bir ülke, kalkınmış, medeniyeti yakalamış ve Müslüman bir devlet. Demek ki, gerilik İslam’da değil. İnsanların İslam’ı anlamalarında ve yorumlamalarındadır. Türkiye’ye ilk defa 1978’de gelmişim. Konya’yı, Kayseri’yi, Sivas’ı o yıllarda görmüştüm, küçük şehirlerdi ve doğru dürüst kaldırımları bile yoktu. Şimdi bakınız 2012’de, bu şehirler modern bir kimlik kazanmış ve çok da gelişmişler. Bu şehrin insanı o yıllarda da Müslüman’dı, bugün de Müslüman. Bunları düşündüğünüz zaman anlıyorsunuz ki, geriliği getiren din değil, İslam değil. İnsanların dini algılama ve yaşama biçimidir. Türk insanı zeki ve çalışkan olduğu için başardı bunu diye düşünüyorum. Çünkü o günkü dindarlığı bugün gerilemiş olsaydı, o zaman diyebilirdiniz ki; ‘bunlar İslam’dan uzaklaştıkları için medeniyete yaklaştılar.’ Hâlbuki öyle bir şey yok. İnsanlar o zaman da dindardı, bugün de dindarlar. Hatta bugün biraz daha dini meselelerde hassasiyetleri artmış durumdalar. Sonra benim ilgi alanım Selçuklu medeniyetidir, Selçukluların muhteşem başarılarının altında da bugünkü Türk insanının atalarından gelen zekâ ve çalışkanlığını görüyorum, dindarlığı görüyorum. Türkler, Selçukludan aldıkları merak duygusu, gelişme azmi ve yücelme idealini devam ettirdikleri sürece yarınlarda daha ilerilere gideceklerdir, bunda hiç kuşku yoktur!

İkinci anlayamadığım husus da şu oldu: Türkiye’ye 35 yıldan buyana sürekli geliyorum. Çok insanla tanışım. Büyük dostluklarım oldu. Her tarafta farklı insanlarla karşılaştım. Türkiye gibi büyük bir ülkenin değişik insanları da olacak elbette. Çünkü coğrafya geniş, deniz, göl, dağ insan hayatında etkili oluyor. Bu da değişimi getiriyor. Ben İstanbul’da beyefendileri ve birçok Anadolu vilayetinde, ülkenin doğusundan batısına kadar birçok bölgesinde birbirine benzemeyen eğilimleri olan insanları gördüm. Adam alkol alıyor, ama ‘Müslüman’ım’ diyor, adam oruç tutmuyor o da ‘Müslüman’ım’ diyor, kadınların bir kısmı çok dekolte giyiniyor, açık kıyafetlerle geziyor, soruyorum onlar da Müslüman olduğunu söylüyor. Ben bunların hangisinin İslam’ı temsil ettiği konusunda çoğu zaman tereddütler yaşadım. Yani farklılıkları var, ama ortak özellikleri hepsi Müslüman. Ancak bunlar İslam’ın neresindedir onu bilemiyorum? Ben Amerikalıyım, Amerika’da

beyazından zencisine, Hıristiyan'ından Müslüman'ına, Yahudi'sinden Budist'ine kadar birbirine uymayan inançta ve karakterde insan var. Bunlar bana şaşkıncı gelmiyor. Çünkü bu insanların etnik ve dini yapısında zaten ayrılıkları var, ama Türkiye öyle değil. Davranış farklılıklarına rağmen, tek özellikleri, 'Ben Türk'üm ve Müslüman'ım' demeleridir. Neden bu davranış farklılıkları ortaya çıkıyor bunu çözmekte zorlanıyorum.

Yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkede ben bunların hangisine göre davranış tayin edeceğim, diye düşünüyorum. Kapalı bir bayanın yanında ben açık kalıyorum, açık bir bayanın yanında kendimi kapalı hissediyorum bu çelişkiyi anlamak çok zor! Ege sahillerinde daha çok batılı tipte insanları, doğuda köylü anlayışında olanları gördüm.

Bu iki makas arasında ulaştığım önemli sonuç şu oldu: Anadolu insanı değerler bakımında Türkiye'nin bozulmamış saf bir görünümünü yansıtıyor. İşte bu coğrafyada tanıdığım bunca insanlar arasında, beni evine evinin bir ferdi gibi kabul eden ve on yıla yakın bir zamandır her yıl gelip birkaç gün kaldığım aile dostum, arkadaşım Muhsin İlyas Subaşı var.

Subaşı, Türkiye'de tanıdığım farklı isimlerden birisi oldu. Önce iyi bir edebiyatçı, iyi bir aile reisi, iyi bir Müslüman kimliği var. Çok çalışkan ve çok üretken bir yazar. İnsanlara mutasavvıf büyükleri gibi bakıyor ve kimseyi inançlarından dolayı yargılamıyor. Ben Türkiye'de gerçek anlamıyla Türk ve Müslüman tipini onda gördüğüm için evine kabul edilip edilemeyeceğimi sordum, memnuniyetle kabul etti. Eşi ve çocuklarıyla güzel bir aile ortamı var. Herkese hoşgörü ile bakıyorlar, herkese yardımcı oluyorlar. Muhsin İlyas Bey, iyi bir inanmış adam; oruç tutuyor, namaz kılıyor ama kendisi gibi olmayanları dışlamıyor. Normal bir insan, ama onun için İslam önemli. Bizim hayatımızda din zenginliktir. Muhsin İlyas Bey, Müslüman olarak kendi inancına ne kadar sahip çıkıyor ise, ben de bir Hıristiyan olarak kendi inancımla bu evde kabul görüyorum, bu güzel bir şeydir. Ben inancıyla hayatını bütünleştiren Muhsin İlyas Bey gibi insanların Türkiye'de gerçek Müslümanlığı temsil ettiğini düşünüyorum. Bu bakımdan başka yerlerde gördüğüm farklılıkların İslam'dan değil insanların kendi eğilimlerinden doğduğunu anladım. Çünkü yardımseverlik, hoşgörü, çalışkanlıkla İslam'ın insan davranışlarına nasıl yansıdığını burada gördüm. Benim için esas İslam bu işte.

Burada itiraf edeyim, son on yılımda Muhsin İlyas Subaşı'yı tanıyınca araştırdığını kendi özel notlarında tutan ve Amerika'da makaleler yazan bir aydın olmaktan çıkıp, bunları yazan bir Yazar konumuna taşındım. Bunu, yazdığım "Bir Çay Daha Lütfen" isimli kitabımda da anlattım:

Muhsin İlyas Bey, bir gün bana; 'Ketrin Hanım, siz Lady Montagu'yu çok andırıyorsunuz. O üç asır kadar önce gelip burada gördüklerini ülkesindeki dostlarına mektuplar olarak yazmış. Siz de son 25 yılda gördüklerinizi bu tarzdaki mektuplar halinde yazsanız sanırım

ilgi gören bir çalışma olur”, dedi. Ben önce anlamsız buldum, ama sonra düşündüm, bu benim için de faydalı bir deneyim olacak ve oturup yazdım. “Bir Çay Daha Lütfen”, bu şekilde doğdu. Kitabım Amerika’da İngilizce, Türkiye’de Türkçe olarak aynı anda basıldı ve bugüne kadar beş baskı yaptı. Şimdi ben, Amerika’da her hafta sonu bir eyalete davet ediliyorum, üniversiteler benden bu çalışmamla ilgili konferanslar istiyor. Singapur’a Filipinler’e gittim. Danimarka’ya da çağırıldım. Mesela, bu yıl beş defa Türkiye’ye sırf bu kitap için gelip konuşmalar yaptım ve imza günleri düzenlendi. Bütün bunları sağlayan Muhsin İlyas Bey’in beni yönlendiren o samimi girişimi oldu. Bu bakımdan ben gerçekten samimiyetle Muhsin İlyas Bey’e teşekkür etmek istiyorum. Benim yayın ufkumu Muhsin İlyas Bey genişletmiş oldu.

Burada ben bir önemli hususa daha işaret etmek isteyeceğim: Muhsin İlyas Subaşı’nın “Batı Türk’ü Tanıdıkça, Batı İslam’ı Tanıdıkça ve Batıdaki Mevlana” isimli eserleri, bana göre çok önemli bir çalışmadır. Bu kitaplar, aslında Türk okuruna değil, Batılılara hitap ediyor. Bu kitapların İngilizce’ye çevrilip yayınlanması halinde, Batı’da İslam’a ve Türklere karşı bazı insanlarda ortaya çıkan aşırı kötümserlik düşüncesi, hatta radikal gruplardaki nefret duygusu ortadan kalkabilir. Çünkü bu kitaplarda Batılı aydınların Türk kültür ve medeniyeti ile Türklerin İslam medeniyetine katkıları çok ayrıntılı bir şekilde anlatılıyor. Ben kitapları inceledim ve oldukça faydalı buldum. Türkler belki bu tür kitaplara ilgi duymayabilirler, ancak Batılılar birkaç asırdır Türk ve İslam medeniyeti için yazılan kitapların hepsini bir arada okumadığı için yazarların etkisi arzu edilen şekilde görülmemiştir. Bu kitaplar, işte bu dağınık malzemeyi bir araya toplayıp sunuyor. Bir edebiyat adamının kendi ülkesinin ve inancının kültürünü Batılı kaynaklara dayanarak böylesine özgün bir çalışma ile ortaya koyması çok önemli bir hizmettir.

Benim hayatımda üç ülkem var. Amerika, Fransa ve Türkiye. Amerikalıyım; Amerika’da yaşıyorum. Eğitimimi Fransa’da yaptım, Kendi ülkemdeki Fransız Akademisinde yönetici olarak çalışıyorum. Türkiye’yi ise aşk derecesine seviyor ve her yıl tatilimi geçirmek için buraya geliyorum. Türkiye, benim gerçek vatanım gibidir ve burada bir dost kapım var. Hatta bir evim de diyebilirim buna. Çünkü ben bu eve ailenin yeni bir ferdi olarak kabul edildim. Son on yıldır Türkiye’ye her geldikçe, dinlenmek için bu eve gelirim ve burada birkaç gün kalırım. Mutfağında Muhsin İlyas Bey’in sevimli eşi Saadet Hanım, sevgili kızlarıyla birlikte yemek yaparım, sofraya oturur ve kaldırıyorum. Ben bu evi öylesine benimsedim ki, kitabımda bir bölümü buna ayırdım. En çok ilgi gören bölümlerden birisi de bu sayfalar oldu. Niye ilgi gördü? Çünkü burada samimiyeti anlattım, Türk misafirperverliğinin kendi özel hayatımı bir yabancı dostuna açma cömertliğini anlattım. Bir ailenin ortak duygularını özenle yansıtmaya çalıştım. Bu kabul, bende öylesine derin bir iz bırakmış oldu ki, kendi sitemde, (muhsinilyassubasi.org) diye ek bir site açtım ve burada Muhsin İlyas Bey’in görüşlerine, hakkında yazılanlara yer verdim.

Kendisiyle uzunca bir konuşma yaptım ve burada yayınladım. Şiirlerinin bir kısmını, şiir çevirisinin çok zor bir iş olmasına rağmen, İngilizce'ye çevirdim, Amerikalı ve Batılı edebiyatçıların dikkatine sundum.

Burada Muhsin İlyas Subaşı'nın şiiri hakkında da birkaç cümle ile söz etmek istiyorum: Muhsin İlyas Bey'in mükemmel bir şiir dili var. Tasavvufi terim ve terkipleri çok iyi kullanıyor ve başarılı bir şiir örneği sunuyor bizlere. Mistik bir öze sahip. Mevlana ve Yunus geleneğinin devamı olarak görüyorum ben onun şiirlerini. Bu bakımdan bu şiirlerin İngilizce'ye çevrilmesi çok zordur. Çok az Türkçe biliyorum, buna rağmen, bu şiirleri Türkçe olarak iyi anlıyorum ancak İngilizce'ye aktarmakta bu şansımız pek yok. Bu bakımdan onun çevirdiğim şiirleri genellikle somut konulara dayanan şiirleridir. Soyut kavramların karşılığını İngilizce'de bulsak bile, bunların İslami özü yansıtması mümkün değil. Tabii burada şu gerçeği de göz ardı etmemek lazım: Her şair şiirini kendi ülkesinin insanı için yazar. Zaten şiirin çevrilmez oluşunun nedeni de budur. Ben, Batı'ya Türk şiirinin, romanının, hikâyesinin iyi anlatılması halinde, kalite bakımından Batı'dan hiç de geri olmayan bir edebiyatla dünya edebiyatını zenginleştirmiş oluruz diye düşünüyorum.

Sonuç itibarıyla şunu söylemeliyim: Şair ve yazar Muhsin İlyas Subaşı, beni yazarlığa teşvik ederken ülkesine de paha biçilmez bir hizmeti sunmuş oldu. Çünkü ben kitabımda ön yargılardan uzak, tamamen objektif ve samimi olarak Türklere, Türkiye'ye bakışımı anlattım. Bunu, sadece Türkiye için değil, dünya kamuoyu için yaptım. Benim kitabımın İngilizce baskısı Amerika'da en çok satılan kitaplardan birisi oldu. Türkçe baskısını okuyanlardan da hemen her gün bir mesaj alıyorum... Yazar ve edebiyatçı, eserlerini kendisi için verirse, o eserler sahibi ölmeden ölür ve hayattan çekilir. Eğer eserini insanlığın faydalanması için verirse, üzerinden asırlar geçse de unutulmaz. Nasıl ki Lady Montagu Sayın Subaşı'nın teşvikiyle üç asır sonra bana ilham kaynağı oldu ise, öyle inanıyorum ki, benim ve Muhsin İlyas Bey gibi insanların eserleri de yarın başkalarına ilham kaynağı olacaktır. Türkiye bu tür aydınlarını çoğalttıkça, insan kalitesi bakımından dünyanın en önde gelen ülkesi olmaya devam edecektir. Çünkü Türkiye bugün bunu hak eden bir ülke konumuna gelmiş durumdadır. Ekonomik zenginliği yanında kültürel zenginliği de bunu göstermektedir. Ayrıca bu iki zenginliği birden fark edebildiğim ve otuz yılımı Anadolu Bozkırında geçirerek bu ülkenin adım adım nasıl gelişme kaydettiğine şahit olduğum için kendimi şanslı hissediyor ve bir dost kapısı bulduğum için de mutlu sayıyorum. (Küçük Dergi, Sayı 28. Nisan 2018)

BİR KAYBIN BANA GETİRDİĞİ KAZANÇ

DOÇ. DR. HASAN YAVUZER

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Öğr. Üyesi

Aziz okuyucularım, Şair ve Yazar Muhsin İlyas Subaşı Hocam adına düzenlenen vefa gecesi vesilesiyle, edebiyat tarihime bir hatıramla not düşmek istiyordum:

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın açmış olduğu bir sınavı kazanarak 1984 yılında Kayseri İl Müftülüğü Murakıbbı olarak atandım. Mart ayının sonlarına doğru da göreve başladım. Diyanet teşkilatında Murakıbbı denetmen, kontrol görevlisi ve il müfettişi olarak görev yapar. Göreve başladıktan yaklaşık beş, altı ay sonra Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yurtdışına din görevlisi göndermek için sınav açtığı yazısı müftülüklere bildirildi. Şartlara baktığımda dinî yüksekokul mezunu olmak, askerliğini yapmış olmak ve Diyanet'te şu kadar yıl çalışmış olmak gibi şartlar vardı. Şartlarım tutuyordu ancak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın o dönemde yurtdışına eleman göndermesi çok yaygın değildi. Bu şekilde çok az sınav açıyor, çok az da eleman gönderiyordu. Şansımı deneyeyim dedim ve ben de müracaat ettim.

Mülakat şeklinde olan sınav Ankara'da Diyanet İşleri Başkanlığında oldu. Sınava gittiğimizde beş kişilik bir komisyon kurulmuş, komisyon üyelerinden hiçbirini tanıımıyordum. Komisyon başkanı olduğumu hissettiğim bir kişi; 'kendinizi tanıttın, hangi okulu bitirdiniz, ne iş yapıyorsunuz ve nereden geldiniz?' gibi sorular sorarak kendimi tanıtmamı istedi. 'Kayseri İl Müftülüğünde Murakıbbı olarak çalışıyorum ve Kayseri'den geldim', dediğim zaman bana sorulan bütün sorular Kayseri ağırlıklı oldu. 'Kayseri'de Mümin Hafızı tanıyor musun, onda okudun mu, ondan ders aldın mı?' diye başlayan soru Kayseri'de tanımadığım ama tanınması, bilinmesi gereken farklı kişilere ait sorularla devam etti.

Mümin Hafız'da okumamış, ondan ders almamıştım. Kayseri'deki sormuş oldukları diğer kişileri de tanıyamadım. imam hatibi ve ilahiyatı nerede okudun?' diye sordu. 'imam hatip lisesini Kayseri'de okudum', deyince; 'Kayseri imam hatip okulu mezunu ve şu anda Kayseri'de ikamet eden yazar, şair, kanaat önderi, bilim insanı, saygın bir kişi var. Bunu biliyor musun? Bu kimdir?' diye sordu. Kayseri İmam Hatip Mezunu olup da bu özellikleri ile tahmin ettiğim özellikle kendi dönemimizden birkaç tane isim söyledim. Hiçbirini kabul etmedi; 'onlar değil', dedi.

Sonunda bana; 'Hoca Efendi, Kayseri'de görev yapan birinin bu kişileri bilmesi lazımdı, henüz sen Kayseri'yi tanımamışsın. Kayseri'yi tanımadan yurtdışı görevine

talip olmuşsun', dedi ve ekledi: 'Kayseri'yi tanımadan, Kayseri'deki hizmet anlayışını bilmeden yurt dışında başarılı olunmaz. Sen git Kayseri'yi tanı, Kayseri'nin manevi mimarlarıyla tanış, onlardan dersler al, daha sonra böyle sınavlara müracaat et!'

Sınavdan çıktığımda sonucu tahmin ediyordum, tahmin ettiğim gibi de sonuç başarısız oldu. Ama bana sorulan kişiler kimlerdi, onların özellikleri neydi onları merak ediyordum. Mümin Hafızı tanıdım. Kayseri'de tarihi Hunat Camii'nde yıllarca imamlık yapmış, kendisini Kur'an hizmetine adanmış, Taşçıoğlu Kuran Kursu'nda hocalık yapan ve çok sayıda hafız yetiştiren saygın biri olduğunu öğrendim. Diğer isimlerden bazıları ile de daha sonra tanıştım. Sınavda bana en son sorulan yazar, şair olarak bahsedilen kişinin isminin Muhsin İlyas Subaşı olduğu söylenmişti. Onu tanımıyor ve kim olduğunu bilmiyordum. Sınavdan 1015 gün kadar sonra müftülükte benim odama tanımadığım birisi geldi. İki kişi olarak oturduğumuz odada diğer arkadaşım Hüseyin Gülümser gelen kişiyi ayakta karşıladı, çok büyük iltifatlarda bulundu ve bizi tanıştırdı. Gelen kişi; 'yazar, şair, Muhsin İlyas Subaşı abimiz', dedi. Özelliklerinden ve başarılarından örnekler vermeye başladı.

Bu ismi duyunca kendimi sınav ortamına götürdüm ve sınavda kendisini tanımadığım için sınavı kaybettiğim ortam gözümün önüne geldi. 'Siz o Muhsin İlyas Subaşı mısınız?' dedim. 'Hayırdır, o Muhsin İlyas Subaşı dediğiniz kim?' diye sordu. Ben de sınavı anlattım. 'Sizin yüzünüzden ben sınavı kaybettim, yurt dışına gidemedim, siz benim hayatımla oynadınız, on gün önce niye gelmediniz?' diye takıldım. Çok güzel bir muhabbet ortamı oldu. O vesileyle tanıştık. Ondan sonra görüşmelerimiz hep devam etti. O tarihten sonra Muhsin İlyas Subaşı'nı Kayseri İmam Hatip Okulunun yetiştirmiş olduğu bir değer olarak gördüm. Değerli eserleri, değerli sohbetleri, saygın kişiliği ve değerli görüşleriyle Kayseri kültürüne ve sosyal hayatına damga vurduğuna şahit oldum. O sınavı kazanıp yurt dışına gitseydim Muhsin İlyas Subaşı gibi bir değeri tanıma imkânı bulamayacaktım, onu fark ettim.

Bundan sonraki görüşmelerimizde kendisine hep takıldım. 'Ağabey, benim ekmeğimle oynadın, Avrupa yolunu kapattın, senin yüzünden ben Avrupa'ya gidemedim' diye hep söyledim. O da hep tebessümle karşıladı.

Aradan zaman geçti. Kayseri'yi tanıdım, Kayserilileri tanıdım, Muhsin İlyas Subaşı'nı tanıdım. Bu arada kendimi geliştirip sosyal, kültürel ve mesleki alanda donanım sahibi oldum. 1987 yılında açılan yeni bir yurtdışı sınavına girdim. Sınavı kazandım. 5 yıla yakın Danimarka'da kaldım. Türkiye'ye döndükten sonra 45 yıl Kayseri müftülüğündeki Murakıp görevime devam ettim. 1997 yılında Diyanet İşleri Başkanlığının açmış olduğu başka bir yurtdışı sınavına yeniden müracaat ettim. Bu sınavı da kazandım ve beni Amerika Birleşik Devletleri'nin başkenti Washington DC'ye gönderdiler. Washington

DC'ye vardığımda oranın din hizmetleri müşaviri, benim de amirim olan Abdülbaki Keskin ile görüştim.

Abdülbaki Keskin 1984 yılında Ankara'da kaybettiğim sınavda komisyon başkanı olan kişi idi. Kayseri ile ilgili soruları soran ve 'Kayseri'yi biraz tanı gel', diyen o idi. Sınavdan çıktıktan sonra komisyon başkanını sormuş ve o dönemin yurt dışı hizmetlerine bakan Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Dr. Abdülbaki Keskin olduğunu da öğrenmiştim. Ondan sonra da hiç ilişkimiz olmamıştı.

Amerika'da Abdülbaki Keskin ile çok güzel günlerimiz geçti. Güzel hatırlarımız ve güzel hizmetlerimiz oldu. Her vesile ile benden memnuniyetini dile getirir, her fırsatta da Kayseri'yi, Kayserilileri ve Kayseri'deki dostlarını konuşurduk. Ama konuşurken benim aklımda hep sınavda bana yaşattığı anlar olur ve kaybettiğim sınav aklıma gelirdi.

Hiç beklenmedik bir anda hoca rahatsızlandı, çeşitli tetkiklerden sonra ilik kanseri teşhisi konuldu. Pek çok tedavi sürecinden sonra ilik nakli yapıldı. Altı ay kadar sonra da Amerika'da vefat etti.

Beni yurt dışına göndermeyen Abdülbaki Keskin o amansız hastalığı döneminde benim elime düştü. Hastalığının her aşamasında hem kendisinin hem ailesinin en büyük yardımcısı ve destekçisi ben oldum. Büyükelçilikte ve Amerika genelinde yapması gerek işleri hep ben yaptım. vefat haberini büyükelçi ve diğer yetkililere haber verdim. vefat haberini Türkiye'ye ve Diyanet İşleri Başkanlığına da bildirdim. Büyükelçilik ve Diyanet İşleri Başkanlığı cenaze ile ilgili tüm işleri yapma konusunda bana tam yetki verdiler. Orada cenaze işlemlerini takip ederek cenazesini Türkiye'ye gönderdim. Eşini, çocuklarını, daha sonra da eşyalarını da Türkiye'ye gönderdim. Arabası vardı onu satarak parasını ailesine ulaştırdım.

Abdülbaki Keskin kendisi Yozgatlı olmasına rağmen, sınavda bana sorduğu Mümin Hoca'nın öğrencisi olarak Kayseri Taşçıoğlu Kur'an Kursunda hafızlık yapmış, Kayseri İmam Hatip Okulunu bitirmiş. O dönemde yaşı küçük olmasına rağmen, güzel sesi ve etkin hitabetiyle Kayseri'de sevilen hocalar arasında yer almış. Kayseri'nin saygı değer hocalarından ve daha sonra Kayseri İl Müftüsü olan Necmettin Nursaçan ile beraber okumuşlar, pek çok ortak noktaları bulunan bu dostlar dostluklarını hep devam ettirmiş. Abdülbaki Keskin'in sorduğu diğer kişiler de Kayseri'nin dini, sosyal, kültürel ve hayır konularında öne çıkmış kişiler olduğunu daha sonra öğrendim. Muhsin İlyas Subaşı'ndan 23 yıl önce olmasına ve okulda oluşan bir hukukları olmamasına rağmen, O'nun Kayseri'deki hizmetlerini ve etkinliğini yakından görmüş. Bu yüzden de kendisine değer vermiş.

6 Şubat 2008 tarihinde Nevşehir Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünde öğretim üyesi olarak göreve başladım. Daha sonra da aynı fakültede sosyoloji bölüm başkanı oldum. Bölüm başkanı olarak görev yaptığım dönemde ilmîne, irfanına çok değer verdiğim Muhsin İlyas Subaşı'nı sosyoloji bölümü öğrencileriyle buluşturmak istedim. Kendisiyle görüşerek öğrencilerimize bir konferans vermesini rica ettim. Sağ olsun, ricamızı kırmadı, üniversitemize gelerek öğrencilerimizle buluştu. Mesaj dolu, onlara yol gösterici bir kılavuz gibi güzel bir program yaptı.

Bölüm başkanı olarak yaptığım programın açılış konuşmasında Muhsin İlyas Subaşı'nı öğrencilere tanıtırken; 'bugün sizlere hitap edecek bu hocanız, benim ekmeğim ile hayatım ile oynadı. Yurt dışına gitmeme engel oldu, ama ben onu buralara getirip sizlerle buluşturuyorum', dedim. Çok büyük bir şaşkınlık oldu. 'O benim ekmeğim ile hayatım ile oynadı ama ben onu hala seviyorum. Onun için de saygı değer görüşlerinden istifa etmek için sizlerle buluşturdum', dedim. Konuyu anlattım, çok güzel bir ortam ile mikrofonu kendisine verdim. Böyle bir takdim yapacağımı kendisi de bilmiyordu. Onun için de bir sürpriz oldu ve bir hayli güldü.

1984 yılında ilk tanıştığımız o günden bugüne Muhsin İlyas Subaşı'nın kaleminden, sözlerinden ve kişiliğinden çok istifade ettim. Öğrencilerime kendisinden çok bahsettim. Kitaplarının mutlaka okunması tavsiyesinde bulundum. Ben kendim de kitaplarını alarak Amerika'ya yaşayan çocuklarıma göndererek okumalarını sağladım.

Saygı değer Muhsin Hocam, kaybettiğim o sınavdan sonra pek çok sınav kazandım. Kazandığım o sınavlar sayesinde yurtiçi ve yurtdışında çok iyi imkânlar kavuştum. Avrupa ve Amerika'da görev yaptım. Bu gün de Nevşehir Hacı Bektaş veli Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nde Öğretim Üyesi ve Bölüm Başkanı olarak görev yapıyorum. Ancak benim için en önemli kazançlardan biri Muhsin İlyas SUBAŞI abimizi yakından tanımak oldu. Bugünkü bu program beni bir kez daha mutlu etti. Emeklerinin karşılıksız kalmadığını gördüm. Hizmetlerinin Kayseri'nin dışına taşıdığına bir kez daha şahit oldum.

İyi ki tanıştık. İyi ki varsın Muhsin Abi. Allah hayırlı ömür versin. Hayırlı hizmetlerini daim etsin diyor, saygılar sunuyorum. Bu vesile ile saygıdeğer eşinizi, ailenizi ve tüm dostlarınızı yürekten kutluyorum. (Küçük Dergi; Sayı 36. Aralık 2018)

MUHSİN İLYAS SUBAŞI'NIN MUKADDES RÜYASI

AHMET SIVACI

Şair, Yazar ve Tiyatrocu

Sevgili dinleyiciler, bir köy çocuğunun topraklı yollardan çıkıp geldiği şehir hayatında, geçmişini unutmadan geleceğimize ışık tutacak bir noktaya gelmesi kolay bir olay değildir.

Buraya kadar bana verilen takdim görevinde hep konuşmacıları dinlediniz. Bir şair olarak elbette benim de bu yakın dostum, hatta can dostum hakkında da söyleyeceklerim olmalıydı. Bu programın oluşması için harcadığımız emek ve zaman bakımından oturup yeni bir metin hazırlamamız mümkün olmadı. Ancak, 25 yılı aşkın bir süre önce onun farklı gördüğüm bir şiiri hakkında yaptığım bir çalışma vardı, oradaki kanaatimi bugün de koruduğum için şimdi ben de izninizle bunu size arz edeceğim:

Büyük milletler yüce duygulara sahip, büyük hülyalar dışındaki idealistleri yetiştirirler. Türk tarihine bakıldığında görülecektir ki 10. yüzyıldan sonraki kitleler halinde Müslüman olma hazzını duyan Türk toplumundaki o cihangirlik sevdası, hatta ihtirası, yerini Yahya Kemal'in "Nice bin atlı kapılmıştı fetih rüzgârına" mısrasında olduğu gibi İslam bayraktarlığına bırakır. Çil, çil kubbeler ile Allah'ın adını bayraklaştırır her gittiği yerde.

Konumuz bu değil. Ancak meseleye bu açıdan yaklaşırsak batılılaşma hareketi sonucu Türk Edebiyatının da değiştiğini, Tanzimat'la birlikte modern Türk edebiyatının, çeşitli isimler altında günümüze kadar yaşadığını ifade etmiş oluruz. Hep böyle midir bu? Değildir şüphesiz. Rahmetli Üstad Necip Fazıl'ın "Sanat, Allah'ı aramak işi" inancı doğrultusunda düşünen şairler çoğunluktadır.

"Sen nasıl bileceksin can dost, sen nasıl bileceksin, Ruhumu ırmağında yıkayan hüznün sesini.

Nerede düşünecek, nerede ağlayacak, nerede güleceksin,

Nerede tadacaksın ölümsüzlüğün bûsesini?"

Diyen şairin hüznün ve ölümsüzlük konusundaki duyarlılığına katılmamak olur mu? "Melâli bilmeyen nesle aşına değiliz." Ahmet Haşim de aynı hassasiyet yok mudur? Yukarıya bir dörtlüğünü aldığım Muhsin İlyas Subaşı da edebiyat hayatına 1968'lerde benzeri bir duyarlılıkla başlar. Bugüne kadar biri araştırma ve inceleme olmak üzere, dokuz şiir kitabı yayınlanır. "Vuslat

Türküsi, Aydınliğın Gözleri, Bu Yüreğin Ülkesinde, Sevgi Donanması, Deryadil, Sevdakâr, Bir sır Gibi ve Gül Seferi” onu Türk şiirinde bir yerlere götürür. Gayemiz Muhsin İlyas’ın kitaplarını tanıtmak değil. Türk şiirinde haklı bir yere sahip olan şairin yalnızca bir şiiri üstünde yorum yapmaya çalışarak az da olsa onun şiiri hakkında bir fikir verebilmektir. “Muzdarip Bir Gül Gibi” adlı şiirini öncelikle bir bütün halinde vermekte fayda var sanırım:

MUZDARİP BİR GÜL GİBİ

*Bir mukaddes rüyanın tülleri arasından,
Uzattım yüreğimi muzdarip bir gül gibi.
Korunmaya çalışın sokağın sarasından,
Hiçkırıkla bağlanmış bir yaralı dil gibi...*

*Nice toy heyecanlar, nice bâkir umutlar,
Sevdaya teslim için bir sıcak iklim arar,
Ama bilmez ki hasret bahtına örmüş duvar,
Sevdası ufuğunda büyüyen bir çöl gibi...*

*Kah sabrımdaya dövüştüm, kah hırsımda barıştım,
Mutluluğa sırt döndüm, acılara karıştım,
Boğuşurken kendimle etrafımla yarıştım,
Tayfunu davet eden şaha kalkmış yel gibi...*

*Uykulara yaslanan rüyalardan uyandım,
Sırrıyla kuşatacak binbir renge boyandım.
Mecnûn sabrı üzere Leylâ peşinde yandım,
Beni bana götüren bir utanmış yol gibi...*

Hece ile yazılmış tipik bir Muhsin İlyas şiiri diyebiliriz.

*Bir mukaddes rüyanın tülleri arasından,
Uzattım yüreğimi muzdarip bir gül gibi.*

Görüldüğü gibi, şair burada mukaddes bir rüyadan söz etmektedir. Türler arasında şiir şairde olmuş bir idealdir. Yürek üzgün bir gül gibi uzanır. Gül, sevgiyi, zarafeti, güzelliği sembolize ettiğine göre, üzgünlük bu kavramlara yansiyacaktır. Ancak burada kırgın yüreğin nereye uzatıldığı gizli bırakılmıştır sanırım. Yürek arzu ettiği şeylere uzanmaktadır:

*Korunmaya çalışan sokağın sarasından,
Hıçkırıkla bağlanmış bir yaralı dil gibi...*

Sokak, burada sıradan bir sokak değil, Şairin kabul etmediği hayat tarzıdır. Necip Fazıl; “Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!” derken elbette sokağın yaşama biçiminin çıkmazlığını anlatmaktadır.

Şair burada niçin sokağın yani hayatın kendisini kabul etmemektedir? Çünkü sokak, saralıdır, sara hastalığı ise tedavisi mümkün olmayan ya da zor olan bir beyin hastalığı, beyin ise düşünme mekanizması insan iradesine yön veren bir şey olduğuna göre, şair burada düşünce bozukluğundan korunmaya çalışmaktadır. Kendisinin bir başarısından söz etmek istiyorum eğer sokağı kangren ya da benzeri bir hastalığa benzetmiş olsaydı bence aynı başarıyı elde etmeyebilirdi. Sanırım bu da onun şiire yıllarını vermesinden kaynaklanmaktadır.

Hıçkırıkla bağlanmış bir yaralı dil gibi...

Dilin burada konuşma özelliği alınmış olmamalıdır. Dilin yaralı olması, onun susturulmak istenmesidir. Zaten hıçkırığın mecazi manada kullanılmış olması gerekmektedir. Aksi takdirde gözyaşı ile bağlanmış yaralı dil niçin kendini sokağın sarasından korumaya çalışsın ki? Kaldı ki, bıçak yarasının değil, dil yarasının varlığı söz konusudur Yaralı dilin ne kadar etkili olabileceği düşünülürse, şairin burada dili zayıflıkla vasıflandırması ne kadar doğrudur? Şair, kelime kullanımında da faydalıdır. “İlahî” ya da “kutsal” demez; “mukaddes” der. Tırmalayıcı bir “hıçkırık” kelimesini kullanır, daha da kolay anlaşılabilir olacak üzgün yerine “üzgün” yerine “Muzdarip” i koymasını anlamak mümkün müdür? Öyle ki, “Düş” yerine “Rüya” denilirken, ses yakalama adına kapılar devrini kapamış kelimelere açılıyor. Kaldı ki, şiir mistik bir hava taşımamaktadır:

*Nice toy heyecanlar, nice bâkir umutlar,
Sevdaya teslim için bir sıcak iklim arar,*

Görüldüğü gibi, mısralarda idealizmin yüreğinde el değmedik toy heyecanlar, gün yüzü görmemiş umutlar çırpınır. Toy heyecan, ilk bakışta güzel bir imaj görüntüsü vermesine rağmen, yüce duyguların acemilik, saflık anlamını taşıyan toy

lukla adlandırılması bize şair mesajına bir yerde ters düşmektedir. “Nice bâkir umutlar” için bâkir kelimesinin eskiliği dışında aynı şeyleri söylememiz mümkün değildir. Şaire göre umutların ve heyecanların belki de bir şafak sökülümünde gül gibi açılıvermesi için sıcak bir iklimin daha doğrusu beklenen zaman, mekân gibi kavramların oluşması gerekmektedir. Gaye sevdaya teslim içindir. Sevda burada ilahidir şüphesiz. Şiirin başında da belirtildiği gibi, o mukaddes rüyadaki hedeftir. O halde hedef nedir? Burada

şunu belirtmekte fayda görüyorum. Bir şiir hakkında görüş belirtirken şairi hakkında bir takım bilgilere sahip olunması gerekir. Ruh tahlilini yapmanız, ya da bakış açılarını hayat tarzını bilmeniz yorumunuzda faydalı olacaktır. Bu bakımdan bir ilahiyatçı olan, yaşantısı İslamî kurallar çerçevesinde yürüyen Muhsin İlyas'ın hedefi elbette mukaddes kitabımız Kur'an ve Kâinatın Efendisi'nin gösterdiği hedeftir:

*“Ama bilmez ki gurbet bahtına örmüş duvar,
Serabı ufuğunda büyüyen bir çöl gibi.”*

Şair, her ne kadar Şarkıyla doğumlu ise de, Kayseri'de yerleşiktir. Hatta nüfus kayıtlarının bu kente getirdiği bizzat kendisi tarafından ifade edilir. Her şairin genellikle kendini anlattığı düşünülürse, şairin sila hasreti çekmesi hiç söz konusu olur mu? Aksi takdirde duymadan, hissetmeden yazılmış derdim. O halde buradaki gurbet yine mecazidir. Hani rahmetle Üstad Necip Fazıl, “Öz yurdunda garipsin öz vatanında parya” demiştir ya, şair de burada bu tür bir gurbet içindedir. Ancak, neden bahtına örülü duvarı bilmez ki? Eğer baht kelimesi kader yerinde kullanılmışsa insanın iradesi dışında zaten dış etkiler söz konusu değildir. Şans, talih gibi kavramları kapsıyorsa ki, onun lügatinde bunlar hiç yoktur. Şimdi bu iki mısrayı nesir gibi okuyalım: “Gurbet serabı ufuğunda büyüyen bir çöl gibi bahtına duvar örmüştür.” Serap bildiğimiz kadarıyla insanın çölde görmek istediklerinin yalancı aynası, hayalidir. Buna göre çöl seraptan bir duvar örmüştür. Gurbet de çöle benzetildiğine göre, gurbetinde bahta ördüğü duvar hayal ürünüdür. Ancak o zaman şair burada tenakuz durumuna düşmüş olmuyor mu? Realiteden dem vururken, içimizdeki dünyayı hayal gibi görüyoruz. Bence gurbetin burada çöle benzetilmesi yalnızca yalnızlık açısından uygun olabilecektir.

*“Kâh sabrıyla barıştım, kâh hırsıyla dövüştüm,
Mutluluğa sırt döndüm çilelere karıştım”*

Şair üçüncü dördlüğün bu iki mısrasında bir nefes çatışması ruh muhasebesi içindedir. Gün olur sabırsızlığa yenik düşer ve gün olur hırsının arzularına boyun eğmek durumunda kalır. Bu olay, bir takım arzuların gerçekleşmemesinden ya da gecikmesinden kaynaklanır. Bu yüzden mutlu değil, çilekeştir. Ancak ilk ve ikinci dördlükteki nice toy heyecan ve umutlar içindeki sokağın sarasından korunmaya çalışan şairin, burada kendini soyutlayan şairin hırsıyla barışması ya da çilelerden şikâyeti nedendir?

*“Boğuşurken kendimle etrafımla tanıştım
Tayfunu davet eden şaha kalkmış yel gibi”*

Bu mısralarla da şairi kendisiyle olan mücadelesinin samimi itirafları içinde bulurken yorgunluğuna rağmen gizli bıraktığı konularda yarış parkurlarında görürüz. Şaha kalk-

mış bir yel gibidir arzuları. O kadar ki, sonunda tayfunlar bile olsa önemli değildir. Son mısradaki mükemmel imaj gerçekten çarpıcıdır. Rüzgârın sanki yağız bir ata benzetilip şaha kaldırılması üstelik tayfuna meydan okutulması kolay bulunur bir imaj değildir. Şaha kalkmış atların rüzgârda uçuşan yeleleri bir tablo gibi sergilenir gözlerimizin önünde. Hani Batı edebiyatında Pitoresk denilen sanattır bu. Şunu da belirtelim biraz da böylesine bir ihtiras ürküntü verir.

*“Uykulara yaslanan rüyalardan uyandım,
Sırrıyla kuşatacak binbir renge boyandım.”*

Ancak şair bu mısralarda bazı isteklerden feragat etmiştir. Onun için bu arzular uykulara yaslanan rüyadır. Rüyanın uykulara yaslanması nefis bir imajdır. Uykulardan uyanan düşünce o halde ne yapmalıdır? İşte şair için burada mana âlemi başlar. Mutluluğa sırt dönen şair için gerçek mutluluk sır tabir ettiği onun deyimiyle mukaddes duygular, mukaddes ocaklardır. Binbir rengin sırrı ne demektir? Mavinin, yeşilin bir başka rengimize ettiği şeyler olmayacağına göre binbir renk bir hal midir? Soyut ifadelere bildiğim kadarıyla karşı olan şairin bu anlatımı olsa olsa mistik bir anlatımdır.

*“Mecnun sabrı üzre Leyla çölünde yandım,
Beni bana götüren utanmış bir yol gibi.”*

Leyla ve Mecnun’un platonik aşkı platonik hasreti veya ayrılığı rivayet ettiği bilinir. Oldukça klasik olan bu benzetmeyle şair kendisinin de Leyla çölü adını verdiği yerde yangın içinde olduğunu söyler. Ancak şairin sevdası burada cismani değildir. Bütünüyle Yaratana olan ilahi bir aşktır. Ancak burada, “Mecnunun sabrı” der şair. Rivayete göre Mecnun sabırlı mıdır? Değilse niçin Mecnunun olmayan ya da önemsiz olan sabrı örnek alınmıştır. Buna göre, benzetme yalnızca bekleyiş açısından olabilmektedir. O zaman şair, burada Mecnun’un sabrıyla neyi beklemektedir?.. Oysaki şair son mısrada; “Beni bana götüren utanmış bir yol gibi” derken şiirin vurgusunu yapmıştır. Eziktir, mahcup-tur. Yunus’un; “ Bir ben vardır benden içeri” misali bütün güzellikleri içindeki mana aleminde bulmuştur. Sabır işte burada devreye girmektedir. Çünkü sabır nefisten kaçışın bir başka açıdan vuslata ermenin sabrıdır. Utanmak kelimesine göre nefsin sabrının söz konusu olduğu ağırlık kazanır.

Şair şiirde Mevlâna’nın; “Hamdım, piştim, yandım” dediği gibi çeşitli aşamalardan geçer. Özetlenecek olursa, “gibi” redifinin kullanıldığı şiirde az da olsa nesir tipi söyleyişler görülmesine rağmen, şiirin bir çırpıda anlaşılacağı söylenemez. Ancak bu şiirin başarısına gölge düşürmeyeceği gibi katkıda da bulunur. Netice olarak, “Mustarip Bir Gül Gibi” kendine özgü bir Muhsin İlyas Subaşı şiirinden izler taşımakla beraber farklı bir anlayışla yazılmıştır diyebiliriz...

ÇOK GEÇ TANIDIĞIM BİR DOST İNSAN: MUHSİN İLYAS SUBAŞI

YAŞAR DURAN

Sanayici, İş Adanı

Ben Muhsin İlyas Subaşı üstadı bundan altı ay önce tanıdım. Bir gün Prof. Dr. Celal Kırcı “Seni Muhsin İlyas Subaşı Beyle tanıştırmak istiyorum”, dedi.

Ben; “şahsen tanımıyorum, fakat yazar olduğunu biliyorum”, karşılığını verdim. Bir gün buluştuk, birlikte Üstadın bağ evine gittik ve bizi tanıştırdı.

Üstadı tanıdıktan sonra, bazen; “beni daha önce neden tanıştırmadı?” diye Celal Hocama gıyabında kahrlandığım oldu. Sonra “kahırılanma, geç de olsa seni tanıştırdı. Bunun için müteşekkir olman lazım”, dedim. Gerçekten de değerli Celal Hocama, beni Üstatla tanıştırdığı için şükran borçluyum.

Peki, tanıştım da ne oldu? Benim üstadı anlatmaya ne bilgim ne de kelime hazinem yetmez. Onu kendi gibi bir Üstadın ağzından, yani Yusuf Has Hacib’ in ağzından anlatmak istiyorum. Bir gün AyToldı, Hacibe gelir ve kendini tanıtır. Ayrılıp gittikten sonra:

Hacib AyToldı’ nın başkalarından farklı olduğunu

Başka bir hal ve tavra sahip olduğunu gördü.

Kendi kendine dedi ki; ben böyle bilgili, akıllı ve

Halk arasında bu kadar seçkin birini görmemiştim.

Bu gibi kişiler çok nadir olur, nadirliği yüzünden ki, nadire kız adı verilmiştir.

Hangi şey nadirse o şey azizdir, insan aziz olan bir şeye sahip olmak için çok zahmet çeker de yine elde edemez.

Hükümdar için böyle kişiler gereklidir; hükümdara gereken, memleket için de gereklidir.

Ben de diyorum ki; Böyle nesli azalmış aziz insanlar, her zaman hepimiz için gereklidir.

Üstatla tanıştıktan sonra zaman zaman bir araya geliyoruz. Benim kendi çapımda bir çalışmam var. Çalışmalarımdan kendisine bahsederim. Her zaman büyük bir sabırla dinler. Bana fikirlerini söyler. Bir konuyu bana anlatırken, sakın sakın kelimeleri yerli yerinde kullanarak anlatır. Bilgisinin ve kendisinin farkında olduğu için kendisini

ispatlama ve beğendirme kaygısı taşımaz. Ağırbaşlı ve vakur duruşu seni mıknaatıs gibi kendine çeker. Yılmadan, bıkmadan, usanmadan uzun uzun izah eder. Okumamı istediği kitapları önerir. Olgun yaşına rağmen, benim için kitapevlerini, sahafları dolaşır. Konuyla ilgili kitap bulursa hemen telefon eder. Benim için bunları bir defa iki defa yapsa, “ ne var bun da? Her insan dostu için bu gibi yardımlarda bulunur”, dersiniz. Üstat bunu ara sıra değil, sürekli yapıyor. Yani benim için bir kaygı taşıyor. Çabama şahit oluyor, eksikimi görüyor ve tamamlamam için önerilerde bulunuyor.

Çevremizde bazı kişiler vardır. Küçük bir iş başarmışlar. Kendilerini zirvesi kar kaplı dağ zannederler. Kibirleri, hal ve tavırları onları hemen belli eder. Hak etmedikleri saygıyı beklerler. İlgı göstermez isen; kızarlar, hiddetlenirler ve küserler. Seni kıymet bilmemekle itham ederler. Ama Üstat yardım ederken; “iyiliğimin kıymetini bil”, edası ile yaklaşmıyor. Edebiyatçı olduğu için önerilerini, rengârenk çiçeklerden yaptığı buketle sunuyor. Yani gözüne sokar, başına kakar gibi yapmıyor ve rencide etmiyor. Çok dikkatli ve ihtiyatlı. Yaptıklarını gururunu okşayarak ve seni onurlandırarak yapıyor. Bütün bunları saf niyet ve halis duygularla yapmasa, içinden üstada karşı sevgi ve şükran duyguları uyanmaz. Atalarımız; “Kalp kalbe karşı” sözünü, laf olsun diye söylememişler.

Şunu düşünebilirsiniz “senden bir beklentisi vardır.” (Öyle ya günümüzde kimse kimseye karşılıksız bir şey yapmıyor.) Hayır, benden hiçbir beklentisi yok. Çünkü ben de ne varsa, Üstatta da o var. Hatta daha fazlası var. Zaman zaman “üstat benim için bu kadar zahmete neden katlanıyor?” diye, kendime sordum ve cevabını bulamadım. Ama günler geçip üstadı daha yakından tanıdıktan sonra fark ettim ki; üstat bunu sadece bana yapmıyor. Yardıma ihtiyaç duyan herkese yapıyor.

Muhsin İlyas üstadın asıl kaygısı, ben veya bir başka kişi değil. Vatan ve Millet. “Çalışkan insanlar desteklenirse ülkede bilgi artar. Onun sayesinde zenginlik olur. Zenginlik güçtürkuvvettir. Ancak güçlü devletlerin vatandaşları hür ve huzurlu yaşar.” Mantığı ile herkese yardım ediyor. Ondan çok daha genç insanlar, “Biz; yeteri kadar çalıştık, artık yatma zamanı”, diyerek vakitlerini heba ederken, üstat hiç boş durmuyor. Hem kendi adına çalışıyor, hem de çalışanlara yardımcı oluyor.

Konuşurken, oturup, kalkarken takip ediyorum. Bu kadar olgun ve verici olmayı nasıl başardığını anlamak istiyorum. Kanaatim o ki: Üstada ataları çok temiz bir öz bırakmış. Özü çok saf ve sağlam olduğu için, kin, nefret, haset, kıskançlık, bencillik, tembellik ve kibir gibi kişiyi bozan basit duygular özünde barınmıyor. Onların olmadığı yerde kişiyi kişi yapan; çalışkanlık, sevgi, merhamet, erdem, fazilet gibi soylu ve faydalı duygular gelişir. İşte Üstat bu asil duygularla bezenmiş olduğu için yardımsever bir kişi. Bünyesinde bu halis hasletler var ve bu nedenle, istese de başka türlü davranamaz.

Bu hasletlerle bezenmiş insani geç tanımayı bir eksiklik olarak görsem de yeni tanışmış olmamın bana getirdiği kazanç inkar edilemeyecek kadar fazladır. İÇimden bunalım sıkıntıya düŐtüđüm zaman bu tür dostlarım benim moral ilacım oluyor. Kendisine huzurlu ömürler diliyorum...

MEDENİYETİMİZİN SÖZCÜSÜ MUHSİN İLYAS SUBAŞI

SELİM TUNÇBİLEK

Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şubesi Başkanı, Şair ve Yazar

Muhsin İlyas Subaşını tanıdığımda on beş yaşında bir çocuktum. Ülkü Ocaklarında rahmetli Erdoğan Tanrıöver'in yanında Doğu Dergisi'nin ufak tefek işlerini yapıyor, böylece edebiyata ve yazıya olan tutkumu dindirmeye çalışıyordum. Küçük Dergi benim edebiyat açlığımı gideren bir başka dergi oldu. Küçük Derginin çıkacağı günleri sabırsızlıkla beklerdim. Derginin bırakıldığı kitapevlerine günde üç kez uğradığımı bilirim. O zamanlar Emirgan parkının arkasında Kolej Caddesi'nde otururduk. Evimiz şehre yürüme mesafesindeydi. Yalnızca dergiyi aldığım günler otobüsle eve dönerdim. Durakta otobüs gelene kadar dergiyi okuma zevkimi ve heyecanımı tarif edemem. Sonra otobüste en arka köşede şiirlerin içime doldurduğu yaşama sevincini görmeliydiniz. Emirgan parkının arka sokağındaki evimizin iki yüz metrelik mesafeyi yürümek benim için dayanılması zor, hayatımın en uzun işkencelerden biriydi. Bazen bu işkenceye daha fazla tahammül edemez dergiyi yolda okuyarak gelirdim. Babam ve annem evimizin balkonundaysa beni görüp halime gülerlerdi. En çokta bakkal Ziya amca. Bazen mahallemizden muzip arkadaşlarım önüme iki büklüm engel olarak çıkarlardı. Hiçbirinin üzerinden düştüğümü hatırlamıyorum.

O yıllar siyasal kamplaşmaların çok keskin yaşandığı yıllardı. Muhsin abi, Nazım Hikmet ve Peyami Safa kavgasını dindirmek isteyen cesur kültür adamlarımızdandı. Bu düşüncelerini daha sonra şiire de döktü. Ülkenin derdi ve kaygısı Muhsin İlyas Subaşı'nın en temel derdi ve kaygısı olmuştur. O yıllarda bizler çocuk heyecanı ile ülke kurtarma derdindeyken sakinlik ve dinginlik düşüncesinin önemine vurgu yapan birini Küçük Dergi'de tanıdım. Dikkat ve itidal kavramını ilk zamanlar onun vasıtasıyla tanıdım. Kesif çatışmaların yaşandığı bir dönemde iç barıştan söz etmek ve değerler üzerinden kavgaya girişmenin yanlışlığına işaret etmek cesurca bir hareketti. Muhsin İlyas bu özelliği ilk sergileyen cesur kalemlerden biridir.

Sonra 12 Eylül 1980 ihtilalini yaşadık. Ardından milliyetçe muhafazakâr kesimin Anadolu'daki sesi olan "Kültür Sanat" dergisi Mahmut Çağlıgöncü kardeşimizin sahipliğinde çıkmaya başladı. Bu derginin yine en önemli kalemlerinden biri rahmetli Muin Feyzioğlu, Bekir Oğuzbaşaran ile Muhsin İlyas Subaşı oldu. İlk şiirlerim bu dergide bu isimlerin onayıyla yayınlandı. Muin Abi beni dergi toplantılarına davet etti. Sonra ev oturumlarına katılmaya başladık.

Kayseri ev oturmaları bizim için edebiyatın merkeziydi. 40 yıl sürdü oturmalar, hala da devam diyor. Biz bu oturma okulunun öğrencileriyiz. Bir edebiyat heveskârı olarak bu oturmalara çağrıldığımda konuşan hocalarımızı sabırla dinliyordum. Bu oturmalarda sürekli günlük tutan bendim. Biz asla Muhsin İlyas Subaşı'ndan bir çocuk muamelesi görmedik. Sonsuz bir sabırla dinlemeyi bizlere o öğretti. En genç oturma üyesi olarak bu edebiyat sohbetlerinden çok şey öğrendim. Muhsin abi 76 yaşında genç bir şairdir hala... Torunu için yazdığı şiirde bir hata kusur var mı diye soran bir müthiş insan. Genç şair olmanın adı budur bence. Yıllardır oturmalarımız devam ediyor, bu kadar zaman geçti Muhsin abimizin sesini yükselttiğine asla şahit olmadım. Kimseye hakir gördüğüne de tanıklık etmedim. Eleştirilerinde de kimseye haksız bir zeminden hareketle eleştiri getirdiğine tanık olmadım. Her alanda olduğu gibi eleştiri ve ilişkilerini tanımlama ve değerlendirmede de aşırılıklardan hep kaçınmıştır.

Sonra kendisiyle yayıncısı olarak çalışma imkânı buldum. Kırkın üzerinde esere imza atmış bir yazar olarak "yazar kaprisi" denilen bir yaklaşımı ondan görmedim. Ülkenin hali pür melali ne ise okur ve yazar olarak onu yansıtan biri olarak bilirim.

Meteorolojide bir deyim vardır. Kelebek etkisi... Bu yaklaşım dünyanın bir köşesinde kelebeğin kanat çırpmasından okyanuslarda fırtınalar kopabilir der. Muhsin İlyas Subaşı'nın yazdığı eserlere bakıldığı vakit ciddi bir birikimin ve çabanın eseri olduğu görülür. Muhsin İlyas Subaşı bir kelebek gibi kanatlarını çırpmıştır. Bu gün kendi zamanına kısmi tesiri olsa da şiirleri ve diğer çalışmaları gelecek açısından her bir eseri kelebek etkisi yapacaktır. Şimdilik bu eserler küçük kanat kırpıntıları gibi gözükebilir ama zaman kelebeğin kanatlarının rüzgârını bir okyanusta fırtınaya çevirecektir. Bu medeniyet sözcüsü şair zamanı geldiğinde bunu da yapabilecek güçtedir.

Bakınız, biz bu gücü nasıl fark ettik. Sayın Subaşı'nın pek dikkat çekmeyen bir kitabı yayınlandı yıllar önce. Burada Türk şiirinin önemi ve özelliği üzerinde duruluyordu. O kitapla ilgili değerlendirmemi burada ilginize arz etmek istiyorum:

Muhsin İlyas Subaşı, şiirimize ve edebiyatımıza 50 yıl katkı sunmuş şairlerimizden biridir. İlk şiiri 1962 yılında Tercüman Gazetesi'nin ekinde çıkmış. Daha sonra aynı yıl İslam Dergisinde şiirleri yayınmış. Muhsin İlyas Subaşı 50 yıllık sanat ve düşünce olmanın gereğini yaparak yaşadı. Sekizi şiir, beşi roman, iki deneme, beşi araştırma ve inceleme, dördü biyografi ve biri oyun olmak üzere bu elli yıla yirmi beş eser ve bir o kadar da çeşitli gazete ve dergilere serpiştirilmiş yazılara yansıyan düşünceler bıraktı.

Ben bu Yazımda Muhsin İlyas Subaşı Hocamın daha ziyade "Şiirden Şuura" isimli eseri üzerinde durmak istiyorum. Öncelikle şiir kavramı izaha muhtaç bir kavramdır Zira Yazar kitabına Şiirden Şuura ismini koyarken bir algı ve idrakten yola çıkarak bu adı vermiştir. Şiir, bir varlığın daha doğrusu bir insanın gerçekleri algılayış biçiminde

kavrayış ve idrak oluşturma halidir. Olayları ve gerçekleri kavrayamama eksikliği şuur eksikliğinden kaynaklanan duruma verilen isimdir. Varlıklar kendi şuuruları ile kavradıkları gerçekler dünyası içinde yaşarlar ve dünyaya o idrak çizgisi algısıyla değerlendirirler. Şuurlu hareket tarzı ancak ve ancak yüksek ve birikimli bilgi dağarcığı ile mümkündür. Şuuru davranış insanı daha dikkatli, yaşamaya yazmaya ve düşünmeye doğru sevk eder. Şuur kimi zaman gözlemler sonucunda oluşur. Karar verme anları ilk şuurun oluşma beynin harekete geçme anlarıdır. Bu sebeple şuur daha çok öğrendiklerimizin bir sonucudur. Felsefi anlamda şuur, öğrendiklerimizden davranışlarımıza yansıyan şekil olarak görülebilir.

Şiirden Şuura, her şeyden önce bir kültürel birikimin yansımasıdır. Milli duyuş ve düşünüşün bireye yansıması olarak görülebilir. Şiir denilen edebi olgunun milli kültür ve birikimlerden nasıl teşekkül ederek milli bir sanat oluşmasına dönüştüğünü çeşitli boyutlarıyla anlatan bir eser. Bu yönüyle bile okunmasında özel önemi olan bir kitap.

“Edebiyatı toplumun zihinsel kalkınması için bir vasıta” gören şairin şuurlu bir duruşu olarak değerlendirilebilecek bu eserde; daha ziyade genel kültürel değinilerin oluşturduğu birikimlerin şiire nasıl yansıtılabileceği üzerinde çeşitli örneklerle ele alınıyor. Şiirin doğrudan kültürel birikimin sesi olarak görmek gerektiğine inanan bir şair ve var karşımızda. Muhsin İlyas Subaşı'nın eserlerine bakılınca, bu düşüncenin dizelere kelimelerde bezenişini görürüz. Onun şiirinin kelimeleri, kültürel bir yaşayışın dilini yansıtır. Ona göre şiir, gurbet, hikmet ve hasret pınarlarından beslenen şiirdir. Bu, şairin kültürel bir şuurla şiire yaklaştığının en açık göstergesidir. O sebeple Yazar: “Günümüz insanı kişiliğinde meydana gelen parçalanmayı aşmak istiyorsa öncelikle şaire başvurmali ve onun mısralarıyla kendi yüreğini kanatmaya bakmalıdır”, demektedir. Dengeli ve şuurlu bir davranışın hem birey düzeyinde, hem de toplumsal zeminde bağışlayıcı ve hoşgörülü bir yapının bunun sonucunda ulaşılabileceğine inanır.

Kitap, pratik bir eser olma noktasında hep divan edebiyatımız ile tekke ve halk edebiyatımızı değerlendirmesine tutarlı bir çizgiden bakarak arayışlar sunar. Divan edebiyatına yaslanmayan bir şiirin bizim şiirimiz sayılmadığını Batılı yaklaşımlara da göndermeler yaparak kanaat oluşturur. Yahya Kemal Beyatlı, Ahmet Hamdi Tanpınar, Necip Fazıl Kısakürek ve Sezai Karakoç'un şiir konusundaki yaklaşım ve değerlendirmelerini kitabın oluşumunda ana eksen düşünce olarak ele alırken Cumhuriyet Dönemi Şiirimizin doğru bir merkezde yol alabilmesi için bu dört şairin düşüncülerinin sistematik bir analize tabi tutulması gerektiğini vurgular. “Bu çerçevede soylu bir geçmişin mirasçısı” olduğunu söyleyen Yazar, kendi poetik ölçüleri içerisinde; “Hilkatin sırrına açık yüreği” ile bizlere içsel seslenişler sunar. Yazar şiirin, düşünen bir şiir olmasından yanadır. Bağırın, çağırın, ağlayan şiirin peşinden gitmemek gerektiğini aktarır. Bu

tarz şiirlerin bireyin indinde bir karşılığı olsa da toplumu heyecanlandırmayacağını unutmamak gerektiği üzerinde durur.

Poetik görüşlerinin temelinde Yazar, “Şiirden Şuura” isimli eserinde dil duyarlılığını merkez alan düşünce eksenini oluşturur. Her tür düşünce ve zihinsel gelişimin sağlıklı bir dil kavrayışı ile mümkün olabileceğinden bahisle, dilin ancak aşkla işlenmiş haline şiir diyebileceğimiz hükmüne erişir. Şair bütün bu düşüncelerini geçmişten günümüze şiirimizin bütüncül bir değerlendirmesinden yola çıkarak fotoğrafı netleştirmeye çalışır.

Subaşı’na göre bütün bunlara karşı, “şair için en büyük tuzak slogana dönüştürülmüş ideolojik açmazlıktır.” Bu düşüncesinden ötürü Muhsin İlyas Subaşı’nın şiirlerinde kültürel birikimlerin yoğunluğunu slogana dönüşmüş bir söylem olarak değil, şiirsel bir mimari içinde görürüz. “Şiir ve Gelenek”, “Şiir ve Dil”, “Şiir ve Musiki”, “Şiir ve Tarih”, Şairin Kendisini Gerçekleştirmesi” başlıklı yazılarda bu durumun derinlikli fikri oluşumlarını görürüz. Yazar, şairin inançlarını iç ses olarak şiire yansıtmasından yanadır. Onun şiirlerinde bu yansıma açık bir biçimde görülür. “Şiiri duygularımızın çıplak ifadesi olarak görür ve o çerçeve içerisinde tutarak gelişmemiş şiir tarzını” örneklemiş oluruz. Bu tutum, şiiri şekil olarak belki yenilemiş olsa bile; “muhteva olarak doyurucu olamayacağı için özde çarpıcı etkiyi bulmakta zorlanır”, görüşündedir.

Şiirimizin bir dil sancısı çektiğini, bu duruma yol açan Saiklerin ideolojik kamplaşmalardan kaynaklandığını söyleyen Yazar’a göre, bu tutum, Türkçeyi dayandığı geçmişinden budadığı gibi hem de ileriye açık kapıları suratına kapatarak ilerlemesini engelleme görüşündedir.

Şairin bu kitapta söylemek istediği, aslında şairin bireysel yapısını okura anlatmanın önemini yanında yetmişmiş oluğu kültürel kimliğin de şiire nasıl tesir ettiğinin şiirde belirgin olarak varlığının hissedilir olmasıdır. Yazar’ın şiirlerinde bu söylediğimiz ilke şiirin ana damarını oluşturur. Bu sebeple, biz bu eseri poetik kıymette bir çalışma olarak gördük ve değerlendirdik. “Şiirden Şuura”, genelde şiirin temelde olmazsa olmaz kural ve kavramları ile birlikte, özelde Muhsin İlyas Subaşı’nın şiirinin düşüncede ana hareket noktalarını bize verir.

Şiirin kültürel birikimlerimizin dünyaya aktarılmasında köklü bir gelenekten beslenerek geniş imkânlar sunduğunu söyleyen Yazar’a göre, günümüz şairlerinin bunu kullanmakta pek de mahir olmadıklarına sebep ise şairlerin zaaflarıdır.

Muhsin İlyas Subaşı, her ne kadar eserini bir poetika oluşturmak için yazmadığını söylese de, “Şiirden Şuura”, bir şairin poetikasını ortaya koymasından göz ardı edilmemesi gereken bir kitaptır. Muhsin İlyas Subaşı’nın şiirleri “Şiirden Şuura” da yer tutan düşüncelerinden ayrı değerlendirilemez.

SEVGİLİ DEDEM MUHSİN İLYAS SUBAŞI

MERVE DENİZ KOROĞLU

Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğrencisi

Bugün burada şair ve yazar Muhsin İlyas Subaşı'nı size 'Dede' sıfatıyla anlatmak istiyorum:

"Gözlem"; bundan yıllar önce dedemin bana ilk öğrettiği şeydi. Bunu tabii ki hiçbir zaman karşısına alıp anlatmadı. Gözlem, aslında benim dedemi gözleyerek öğrendiğim bir şeydi.

İnsanlarla ilgili yaptığı yorumların, bizlere verdiği öğütlerin hepsi derin bir duygusal gözlem gerektiriyordu. Bunu küçük yaşlarda fark etmişim.

Bir insanın model oluşması da herhalde böyle meydana geliyor. Bize dedelik tavrıyla otoriter bir büyüklük anlayışı ile yaklaşıyor sanırım burada gözlem adına bir şey diyemezdim.

Bizim toplumumuzda büyüklerin hep asık suratlı, hatta eli sopalı oluşunun yanında, dedemin güzel şeyler söylemesi, bize etkili bir gözlem şansı verdi ve kişiliğimizi bu yönde geliştirdi.

Dedemin şair oluşunun da sanırım bunda payı vardır. Çünkü şiiirlerine bakıyorum, hep gözleme dayanan şeyler. Mesela, "Dilenci" yi anlattığı bir şiiri vardır. Onu burada size okumak istiyorum:

*Bir ayak seslerine, bir de toprağa yakın,
Başı hiç dik olmadı, kamburu düzelmedi.
Alın tek onurunu, üçbeş kuruş bırakın,
El açan o bakışlar, bir gün olsun gülmedi...*

*Önündeki mendille sınırlanmış dünyası,
Yorgun düşen o parça umudunu taşıyor.
Çökmüş omuzlarına yokluğun ihtirası,
Sokağın dramında kaderini yaşıyor.*

*Çevre sağır, toplum kör, onu tanımaz bile.
Her gün önünden geçen demez, burda biri var
Bir lirayla bırakır günahını mendile,*

Acısını yalnızca kendi yüreği duyar!..

Bu şiirinde gözlemin nasıl derin bir toplumsal anlayışa dönüştüğünü anlatır.

Dedemin romanlarında da bu gözlemin etkin bir şekilde rolü vardır. Olayları anlatırken ayrıntıya girmesinin sebebi de budur. Mesela 'Güneşe Uçan Kelebek' romanında bir yabancı bayan bizim hayatımızın bir parçası haline gelirken geçirdiği maceralar yalın bir şekilde anlatılır. Ben romanı okurken kahramanı Rabia'yla birlikte olayların geçtiği bütün yerleri gezdim. Lisede iken bize edebiyat hocalarımız, romanların mekân üzerine oturtulduğunu öğretmişlerdi. Dedemin bütün romanlarında mekân ve insan ilişkisi çok etkindir. Bütün bunlar sağlıklı bir gözlemin sonucu olması gerekir diye düşünüyorum.

"Güzellik", bunu biraz daha büyüyünce dedemin bana öğrettiği ikinci şeydi. Karşı-sındaki kim olursa olsun, güzel kalplere, güzel değerlere, güzel düşüncelere çok büyük bir saygı duyuyordu. Güzel ve iyiye sevgisi kuşkusuzdu şüphesiz. Ama saygı duymasına çok şaşırdığımı hatırlıyorum. ve şimdilerde fark ediyorum ki dedemin güzele, iyiye ve estetiğe tutkun olan ruhunu körükleyen gözlem yeteneği, ortaya onun hayranlık duyduğum özgün sanat imajını yaratmış. Bana çok şey öğretmesinin yanında, büyük bir sevgi ile bana zaman zaman anne, zaman zaman baba olan dedemin bizlere zaman ayıramadığı ona üzüldüğümüz, hatta sinirlendiğimiz zamanlarda, onun kendini sanata ve edebiyata adadığını fark ediyorum ve onula gurur duyuyorum.

ÖNSÖZ

BENİM ŞİİRİM

Oturup düşünsün benim şiirim,
Ne ağlasın, ne de bağırversin.
Gurbet, hasret, hikmet pınarlarından,
Geçip son kapıya sevgiyle ersin.

İnsanın çok yönlü duygularında,
Buluversin o da bir küçük liman.
Geleceği dünün göğüslerinden,
Şiirimle emip büyüsün zaman!

Soylu bir geçmişin mirasçısıyım,
Divanlar keşfimde anahtar benim.
Fikirle hissimi kucaklar dünyam,
Hilkâtin sırrına açık yüreğim...

Mayamda deryâdil bir heyecan var,
Öncelikle beni bana koşturur.
Kendimi buluşun yorgun zevkine,
Sonsuz bir koşunun kahrını vurur..

Aşkında kendimi bulma gayreti,
Bir sentezin mermerine renk olur.
Gönlümdeki sırrı keşfeden şiir,
Hakkın çizgisinde kendini bulur!..

BAŞARANLAR YALNIZDIR!

*Çocuktum, düşe kalka hayata zor tutundum,
Nice umut çiçeğim dudaklarımda soldu.*

*İnandım yürümeye, düştüm hayat yoluna,
Ruhum ondan beslendi sevdam ondan iz buldu.*

*Yıllarımı yıkadı gece boyu terlerim,
Umutlarım bir gülün renklerinden haz aldı.*

*Günlerimi sabırla pişirerek yaşadım,
Arkamda kuşatılmış dost zincirleri kaldı.*

*Yaza yürürken ömür, şans elimden tutmadı,
Nice kirlî niyetin hırsı kapımı çaldı.*

*İnanan yorgun düşmez adanmışsa hedefe,
Çıktığım yolculukta içim umutla doldu*

*Benden bana uyarı: başarılar yalnızdır,
Ayakta durmam için bu söz ışığım oldu.*

SON ŞİİRLERİ

ÖLME DEN ÖNCE

Arkadaş yetimiyim: dostlarım birer birer,
Vedalaşma yapmadan çekilerek gittiler.

Ölüm hüznü kuşatır her yeni gün ufkumu,
Hazırlıksız yakalar, son tesellimiz bu mu?

Hayatı bin telaşın rengiyle donatsak da,
Eceli erteleyip son sıraya atsak da,

Onun çekirdeğini doğarken ekmiş kader,
Çaresi yok, her gelen vakti gelince gider.

O, mezarda sonsuza doğru kapı aralar,
Kimine huzur verir, kiminin azabı var

Cenneti buradayken kazanıp gitmek varken,
Çalar kapını sessiz, hazırlıksız ve erken.

Dünyaya dört eliyle sarılanlar kaldı mı?
Ölümsüzlüğe çare arayanlar buldu mu?

Ondan kaçmak imkânsız elindedir kalbimiz,
Kurtulmak istesek de emrine teslimiz biz.

Dünyanın servetine hırsla yapıssak bile,
Onlarla gidemeyiz, tüm çabamız nafile.

Ölmeden önce ölmek inanmanın ilacı;
Her insan taşıyamaz diriltici bu tacı.

Veda gününde kabre, kalanların giremez;
Maşherdeki hesabı bir başkası veremez.

Her nefis tadacaktır Azrail'le vuslatı,
Sonsuza açılmaktır ötede bunun adı.

Ölüm bir sır fısıldar; hazırlatır o güne,
Pişmanlık duyma sakın vaktinde öldüğüne!

RUBAİLER

Anlat bize renkler nelerin bestesidir
Anlat bu bulutlar nelerin gölgesidir
Gel gör Kufî'den Besmele açsın ruhunu
Tezhip bize aşkın dilidir hem sesidir

Aşkın kanı günlerce yıkar bakma, bizi,
Sen kendine bak ah güzelim takma bizi,
Kaç söz yarasından geçerek geldi gönül,
Yandıksa bu yetsin bize sen yakma bizi.

Bizden koparılmış taze bir gül sesidir
Yanmakta olan kaç baharın bestesidir
Kaç mûcize gökten yağıyor baksana sen
Renkler bize Hakkın verilen meyvesidir.

Biz kaç gecenin kahrına sunduk bu gülü
Sensiz ödenir sanma bu aşkın bedeli
Yaksın alevin gönlümü ey sevgili yar
Kaç Leyla tutuşturdu bu yanmış gönülü

Titrer bilirim gönlü uyarsın bu alev
Sen kahrına katlan yine yansın bu alev
Gerçek kapılar şimdi açılmakta bize;
Yaksın ama bizden de uyansın bu alev

Gün hüzne bürünsün gece binbir hayale
Düşlerde uyansın seni özlerse lale
Kaç ömrü verirsin şu yakan boş ümide
Gel düşme bu dertten şu tükenmiş hale

Kıştan yaza kaç mevsim uzattım elimi
Sen sonbaharın renginde buldun gülümü
Kaç ilkbaharın hüznünde doğdun bilirim
Sensiz geceler çağırır o kutsal ölümü

Aşkın denizinden geçiversen n'olacak,
Yorgun düşeceksin seni kimler bulacak?
Yalnız çıkamazsın bu yolun kahrı büyük;
Yoldaş gerekir, sabrına ortak olacak.

Aşk sonsuza koşturmada, gel cengini gör,
Dar yolları geç, bende uyan engini gör,
Yârin yanağından süzülen gözyaşıyım;
Her damlada binbir acının rengini gör.

Her yol seni koşturmakta sonsuz kapıya,
Doğdun ama dönmek üzre sonsuz kapıya,
Dünyanın da nihâyet devre mülktür bilsin;
Gitmez buradan her şey o sonsuz kapıya

ŞEHİR VE İNSAN

Şehir ahtapot mudur sarar dört yanımızı?
Ruhumuz damla damla erirken kollarında.
Gece ışıklarıyla ısıtır kanımızı,
Gündüzün telaşıyla koşturur yollarında.
Her sokağın başında bir gam hamalı vardır,
Her sokak telaşıyla ruhumda dağ kadardır.

Dağlar bekçidir sanki kucaklar şehirleri,
Hem besler, hem temizler doğanın nehirleri.
Üreten ve tüketen açık bir pazar yeri,
Sanırsın hoş seradır meyvesi dallarında.
Şehirler telaşında bize anlatır bizi,
Kendi rengine boyar bizim de rengimizi.

Şehir, medeniyetin kirletilmiş yüzü mü?
Şehir, yağmacıların aldatılan sözü mü?
Şehir ufku kuşatan ihtirasın gözü mü?
Neler akar bu şehrin kirli kanallarında?
Bir renk cazibesıyla çevremizi kuşatır,
Çözer hevesimizi, içimizi boşaltır.

Sevdasına düşenler kurtulamaz elinden,
Yeni bir lisan verir kendi özel dilinden,
Yakar, eritir, sonra canlandırır külünden,
Kir soluyan çiçekler küskündür kırlarında,
İnsanlar mı şehirdir, bugün şehir mi insan?
Kendini bu girdapta ne görürsen öyle san!

Serçeleri don değil, karbon öldürüyorsa,
Parkların bülbülleri kumrular gidiyorsa,
Leylekler Şehirlerde, 'yaşanamaz' diyorsa,
Hangi güzellikleri korurlar sırlarında?
Yollarında silindi ermişlerin izleri,
Şehirler dişleriyle tüketiyor bizleri!

BEN NE YAPTIM BU AŞKA?

*Bu rüzgâr gözlerime renginden bir iz sürse
Gönlümün fırınında kavrulup pişer miydim?
Saçlarımı elimden sürükleyip götürse,
Kanatlanıp uçarak peşine düşer miydim?*

*Ben, sevdanın örsünde dövülerek bilendim,
Ben, hasret kundağına gönüllüce belendim,
Ben, gurbet tezgâhında umutları dilendim,
Muradıma erseydim kabrimi eşer miydim?*

*Ah, neler bekliyordum, sonunda neler buldum,
Aslında uslu bir dil, teslim olmuş bir kuldum,
Ben ne yaptım bu aşka, kapısından kovuldum,
Ruhumu bu sızıya sürükleyen şer miydim?*

İKİ TSUNAMİ KURBANI

Hayaller sınırları tanımaz
Kabul olunan duaların hikâyesi uzundur
O hayallere hapsolmaz
Taşar ötelere doğru.

Açe'de bir minik yürek,
Tsunamide kaybettiği babasını arıyor.
İstanbul'da bir genç heyecan
15 Temmuz tsunamisinde şehit babasına yanıyor
Hani duygular ufuklara sağlamaz ya;
Hasret ufuk ötesinde tutuştu
Yetim Nida,
El uzattı öksüz Alpaslan'a.
İki kurban bir mektupta buluştu.

Beden ve mekân
Kendi içinde saklar hikâyesini,
Ne caddelerin telaşı
Ne gecenin sessizliği
Anlatamaz bu sırlı dünyayı bizlere.
Alnımızdan süzülen terler
Düşerken yere
Anlatamaz o teri doğuran çileyi

Ayağıma vurulan
Kelepçenin izleri
Gönlüne düşmediyse
Derdim hangi dilinle
Gülecek

Bak, bir yıldız kaydı
Bir can titredi
Toprak açtı kucağını
Bir bebek hayata gülmeden
Düştü o serin coğrafyaya
Şimdi sırada kim var dedi
Kim bu sonsuz yürüyüşe
Gelecek

KAHVERENGİ UMUTSUZLUK

*Gana'da bir köydeyim bu gece
Yağmalanmış bir kaderin pençesinde
Kestane renkli insanların umutsuzluğu
Sonbahar yağmurları gibi yağdı üstüme
İçimde hüznün mahşerine dönüştü
Onların renklerine boyanmış susuzluğu
Gözyaşlarımla giderilemedi
İçime bir alev düştü.*

*Köle diye yaratılmadılar
Doğarken bunlar da hür insandı
Derebeyi atlıları bastı bir gece yuvalarını
Ekmeklerini ellerinden aldılar
Yağmalandı bütün zenginlikleri
Kaderlerini çaldılar*

SIRLARIN RENGİ

*Ben bir türkü söylerim
Kuşlar bir baka türkü
Yapraklar orkestradır sanki
Ben onları anlarım,
Onlar anlamaz beni.*

*Akşamları gökyüzünde bir meydan kurulur
Başlar yıldızların sessiz dansı
Rüzgâr dağlara ninni söyler
Irmaklar başını taştan taşa vurur
Sularda balıklar nereye koştuğunu bilemez
Şelaleler gün boyu feryat edip durur*

*Dolunayın karşısında utanır denizler
Sessizce toplar eteklerini
Öper yanaklarından sahilleri güneş
Bu mahşerde herkes alır yerini*

*Bir alınyazısının dilidir her kar tanesi
Duygularımız gibi savrulur bulutlar
Söyler bize solan renkleriyle kır çiçekleri
Bu sırlarla dolu âlemin bir Sahibi var!*

ŞAİRLER HAYALLERİNİN ÇOCUĞUDUR

Bu rüyalarda bilsen kaç geceye yalvardım;
Bozma bu sessiz hüznü aşkıma ona sardım,

Uyandırmayın beni, o İrem bağlarından,
Serpilsin meyveleri aksın su dağlarından,

Çağlayan seslerini taşıyın rüzgârları,
Bana getirir belki bende kaybolan yarı.

Bu sevdanın umudu saklıdır hayalimde,
Güne dönmek için tuttum ayı elimde.

Gecelerde yaşanan yalnızlığı güne sor,
Sor telaşına günün, gör neleri söylüyor.

Ufkun arkasına bak, nice umut gizlidir,
Umut çaresizlerde hep hüznün benizlidir.

İçimde şaha kalkar nice doru kısraklar,
Yeşillerinde benden kirlenmemiş sır saklar.

Onlar hayalimdeki yollarda koşadursun,
Kapısında bekleten gelip vefamı sorsun.

Oturup bir köşede düşünsem uzun uzun,
Yapışsam eteğine Ürpertili Sonsuzun!

Şu çaresiz yalnızlık beni hüsrana iter,
Unutma ki hayaller o kapılarda biter,

Ben usandım gurbetin diliyle yalvarmaktan,
Bak yine gece gitti, bak yine ağardı tan.

Her âşık kaderini hayâlinde yaşamış,
Her aşkın Leylâ'sında nice kızgın çöl varmış.

Gün gelir ömür biter, tükenmez hiç hayaller,
Ey Sevgili, insaf et bir defacık ümit ver!

BU KAPI

Bu dergâh uyansa kış uykusundan
Kurtulsa bahtını vuran pusudan
Şu yorgun rüyası bitse gecenin
Çözülse kilidibu bilmecenin
Serse derviş yine seccadesini
Kandiller duyursa aşkın sesini
Postnişin tekbirle raksa başlasa
Bırakmaz dergâhta ne dert ne tasa

Uyanır duygular yeni bir güne
Boyanır duygular aşkıyla düne
Yıldızlar ufukta secdeye varır
Kuşatır çevreyi bir esrarlı sır
Seyreder servinin dalında melek
Kubbeler devşirir secdeden dilek
Zikrin heyecanlı bestesine bak
Kendini bu aşkın sesine bırak
Umutlar burada kapı aralar
İlacını bulur bütün yaralar
Ölmeden ölmenin sırrı kuşatsın
O mahşerde ölüm aşkı yaşatsın
Mihrabın esrarı sarsın ruhumu
Deme sakın, aşkın çilesi bu mu?
Bırak alev alev gönlün ağlasın
Bırak umudunu yâre bağlasın
Her mevsim rengiyle kapını çalsın
Her mevsim umutla gamını alsın
Yağmurlar her akşam öpsün kuyunu
Yolcular her sabah içsin suyunu
Rüzgârlar duanı taşısın her gün
Bu duayla çalsın kapını düğün
Sükûtunda kaç dil saklar bu taşlar
Kâinat zikriyle hayata başlar

Sokaktaki kirin ateşİ sönsün
Dervişler uyanıp hayata dönsün
Bunalımdan kaçış bu değil midir?
Arınmak istersen bu kapıdan gir!
Bu kapı bizleri huzura taşır,
Bu kapıdan giren aşka ulaşır!

AŞKIN SULTANI

Sana yazmak anlatmak mı sanırsın?
Aşkî gözlerimden oku Sultanım.
Sen seveni sözünden mi tanırsın?
Aşk açlıktır, olmaz toku Sultanım.

Peşinden izine gönlümü serdim,
Sana kavuşmaktır bütün bir derdim,
Kaderimi ellerine gönderdim,
Beni gergefinde doku Sultanım.

Dallar alkış tutar yürürken sana,
Yüz çevirip hüziün verme şu cana,
Dön de yüzüme bak kastetme bana;
Saplama gönlüme oku Sultanım.

Aşk, dağla savaştır, çölle savaştır,
Aşk, gönülle savaş, dille savaştır,
Aşk, türküyle savaş, telle savaştır,
Aşk tanımaz varyoku Sultanım!

GÖNLÜMDE SAKLANAN DAĞLAR

Dağları sırtıma alsam
O ceylanlar benden yine kaçardı
Bende aradığı iklim yok çünkü.
Su yok,
Yeşillik yok artık,
Daha da önemlisi güveni yok galiba.

Biz doğayı böyle mi almıştık dedemizden,
Şimdi maden dedik deldik bağrını,
Su dedik damar damar yırttık yüzünü
Ekmek için okşamadık yüreğini,
Asfalta boyayıp kararttık gökyüzünü

Siz fark eder misiniz ovaların
Sessizliğine gizlenen yorgun tulsımları?
Ya da bir nehrin köpüklerinde yıkanan
Zamanın korkularını?

Dağ sakın dursa da
Rüzgârıyla tutar ellerimizi
Kaç milyon bahar
Taç milyon kışı gördü bu dağlar.
Hepsi geldi geçti,
O hâlâ yerinde.
Belki bir gün üzerimize yıkılacak
Gününü bekler.

Bir elinde fıskiye,
Öbüründe süpürge,
Kaç milyon yıldır yıkar bu sokakları dağlar?
Dağlar bir tutkunun anıtıdır içimde,
Dağlar söylenmediğine bakmayın,
Dağlar içimde sessizce ağlar.

Bunun için kaçar benden tüm ceylanları,
Kırlangıçlar, atmacalar.
Dağlar geceleri gölgesindeki sırlarını
Gün doğmadan gelip bana fısıldar.

Dağlar heybetiyle sizleredir her gün,
Umutlarıyla içimde saklıdır oysa.
Bakmayın her mevsimde
Bir başka renge boyandığını
Dağlar halimize üzülür,
Geleceğimize ağlar.

GÜNEŞ VE BİZ

Güneş bir kızıl elma gibi ufka yürürken
Şehrin uğultuları içimde derin yara
Geceyi hayallerin kollarına sürürken
Neden alıp da beni götürmez ufuklara

O kızıl bir alev mi, hırsı budayan su mu?
Aşklarımızı besler sevdamızı bölüşür.
Bulut perdelese de aydınlatır ruhumu,
Bilmem farkında mıyız, güneş batarken üşür.

Sırrı içinde saklı bu uyumlu ahengin,
Bir derin bilmeceyle sabah merhaba der.
Bir özge dili vardır sessiz derin ve zengin,
verimini dallara asarak çekip gider.

Sessizliğin ruhumu yıkayan saf haliyle,
Güneşin ufku öpen dudaklarına baktım,
Bir rüyaya sığacak ömrümün hayaliyle,
Günümün telaşını gecesine bıraktım.

O cömert ateşiyle ısıtır içimizi,
Gitse de dağ ardına sevgisiyle tanırız.
Duruşu has dilidir bize anlatır bizi,
Güneşle yenilenir, güneşle yıkanırız.

FARKINDA MIYIZ?

Farkında mıyız?
Her dağ bir bilmece doğurur
Bir türkü söyler her nehir
Rüzgâr okşar saçlarını ovaların
Denizler kıyılarla boğuşur
Güneş yine cömerttir her sabah
Ay nefes alıp verir gün boyu
Her gece rüyalar kapımıza vurur

Farkında mıyız?
Sokaklarda umutlar hem yetim, hem de öksüz
Soramaz kâinata sırlarının rengini
Ruhumuzu bir telaş zinciri sarmış
Bir yağmalama iştahı kuşatmış vitrinleri
İnsanlar hırslarında azman, telaşında yorgun
Umutların pembe rengi sararmış

Dışımızda bir dünya kendi ahengi içinde
Sormaz bize fısıldadığı esrarını
İçimizde karmaşık ve vahşi bir pazar
Yıkar üzerimize kaybedilecek yarını
Farkında mıyız?

ŞİİR'İN GÜCÜ

Sırdaşımdır mısralar uyanır geceleri;
O sessiz çığlığıyla titretir göğü yeri,
Kuşatmaktır hedefi insanlığın ufkunu,
Bir soylu kumandandır emir verir: "İleri"

Bazen serbest dökülür, bazen bakarsın kıta,
Üst üste istiflenir boy verirken anıta.
Koşudadır dansıyla yelesinde rüzgârın,
Meydanlarda dönüşür yarışa çıkmış ata.

Sevdamın mahşeridir: İhtişamı dağ kadar,
Alevlenir içimde nice hırsımı budar,
Coşkun nehirler gibi her gün taşar ruhumdan,
Geleceğin ufkuna umutlarımı adar!

Emzirir acıları, beslenir gözyaşımla,
Gönlümün dilidir bu; ilgisi yok yaşımla!
Gül soluyan sesimi ufuklara götürür,
Korur beni içimde büyüyen savaşımla.

Örselenmiş kaç duygu, demetlenmiş kaç fikir,
Adanmışlık adına düşlerimde birikir.
Aydınlık bilmededir saklandığı gönlümde,
Arındırır duygumu bırakmaz içimde kir.

Bir kadife türküdür, varlığını kuşatır;
Kalitesi uğruna dinlemez gönülhatır.
Yüreğimi kucaklar nice sırrın zırhıyla,
Bende beni öldürür, bende beni yaşatır!

Sesten kaleler kurar, harften kılıç kuşanır;
Duruşundan yiğitçe; söz ustaları tanır.
Onu anlamayanlar fark edince gücünü,
Gizli dili önünde diz çöker ve utanır.

Döver aşkın örsünde, boyar rengine gönlün,
Ederken sırrı ifşa müjdelerle gelir gün.
Şiir: aşkın çileyle beslendiği bahçedir;
Başaranlara sunar her gün kaç soylu düğün...

Şiir medeniyetin özgün meşalesidir
Şiir ufku kuşatan sevdaların sesidir
Bu gönül ikliminde arınan ruhlar için
Şiir huzur dilinin diriltten bestesidir!

GÖZYAŞLARI

Gözlerinde mahzun bir damla gördüm
Ruhumu yıkayan ırmaktı sanki
Kaç babasız çocuğun yüreğine düşmüş
Öldürülen kaç annenin kefeniydi bilinmez
Yoksulda bir iç sızıdır
Dinmez

Ah kaderimi emziren o bir damla gözyaşı
Şehit analarının yüreğinde
Bir sevda türküsüdür
Nişanlısı askere giden kızların
Gece rüyalarını besleyen süsüdür

Bakarsınız o bir damla
Aldatılan sevgilerin hançerine dönüşür
vefası katledilenlerin gözlerinde

Çaresi yok
Gözyaşları yıkamıyorsa ruhumuzu
Acılar bir heyelan gibi gelir üstümüze

Acılar ortak dili kullanır
Her damlası kişiliğimizin resmidir
Acılar var oldukça gözyaşları silinmez

BİLEMEM

Tutmazsan bir yetimin utanan ellerini
Hangi kader zırhına bürünürsün bilemem?
Sevgi soyguna karşı kaybettiyse yerini
Hangi aşk ateşinde görünürsün bilemem?

Rüzgârlar hep adildir, taşırken bulutları,
Ova demez, dağ demez, ayırmaz yokuvarı,
Evren kendi gönlünce vermişse bir kararı,
Neden bunu görmeye erinirsin bilemem?

Yüreğinde sevgiye yer kalmadı mı senin?
Hesabını vermeye hazır mısın ensenin?
Duymaz mısın derdini çevrendeki kimsenin?
Neden kibir kokarsın gerinirsin bilemem?

Diyebilir misin sen; "Bu caddelerde kirim,
Ben, dağlardan utanmış bir gezginci fakirim,
Günahıma baktıkça utanır irkilirim."
Neden suskunluğunla sürünürsün bilemem?

ESERLERİYLE YAŞAYANLAR

İyi insanlar ölmez, ölen yalnız bedendir,
Onların kazandığı nice engeli aşar.
Hayrı toprağa dönmez, dönen sadece tendir,
Baksanıza Yunus'a her derdimize koşar.

Bir doyumsuz zevki var aşkla sarılır ona,
Lokmasını bölüşür, can verir nice cana,
Kazandıkça el atar, umut olur cihana,
Erdemlilik bir sırdır; onun elinden taşar.

veren el alan elden üstün tutar her şeyi,
Dönme arzusu yoktur böylesinde köşeyi,
verdikçe huzur bulur zevk edinir neşeyi,
Onlar bıraktıkları eserleriyle yaşar.

SEÇKİN İNSAN

*Seçkin insan olmanın hazzına ulaşırsan,
Nefis çevreni saran sinsi bir tuzak olur.
Farkına varamadan kibrine bulaşırsan,
O da bedel almaya gelir kapını vurur.*

*Nice kirli işlerin tuzağına düşenler,
Nice haksız kazancı hak sanıp bölüşenler,
Soygun arenasına yağma için koşanlar,
Kirlenmiş umutları tezgâhlarında kalır.*

*Erdemli yaşamının onuruyla donanmış,
Sevmeyi zevk edinmiş, buna kalben inanmış,
Sabır terazisinde bin belayla sınanmış,
Olarak yol alanlar zevkin keyfini alır.*

BİR YETİMİN GÖZYAŞINDA YIKANMIYORSAN!

Üşümesin gönlünde titreyen alevlerin,
Gönlümü yorgan yapıp örteyim üzerine.
Dolunaysın artık bu ışıksız evlerin,
Sen vakitsiz gidersen kimler gelir yerine?

Aşka hudut çizmedin, düşmedi yere sözün,
vecdin Hıra gibiydi sular gibiydi özün,
Onursuz yükselişe dönüp bakmadı yüzün,
Paha biçen olur mu bilmem ki değerine?

Bir yetimin gözyaşında yıkanmıyorsan,
Bir şehit için kanamıyorsa duaların
Katılmıyorsan bir annenin feryadına
Kirlenmiş sokak emziriyorsa cüzdanını
Nasıl inanmış denecektir adına?

TOHUM / 2018

İLK SÖZ

Bunca tohum ekdim gül bahçesine,
Tutarsa insanlık alkışlar bizi.
Ses verin bu ömrün yorgun sesine,
Gönlünüzde kalsın bir küçük izi.

BEN

Ben,
İsyanlara açmadım yüreğimi.
Yolculuğum
Yunus'un izindedir.
Aşkım
Fuzulî teknesinde yoğrulur.
Yurduma sevdam
Âkif kadar zindedir!

SENİ ANMAK ÜZERE

*Hasret bir alev oldu tende yanmak üzere,
Gönlümdeki uykudan gül uyanmak üzere.*

*Suları çekilse de denizi besler güneş,
Yürür dağlar sonsuza nur kuşanmak üzere.*

*Kaç deli sevda beni hamurunda yoğurdu,
Üzerime serpildi kan sınanmak üzere.*

*Bir telaş sarsıp gelse ırmaklar şahit olur,
Gözlerimden akanla aşk yıkanmak üzere.*

*Hayat macera değil, kendine işarettir,
Var edilmiş her canlı hep inanmak üzere.*

*Gün gelir insan yorgun telaşından uyanır,
ve önünde diz çöker seni anmak üzere!..*

GECE TÜRKÜSÜ

Beni çağırma çöle, ben zaten oradayım,
Bilmem bu çöl nerededir, bilmem ben neredeyim?
Işık tut yollarıma senden sana gideyim.
Bir vuslat kapısı aç, ötesini nedeyim,
Beni bana bırakma dergâhına al beni,
Üzerime örtü yap o sıcacık gölgeni.

Bak, kuşların dilinde benim çığlıklarım var,
Ah, çöllere düşsem de üstüme gelir dağlar,
Dolunay geceleri hayallerime doğar,
Acımazsan halime, yüreğime dert yağar.
Her gece kaderini kendi eliyle dokur,
Saatlerin yönünü çevir, bana doğru kur.

Sensiz rüyalarımı yıldızlarla bölüştüm,
Senin için bilmem ki hangi umuda düştüm,
Hasretin kelepçe mi, ateşlerinde piştim?
Kırdım prangaları yıllarca sana koştum.
Beni yakma umudun alevden pençesinde,
Kanamasının gözlerim buluşma gecesinde.

Dervişin esasına asılmasın kaderim,
Ben de aşk dervişiyim, izlerinden giderim,
Yandıysam bu çöllerde kaderime gülerim,
Sende buldum sonsuzu bunu bilesin derim.
Ufuklar umuduma her gün bir kapı açar,
Gönlümdeki kuşlarım gölgene doğru uçar.

Yönümü sormasınlar, kuşandım kâinatı,
Kaç çileyle boğuştum geçmek için sıratı,
İçimde şaha kalkmış, deli rüzgârın atı,
Kaybolsun ister miyim böyle bir saltanatı?
Gider sonsuza doğru, ruhumu kanatarak,
Derdim aşkla beslenir beni bu halde bırak!

*Sanki bir vahşi kuşun peçesine tutsağım,
Direnmeyi kaybettim artık geçiyor çağım,
Tutmazsan ellerimi söner bir gün ocağım,
Sonsuzluğa yalnızca senle ulaşacağım;
Beni bu halde koyma, gurbetine sar beni,
Bulutlar kundağımdır, inanmazsan sor beni.*

*Suların türküsüyle yıkanırım her gece,
Seninle buluşurken utanırım her gece,
Her gece içimdeki duygular bin bilmece,
Senden gelen mihnete katlanırım her gece;
Bunca kahrın yükünü üzerimden al artık,
Benimle güne uyan, gel, benimle kal artık!*

ŞAİR RAHMET LİMANI

Şairsem susmamalıyım,
Sevmeye adanmış bir türkünün
Dili olmalıyım ben.
Taze aşklar
Benim gönlümde uyumalı
Yorgun âşıkları da
Ben dinlendirmeliyim.
Gecenin sessizliğine gömerek korkuları
Pırl pırl bir sabahın
Gözlerinde uyanmalıyım.

Karanlığa sürüklenmiş
Yalnızlıklar
Aydınlıktan kovulmuş
Kalabalıklar
İçmesin hayatın zehrini artık.
Umutları avuçlarımda benim
Gün onları da ısıtıversin
Gece umutlarını aydınlatsın.

Kendinden kaçanların
Son umudu ben değilsem, kim?
Sevgiyi kendinde bulamıyorsa,
Kendine dönemiyorsa,
Sesini dinleyemiyorsa,
Kendisine inanamıyorsa,
Bir derviş sıcaklığıyla,
Tutmalıyım yüreklerini.

Şairsem susmamalıyım,
Rahmet limanıyım çünkü ben!

ŞAİR ÖLÜRSE

Bu nehirler,
Nice şiir sularını taşır denizlere,
Daha nice sularla,
Dolup boşalacak.
Dünyayı kendinden ibaret sanan şairlerin,
Bu nehirde kaç damlası kalacak?

Şairsen,
Söz darbeleriyle,
Örselenmemişse duyguların,
Anlaşılmama problemi,
Kemirmemişse ruhunu,
Gelmemişse kelimelerin alevi,
Bir dağ gibi üstüne,
Şiir arkeologları,
Senden neyi seçip alacak?

Yazmaktan daha zoru nedir,
Bilir misin şairim?
Bir yürekte, bir küçük ışık huzmesi olmak!
Hüznün bir ahtapot gibi,
Kuşattığı vakitte duygularını,
Gülden rengini alamıyorsa,
Boncuk boncuk terlerin, kalbinin kapılarını,
Aydınlığa açamıyorsan mısralarınla,
ve kurumuşsa yüreğinde, sevginin ırmakları,
Şiirinle yıkanmak isteyenler,
O suyu nereden bulacak?

Bekler bu kapıda,
Her gün kaç şiir sever,
Açarlar gönüllerini
ve isterler senden; "Şiirse ver!"
İsteyene cevap vermek,
Senin işin değil bilirim.
Bilirim, şairlerin yıldızlar gibi yalnız olduğunu.
Bilirim, şairin ekmek de dağıtmadığını!
Ne var ki, yürek fırınında,
Pişmemişse kelimelerin,
Mısralarından çiçekler bekleyenler,
Senden kopup başka kapıları çalacak!

Diren duygularının, yakıcı fırtınalarına.
Sen söz sultanısın şairim,
Öldürme kendini gününde,
Taşınmayı başar yarına.
Bırakma kaderini başkalarının kararına.

Acımasız bir kılıçtır zaman,
Zayıf düşersen,
Onun coğrafyasında,
Kırılır kolun kanadın,
Ruhunu mafsalından söküp alır.
Unutma kılıç kesmez gerçeği,
Şair ölürse, aşk beslenemez,
Şair ölürse, toplumun vicdanı yetim kalır!

HUZUREVİM MEMLEKETİM

*Dağından taş düşerse
Yüreğimi sızlatır
Suyu kurursa ırmağın
Gözyaşımla beslerim
Sınırı gönlümde bayraktır
O sevgiyi eker tarlasına
Boy verir umutlarım
Akına karasına*

*Hangi aşktan almış ödünç
Bilinmez ufukları
Anlamsız sanma eserken
Bir deli türküdür rüzgârı
Meyve diye yüreğim
Dallarında asılı durur
Bir derviş türküsü söyler
Baharında serin gölgeler
Günler geçse de hoş
Aşk içimdeki zamanı durdurur*

AH SEVGİLER

*Bu türkünün gözlerinden
Damlıyor senin sevdaların
Yazdığım türküleri okumuyorsun
Bir köşe başında hayale asılmış yüreğin
Bekler bakışında yıkanmak için kızların*

*Tutsak değilim gözlerine bilirsin
Benim hayallerimi bağlayan
Aşk süvarileri yoktur
Her gece bir yıldızla söze dururum
Bunun için sevgilisiyim yıldızların*

RÜZGÂRLAR

Işık rüzgârları gelir derinden
Okyanusu yalayıp ıslanmadan
Alnıma vurur.
Sessiz bir gurbettir uğultusu
Âşıklardan düşmüş bir sızıdır sanki
İçimde derin heyecanlar doğurur.

Işık rüzgârları gelir derinden
Sabahın erken vaktinde
Aç yatan bebeklerin umutlarında yıkanır.
Depreştirir içimdeki yaraları
Söz verir gül alır
Beni yanık türkülerimden tanır.

Işık rüzgârları gelir derinden
Uyandırır rüyasından dağları
Toprakla sarmalanmış gurbet kokusu
Kırlangıç kanatlarıyla ulaşır.
Yürütür savaş orduları gibi
Yorgun rüyalarına kızların
Gözyaşlarında saklıdır sevda türküleri
Her damlası bin bir umudu taşır.

SARI PAPATYA

*Bir gizli rüyası vardı bu sarı papatyanın,
Kırmızı gelincikten ödünç almıştı,
Götürüp sunacaktı kelebeklere,
Bir minik el izin vermedi,
Koparılınca dalından ağlamaya başladı.*

*Ufaladı gözleriyle bebek,
“Benim rüyam yeter.” deyiverdi.
Bıraktı rüzgârın kanatlarına.*

*Her bebek bir papatyadır,
Onlar güne sevgiyle uyanır.
Bebekler gözleriyle okur bizi,
Büyüdükçe hayatın renklerine boyanır.*

İNSANIN BEKLENTİLERİ

Geceyi

Bir lacivert atlas gibi örtün üstüme

Rüyalarım tekme vurmaysın sakın

Uyanmasın gün

Güneş uykusunda kalsın yine

Gündüz sevdasına yansın

İnsan bu

Hep ötelerdeki türküyü çağırır

İster ki bir al yeleli kısrakla çıkıp gelsin

Alsın üstündeki yorganı

Güne öyle uyanısın

Göz darbeleriyle dövülür toprak

Görünür bahar karların ıslak ellerinde

Kar çiçekleri ninnisini söyler gelinciklere

Dağlar kurtlarla dertleşmeyi bırakır

Yalnız uyuyan ardıc uyanır

Başlar kuşlar sabah ninnisine

Hayatı binbir renge boyayan cemreler

Sürükler insanları hayal çöllerine

Bırakın bekleediklerine inansın

Değmeyin umutlara yaslanan duyguları

Neyi bekliyorsa onu gelecek sansın

TAŞLARIN DİLİ

Ah efendim
Ah Hakan'ım
Uyusunlar diye mi yazdın
O bengütaş kitabı?
Dil kendine ait zanneder insan
Taşlar da konuşur sanmadılar.

Bakın, biz gönlümüzde tutamadık
Taşlar gözlerinde saklıyor.
Asırlar geçti üzerinden
Ne zaman yordu onu
Ne mevsimler eskitti
Karda üşümediler
Güneşte yanmadılar.

Asya steplerinde
Bir mahur türküdür söyledikleri.
Yalnızdırlar ama başları diktir,
Merhamet dilencisi olmadılar hiç.
İnsanlar gelip baktılar
Okumadan gittiler
Anlamadılar, uyanmadılar.

Orhun'a bağlı değilse geleceğin
Seni emzirecek sütün olmayacak.
Ağlayacak arkandan geçmişin,
Taşlar derin uykusunda hüznü,
Suskunluğu iç yarasıdır,
Onlar kendi hallerince konuşur,
Yapmacık sevgimize inanmadılar.

ORHUN ABİDELERİNİN VERDİĞİ DERS

Sen bu taşın eline vermedikçe gönlünü,
Geleceğini nasıl diline vereceksin?
Bu bengi abideler sevmedikçe gülünü,
Geçmiş nesinden koklayıp göreceksin.

Ötüken vadisinin sessiz bir dili vardır,
Yıldızlarla konuşur bu mermerden tablolar.
Hatırası zırhıdır ona en büyük yardır
Güneş her gün yüzüne yeni ümitle doğar.

Bilge Hanım, sen burada bin yıldır yaşıyorsun
Zaman öğütücüdür kimler gelip gitmedi.
Çin karşında cellattır sen onu aşılıyorsun
Kavminin onuruna bu savaşın bitmedi.

Tarihi dantel dantel arma gibi işlemiş
Taçlanmış ülküsüyle bize anlatıp durur.
“Geçmişten güç almayan yarına varmaz.”
demiş,
Geleceğe bir sonsuz aşkın mührünü vurur.

GERİ GEL ÇOCUĞUM

*Geri gel çocuğum,
Yüreğim üşüdü sen gidince.*

*Bahçemdeki gülleri neden ağlattın,
Neden elmacık kuşları,
Gözyaşı döktü bu sabah erken?
Artık rüzgâr ninni söylemiyor dallarda.
Sen sessiz sedasız giderken.*

*Parmaklarındaki tebessüm,
Yanaklarında çiçek açardı gün doğarken,
Avuçlarından papatyalar uçardı,
Baharı öperken karanfiller,
Gözlerinde baharın gülleri açardı.*

*Şimdi odanın her duvarında ayak izlerin var,
Tavanda gözyaşların uyuyor.
Umutlarını sakın götürme yanında,
Yüreğim ayaklarına takıldı.
Sevgine doyamadan vedalaştın,
Sen gidince dünyamın yarısı yıkıldı.*

*Beşiğinde hala umutlarım ninni söyler,
Seninle uyanmak için geleceğe.
İçimde bir sızı var derin ve ince,*

*Geri gel çocuğum,
Yüreğim üşüdü sen gidince.*

BU NEHİRLER

*Bu nehirler,
Bazen durgun, bazen coşkulu akar
Kumlar yosunlarla başlar dansa.*

*Bu nehirler,
Ormanları öperek gelir
Bazen şefkatle kucaklar toprağı.
Avucundaki balıklar
El feneri gibi tutar yıldızları,
Varlıkları ilahi bir sırdır onların
Benim yüreğimdedir son durağı.*

*Bu nehirler,
Miğferlerini bulutlara asarak
Şelalelerdeki feryadı
Söyler kendi ninnisini
Benim içimdeki yükseltir denizleri.
Son durağına yorgun bir savaşçı gibi iner,
Kâinatın tapusudur topraktaki derin izleri*

*Bu nehirler,
Sır ırmağı mıdır?
Gece demez gündüz demez
Vurdukça kayaların göğsüne
Feryadında nice türküyü gizler.
Saklar koynunda kayaların
Bahar şarkılarını*

*Bir dingin koşuya kaptırır kendini
Ne boşalır kaynakları
Ne de dolar döküldüğü denizler!*

Bu nehirler,
Bakarsın sessiz sakın,
Bakarsın deli dolu
Akar benim içimde her gün
Süzülür yurdumun ovalarından
ve yıkar içimizdeki korkuları
Damla damla
Örter geceyi bir tül gibi üstüme
Toprağımın dilidir bu nehirler,
Her damlasında bir mucize taşır.
Bazen koşar bazen dinlenir
Sonunda kendisini verir geleceğe
Sevgilisine yeni bir hayat için ulaşır.

DAĞLAR DA KÜSER Mİ?

Sevgiyle bakmazsan dağa,
Yüceliğiyle gurur duymazsan,
Suyuyla arınıp sevdasıyla yıkanmazsan,
Binmezsen kanatlarına,
Sessiz sakın durduklarına bakmayın,
Bakarsın cömertçe konuşur.
Bakarsın küser,
Bakarsın beyaza bürünür,
Bakarsın karalar bağlar,
Bakarsın hüzne gömülür,
Derdini benimle paylaşır dağlar,

Dağlarla yüceldim,
Dağlarla büyüdüm,
Uludağ'da yeşile boyandım,
Erciyes'te kar soludum,
Toroslarda büyüttüm ideallerimi,
Kaçkar Dağları kuşattı ruhumu,
Ağrı Dağı'nın eteklerinde bağdaş kurdum,
Dağlarla anladım hür olduğumu,
Dağların kanyıyla yoğruldu.

Ah bu dağlar,
Ah bu dağlar,
Ferhat'a gönlünden yol verir,
Kerem'i sırtında taşır,
Saklar Leyla'yı eteklerinde,
Benimle gurbete bürünür,
Benimle sevdaya yürür,

Ah bu dağlar,
Sever,
Sevindirir.
Ah dağlar,
Hüzünlenir,
Güler,
Dağlar içimde ağlar,
Beni sırlarında büyütür,
Dolaştırır ruhumu zirvesinde,
Eteklerinde gurbete bağlar.

DAĞ MUCİZESİ

Rabbim;

“Dağları yeri sabitlemek için yarattım.”

Buyurur.

Dağlar bir gizli mucizenin sembolüdür,

Anlayana kendi diliyle duyurur.

Bunun için ‘Kâinatın Leylası’ derim sizlere

Mecnununuz yalnızca benim bilesiniz.

Her sabah sizlere bakar,

Nefes alırım.

Her sabah sizlere selam verir,

Sizlerden ses alırım.

Ova insandan yoksundu,

Tanrım bölgeye insanı sundu.

Ovada bir ince duman,

Bir ihtişamlı dağ çınarı gibiydiniz.

İnsanlar yamaçlarınıza,

Umutla yaslanırdı,

İlk insan sizleri tanrı sanırdı.

Seyyahlara korku verdiniz,

Ateş çukurlarınızla.

Gün geldi Haçlı sürülerini seyrettiniz,

Sırların Efendisi sizden beslendi Hira’da,

Mevlana başınızı okşadı,

Şems gölgenizde semaya durdu,

Aşklar sizden ateşini devşirdi,

Somuncu Baba,

Ekmeğini sizin gönlünde pişirdi.

Çöllerde Yıldırım'ın atlarına,
Timur'un fillerine su verdiniz,
Kerem'in küllerini,
Asırlardır karla örtersiniz,
Aslının yüreği bir küçük kuştur,
Tepenlerinizde dolanır durur.
Evliye Çelebi çiçeklerinizi koklar,
Bir tutam çiçek için Seyrani her sabah
Kapınıza vurur.

Güneyimde Toroslar,
Kuzeyimde Kaçkar silsilesi,
Bu iki koridor arasında,
Bir papatya gibi açılır küçük dağlar gönlümüze
Anadolu'da uç verir bir eliniz,
Beyaz köpükler gibi coşar,
İnsanlık sizden alır nefesi,
Bir beyaz taç giyersiniz her akşam,
Yıldızlar öper yanaklarınızdan.
Dışınız dağ,
İçiniz alev alev yanan,
Bir hasret yüreğidir,
Saçlarınızı bulutlar okşar,
Güneş uyandırır kartallarınızı,
Gözyaşına dönüştürür rüzgâr,
Zirvendeki karınızı.

Renkler utanır sadeliğinden,
Bir elini Uludağ'a,
Öbürünü Erciyes'e uzatırsın,
Sazlıklar beslenir terinizden,
Her gün birlerce umut geçer,
Yeşile boyanan eteklerinizden,

Kâinatın süsü,
Leyla'nın türküsü sizsiniz.
Yaratan'ın ihtişamı,
Zirvenizden ses verir.
Rüzgârın çevrenize,
Diriltici kaç nefes verir.
ve Rabbim,
Beklediğim umutları,
Sizden bana gönderir.

Sizler gerçekte,
Kâinatın mucizesi,
Siz duyulmayan ses,
Çekilen nefessiniz.
Bırakın şimdi aşk rüzgârlarını,
Semaya dursun çevrenizde,
Yankılansın yüreğimde o gizli sesiniz!

DAĞLARIN LEYLÂSİ

Şiirler yazmış şairler
Âşıklar hasret türküleri söylemiş
Kimisi beyaz güle benzetmiş
Kimisi yıldızları dökmüş eteklerine
Ben "Dağların Leylâsı" diyorum sana
Sen benden başkasına yar mısın?
Söyle ne olur Erciyes?
Böyle bir ihanetle bana kıyar mısın?

Sahiden sen dağ mısın Erciyes
Yoksa dağlaşmış bir çöl güzeli mi?
Çöllerde de kumlar beyazdır
Onlar yorgan gibi serilir gönlümüze
Bir ucundan Torosları tutsan da
Etrafın ovalarla bezenmiş
Emersin güneşin altın ışıklarını
Günbatımında bize cömertçe sunarsın
Aramızda aya komşu yalnız sen varsın
Ay doğar batar sen bizimle yaşarsın
Sen de şimdi yeşil sazlıklar ortasında
Bembeyaz bir tüle bürünmüşsün
Kimine dağ kimine sevda olmuş
Bana Leylâ görünmüşsün

Sultansazlığı, Zamantı ve Kızılırmak
Çevrende dolanan âşıkların gözyaşlarını taşır
Fırtınalar okşar yanaklarını
Bulutlar göğüslerinden beslenip dolaşır
Ben gidemiyorum bir tarafa
Bir sen yerinde duruyorsun
Allah'ın inşa ettiği şekliyle
Bir de karşında ben
Allah'ın lütettiği bu şehirde
Gönlüme ilaç yaptım karını
Sırrını bana ifşa etsin diye
Avuçlarımda tutuyorum rüzgârını
Erciyes nazar deşmesin sana
Benden önce de vardın
Benden sonra da olacaksın
Hasret doruklarında çoğaldı
Senin dilince türküye dönüştü gurbet
Hikmetini sende de gösterdi Yüce Yaratıcı
Her bahar bir mucize lütfedersin
Sülüsten "Lafzai Celalinle" yıkanır ruhlarımız
Bunun için dağ olmaktan çıkarsın
Göğe direk yere yürek olursun
Dervişler sana sığındı
Sultanlar senden güç aldı
Sinan'ın elinde abide oldun İstanbul'da:

"Dağların Leylası" demeseydim
"Dağların Süleymanı" derdim sana
O Türk'ün iradesini
Sen kâinatın güzelliğini kuşanmışsın
O büyümek için sefer yolunda ölmüş
Bu hale gelmek için sen
Asırlarca yakılmış yanmışsın
Bu yüzden âşıkların deli fırtınası senden gelir
Gelinler tacını senden almış
Çok gönül seninle yıkanacak
Kim bilir daha ne umutları emzireceksin
Kimler sevdana ekmek banacak

Eteğinde yaşıyorum yıllardır
Kerem ile Aslı'ya bahşettiğin himmeti
Bana da göster ne olur
Benim de son yolculukta durağım
Senin yüreğin olsun
Yıllardır savurduğun onların küllerine
Benimkini de katıver
Aşkı gurbet besler umutsuzluk öldürür
Bense umutla yaşamak istiyorum
Ben "Dağların Leylâsı" diyorum sana
Sen benden başkasına yar mısın?
Söyle ne olur Erciyes
Böyle bir ihanetle bana kıyar mısın?

KANYON

Kim demiş
Su girdiği kabın şekline girer
Diye

Bak da gör
Onun köpükten elleriyle
Dağların gövdesindeki
Derin yaraları
Nasıl da kesip açıyor

O bir ince kuyumcu gibidir
İşler topraktaki yataklarını
Çeşme başında kızlarla konuşur
Çobanların nefesini dinler
Kavalla konuşur
Âşıkları ağırlar kaynak başlarında
Türkülerle uyanır sazlarla konuşur
Yönünü kendi tayin eder
Yönünü kendi bulur
Gece yıldızlarla konuşur
Nasıl da bıçak gibi

ÖLÜMÜN DERSİ

Ölüm denilen o rakipsiz kahraman
Bir gün senin de çalacak kapını
Dolu dolu yaşasan da günlerini
O solgun salâ
Günü gelecek senin için de okunacak
Geçmişini koynuna alıp yürüyeceksin
Ömrün bitecek
Geleceğın bitmeyecek

ÇOCUKLAR VE SAVAŞLAR

*Her sabah bir melek açar kapımı
Elindeki tasta gözlerim vardır
Yine rüyalar mı aradı beni
Hayallerim umutlarım kadardır*

*Kaç aşkın suyuyla yıkanır ömür
Kaç hüznün türküsü yorar gönlümü
Sorun savaşları kan çocuğuna
Niye gül bahçesi yapar ölümü*

*Her bayram sabahı içimde kanar
Gözlerinde donmuş mermi yarası
Semirdikçe silah satan katiller
Çocuklara kıyar çağ ihtirası*

*Bilirim kaybolan nice sevgide
Gurbet çocukları elbet büyüzmez
Şefkatiyle onları yıkamak için
Biz ölürüz ama anneler ölmez*

YURDUMUN TÜRKÜSÜ

Bir altın nesildir ki güvenci kanındadır
verdi sevdalarını yurdun dirliği için
Göğsündeki madalya Orhun'un şanıdadır
Miğferine tuğ takar yurdun birliği için
Oğuz bu bakışları ülkeme sınır çizer
Donanmış imanyla nice tuzağı çözer

Şu ovada Selçuk'un atları şaha kalktı
Yağız delikanlılar tekbirlerle yürüdü
Alpaslan'ın mübarek eli Allah'a kalktı
Bizans'ın ihtişamı yarım günde eridi
Döndü ruh mahşerine Anadolu toprağı
Kuruldu ebediyen milletimin otağı

Aşiretten devleti doğurdu imanımız
Bir Allah'a ve bir de gücümüze inandık
Bu toprağın kirini temizledi kanımız
Işıktan bir orduyla İstanbul'u kazandık
Yedi asır boyunca kuşandık bu sevdayı
Hilale dönüştürdük tepemizdeki ayı

Sancılı bir kavgayla uyandık günümüze
Bilemedik sürgünmüş kanımızın bedeli
Kurtuluşun bedeli konunca önümüze
Tanımakta geç kaldık bu bahtı çalan eli
Bırak talan edilsin gam değil geleceğim
Gerekirse ben yine cephede öleceğim

Umudumun atıdır koynundaki ırmaklar
Ak köpüklü dalgalar bekler sınırlarımı
Minareler yiğitçe şahadetimi saklar
Yurdum için vermeye hazırım tüm varımı
Gönderimde yeter ki bayrağım dalgalansın
Yeter ki şehitlerim bu sevdama inansın

BU RÜYADAN GEL UYANALIM

Gözlerin üstümde alevdir neden
Baktıkça ruhumu yakıyor Leyla
Bu nasıl ırmaktır dağ taş demeden
Gönlünden gönlüme akıyor Leyla

Aşkını okuyacak dil bulamadım
Seni anlatacak gül bulamadım
Kemendin olacak el bulamadım
Gözyaşım yolunu yıkıyor Leyla

Yollarda izini bulur mu diye
Kalbim nefesini solur mu diye
Bir sevda çiçeği olur mu diye
Gurbeti göğsüme takıyor Leyla

Kaç hasret diliyle kapını çaldım
Aşkına Mecnun'dan çölleri aldım
Görünce karşımda çözüldüm kaldım
Neden bu yol hüznü çıkarıyor Leyla

Leylam bu rüyadan gel uyanalım
Bu pınarın sularına kanalım
Gel birlikte bu alevde yanalım
Öksüz aşklar bize bakıyor Leyla

TESLİMİYET ŞİİRİ

*Rabbim secde yetmez sana
Ten verdin ya sen bu cana
ve gönderdin ya cihana
Rabbim secde yetmez sana*

*Rabbim secde yetmez sana
Akıl verdin şükür bana
Dönüp baksam şu cihana
Rabbim secde yetmez sana*

*Rabbim secde yetmez sana
Âlem dildir inanana
Zerre dönerken ummana
Rabbim secde yetmez sana*

*Rabbim secde yetmez sana
Aşklar döner Senden yana
Gizlenmişken sırrın kana
Rabbim secde yetmez sana*

AŞKIN TÜRKÜSÜ

Hak himmet verdiyse kula
Çölde gülü bulup gelir
Heybesi boş çıkar yola
Bol rızıkla dolup gelir

Çileyi bal eder ise
Dikeni gül eder ise
Sevdayı hâl eder ise
Rüyalara dalıp gelir

Bir alevde yana aşkı
Bir alevde yuna aşkı
Bir yürek ki ana aşkı
Bin kapıyı çalıp gelir

Aşk el açarsa ışığa
Teri dökerse kaşığa
Bıçak lazımsa aşığa
Züleyha'dan alıp gelir

Âşığın dünü yarını
Bilmez yoğunu varını
Aşk isterse atlarını
Gönlümüze salıp gelir

BİR MİTOLOJİK İZMİR TÜRKÜSÜ

Sahillerde dalgalar yıkar antik tiyatroları
Köpüklerin dili olsa anlatacak
İnsanların aslanlarla savaştığını
Gülen kralın dişlerinden sarkan vahşeti
Hayvanlara yem olurken akan kölenin kanını

Umut çocukların gözlerinde uykudadır
Agoranın sütunlarını kölelerin feryadı yıkar
Yoktur burada hür olmanın da yarını
Kaç kez görmüştür ihtiyarlar arenada
Bir gecenin zevkine feda edilen köle kızlarını
Şehvetin bu çaresiz kurbanlarını

Medeniyet dedikleri bir kanlı sahnedir burada
Zeus'un vaadi midir?
Tanrı tragedya feda etti kim bilir kaç canı
Ares'ten miras mı kaldı bu savaşlar
Felsefe burada kaybeder hürlüğünü
Ölüme mahkûmdur Sokrates'in dudaklarında
Mutluluk yüceltmez insanı burada
Her gece gösterisinde
Yeni esirlerin çılgıncı başlar

Güçlünün zevk tutkusudur ezer yoksulu
Genç kadınlar çocuk doğurur anne olamazlar
Mermerlerden sarkan çıplak adamlar
Gladyatörlerin kılıcıyla beslenirler
Bu tapınaklar tüketir yaşanmayan aşkları
Her yüreğe Eros'un günahkâr teri damlar

Bu şehirler uyumaz geceleri çengi seslerinden
Sahil serserilerinin hırçınlığı boğuşur zamanla
Artık taşımaz bu sokaklar
Geçmişin kanlı hatırasını
Eflatun'un babasız çocuklarındaki yükünü
Geçmişe hapsedilmiş bir türküdür umutlar
Burada şövalyelerin zevkleri beslenir kanla

Bir vahşi tutkunun türküsidür bu sessiz çığlık
Sevmedi bu deliliği onurun Türkmen atlıları
Çaka Bey'in ideallerini besledi ruhunda
Örtmedi üzerine Helenistik çağın bu kirli şalını
Geçmişini denize sürüklerken
İzmir'in kanatlıları

ÇOCUK MUCİZESİ

*Sevdanın tohumunu bakışlarında taşır
Gözlerindeki ışık filizlenir her sabah
Yeni bir kuşatmayla aşkı bize ulaştır
Gülüşiyle dünyamız temizlenir her sabah*

*Her sabah geleceğe bir adım daha atar
Bulur anne sütünde aradığı yarını
Her akşam kundağına hayalleriyle yatar
Büyütür içindeki umut ışıklarını*

*Bir özel dili vardır seslenir gözleriyle
Tebessümü can katar kuruyan yüreklere
Kaç sırrı ifşa eder dirilten sözleriyle
Sükûtle da konuşur göğsünü gere gere*

*O saf bakışlarıyla ruhumuzu kuşatır
Onda eskimez zaman ne ebet ne de ezel
Atası insanlığın bizde bizi yaşatır
Melek böyle olmalı masum sessiz ve güzel*

DENİZLER DE AĞLAR

*Denizler ağlamaz demeyin bana
Onlar gözyaşları içinde yaşar
Irmaklar yıllarca hep bu ummana
Bir deli sevdıyla durmadan koşar*

*Kaç bin çeşit bitki kaç bin çeşit can
Onlara da nefes verir bu umman
Kendi dünyasında o da bir liman
Buluvermek için coşar da coşar*

*Bir ulu beşiktir sallanır durur
Coşar köpükleşir sahili vurur
Gemiler üstünde huzurla yürür
Onu besleyen su dağları aşar*

GECELERİ BENDEN SOR

Bilmezsen gecelerin ne kadar sürdüğünü
Gel de onu uykusuz yorgun gözlerimden sor
Aşkın rüyalarımda gizlenen düğününü
Görüver duygularım kiminle yorumluyor

Her mısra fitratımın gizli hikâyesidir
Ses verir beklentime kulaç açarak yürür
Hayat dillerimizin çözülmüş bestesidir
Kimine zehir verir kimini de güldürür

Dağların vefası var sırları ifşa etmez
Kendine sığınanı her gün koynunda saklar
Bunun için sevenler dağdan öteye gitmez
Bunun için yıldızlar âşıkları kucaklar

Sen bu şansın Ferhat'ı ne de Kerem'i oldun
Hayalinde besledin çürümüş duyguları
Geceye ter katmadın umut ufkunda kaldın
vermez geceler sana beklediğin o yarı

ELLERİMİ TUTUVER

Gecenin dallarında üşürken umutlarım
Yüreğine sığınan ellerimden tutuver
Bilesin bu sevdanın tellerinde ben varım
Beni bin hayalden al bin bir hayale gönder
Tutunurum rüzgârın çılgın yelelerine
Senden çok uzaklara savrulursam bu demde
Bir damla gözyaşımla düşersem ellerine
Sırlarımı saklarım sana koşan gölgede
Yüreğine sığınan ellerimden tutuver

Menekşeler her bahar rengime boyanırken
Dağların gözyaşıyla yıkanırım bilesin
Kar çiçekleri gibi toprakla uyanırken
Gözlerim yüreğine sığınmayı dilesin
Kuşatsa da ruhumu bir yalnızlık korkusu
Söylerken gurbetimi umuda koşan atlar
Saklar avuçlarımda utanan bir damla su
Sana doğru gelirken önümde kaç sırat var
Yüreğine sığınan ellerimden tutuver

Yeni bir dile kapı açar güneş her sabah
Her sabah bir feryatla gönlümü uyandırır
Parçalar ufukları içimden fıskıran ah
Belki bir tebessümün bir umudu kandırır
Gölgesinden geçerken ayak sesine bakıp
Bu yalnızlık ağıdımı bulutlara yükledim
Türkülerin dilinde beni bana bırakıp
Taşı kanatlarıyla gurbete götür dedim
Yüreğine sığınan ellerimden tutuver

AŞKLARININ YORGUN KAHRAMANLARI

Tomurcuk duygularda yorgun zaman erirken
Sürünür gül yüzlüsü meleğinin sesine
Bir gönül muştusudur sürünerek gelirken
verir ömrünü anne biricik busesine

Geceler annelerin sütünde tiken olur
Bölse de ağlaması tatlı uykularını
Bakışında huzurun çiçeklerini bulur
Alır avuçlarından beklediği yarını

Bakışı çilelere altından bir çerçeve
Yavrusu kucağında sevdaların süsüdür
Onunla huzur gelir kahrın yorduğu eve
Çocuklar bin acının dirilten ülküsüdür

Aşk bu verir ömrünü o sessiz gülüşüne
Dilim dilim etseniz sevgi akar kanları
Böler iç huzurunu çocuğuyla eşine
Anneler aşklarının yorgun kahramanları

HER İŞÇİ BİR DESTANDIR

Soma bugün acının dumanıyla örtülü
Ağladım umudunu kaybeden insanlara
Ne zaman kalkacaktır burada ölümün tülü
Ne zaman sarılacak ürkütücü bu yara
Ekmek için yoksula kapı mı çaresizlik
Nedir bu coğrafyada o büyülü sessizlik
Bir melek sıcaklığı ellerini tutarken
Hüznüyle uyumadım erken solan çiçeğin
O sessiz çığlığıyla gün gönlümde batarken
Cennete çevrilmiştir bilirim geleceğin
Soma'da ocaklara üç yüz bir civan düştü
Yetmiş altı milyonun yüreğine kan düştü

Kredi borcun vardı ittin başış elini
O milli hasletinle dik durmasını bildin
İşaret ettin ölen kardeşinin evini
Sadece kaderinin karşısında eğildin
Yıkar mı bu dersinle ruhunu karartanlar
Bu onurlu duruştan alınacak çok ders var

Bırak işçim çizmeni beyaz örtü kirlensin
Pirime çevirenler utansınlar acını
Terin abidesini dikecek varsa sensin
Sen o dikkat dersiyle taktın irfan tacını
Tebessüm yok yüzünde ocaktan sağ gelenin
Sarsıldı yüreğimiz acısıyla ölenin

Sonsuz bir yola girdi bu verimli çağında
"Oğlum hakkını helal et." diye not bıraktı
Her kader bir destandır o kömür ocağında
Ölüm kadar bu duyuş yüreğimizi yaktı
Soma depremler kadar hüzne boğdu yurdumu
Takdirine razıyız "kader" denilen bu mu?

BİR ESKİ KONAĞIN HÜZNÜ

Bugün bir eski konağı gezdim
Her odasının bir ayrı dili vardı
Önce merdivenleri sessizce konuştu:
'Ben sırtımda ne ayaklar taşıdım ve ne yürekler
Düğün heyecanının coşkusuyla sarhoştum
Kefenlerle hüzne büründüm günlerce
Bazen korkuyu taşıdım odalara
Bazen umutlar geçti paldır küldür üstümden
Rüyalardan taşan eski hikâyelerimle yıkanırım
Her akşam kadınlar benim önümde eşini bekler
Her ayak izinde insanın macerasını
Yeniden görürüm
Ne mahrem duyguları tanırım
Benim basamaklarım burada bitmez
Sonsuza kadar gider.'

Bir büyük odanın açıldı kapısı
Selamlık diye anılan bir oda
İçindeki gönüller odaninki kadardı
Bir köşede minder serili duruyor
Gömme dolabın anahtarı üstünde
Bağdaş kurmuş eski zaman adamları
Sanki okunan bir kıssayı dinliyor
Şu duvarların emdiği sesler bir yankılanabilse
Şu tavan örttüğü sahneleri ah bir gösterebilse

Şu perdeler neleri sakladı diyebilseler
Şu halılar hangi günahları taşıdı
Şu yün yastıklara hangi umutlar yaslandı
Ah bir anlatabilseler
Kiblesinde bir Kuran asılı
Sanki süstü bu kitap
Sayfaları hiç açılmamıştı
Geçmişin nice resimleri serpilmiş ortaya
Kendi sessizliklerine kundaklamışlar olanları
Yer minderleri iğne oyası işlemeli örtüler
Her hikâye yeni bir yürekte dilleniyor
Arada bir ceviz oynanmış bu odada
Arada bir insanlar fıkralarda gülmüşler
Duvarları açmayın mahrem sayfalarımı diyor

Ebeveyn odasında bazen servet renk verir
Bazen yoksulluk çaresizliği sağarmış
Kaç asrın yükünü taşıdı bu oda
Kaç nesle güven verdi umut verdi
Kaç anne çocuğunu beledi burada
Kaç baba teriyle yıkadı duvarlarını
Pencereler sorar şimdi buruk bir dille
Nice kızlar
Kim bilir kaç dünür gölgesi beklediler
Nice gençlere işaret verdiler işlemeli mendille
Kaç nesil geçti bu kapının önünden
Neden gidenler bir daha dönmediler

Hayret haremlik şimdi bize de buyur ediyor
Evin en mahrem yeridir burası
Nice hayalin saltanatını yaşattı
Burada gurbet biter aşkın töresi başlar
Sevenlersevilenler mutsuzluğu azat eder
Hayatın devamına açılan kapıdır burası
Bu odada hayat yoksa bu evde hayat biter

Bu konak bir anne sıcaklığıyla
Kucakladı insanları
Burada bütün hayatlar umuda doğardı
Onu inşa edenler
Ölmeyeceklerini mi sanmışlardı
Utanan vakitler gülen vakitler vardı
Kaç nesli öğüttü o sakin odalarında
Sonra bir değişim rüzgârı yordu duvarlarını
Medeniyet bir karabasan gibi çöktü üzerine
Çok katlılarda kafeslere geçti insanlar
Kuşkusuz her odasında her neslin hikâyesi var
Umutla dram sevgiyle korku
Kucak kucağa yaşadı burada
Burada hayat geleceğini geçmişe bağlar
Sahipsiz kediler şimdi hatıraların artıklarını yer
Bu eski konak şimdi yalnızlığına ağılar

Bencil uygarlığın darbeleriyle
Bu konak çöküşe doğru gider...
Binalarında bir kaderi vardır
Sahipleri gibi doğar gelişir ve ölür
İnsan mezarda bina sokak başlarında çürür

Zaman bir rüzgâr gibidir
İnsanı ve evleri geleceğine götürür
Hatıralar efsaneye dönüşmüş bu tavanlarda
Çağın ışıkları onu da eritiyor bu pencerelerde
Terk ettik hayatın tüm renklerini birer birer
Unutulmuş gözlerin yankısı ısırdı ruhumu
Bu duvarlar dile gelse bu tavan konuşabilse
Bize acaba neleri söylesin

CADDELER

*Ben caddelerde yürürüm
Caddeler içimde yürümez
Anne sütüyle yıkansa da hoş
Ben uyanığım caddeler sarhoş*

*Her köşebaşında
Bir genç kızın rüyası
Her köşebaşında
Bir şehit anasının yası*

*Bir telaş yumağıdır caddeler
Hayattan kaçıyor sanki
Caddeler içimde onarılmayan sızı
Caddeler kendi mahşerinin yalnızı*

*Gündüz umudu
Gece korkuları emzirir
Hasretin kaybolmuş ismidir caddeler
Ülkemiz hüznünlü resmidir caddeler*

*Ben caddelerde yürürüm
Caddeler içimde yürümez
Anne sütüyle yıkansa da boş
Ben uyanığım caddeler sarhoş*

CADDELERİN SESİ

*Nice sırrı saklayan bu renkli caddelerden
Geçerken hüznü ekim ruhumun bahçesine
Bir isyan çılgıdır yükselir arşa yerden
Gelin de kulak verin caddelerin sesine.*

*Zaman burada eskimez, her umutla dillenir
Dökülür damla damla geçmişin sırlarından
Vitrinler yorgun güne renk vermeye bilenir
Gelecek emer aşkı unutulmuş yarından*

*Caddeler sarhoşların gecelerine yorgan
Taşralı çocuklara dilenme kapısıdır
Caddeler ruhumuza dolandırılan urgan
Hayallerin sessizce dillenme kapısıdır.*

ŞİİR AŞKIN MECNUNUDUR

*Bilmezsen gecelerin ne kadar sürdüğünü
Onu terle yıkanan gel şu mısralardan sor
Aşk kalemle yaşarken diriltici düğünü
Şiir duygularımı bak nasıl yorumluyor*

*Her mısra fitratımın gizli hikâyesidir
Sır verir beklentime kulaç açarak yürür
Her mısra âşıkların kavrulmuş iç sesidir
Kavuşma arzusuyla satırlarımda büyür*

*Bir duygu mahşeridir gecenin sessizliği
Burada gül bahçesidir gurbet hikâyeleri
İşlenen sözlerdedir mimarın eşsizliği
Ancak âşıklar anlar bu yüreği bu yeri*

*Gönül saltanatımız nakış nakış işlenir
Sürülür sonsuzluğa işgal için ruhları
Yağmur misali yağar bereketlenip gelir
Gurbetinde renklenir şiirin ak baharı...*

*Gecenin çocuğudur her kelime her satır
Her kutlu doğumunda yeni müjdeler verir
Şiir ruhun ışığı her gönlü aydınlatır
ve aşkın Mecnun'udur çöller sesinde erir*

AŞKIN HÜSRANI

Nice türkülerimi dua gibi söyledim
Irmaklarla taşındı yankısı gönüllere
Hayalin çilesini söz bahçesi eyledim
Anlatmaya çalıştım bu korkumu güllere
Ben miyim umutların beklenen divanesi?
Ben miyim yalnızların dillenen yanık sesi?

Aşksız beraberlikler kirletir sokakları
Nerede bir bakışa ömrünü veren gençler?
Çağdaşlık tutkusuna feda ettik parkları
Çözülmüş bir toplumun bu haline kim ne der?
Kutsallığı kaybolmuş aşkların hüsrانىm
Yarım kalmış hayalin görünmeyen yanımı

Makineleşen çağın acımasız yarışı
Eşyaya dönüştürdü sevenlerin gülünü
Sokak tayin ediyor kendince her barışı
Parmağını kaptıran kurtaramaz elini
Bu yağma dünyasına ne rahmet taşır rüzgâr
Ne de bu pis kokuyu yıkamaya nur yağar

Dehşetli bir çözülme varlık içinde açız
Dolaşırız başıboş hem şaşkın ve hem de kör
Bu çöküşün ilacı dirilişe muhtacız
Ruhunda fırtınası esmezse halini gör
Bir kutlu heyecana dönmeye yol ararım
Bu yola koşmayanın talihine yanarım

İLK ÂŞIĞIN İZİNDE

Bir gül muştusu gibi efkârı içindedir
Bulutlar bin hasretle öperken eteğini
Bilinmez bu duanın anahtarı kimdedir
Kim kesti bu sulara korkunun göbeğini
Alın beni rüzgârlar dağdan dağa savurun
Koyun gurbet örsüne aşkın küngüyle vurun

Sözümün geçmediği düştten savrulduğum geldim
Umut süvarileri açtı yeni kapılar
Gönlü kanayanların acısına yöneldim
Kalbimde yalnızların kavuran ateşi var
Kendi külümden doğan umutların sesiyim
Tutuşan yüreklerin kavrulmuş bestesiyim

Yollar benimle gider ilk âşığın izinden
Kurtarmak umuduyla kuşanır ufukları
Beklerim bir sıcak el merhamet denizinden
İnsanlık son deminden görsün diye baharı
Kurtaran bir müjdeyi beklemekteyim bugün
Kim bilir kaç kapıya açılacak yeni gün

YAŞANAN HÂLDİR EZAN

Ruhumuzu yıkayan bir kutlu dildir ezan.
İnsanlığı onaran muhteşem eldir ezan.
Ezan, bizi götürür ufkun sonsuzluğuna
Hakka yürüyenlere dikensiz yoldur ezan.

Erimek istiyorsan kapısında vuslatın.
Arınmaya yol burada kirlerinden hayatın.
Ezan sesinde saklı aradığın beratın.
Dinlenen ninni değil yaşanan hâldir ezan.

Bir ulvi nida taşır kanatlarında rüzgâr.
Onunla üstümüze rahmetin nuru yağar.
Her sözünde bir sırrın açılan kapısı var,
Resulden bize doğru uzanan güldür ezan.

Beş vakit gönlümüze vecdin mührünü vurur,
Beş vakit alır bizi mihrabında yoğurur,
Bir ilahi lütuftur bizi nura doğurur,
İnancın kubbesine ulvi hilaldir ezan.

Düşenlerin dostudur tutunan daldır ezan,
Sesten beslenenlere iksirdir, baldır ezan,
Dili bir uyardır bize anlatır bizi,
Şu tufan mahşerinde kutlu Bilâl'dir ezan!

GÜL BESTESİ

*Denizleri kanat yapmış ufkuna
Yıldızları karanlıkta pusula
Bir derin boşluğa açmış yelkeni
Özleminde ne servet var ne sıla*

*Adanmışsam ben bu sevdaya diyor
Türküsunü dalgalara söylüyor
Rüzgârla yarışıp aşka yürüyor
Yollardadır tutkusuyla kol kola*

*Dallar duradursun ilk meyvesine
Yollar iz sürdürür gurbet sesine
Yıllar hüznün ekler gül bestesine
Umut rehber olur bu sırlı yola*

ÜLKEM BEŞTEN BÜYÜKTÜR!

15 Temmuz Şehitlerinin Aziz Ruhuna!

*Sevgimizle dokunmuş bir kumaştır bu bayrak,
Renginde kanım vardır, ay yıldızında nurum!
Türkümü söyleyerek kuşatsın ufku bırak;
Ben, her gece mezardan bu aşka doğrulurum!*

*Kuşatılmış ülkemi, destanlık kavgasıyla,
Kaç ateş çemberinden çıkarmış dedelerim!
Büyütüldük bugüne hürriyet sevdasıyla,
O ruhun çocuğuyum her cepheye giderim!*

*Silahımdır yüreğim, yumruğum imanımdır,
Bilmediysem ölmeyi benim ruhuma yüküdür!
Duruşuma güç veren taşıdığım kanımdır,
Tarihime not düştüm: Ülkem beşten büyüktür!*

BİZDEN KOPAN GÜNÜN ÖZLEMİ

Almamalıydı ruhumuzdan ışıklarını
Örtmemeliydi bu kapıları karanlıklar
Yürürken tenha yollarda dert süvarileri
Kimsesizleri emzirirken günün telaşı
Umudu hayallerin ürkek örtüsü saklar

Hangi köşede eli sopalı çağ zorbası
Karartır huzurun tan vaktini bilemezsin
Bilemezsin ışık getirir mi yıldızlardan
Bozmadan aşkın sıcak akdini bilemezsin
ve kimlerin kanıyla yıkanır bu sokaklar

Çağlara hükmederken zincirlediler bizi
Baktığımız yöne yol açardı atlarımız
Sultan yürüye dursun biz koşardık ardından
Aç yurtlara barış taşırdı kanatlarımız
Şimdi ne kılıçlar elde ne yayında oklar

Son sultanın mührü de atıldı dün denize
Son hayali de bitti şu saray kızlarının
Gün artık mahrem düşleri uyandırmayacak
Ne dayatması vardır yarınların bilinmez
Artık her geceni bir ajan nefesi yoklar

O kutsal sevdamızla yıkanan toprakları
Örseleyip gittiler pis boyasıyla çağın
Düşman gül vermez bana reçetesi zehirdir
Ama açılacaktır kapıları otağın
Birlik vaktidir artık yola çıksın bayraklar

LEYLAM

Gözlerin üstümde alevdir neden
Baktıkça ruhumu yakıyor Leyla
Bu nasıl ırmaktır dağ taş demeden
Gönlünden gönlüme akıyor Leyla

Aşkını okuyacak dil bulamadım
Seni anlatacak gül bulamadım
Kemendin olacak el bulamadım
Gözyaşım yolunu yıkıyor Leyla

Yollarda izini bulur mu diye
Kalbim nefesini solur mu diye
Bir sevda çiçeği olur mu diye
Gurbeti göğsüme takıyor Leyla

Kaç hasret diliyle kapını çaldım
Aşkına Mecnun'dan çölleri aldım
Görünce karşımda çözüldüm kaldım
Neden bu yol hüzne çıkıyor Leyla

Leylam bu rüyadan gel uyanalım
Bu pınarın sularına kanalım
Gel birlikte bu alevde yanalım
Öksüz aşklar bize bakıyor Leyla

GECELER SOKAKLAR VE ÂŞIKLAR

Bir umut döner bu sokaklarda
Bir de ben dönerim gece yarısı
Kuşanmıştır
Karanlığın atlıları kılıçlarını
Asrın ışık tutan yalnızlığında
Bir köşe başında
Buluşuruz sessizce
Umut bana
Ben umuda bakarım
Aşkın mirasıdır gurbet bu sokaklarda

Uzun ince bir yoldur geceler
veysel'in türküsünü mırıldar
Emzirir korkunun çocuklarını
Çöplerin arasında bir kedi
Dolunayın aydınlığında
Ayak seslerini beklemektedir
Yıldızlar gam saçar ellerimize
Geceler âşıkların sırdaşı
Hastaların dert ortağıdır
Yıkanır güneşin ilk ışıklarıyla
Minaredeki tekbirle uykuya dalar geceler

Artık samanlık seyran olmuyor
İki gönül bir olunca
Şimdi ne o gönüller kaldı
Ne de samanlık
Geceler sessiz ve ürkek
Hasreti emzirmiyor
Sokaklar kirletilmiş
Ayakların altında eziliyor
Sokaklar vuslata sırat köprüsü
Geceler rüyalara bekçi değil
Âşıklar artık gecelerin tadını bilmiyor

HÜZÜN COĞRAFYASI

*Bir yanım Bosna Hersek,
Bir yanım Karabağ'dır.
Umut önümde sırat,
Umut önümde dağdır...*

*Bir yanım İran'dadır,
Bir yanımı aldı Çin.
Yanarım Kerküklüme,
Ağlarım için için...*

*İsyan etmek gelmiyor,
Rabbim bu acılara...
Rabbim kerem et bize,
Kanamasın bu yara!..*

KARABAĞ

Karabağ'da
Bir köklü fidandım ben
Kırdı dallarımı
Vahşetin beslediği
Bir kanlı rüzgâr

Benim ölümüne
Yanmasın analar
Her kırılan dalda
Yeni bir fidan doğar

Karabağ
Kara bağlamayacak
Ak alnında alev alev yanan
İmanımın güvenci var

Biz ölülerimizle yaşarız
Onların diriltici ruhudur
Ekmeğimiz aşımız
Onlarla yücelir hudutlarımızda
Bağımsızlık savaşımız
Onların mezarlarından
Üstümüze rahmet yağar

Karabağ
Yeniden can bulacak
O hamleci can suyunu
Ölümsüzlük aşkından alacak
Gölgesinde bir kutlu uyku için
Yeniden dal budak salacak
İçimizde büyüttüğümüz çınar

Hani deriz ya
"Kara bahtım, kem talihim"
Ben bu uğursuzluğa
Teslim olmuş değilim
Bizim yine şahlanır atlarımız
Çıkar yola yine ak tolgalı sipahiler
Yeşellerinde türkü söyler kanatlarımız
Aşkımız bulutlarından
Hürriyetini sağar

Çok kavga gördük
Yüzleştik çok savaşla
Öldük ama eğilmedik
"İmanımız kadar sağlam
İdealimizdir." dedik
Ninnisiyle büyütür o ölküyü
Bizi kucaklayan yar

Karabağ
Kalmayacak karanlıkta
Şah damarından beslenen ümitleri
Uyandıracak yiğitlerini
Kurtulacak bu kutlu diyar

SULTANLARIN ÖNÜNDE

Ahlat bastonuna yaslanan zaman
Eritir hüznünü ruhunda günün
Tarihim canlanır burada her an
Saklı geleceğe sevdası dünün

Dinle her mezarın bir dili vardır
Hece taşlarında fısıldar bize
Anlayana bu dil bir özge yardır
Bu dille getirdik düşmanı dize

Bu kabir mahşeri bu topraklarda
Bekçisidir bizim barışımızın
Sevdasını saklar kışta baharda
Fethe doğru koşan yarışımızın

Kaç Türkmen beyine heyecan verdi
Bu deniz bu ırmak ve bu topraklar
Umudu tül gibi ufkuna serdi
Burada aşkın bin bir çeşit rengi var

Artık abideler bir sıcak liman
Yurdumun aşkıyla tanışır her gün
Aşkımın beslenen bu coşkun iman
O sessiz diliyle konuşur her gün

Sınır boylarında yatan yiğitler
Sonsuz uykusunda nöbette durur
verir son emrini: "Durma yürü." der
Her sabah köşüne bu dille vurur

Tarih sevdamızla boyanır burada
Bu yüzden bu yurdu etmiş hediye
Malazgirt'in ruhu uyanır burada
Yine yola çıksın sultanlar diye

HAYAT SAHNESİ

Ben bu hayat sahnesine
Bir alev halinde düşmeliyim
Aşkın ve hikmetin pınarında
Yıkanmalı duygularım
Yalnızlığın huzura açılan kapısından
Girmeliyim gönlün zenginliğine
Büyük yalnızın sunduğu bu dekoru
Doldurmalı benim ruhum her sabah
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

Korku hükümdarsa bu sokaklarda
Aşk kaybedilmiş bir mücevher değilse
Mateme bürünmüş sevdalardan geç
Geç içini aydınlatmayan dost türkülerinden
Sana ışık olacaksa şairin sözleri
Ben o pınardan su alarak geliyorum
Biliyorum ideallerin yalnızlığında büyür
Ruhunu sarhoş etmek için
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

Acıların kırbacıyla
Şaşkına dönmüşse rengimiz
Tevhidin şahidi minare olsa ne yazar
Kapıları örtülmüş kubbelerdeki hüznü
Seccade ağlayarak fısıldıyorsa
Hayatı diriltmiyorsa mihraplar
Almak için bu asrın günahını üstünüzden
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

AŞKINA MUHTAÇ DEĞİLİM

Bilirsin etrafında
Pervaneydim bir dönem
Sense acımasız bir rüzgârdın
Estikçe tutuşsa da alevin yüreğimde
Ara sokaklarda saklardın gölgeni

Artık zaman yoruldu
Türküler ihtiyarladı
Bülbüller geceleri ötmeyecek
Gül utancından pul pul terlemeyecek
Şimdi mektuplara gerek kalmadı
Modern mesajlar
Çalmayacak kapını
Hayallerin de bulamayacak beni

Gözlerin ırmak olup
Peşimden akıverse
Ya da çölden koparılmış
Bir kum tanesi gibi düşsen peşime
Bir hüznün ilahisidir
Yüreğimdeki sesin
Çağırma sakın gönül eyvanına
Anamın sütünde kaldığı saflığımı
Yıldızlara tutunup kaçırım senden
Artık aşkına muhtaç değilim
Yeni sevdalara verdim yüreğimi
Gel bozma hayalimdeki düzeni

BEN UYANDIĞIMDA

Dağ gülüyordu onu gördüm
Suların ağlamasından utandım
Bak aşkları yırtıp çöpe atmışlar
Artık Ferhat'ın teri ırmak olmuyor
Aslı düğmelerini çözdüremeyecek
Bilirim
Şimdi Kerem'in külünde yanan benim

Yorgun bir hüznün
Dilidir türkülerim
Hasret güz yağmuru gibidir
Tohumunu toprağa verir
Karın kundağıyla
Uyanır diye bahara
Gurbetine dayanan benim

Sular ninnisini söyler
Bulutlar bir örtüdür üstümüze
Gecenin sessizliğinde
Bir İshak kuşudur beni anlayan
Bir de yavrusunu kaybeden ceylan
Uzun gecelerde
Hayal yorganından sıyrılıp uyanın benim

NİL'İN KİRLİ SİSİ

*Nil'in kirli sisi
Akarken kanlı rengiyle
Firavunu çıkarıyor
Kızıl denizden*

*Ah Nil
Ah geleceğini kaybetmişlerin gözyaşı
Amerikan postallarıyla mı kirlendin
Bereketin ihaneti yenemedi mi senin
Niye böylesine uzaklaştın bizden*

*Yeni bir Ramses mi doğurdun
Yetmedi mi "Allah" diyen gençlerin imanı
Genç kızların gözyaşlarıyla mı kabarıyorsun
Senin üzerine çöken
Siyon'un bu ölümcül sisini
Kim kaldıracak
Toprağın bereketisin bilirim
Bir ortak harmanısın çöllerin
Bilirim vadilerindeki sana koşan izden*

*Her piramit bir putperest anıttır
Bir Rus hançeri gibi
Saplanmıştı halkının imanına
Köleleştirilmiş elleriyle nasırın
Şimdi birileri korkunç hırsıyla çöktü üzerine
İmanını makamına feda eden
Eli kanlı işbirlikçi zorbalarıyla
Satar geleceğini Mısır'ın
Ey konforla ruhu katledilen Arap dünyası
Bir ses çıkmayacak mı sizden*

SEVDA BESTESİ

*Kırda çiçekler bize bakıp hasrete yansın
Utansın ayrılıklar yalnızlıklar utansın
Başak rengi tenine değmesin yaban eller
Şimdi gönül biraz da senin için aldansın*

*Yüzünün ikliminde koklasam nefesini
Meltemin kollarından alabilsem sesini
Düşteki hayalinin seyrine doyum olmaz
Gel biraz da bende gör sevdanın bestesini*

SEN DE ÂŞIK OLABİLİRSİN

Güneş gözlerini sevgiye boyarsa eğer
Ay saçlarında başlarsa raksa
Utanan bir yolun son ucunda
Umutlar beni bırakacaksa
Beni sana geliyor bulabilirsin

Ya da yolumu kesmezse
Caddeleri yıkayan kirli sular
Bulutlar çıkarırsa saklandığım yerden
Bilesin ki okyanusta izlerim var
Sesime olta atıp beni alabilirsin

Tenhada söylenmiş bir söz gibiyimdir
Bitmeden dudağımdaki Yemen Türküsü
Ya da ağlayan bir annesiz çocuğun feryadı
Parçalarlarken yüreğimdaki süsü
Beni benden çalabilirsin

Bu kapı uslanmaya açık durur hep
Uzatmak istiyorsan gecenin sarhoşluğunu
Ney sesiyle uyandırmadan beni
Anlamak istiyorsan hayatın boşluğunu

Gelip sol yanımda kalabilirsin
Bu atölye akılımı döver arınsın diye
Yollar içimde kıvrılır sonsuza kadar
Ruhumu uyandırmak için hayata
Bilirim korkunun ilacı düşlerde yağar
İstiyorsan sen de âşık olabilirsin

ŞAİRİN YAŞI

Taşların sakladığı sırlara
Rüzgârın gücü yetmez
Yağmur daha bir örter üstünü
Beni sızlatan o sırların
Bakarsın bir sel dalgası açar kapısını
Sökebilirse taşı
Gömüldüğü kâinatın yüreğinden
O zaman açılır
Belki kapıları baharın
Belki o zaman kazanır rüzgâr savaşı

Toprak
Kıştan kuşandığı beyaz yorganı atarken
Bahar halısını çeker üstüne
ve şiir damıtır yağmurlar
Bulutların göz pınarlarından
Uyanır duygularımı sızlatan umutlarım
Yıldızlar ışığım olur
Yüreğim defter
Aramaya başlarım
Kalem tutacak ellerimi
Ben işte bu heyecanlarda
Yeniden doğarım
ve bu mevsimde sorulmaz şaire yaşı

Bir masum türküdür bakışları
Kirpikleri mızrap
Kaşları yaylı tamburdur
Şiirlerinizle örselenmesin
Çocukların gözleri

GÜL DALINDA AĞLIYORKEN

Bir gül dalında ağlıyorken
Zamanın kollarından kurtardım seni
Bir vehim türküsüdür gözlerin
Yorulmuş kervandır ellerin ipek yolunda
Hangi hanın duvarına astın hüznünü
Hangi pazarda görücüye çıkarıldın
Ah benim sahipsiz umutlarım
Zamanın kollarından kurtardım seni
Bir gül dalında ağlıyorken

Sen yalnızlıklara türkü söylersin
Bir gül dalında ağlıyorken
Yollar suskundur yorgun yolculara
Her tepe arkasında korkuları besler
Kır çeşmesinden akan su değil hayattır
Bir kaval sesindeki fırtınaya aldanma
Bilmez misin korkular geceleri bekler
Bir gül dalında ağlıyorken
Sen yalnızlıklara türkü söylersin

Herkese bir ayrı umut sunar ufkunda
Bir gül dalında ağlıyorken
Yol hayatın sabır yumağıdır
Şimdi bir eski zaman hikâyesinde kaldı
Kervanların asırlarca taşıdığı yükleri
Hatıraları gömüldü zift tabakasına
Artık haber de taşımıyor mektup da
Yine de yollar kısalmadı çoğaldı
Herkese bir ayrı umut sunar ufkunda
Bir gül dalında ağlıyorken

Ben bu hayat sahnesine
Bir alev halinde düşmeliyim
Aşkın ve hikmetin pınarında

Yıkanmalı duygularım
Yalnızlığın huzura açılan kapısından
Girmeliyim gönlün zenginliğine
Büyük yalnızın sunduğu bu dekoru
Doldurmalı benim ruhum her sabah
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

Korku hükümdarsa bu sokaklarda
Aşk kaybedilmiş bir mücevher değilse
Mateme bürünmüş sevdalardan geç
Geç içini aydınlatmayan dost türkülerinden
Sana ışık olacaksa şairin sözleri
Ben o pınardan su alarak geliyorum
Biliyorum ideallerin yalnızlığında büyür
Ruhunu sarhoş etmek için
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

Acıların kırbacıyla
Şaşkına dönmüşse rengimiz
Tevhidin şahidi minare olsa ne yazar
Kapıları örtülmüş kubbelerdeki hüznü
Seccade ağlayarak fısıldıyorsa
Hayatı diriltmiyorsa mihraplar
Almak için bu asrın günahını üstünüzden
Bir alev halinde düşmeliyim
Ben bu hayat sahnesine

ERCIYES, DAĞ MUCİZESİ!

Yanardağdın,
Konar dağ oldun.
İhtişamınla,
Bir dağ çınarı gibiydin.
İnsanlar yamaçlarına,
Umutla yaslanırdı.
Kuşatırdın bereketinle
Tüm canlıları,
İlk insan seni tanrı sanırdı.

Derler ki, ova insandan yoksundu,
Tanrım bölgeye insanı sundu;
Kanişte bir ince duman,
Gölgende yandı ve söndü.
Asırlar boyu,
Kavimler boğazladı birbirini,
Kana sürükledi Anadolu'yu.

Önünde uzanan ovaya
Kurdun bir şehir.
Oldun gönüllü bekçisi,
Her gece göz ateşlerinde yandın,
Her gece dualarla yıkandın.

verdin Strabon'a korku,
Ateş çukurlarınla.
İbni Batuta,
Heybetine uyandı.
Her gece yıldızlar etrafında,
Evrenin kandilleri gibi yandı.
Gün geldi,
Seyrettin Haçlı atlılarını,
Dünü yoktu onların,
Bu topraklarda,
Olmayacak yarını.

Güç verdin,
Selçuk Sultanına,
Doyurdun atlarını.
Moğol'a vermedin yol,
Kırdın işgalcilerin kanatlarını.

Sırların efendisi senden beslendi,
Mevlana okşadı tül den duvağını,
Şems semaya gölgende durdu.
Somuncu Baba ekmeğini,
Pişirirdi senin gönlünde.
Ahi Evran,
Gölgende nice açları doyurdu.
Umutlandı nice âşıklar senden,
Devşirmek için aşk alevini,
Her akşam gelip kapına vurdu.

Asırlardır karla örtersin,
Kerem'in küllerini,
Dolanır durur tepende,
Aslı'nın yüreği bir sevdalı kuştur.
Bilirler, Aslı'nın emzirdiği âşıklar,
Aşk sonsuza doğru koşuştur!
Bu yüzden,
Renkler senden alır boyasını,
ve sana sunarlar çelenkleriyle,
Bu sevdanın yasını!

Bir beyaz taç giyersin her akşam,
Yıldızlar öper yanaklarından.
Dışın dağ,
İçin alev alev yanan,
Bir hasret yüreğidir.
Saçlarını bulutlar okşar
Güneş uyandırır kartallarını.
Göz yaşına dönüştürür rüzgâr,
Zirvendeki karını.

Ovalar utanır sadeliğinden,
Lifos'a bir elini,
Öbürünü süt dondurana uzatırsın.
Sultansazlığı beslenir terinden,
Her gün birlerce umut geçer,
Yeşile boyanan eteklerinden!

Kâinatın süsü,
Seyrani'nin türküsü sensin.
Yaratan'ın ihtişamı,
Zirvenden ses verir.
Rüzgârın çevrene,
Diriltici kaç nefes verir.
ve Rabbim,
Beklediğim umutları,
Senden bana gönderir!

Aldırma,
Her dağ, kendini büyük sansın,
Aldırma,
Her dağ, sana baktıkça kıskansın.
Sen, gerçekte,
Dağ güzeli,
Rabbimin dağ mucizesi,
Sen, duyulmayan ses,
Çekilen nefessin.
Bırak şimdi,
Rüzgârlarını kıskançlığını,
Ne yandan eserse essin!

Var mı ötesi
Sen Erciyes'sin!

KADERİME NİYE ERKEN YAZILDIN?

Türkü ekim gözlerine
Yanaklarından türkü derledim
Elbisen duygularım gibi rengârenk
İçi servi simin
Dışı düşlerim gibi benek benek

Gel sen de gurbet tohumunu
Yüreğime ek
İsmin olmasın altında sözlerinin
Geçmiş çözmedi türkülerin
Geleceği de çözemeyecek
Bilirim sen toplumun ortak dilisin
Bilirim sen benim gibi sevdalı
Benim gibi delisin

Kuş yaprakla konuşur
Böcek otlarla
Bahar bulutlarda uyanır
Yaz yıldızlarda
Ben bin defa ölürüm her gün
Gelinliğini giymeden
Ölen kızlarda

Bu gök bana yol vermez
Bu dağlar türkülerime
Bu ırmak niye taşır sevdamı
Okyanusun çırpınan sularına
Hayat bir nefeslik mutluluksa eğer
İnsan niye taşımaz sevgisini yarına

Ah gurbet
Kaderime niye erken yazıldın
Niye yüreğimi böldün binlerce türküye?

SIFIR RUBLELİK ASKER

“Kafkas;
Güneş
Sibirya;
Kar

Seslenebildiğiniz kadar ses
lenin
24 saatte 24 saat Lenin
24 saat Marks
24 saat Engels”

Aşkının gözleri
Böylesine kör
Böylesine sefil
Böylesine berbat
Marksizm’e adanmış bir er
İdealinin köleleştirdiği
Sıfır rublelik asker
Kenetlenir mısralarında
Tutsaklığın zincirleri birer birer

ve kanla yıkanır heyecanları
Boyar duygularını gençlerin
Kendi şiirinde eski bir Tiran
Çürümüş cesediyle
Güler resimlerinde
Nazım Hikmet Ran

BİR KANDİL GECESİNDE

*Bir aşk hikâyesidir bunu yaşayan anlar
Asırlardır bu aşkla yıkanır tüm zamanlar*

*Bu cami kapısında ak güvercin umutlar
Bu cami kapısında Resul'ün sevdası var*

*Sessizliğin coşkusu yıkıyor yürekleri
Burası Rabbimizin sevgiye açık yeri*

*Taşla bütünleşen dil sanki ihlasın sesi
Renklerin mahşerinde tevhidin gür bestesi*

*Işıkla yıkamışlar kubbeleri bu gece
Yankılanıp dönen ses sanki bin bir bilmece*

*Nurla arınan mihrap gönlümü avuçladı
Dedi "Gölgede eri budur vuslatın adı."*

*Baktım bir duvarında sülüsten bir besmele:
Kanattı yüreğimi mısralara geldi dile:*

*Minareler semaya açılan bir pencere
Burda vecdi duyanın bakışı sonsuzadır
Kubbeler sıra sıra yolculara basamak
Burda insan selinin akışı sonsuzadır*

*Okşadı ruhumuzu kanatlandık sevdaya
Ayrıldık kibrimizden tövbeyi duya duya*

Şimdi sükûtun dili kendi halince söyler
"Arınma ruhla başlar hayallerle değil." der

Bir umut dileğiyle çekildim bir köşeye
Aşkın ve sabrın atı beni taşısın diye

Kubbeleri tekbirle secdeye gidiverdi
Minareden nur yağdı gönlüm huzura erdi

Açıldı tüm kapılar sıra sıra melekler
Doldular safımıza mihrabı onlar bekler

Ruhumdaki yalnızlık eridi damla damla
Yürüdüm sonsuzluğu kuşandığım duamla

Bir ses işaret verdi "Bak şu kuşları dinle
Bak atmaca nasıl dost burada güvercinle."

Safta siyahi gençler "Rabbena" diye diye
Afrika'nın ruhunu taşıdılar camiye

Önümde yorgun adam günahından utanmış
Belli ki tövbesine benliğiyle adanmış

Bir yaşlı geçmişine gözyaşları döküyor
Bir genç geleceğine pul pul umut ekiyor

Bir çocuk secdesinde ufuklara gül diker
Bir çocuk ruhumuza sevda tohumu eker

Bir asker silahıyla safta da nöbettedir
Birlik aşkı burada trnaktadır ettedir

Kızlar dualarında Filistin'e ağlıyor
Kızlar yalnızlıklara gökten umut sağlıyor

Şefkatin abidesi merhametin bestesi
Anaların elinde tevhidin gül destesi

*Kufi Esmâi Hüsna birden dillendi baktım
Gönlümden oraya da bir damlacık bıraktım:*

*Bir aşka gönül verip hasretle yananların
Güzelliğın sihrinde sevgiyi ananların
Mihraplara imanı işleyen Sinanları
Mermerlere dil veren nakışı sonsuzadır*

*Peygamber'in gölgesi kuşattı bu sırada
Şimdi sultanlar safta evliyalar burada:*

*Malazgirt'ten Alpaslan safımda bağdaş kurmuş
Zigetvar'dan Kanuni gelip yanıma durmuş*

*Yavuz hırçın atıyla çölden selam getirdi
"Kutsal emanetlerle" hasretimi bitirdi*

*Şehitler meleklerle kol kola buradalar
Sarmışlar çevremizi sanki düğünleri var*

*Evliyalar da geldi bizimle zikre durdu
Onlar vecdin sırrını anlayana duyurdu*

*Itri'nin bestesiyle başladı segâh tekbir
Bütün diller haykırır o sedayı "Allah bir"*

*Bu gün sessiz çışıklıkla arzdan arşa yükseldik
El açtık Rabbimize "Muhtacız sana geldik."*

*Babaların umudu anaların duası
Bu camide dirildi teslimiyetin hası*

*Yurdumun birliğine camilerimiz kefil
Artık tekbirler tek dil artık dualar tek dil*

*Mescidi Nebvi'nin rengini tekrar buldum
Şükür yıkandım nurla şükür huzurla doldum*

*Cami irfanımızın ana sütünü taşır
Camilerle geçmişim geleceğe ulaşır*

*Cami varlığımızı umutla besler her gün
Camiler her vaktinde gizli bir kutsal düğün*

*Sanırsın özetlenmiş İslâm'ın asırları
Bir renk haline gelmiş o tılsımlı sırları*

*Mukarnaslar çok şey der Vitraydaki renklere
Arabeskler halıyla serili vermiş yere*

*Revaklarda kubbede Selimiye'yi buldum
Sinan'la yenilendim tarihimle yoğruldu*

*Bayrak eyle yurt eyle Rabbim minareleri
Kubbelerin diliyle gelsin vecdimiz geri:*

*Bu hal üzre sürerse teslimiyet duygumuz
Olmayacak İslam'a gelecekte kaygımız*

*Burada on bin beden dönüşürken tek gönle
Gurbetin suskunluğu içimde geldi dile:*

*Burda dillenen sükût bir hayâl saltanatı
Burda ayetler ruha açılıyor fırkati
Burda sebiller baygın bülbüller okur Nâti
Buradaki yolculuk çıkışı sonsuzadır*

*Ey Rabbim bu sevdanın müjdesiyle uyansam
O ateşte erisem pişirsem ve yansam*

*Bu eller boş çevrilmez bu gönül mahşerinde
Yıkanırken ruhumuz gül kokan bu şehirde*

SERBEST BEYİTLER

**/ İlk sevgilim son sevgilim tek sevgilim
Kalbimi sana buket gibi sunmak isterim*

**/ Bu gece rüyama gelmeyin sakın
Ben O'nunla beraberim*

**/ Hangi renge boyarsan boya tenimi
Görünen yine O'nun rengidir*

**/ İnsan ne dayanıklı bir hamalmış meğer
Ömrü boyunca kendi günahını taşır
*/ Yıldızlar gibi susarak konuşursan
Kâinat emrindedir*

**/ Caddelerin bakmayın telaşına
Onun dili yalnızlığında çözülür*

**/ Yakar okyanusu güneş
Yağmursa yıkar dağları*

**/ Arkana bakmadan yürüyorsan
Korkma güvendesin demektir*

**/ Şehri geleceği öldürecek
İyi ki geçmişi var*

**/ Taşlar da konuşur aslında bize
Ah onu anlayacak gönlümüz olabilse*

**/ Yiğidi kılıç kesmez söz öldürürmüş
Şimdi ne o söz kaldı ne de o yiğit*

**/ İlk günah ilk peygamberden
Bizlere ne oluyor ki*

**/ Aşkın şehitleri
Aşkın şahitleridir*

- */Sevdiğinden bedelini
Sevilirsen alabilirsin*
- */Damla damla dökülen bu yağmur
Toprağa hayat olur bizi de yıkayan nur*
- */Konuşarak çözebilseydik problemleri
Politikacılar kahraman olurdu*
- */Bilemezsin benim gönül alevim gibi
Güneş kaç bin yıldır neden sönmez*
- */O yaralı kuş dala konamaz
Kanı yüreğime damlarken*
- */Bir tuhaf şarkıdır hayat
Akordu bozuldu mu susmayı bilmez*
- */Gülleri utancından kızartan
Aşkların sahteliğidir*
- */Akan bu deli sel
Tabiatın yağmur istilasına başkaldırışıdır*
- */Gece denizi güzelleştiren
Yıldızların sularla dansıdır*
- */Aşkın tokadı insanınkine benzemez
Vurdu mu yüreğini paramparça eder*
- */Günün aydınlığında kirlenen duygularım
Gecenin karanlığında yıkanır*
- */Aşkı kaybedenler bulamaz
O kendini buldurur*
- */Ah sevgili mezarının başında
Hece taşı olmaya razım ben*

- */Beni felsefe her gece üretir
Hikmet ise sonsuza teslim eder
- */Yunus'un yarım kalmış diliyim
Onu tanımayan beni anlayamaz
- */Arayışım Mecnun'u yürüyüşüm Ferhad'ı
Sabrım Kerem'i anlatır size
- */Züleyha'nın bıçağı elimdeyken
Yusuf'la atıldım kuyuya
- */İyi ki ölüm adildir
Zengin fakir ayırımı yapmaz
- */Geceyi rengimize boyarsak
Çıkmak istemeyiz koynundan
- */Rüzgâr dağ doruklarında
Türküsunü kayalara fısıldar
- */Bizi doğuran aşka yemin olsun ki
O'na ihanet etmeyeceğim
- */Aşkın türküsunüne kundaklanmışım
Emdiğim süt onun kanıdır
- */Gecelerim bir yaralı ceylandır
Arar göz bebeklerimde sevgilimi
- */Dünya bir devre/mülktür
Babamdan aldım çocuğuma bırakacağım
- */Hamdım aşkla piştim
Vuslatında kül oldum
- */Hayra boyamış Osmanlı
Sokaklarının rengini

*Kerem'in küllerine dökülen gözyaşım
Orada Aslı'yı hayata döndürdü

*Kilidi önce vicdanımıza taktık
Sonra da kapılara

*Paranın gücüyle
Zekâyı köleleştirdik

*Güçlü olmak silahlı olmak mıdır,
Adalet ne güne duruyor?

*Ah halkımın irfanı
Senin kollarında büyüsem

*Unutma halkım güçlenen düşmanında
Hayvani acımasızlık artar

*Renkler de türkü söyler
Anlayabilmek için kalp lazım

*Çocuklar tek millettir
Onların dili gözleridir

*Ananın yüreği
Yavrusunun kundağındadır

*Uzak sevdaları
Uzak hatıralar olarak saklarım

*Eylül sonbaharın gülen yüzüdür
Solun renklerinde geleceğimiz vardır

*Rüzgârın şarkısında
Okyanusların feryadı gizlidir

*Mızrabı yüreğime vurma mutrip
Feryadı depreme sebep olur

*Düzenli ve kararlı ordular gibi
İlerliyor bulutlar namluları bana çevrili

- *Aşkın sözleşmesi tek yanlıdır
Savaşı hep o kazanır
- *Mutluluk sevmekle başlar
Karşılıksız kalınca hüsrana döner
- *Ölümden sonrayı anlayamayan
Doğum öncesinden haberdar mıdır?
- *Tan vakti bize bir haber yollar
Gecede unuttuklarınızı alın diye
- *Nehirlerin o coşkulu ateşi
Benim ruhumda söner
- *Şairler suskunların dilidir
Mısralarıyla yıkarlar ruhumuzu
- *Kaç milyon yıldır tutuşur yanar bu güneş
Kime sevdalıdır bilinmez
- *Kır çeşmesi yıllardır gözyaşı döker
Ağlayan toprak mı bulut mudur bilinmez
- *Toprak canlıların ana rahmidir
Bizi her baharda yeniden doğurur
- *Okyanusun sularında saklı kaderimiz
Tasta fala bakan kadın farkında değil
- *Aldığım hava rengini kaybetti
Egzoza mı boyadılar acaba
- *Aşk ateşten gömlektir
Giysen de yakar giymesen de
- *Alnındaki çizgiler
Günahını yansıtmasın

- */Kendi günahının hamalı
Sevmenin farkında değil*
- */Sokakların emzirdiği çocuklar
Geleceğimizin katili olmasın*
- */Güneş önümüzü aydınlatır
İçimizdeki karanlıktan ne haber*
- */Kerem Aslı'nın külünde yandı
Ben de senin çölünde yanmak isterim*
- */Adalet haksızdan yanaysa
Vay haline haklının*
- */Zamanın koynunda saklanmaz umutların
Bakarsın bir deli kısrak gibi atar sırtından*
- */Güneş kadar cömert olmayı isterim
Açılan her pencereden içeriye gülerik*
- */Dalgalar denizlerin coşkusudur
Bizlere kavuşmak için çırpınırlar*
- */Pencere önünde annesiz bir çocuk
Her gün hüzün türküsü söyler*
- */Şimşekler gökyüzünün kamçısıdır
Vurdukça bulutlar gözyaşı döker*
- */Bir Selçuklu kalemidir parmaklarım
Değdiği yeri gül rengine boyar*
- */Herkes sevdiğini büyütse de hoş
Zamana dayanamayan büyüyemez*
- */Samimiyetini kaybeden aşkların
Çocukları sokakları kirletir*

- * / Kendini aşmak
Kendini eleştirmekle başlar
- * / Açların sofrasına kaderimi koymadım
Bilirim ki onlar doyumsuzdur
- * / Mezarlar sabırsız değildir
Sırası geleni alır koynuna
- * / Sevgilerimiz güven köprülerimizdi
Onları atınca yalnızlığa mahkûm edildik
- * / Büyüsü bozulur mu bu hayatın
Çocuklar oldukça asla
- * / İnsanın iki dostu: akıl ve zaman
İyi kullanırsan ebediyen yaşarsın
- * / Aşkılar gül gibi kokar ve kızarırsa
Gönüller çöl olmaktan çıkar
- * / Bahçelerin utancı
Güllerin renklerinde gizlidir
- * / Kim demiş gülün ömrü az diye
O sevdaları peşinden koşturmuyor mu?
- * / Zamanı aynadan seyredenler
Kendi hayallerine gömülürler
- * / Emeklemeye başlayan çocuk
Ölüme doğru yürüdüğünü ne bilsin
- * / Geceler telaşımızı da uyutabilseydi
Rüyaları göremezdik
- * / Annem öldü
Hayatımın kapısı hep açık durur

- */Mezarlar öteye götürdüklerimizin dilidir
Ah onu okuyabilseydi insanlar*
- */Güllere dokunmayın sakın
Güzelleri incitirsiniz*
- */Ruhun arınma çeşmesi şiiirdir
Okudukça temizlenirsin*
- */Kilimlerdeki geometrik desenler
Oturduğumuz yere vurduğumuz mühürdür*
- */Merhamet geleceğe yatırımdır
Onu keşfeden kazanır*
- */Batı'da minare ısıttı içimi
O tekbirden sütunlar vatanmış meğer*
- */Ruhsuz kalabalıkların telaşına baktıkça
Caddeler içimde korku dağına dönüşür*
- */Rasathanelerle gökyüzüne taradık da
Dönüp kendi içimize bakamadık*
- */Şairlerin Leyla'sı
Gönül çölündeki mısralarıdır*
- */Sözün sırların aynası olduğunu bilmezsen
Sırları diline taşıyamazsın*

GÜL SEFERİ/ 2013

BİZ ÇİLEYİ YOL EYLEDİK

Düştü ruhumuza ismi,
Sevgisini hal eyledik.
Baktık kâinatta resmi,
Dilimizi lal eyledik.

Hayat bin bir vaveylada,
Lâ de değil, o illâ da.
Leylâ bizde biz Leylâ'da,
Gönlümüzü çöl eyledik.

Bu bir aşktır, gönle gider,
"Aşk nefiste ölmektir." der,
Ölmeyenler neler öder,
Biz o nefsi kul eyledik.

Her rengin ayrı dili var,
Her renk aynı sırra çıkar,
Sır insanı nurla yıkar,
Biz o sırrı yol eyledik.

Gönül kendince bir dildir,
Çilesiz aşk, aşk değildir,
Bu kapıdan gel, sen de gir,
Biz çileyi bal eyledik!

VUSLATINDA YAK BENİ

Öpülmeyen bir gülün kırılmış ilk dalıyım
Rüzgârdan yardım alıp uçarak geldim sana.
Gönlü azâd edilen son âşık olmalıyım,
Ben, nice ateşlerden geçerek geldim sana.
Bu yangın gözlerinden doğarsa yakar beni,
Anlamadınsa hâlâ, bu tavrın yıkar beni...

Bir gönül macerası değil benim ısrarım,
Sabırla dokumuşum umudumu peşinde.
Işığının düştüğü her kapıda ben varım,
Köleliğe razıyım, bana her dönüşünde,
Bu tutkuyu duyanlar gün gelir anlar beni
Feryadıma yönelir sende duyanlar beni

Aşka hudut konamaz, o, bir dizginsiz attır,
Gözleri kör ederek gönülde kalkar şaha.
Aşkî gönle bağlayan uzunca bir sıratdır.
Geçmesi zor olsa da sığınırım Allah'a.
Bu mutlu arayışın vuslatında yak beni.
Yakmazsan azâd eyle, hâlîme bırak beni!..

BEN SIRADAN ÂŞIK DEĞİLİM

Yunus desenli bir gömlektir giydiğim,
Koşturur kumlardaki ayak izine.
Sürükler hayallerimi gecenin yorgun düşleri,
Çöldeki gözyaşımı yıkayan ter denizine...

Gülen şu yıldızın gözlerine bak,
Nasıl da okşuyor yorgun hayallerimi.
Bir ulvi sevdanın peşindeyim ben,
Ne çölde, ne dağda buldum yerimi.

Kırılmış bir gülün solan yaprağındayım,
Tutmayın geceler ellerimi, tutmayın.
Rüzgârlar öpse de boşluktayım ben,
Beni sıradan âşıklara sakın katmayın!

Bu aşk yanmakla başlar hayata,
Gömer sevdasını içindeki yangının küllerine.
Bir yorgun kederdir nihayet ömrüm,
Teslim ettim onu da yârimin ellerine...

BENİM ÇIĞLIĞIMI O DUYAR

*Bir aşk mahşeridir içimde yanan
Tutuver elimden gideyim yare
Sende uyuyandır bende uyanan
Sevdası gönlümde kalmaz avare*

*Bir menzil ötede yollar çözülür,
Umutlar kirlenip ipe dizilir
Sendeki hayaller çölde yazılır?
Mecnun çıkagelse bulamaz çare...*

*Ben, bu tuzaklardan kaçıp “yar” dedim,
Ben, “beni anlayan biri var” dedim
“Benim çığlığı mı o duyar” dedim
Onun kapısında olmam bîçare!..*

BIRAK ALIP GÖTÜRSÜN

*Şarkısını rüzgâra söyleyen bülbüllerin,
Benim yüreğim vardır o yanık nağmesinde.
Bilir misin güzelim açılan şu güllerin,
Rengini kanım verir her yaz arifesinde?..*

*Günler umuda doymaz, geceler hayallere,
Dağlar gelir üstüme, bulutlar iner yere,
Sürülürüm her gece Kaf Dağına sefere,
Titrerken acılarım yankılanan sesinde...*

*Kapına gözyaşımı sunarken şu ırmaklar,
Beni hangi rüyada tutuşturup da saklar?
Bırak, alıp götürsün sana doğru uzaklar,
Yıkamak umuduyla ruhumu nefesinde!..*

SENİN KAPIN AÇIK KALSIN YETER Kİ

*Her hasret yaktığı gönülde uyur,
Aşkım hayaline dalsın yeter ki.
Gürzünü her gece yüreğime vur,
Beni benden söküp alsın yeter ki.*

*Gönül nöbetidir sarası aşkın,
Tedavi görmezmiş yarası aşkın,
Kapanmaz vuslatla arası aşkın,
Gelip kapısını çalsın yeter ki.*

*Ruhumda sevdanın fırtınası var,
Bu rüzgâr her gece gönlümü çalar,
Kapansın yüzüme bütün kapılar,
Senin kapın açık kalsın yeter ki!*

BİR AH Kİ BENİ KÜL EDER

Zamanın yelesine yükle günün hüznünü,
Bırak alsın götürsün gönülden uzaklara.
Sen sevdaya emanet eyle bütün gününü,
Acısını bal etsin gelecek her bahara.
Kapımı her gün çalsın gurbetin mektupları,
Ben sabırda bulmuşum beklediğim o yârı...

Gün her sabah gönlüme yeni bir kapı açar,
Yığılır üzerime geçmişin çilesiyle.
Her sabah yüreğimden sevdama bir kuş uçar,
Yeni bir buluşmanın tutuşan hevesiyle.
Bilir misin sevdalım bekleme çilesini?
Deprem gibi sarsan o kapının 'tık' sesini...

Gel, taşıma ruhumu, tedavisiz dertlere,
Hayal ufuklarına sınır çizme duygumun.
Savurma rüzgâr gibi gönlümü gurbetlere,
Yakma beni derdiyle çekilmeyen kaygımın
Ezmesin bakışların, sür çöllere gideyim,
Umut versin yeter ki, dağları yol edeyim...

SEN YARSIN

*Bakan benim, gören sensin,
Sesleri ben dinlerim, sen duyarsın.*

*Ben kumaşım, iplik iplik kuşatırım gönlünü
Sen ruhumu kendi rengine boyarsın.*

*Aşk kuşatır bütün hayal sınırlarımı
Sen bütün mahrem duygularımı soyarsın.*

*Ben kölenim, azat eyle sana doğru,
Sen sevdasın, sen aşksın, sen yarsın!*

EFENDİME NAAT

Efendim, ruhuma örtü yaptım gölgeni,
Koşuyorum aşk mahşerine
Dilenmek umuduyla.
Beni sorabilirsin o tuzak yazdan bahardan,
Beni sorabilirsin ruhumu kavuran nardan
Yükledim aşkı Kaab'ın mısralarına,
Tut ellerimi, ne olur umutsuz bırakma yarına.
Artık benim de ihtiraslarım uslanıp gelecektir,
Bana sunman için geldim umudumdaki

Seni!.. Efendim, yollarına gül dikeceğim,
Öpeceğim eteğini hurkanın.
Bilirsin geldim çok uzak diyardan,
Sabrını Hira'daki örümcekten aldım,
Seninle olmak için günlerdir kapını çaldım.
Ümidim korkularıyla beslenip gelecektir,
Her gün eteğine gözyaşlarımı dökceğim...

Efendim, nice ateş çemberinde sınıandım,
Kuşatıldım Ebu Cehillerin kiniyle.
Geçtim maldan, mülkten, evlattan, yardan,
Bir tebessümün ısıtır bütün varlığını,
İşaretinle atacağım gönül darlığını.
Hicret türkülerim sana seslenip gelecektir,
Bu yollarda senin için kavruldum, yandım.

Efendim, acılar besler hasretimizi bilirsin,
Gurbet bir yalın kılıçtır ufukta.
Kurtar beni üzerime gelen duvardan,
Çilesiz sevdanın ömrüne güvenemedim,
Çöle hayat veren bana da umut verir dedim.
Arzularım o gül kokuna yaslanıp gelecektir,
Aç kapılarını çaresiz aşıklar yurduna girsin.

*Efendim, senden uzaklara savrulup atıldım?
Bir sessiz çığlıktır benim sana yönelişim,
Bir ışık arayışıdır kabrindeki o gizli nurdan,
Kırdım enaniyet putlarını,
Temizlendim gururdan.
Rahmet şemsiyesiydin insanlığın bahtına,
Benim dileğim köle olmaktır risaletinin tahtına
Ben var oldukça hayalin süslenip gelecektir,
Efendim, kurtarın beni,
Sokağın kiriyle kuşatıldım!..*

EY SEVGİLİ YÂR!

Gözlerimizi yıkamıyorsa, geçmişin gözyaşları,
ve anlamıyorsa
Bizim hüznümüzü hayallerimiz,
Bırakın gitsin,
Ateşi altında sönen çocuklar.

Biz bu yollara,
Kaç geceden ıslanarak geldik.
Açlığımıza biber gazı damlattı,
Ruhumuzu hırpalayan kaç çaresizlik,
Her gece kaç hüsrana ıssızca gönlümüzü yoklar.

Hayat bir ah çekiştir, umut serapa bir ufuk,
Geçmiş yüklersek,
Geleceğin yorgun sırtına,
Hüznümüze kapılarını açarsa mutluluk,
Bakarsın bir ateş rüyasıyla ıslanır sokaklar.

Ekmek gibi azizdir bu aşk, su gibi berrak,
Bizi yüreğinde uyutsun,
Gel de tut ellerimizi,
Bizi ancak Sen'in sevgilerin
Sen'de saklar.

Biliriz ki korkular tetikler, insanın umutlarını,
Geçmiş yoksa bir sevdanın,
Olmaz elbette yarını.
Gel bizi öksüz aşkların kanıyla yıka,
Ey Sevgili Yar!

GELİR

Hak himmet verdiyse kula,
Çölde gülü bulup gelir.
Heybesi boş çıkar yola,
Bol rızıkla dolup gelir.

Sevgiyi bal eder ise,
Dikeni gül eder ise,
Sevdayı hal eder ise,
Rüyalara dalıp gelir.

Bir alevde yana aşkı,
Bir alevde yuna aşkı,
Bir yürek ki ana aşkı,
Bin kapıyı çalıp gelir.

Aşk el açarsa ışığa,
Teri dökerse kaşığa,
Bıçak lazımsa aşığa,
Züleyha'dan alıp gelir.

Aşk bilmez dünü yarını,
Bilmez yoğunu varını,
Aşk isterse atlarını,
Gönlümüze salıp gelir.

BENİ KUŞATAN

*Ben bu sevdanın ne ilk Ferhad'ı
Ne de son Kerem'iyim.
Korku yağını dudaklarıma,
Binlerce acı ilmek atmış.
Hüzün perisi gözlerinizden,
Sağsam da taze umutları,
Ufkumu bin bir çaresizlik kanatmış...*

*Ben, Yunus'ta ilk kıvılcım,
Fuzûlî'de gözyaşı vurgunu hüznün.
Bunları bekleyişin son müjdesi,
Tırmalarken göğsümü,
Bakarsınız güller açmış yanaklarıma,
Bakarsınız yüreğimi kanatmış...*

*Gözlerim herkese çiçek tarlası,
Hayatın tortuları dökülmüş yüreğime.
Kalbim bu yükü taşır mı bilmem?
Mademki aynasıyım ben O'nun,
Çağıracağım sahibi oraya,
Mademki beni yalnızca O kuşatmış!..*

O EN BÜYÜK AŞKIN

Geçiver benlikten özveri göster,
Her terazi o sıkleti çekemez.
Bu tohum acıdır ıstırap ister,
Her gönül bahtına onu ekemez.

Hayat bir rüyadır bellidir sonu,
Sevmek istiyorsan artı ruhunu,
Seni sen yıkarsın unutma bunu,
Başka bir kalıba kimse dökemez.

Toprak her tohuma rengi danışır,
İnsanlar gönülle dille tanışır,
Kainat kendince durmaz konuşur,
Bu dili kimseler eğip bükemez.

Her zerren mahşerdir, bir dili vardır,
Hepsinin sevdası Bir'e ayardır,
O en büyük aşktır, en büyük Yardır,
Kalpteki mührünü kimse sökemez.

Tüm sırlar sözünü Hak için söyler,
'İnsandaki akıl bir lütuftur.' der.
Kendine tapınan bunca gafiller,
O vermezse kendi putun dikemez.

BİR GÜL DALINDA AĞLIYORKEN

*Bir gül dalında ağlıyorken,
Zamanın kollarından kurtardım seni.
Bir vehim türküsüdür gözlerin,
Yorulmuş kervandır ellerin ipek yolunda,
Hangi hanın duvarına astın hüznünü,
Hangi pazarda görücüye çıkarıldın?
Ah benim sahipsiz umutlarım,
Zamanın kollarından kurtardım seni.*

*Sen yalnızlıklara türkü söylersin,
Yollar suskundur yorgun yolculara,
Her tepe arkasında korkuları besler.
Kır çeşmesinden akan su değil hayattır,
Bir kaval sesindeki fırtınaya aldanma.
Bilmez misin korkular geceleri bekler,*

*Bir gül dalında ağlıyorken,
Sen yalnızlıklara türkü söylersin.
Herkese bir ayrı umut sunar ufkunda,
Yol hayatın sabır yumağıdır,
Şimdi bir eski zaman hikayesinde kaldı.
Kervanların asırlarca taşıdığı yükleri,
Hatıraları gömüldü zift tabakasına,
Artık haber de taşıyor mektup da,
Yine de yollar kısalmadı çoğaldı.
Herkese bir ayrı umut sunar ufkunda,
Bir gül dalında ağlıyorken.*

SÖYLEME RENKLERİNİ GECENİN

*Söyleme renklerini gecenin,
Gündüzün kokusunu anlatma bana.
Sen yağmurun yıkadığı sevdalardan bahset,
Beni aradığın günden bu yana.*

*Bak, renkler nasıl boyuyor insanı,
Yaşadığı çilenin tonlarına.
Rüzgâr nasıl dağıtıyor umutlarını,
Beni aradığın günden bu yana.
Bakışlarından sarkan umutlarını tanırım,
Işık verir o gizlenmiş sevdana.
Bir rüya ülkesine koştum acılarımı,
Beni aradığın günden bu yana.*

*Ne seni arasın, ne beni bulsun,
Al beni de götür umutlarına.
Musa'nın esasına sardım geleceğimi
Beni aradığın günden bu yana!.*

UTANIRIM

*Gökleri kanatlanan gözlerine yükledim,
Etrafımdan sağdığım taze umutlarımı.
Bir sıcak bakış için kaç gün boyu bekledim?
Dönülmeyen cepheye sürerken atlarımı!..*

*Kaç hayattan bu yana, kaç ölümden ileri,
Yeni bir tohum gibi yüreğine serpilsem.
Otursa da ruhuma asrın kelepçeleri,
Ah hasretlim, kapına bin bir umutla gelsem..*

*Mesafelerin sırrı aşkın safrüyasında,
Erirken her gönülde gerçek aşkı tanırım.
Savaşların sılayı yaralayan yasında,
Ruhumuzu kuşatan körlükten utanırım!..*

O YÜKÜ TAŞIMAZ

Kirlenmiş aşkları yazmaya kalkma,
Elin o yükü taşımaz.
Su olup her gönle sızmaya kalkma,
Selin o yükü taşımaz.

Sevda gözlerinde uykuya dalsa,
Yunus gelip sende gönlünü bulsa,
Türkün her kapıyı teklifsiz çalsa,
Dilin o yükü taşımaz.

Atını rüzgârdan alsan bile zor,
Kaybettiğin aşkı bulsan bile zor,
Gönlün tezenesi olsan bile zor,
Telin o yükü taşımaz.

Dünü yoksa aşkın olmaz yarını
Bir hayal uğruna verme varını
Korkular sardıysa umutlarını
Halin o yükü taşımaz

Saçını boyasa bu aşkın karı,
Gözünde yıkasan her yıl baharı,
Bülbüller taşısa tüm duaları,
Gülün o yükü taşımaz.

Büyük sevda için değilse akın;
Vuslata uzaksın korkuya yakın,
Aşk için ölmeyi deneme sakın,
Ölün o yükü taşımaz!

BİR ALEV HALİNDE

*Ben bu hayat sahnesine,
Bir alev halinde düşmeliyim.
Aşkın ve hikmetin pınarında,
Yıkanmalı duygularım.
Yalnızlığın huzura açılan kapısından,
Girmeliyim gönlün zenginliğine.
Büyük Yalnız'ın sunduğu bu dekoru,
Doldurmalı ruhum her sabah.*

*Korku hükümdarsa bu sokaklarda,
Aşk kaybedilmiş bir mücevher değilse,
Mateme bürünmüş sevdalardan geç.
Geç içini aydınlatmayan dost türkülerinden,
Sana ışık olacaksa şairin sözleri,
Ben o pınardan su alarak geliyorum.
Biliyorum ideallerin yalnızlığında büyür.*

*Acıların kırbacıyla,
Şaşkına dönmüşse rengimiz,
Tevhidin şahidi minare olsa ne yazar.
Kapıları örtülmüş kubbelerdeki hüznü,
Seccade ağlayarak fısıldıyorsa,
Hayatı diriltmiyorsa mihraplar,
Almak için bu asrın günahını üstünüzden,*

*Bir alev halinde düşmeliyim,
Ben bu hayat sahnesine.*

İÇİMİZDEKİ SESLER

Zapt edilmez bir ırmak içinde coşmuyorsa,
Bırak rengini güle verenlerin yasını.
Rüzgârın çığlığıyla hüznün savaşıyorsa,
Lekeleme şu aşkın diriltlen dünyasını!

Geceler sokakları yıkar mahrem eliyle,
Utangaç aşıkların değmez ayak izine.
Sırrını gizlemeyen umudun ak diliyle,
Sürükler gönlümüzü telaşın denizine.

Bize verilen hayat bir rüya dilimidir,
Sarılısak da telaşın bin bir heyecanıyla.
İçimizdeki sesler isyanın dili midir?
Kuşatır ruhumuzu utanmayan yanıyla.

Zaman hayat suyumuz her gün besliyor bizi
Sıcacık şefkatiyle kundağında beliyor.
Aklın ve gönlün dili anlatır halimizi;
Bizi hırslarımızdan geleceğe eliyor.

BU BİR SEVDA DİLİDİR!

*Kaab'ın devesiyle o çöl gecelerini,
Hilal aydınlığında kat eden ben olsaydım.
Hedefin en soylusu çığlığını en derini,
İçimde yankılansa, hep o demde kalsaydım.*

*On dört asır ötede yaşarım vuslatımı,
Korkuyu sürükleyen izlere sevdam bakar.
Yelesine gül takıp mahmuzladım atımı,
Terim hem günahımı, hem de çölleri yıkar.*

*Bir kervanın içinde yalnızlığa mahkûmum,
Beni ne yıldız anlar, ne de kervancı başı.
Ümit ve korkularla kuşatırken beni kum,
Kazanmaya adandım içimdeki savaşı.*

*Çıkmadım bu yola ben, o hırkanın uğruna,
Gönlümde o tutkumun sıcacık alevi var.
Yıldızlar rehberimdir, yollar basar bağrına,
Bu bir sevda dilidir ancak dileyen anlar.*

YOL DÜŞÜNCESİ

*Uykumu Hızır'a emanet ettim,
Sevdamı güllere bıraktım bugün*

*Bir yorgun yürekle sürüklenirim
Umutlarım onda yeşerir her gün*

*Avucumda kına bir kor alevdir,
Niçin bana mesafeli ve küskün?*

*Bir gençlik tutkusu kaldı içimde,
Göz göze gelince gurbetimle dün*

*Al götür beni de rüzgârınla yar,
Artık dağ başında kalayım sürgün.*

EYLÜL HÜZNÜ

Eylül'de hüzne sığınmış bir yaprak gibiyim,
Budar içimdeki bütün renkleri rüzgârlar.
Boyacı fırçasını mı unutmuş ırmak kenarında?
Tuval, kaderimi dökülen gülün rengine boyar.

Duygularım bir genç duyarlılığını taşıırken,
Zamanın örsünde dövüldüm yıllar boyu.
Şimdi solan bir çiçeğin titreyişinde kaygularım,
Çekildi hayal denizimi besleyen pınarları suyu.

Topak bu, her mevsimde bürünür kaderine,
Kuşlar yorgundur yuvasında,
Yağmurlar sakinleşir.
Ah, kâinatı her gün yeniden var eden Rabbim,
Neden hayatın girdapları hep Eylül'le birleşir?

Eylül, gelecek baharların anasıdır bilirim,
Hırslarımızı sabır teknesinde yoğurur.
Sonbaharda dinlenmeye çekilmezse kainat
Kim bilir, baharlar nice çılgınlıklar doğurur?..

ŞİİR

Ruhlar yaratılırken verilen ilk berattır,
Ninniden ağıtlara, kanatlanmış bir attır...

O, ruh yangınıımızdır; o, yüreğin dilidir,
Duygu coğrafyamızı kucaklayan serhattir.

Hileye izin vermez, kim demiş ki dağ delmez?
Hayâl iklimimize yollar açan Ferhat'tır.

Cephelerde kendine güvenin coşkusudur,
Düşman saldırısında geçilmeyen tek hattır.

Sevda iklimimizin çileli yollarında,
Teslim olup geçilen bir incecik sıratır.

Aşkların saf gülüdür, hasretin bülbülüdür,
Gönlü gönle bağlayan bir ilâhî fırsattır.

Yorgun sırdaşlarıdır şairler gecelerin,
Şiir onlara göre bir sihirli murattır!..

Mısralar şairini yükselten bir kanattır,
Şiiri yazmak kadar okumak da sanattır!..

ŞİİRİN SAVAŞI

Sen şiirle savaşa girdin mi hiç,
Yorgun gecelere hüznlerini sağarak?
Gürzünü vurdun mu kelimelerin kalkanına,
Kaybettin mi yüreğini ağlayarak?

Girdiği yürekte tek sultandır o,
Sokulursa bir hırsız gibi en mahrem anına?
Yorgun ömrün hayhuyuna bakmaz,
Bakmaz telaşla yoğrulan zamanına...

Bazen pusuda yakalar seni,
En coşkulu bir dünyaya koşarken.
Prangalarıyla kuşatır kim bilir kaç geceni,
Diriltir kelimeler seni bir boşlukta yaşarken.

Aşkta bir utangaç davet,
Savaşa gümbür gümbür sestir o.
Ninnilerde merhamet serper üstümüze.
Türkülerde dirilten mahzun bir nefestir ol..

Ben onun kanlı ellerinde yoğrulduum,
Umudu da o öğretti bana, ölümü de.
Her gece önünde selama durdum,
Hayatı da o öğretti bana, dilimi de.

Satırları bir tahammül teknesidir,
Yaşamak için ruhumu yoğurur.
Her gün yenilenen mucizenin sesidir,
Şiir her mısrasında beni bana doğurur!..

ŞAIR SÖZÜ TOHUM EDER

Şair sözü tohum eder,
Eker saf yüreklerin toprağına.
Kalemi kendi gönül ırmaklarına banar,
Destanını yazar sevdaların ağına.

Şair sözü tohum eder,
Eker hayal dünyamızın bağına
Yıldızlardan sağar yalnızlığı
ve aydan alır gümüş ışığı
Yazar macerasını sevdaların dağına.

Şair sözü tohum eder,
Eker bebeklerin göz pınarlarına,
Hatırasını gönlünde büyütenlere,
Umut verir ve heyecan verir,
Yazar hasretini aşkın coşkulu ırmağına.

Şair sözü tohum eder,
Eker aşıkların hasret tarlalarına,
Hasadını beklemeden yürür yeni gönüllere,
Bir iksir gibi sunar çiçeklerini,
Gurbetin meyveye duran çağına!

YALNIZLAŞAN ŞAİRLER

*Bu nehir yatağı ne suları taşıdı denizlere,
Daha ne sularla dolup boşalacak.
Dünyayı kendinden ibaret sanan şairlerin,
Bu nehirde acaba kaç damlası kalacak?*

*Söz darbeleriyle örselenmemişse duyguları,
Anlaşılmaya kaygıları ruhunu kemirmemişse,
Gelmemişse mısraların alevi
Bir dağ gibi üstüne,
Şiir arkeologları bu şairden neyi seçip alacak?*

*Yazmaktan daha zoru nedir bilir misiniz?
Bir yürekte bir küçük ışık huzmesi olmak!
Kalbinin kapılarını
Aydınlığa açmıyorsa mısraları,
Şiirle yıkanmak isteyen o suyu
Nereden bulacak?*

*Bu kapıda bekler her gün kaç şiir sever,
Açarlar gönüllerini ve isterler senden;
'Şiirse ver!'
Yürek yangınında pişmemişse
Kelimelerin, senden kopup
Başka kapıları çalacak!*

*Bu nehir yatağı ne suları taşıdı denizlere,
Daha ne sularla dolup boşalacak.
Dünyayı kendinden ibaret sanan şairlerin,
Bu nehirde acaba kaç damlası kalacak?*

İNSANIN ŞANSI

*Sen, sevgini bana gönder,
Yüreğın onlarda kalsın.
Umudunu gel, bana ver,
Kapını isteyen çalsın...*

*Hüzzam şarkı ol bülbülde,
Sızlanıp dursun her gülde,
Adın umutsa gönülde,
Seni sevdalara salsın...*

*Duygular dötrnala attır,
Koşar, hedefi murattır,
Vuslata köprü sıratır,
Ulaşanlar benden alsın!..*

*Şair bu, yanmış yakılmış,
Bilmemiş söze takılmış,
İnsanın şansı akılmış,
Bunu bilen şükre dalsın...*

SELÇUKLU ÇİNİSİ

*Bir renk saltanatı o sıcak yüzün,
Baktıkça fısıldar dünyanı bana.
Seninle ulaşsın geleceğimiz,
Geçmişteki o muhteşem sevdana.*

*İlk miras serveti güzelliğini,
Renklerin bir sonsuz uykuya taşır.
Bunun için dik durursun mihrapta,
Bunun için aşkın bana ulaşır.*

*Toprağın fırçayla rengin alevle,
Buluşması vuslat hazzını verir.
Sema ayinidir o kıvrımların,
Beni benden alır bana gönderir.*

*Bu aşk mahşerinde yaşatmak için
Selçuklu mayana terini kattı.
Umutla işledi tüm sırlarını,
Seninle yarının düşüne yattı.*

*Sanki bir köprüsün camilerimde,
Bin haz fırtınası kuşatır beni.
Düşüp de kırılın ben kırılırım,
Dilini duymayan anlamaz seni!..*

*Laleyi Rabbimin sembolü yaptı,
İşledi yüzüne kaç mübarek el.
Gitme, kırsalar da seni, buradan,
Yeniden diriltmek üzere hemen gel!.*

GİR BU KAPIDAN

*Bu uzun bir yoldur, dönüşü yoktur,
Kalmaya hazırsan gir bu kapıdan.
Çekildikçe dağlar gelir üstüne,
Delmeye hazırsan gir bu kapıdan!*

*Gönül ağlamazsa gözden yaş gelmez,
Geceyi aşkıktan başkası bilmez,
Sen hak etmedinse kaderin gülmez,
Gülmeye hazırsan gir bu kapıdan*

*Aşk, teslim sırrını bilmektir derler
Aşk, ıstıraplara gülmektir derler,
Aşk, önce nefsinde ölmektir derler,
Ölmeye hazırsan gir bu kapıdan*

*Sakın ha! Her insan utanır sanma,
Yürek tanımazsa göz tanır sanma,
Aşk tayin edilir, atanır sanma,
Bilmeye hazırsan gir bu kapıdan!.*

AŞKA HUDUT ÇİZENLER

İnsan bu, hayalini asar yorgun dallara,
Sevgiyi kendisinde hem kaybeder, hem bulur.
Sevdasının uğruna düşer dertli yollara,
Seven acı çekmezse, yüreğinden kovulur.

Derdinin türküsünü söyler ona geceler;
Öyle bir sızıdır ki, dinleyen gönlü deler.
Bu garip sevdalıya kader ne zaman güler?
Bakarsın çektiğinin tüm hesabı sorulur...

Sevda nice masumun gözyaşında dirildi,
Çaresizliğin hüznü her dem ona verildi,
Onu var eden güçten son emir gönderildi;
Aşka hudut çizenler o sınırdan boğulur!..

SÜREYİM YÜREĞİNE İÇİMDEKİ ATLARI

Ben seni aramadım, gelip kapımı çaldın,
Rengi sevda kokulu bir ışık sundun bana.
Yorulmuş bir yüreği tutup elimden aldın,
Şimdi Mecnun gibiyim, firakından bu yana.
Gel, birleştir yolları içimde düğümlensin.
Beklerken yollarını ölürsem sebep sensin!

Ne Mecnun'un çölünde, ne Ferhat'ın dağında,
Benim yangınımaya denk gönül alevi vardır.
Dilini mızrap eden aşğın dudağında,
Sızlanan türküleri benim ah'im kadardır.
O ahım her gün beni tutuşturur kül eder,
Küllerimi yüzüne bir kınalı tül eder...

Tutuşurken gurbetin o sıcacık düşleri,
Bölüşür duygularım senden gelen umudu.
Yıkanır yüreğimde aşkımın gülüşleri
Gözlerim mızrap olup çalar şu kırık udu
Umutlarım açarken hayalin örtüsünü,
Yıldızlar sunar bana gecenin türsünü.

Başlanır tutkularım, hülyasına gecenin,
Taşıyamaz melekler günün ışıklarına.
Bir sihir gibi kavrar verdiği söz Yüce'nin,
Bu umutlar götürür beni sonsuz yarına.
Kırılmadan ruhumun şu ipek kanatları!..
Süreyim yüreğine içimdeki atları...

ONLAR BENİ BİLİR

*Gecenin rengini vurma yüreğime,
Dökülmesin avuçlarıma,
Gözyaşları bebeklerin.
Acıların rengini tanırım,
Annelerin yüzünde.
Sınırları çizilmiş bir çöldeyim şimdi
Koşmaktan çekinir,
Ağlamaktan utanırım.*

*Bahar dallarda uzattı ellerini bana,
Sular sevgiliye koşar gibi geliyor.
Çiçekler renk renk anlatır gizli yârimi,
Kuşlar bir orkestradır şimdi dallarda,
Siz bilmeseniz de onlar beni biliyor.*

DUYABİLDİN Mİ?

Yuvasına bülbül, kaynağına su,
Dönerken hû çeker, duyabildin mi?
Ateşin bitince kızgın kâbusu,
Sönerken hû çeker, duyabildin mi?

Ufukta bir ışık, yolda çile var,
Ülküsü bir ömrü kavurur, yakar,
Doru kısraklara delikanlılar,
Binerken hû çeker, duyabildin mi?

Umut ve yıldızlar dağları bekler,
İnsan bu, hayâli çıkarır, ekler,
Aşkın mahşerine doğru melekler,
İnerken hû çeker, duyabildin mi?

Sevda adresini vermiştir nâra,
Acımaz, koşturur bin bir diyara,
Vuslata erince sızlayan yara,
Dinerken hû çeker, duyabildin mi?

BAYRAK MARŞI

*Anne, benim kumaşımı,
Bayrağıma uygun doku.
Anne, benim barışımı,
Ninni yap da her gün oku.
Onunla ben büyüyeyim,
Aşkıyla dolsun yüreğim.*

*Anne, benim renklerimi,
Bayrağıma uygun boya.
Dik gönlüne gönderimi,
Seyredegim doya doya.
Onunla ben büyüyeyim,
Aşkımınla dolsun yüreğim...*

*Anne, benim neşemi al,
Bayrağıma alma sakın.
Sevgim yıldız, kalbim hilâl,
Bana senin kadar yakın.
Onunla ben büyüyeyim,
Aşkıyla dolsun yüreğim!..*

ŞEHİTLER

*Şehitler, yurt aşkına al renge boyanırlar
Bağımsızlık uğruna ölümle donanırlar*

*Şehitler, mezarların masum çocuklarıdır,
Onlar sonsuz hayata burada uyanırlar,*

*Açık gözlerindeki tebessüme ağlarız,
Gam yemezler, bir günde dört cephe dolanırlar*

*Biner istiklal yükü sırtlarına dağ gibi,
Bizi korumak için el ele ulanırlar.*

*Öldü denmez onlara, aramızdadır her gün,
Herkesin bu mahşere koştuğunu sanırlar.*

*Bir kutsal emanetin bekçileridir onlar,
Ülküsü sevdamızdır bu aşka inanırlar.*

*Şehitler, onurumuz, iman bayrağımızdır,
Bizi taşıdığımız kanlarından tanırırlar!*

ŞEHİTLER ÖLMEZ

Halay halay dizildik, horon horon yürüdük,
Meleklerle saf tuttuk ufukları bürüdük,
Mehmetçik (Muhammedçik), sen bilirsin işini,
Nice düşmanı senle denizlere kürüdük.
Şehitler, istiklalin adanan son borcudur,
Melekler şahididir, hürriyet türkümüzün,
Onurumuzdur onlar, şerefin ilk burcudur!

Kanında bir ulviyet, imanında bir aşk var,
Duyguları okyanus, heyecanı gül kokar
Her yiğidim düştükçe, sarsılır sınırlarım,
Bağımsızlık sevdası yüreğime taç takar!
Şahidimdir yıldızlar; eşsiz kalmasın kızlar;
Her şehidin yerine gelmezse bir yavrumuz,
Yanar yakılır ruhum o an yüreğim sızlar...

Bağımsızlık bedelsiz olmadı, olmayacak,
Bu ülke sevdalısız, aşksız kalmayacak!
Bir ölür bin dirilir, bu yurdun çocukları,
Düşman bu topraklarda hedefi bulmayacak!..
“Şehitler ölmez” diye bir müjdeyi buyurdun
Sen ki, bir ışık verdin, süslendirdin cenneti,
Bu yüzdendir bu gençler; sahibidir bu yurdun!..

Koynundaki mektupta, rüyasından söz eder:
“Resulüm davet etti, beni çağırıyor.” der.
Bayrağımın gönderi kanıyla yücelecek,
Ölüme tebessümle kanatlanarak gider.
Onlar “Allah!” diyerek düştüler gönlümüze,
Bahçeleri bu yurttur, bizler bahçıvanıyız,
Onların ülküleri bir ulvî aşktır bize!..

MEHMED'İN TÜRKÜSÜ

Gönlünde sefere çıkan atların,
Çağırır nal sesi mehteri bugün.
Göklere sürülen o kanatların,
Müjdesi ulaşır Mehmed'e o gün.
Tuğlarıyla gelsin Mohaç ordusu,
Görsün yiğitliği şu Haç ordusu.

Sevdiğine verir sözünü Mehmed,
Sürer secdesine yüzünü Mehmed,
Şahlanır imanın çelik gücüyle,
Kırar düşmanının dizini Mehmed.
Cephede kazanıp döner evine,
Bir başka savaşla boğuşur yine:

İş derdi silahtan daha ağır yük,
Cepheden dönerken sancısı başlar.
Ekmek savaşının silahı büyük,
Sır vermez yoldaki şu suskun taşlar.
Düşman karşısında o dik başını,
Yıktı kaybedince aş savaşını.

Talih gülmemişse bu köy gencine,
Düşman karşısına dikilir yine,
Artık ne mehter var, ne davulzurna,
Silahı bu sefer döner kendine.
Sıkar son kurşunu Mehmed alnına,
Kanında yüzenler yaksınlar kına!

Şimdi anaların ağıt günüdür:
"Cephede kalmayı seçseydin oğul.
Şehitlik yuvamın ak düşünüdür,
Ölecektin şehit düşseydin oğul!
Gözyaşımınla yıkar gömerdim seni,
Onurla asardım nurlu belgeni!"

İNANDIKÇA YAŞARSIN!

Kayseri Lisesi şehitlerinin Aziz ruhlarına!

Bir Ağustos akşamı düştüler gönlümüze,
Lisenin bahçesinden ülkemin on bir gülü.
Bunlar can siperidir geçmişimizden bize,
Sakarya'dan aldılar o en büyük ödülü.
Kayseri Lisesi'nden bekçiler sunduk yurda,
Onlar aramızdalar, bakınız işte, burda!

Kınalı mendilini koynuna koyup gitti,
Bir karanfil bıraktı sınıf sıralarına.
Türk'ün onuru için ölmeye yemin etti,
Güvenle baksın diye evlatları yarına.
Atası akbabadır; düşman güvercin bilmez!
Türk ölmeye yürürken onursuzca eğilmez!

Bayrağını yurdunu sevmek bir bedel ister,
Bu okuldan çıkanlar, verdiler o bedeli.
Haydi yiğidim uyan, haydi kendini göster!
Unutma, aradadır düşmanın kirlili eli!
Sana da gün gelirse ölmek için koşarsın,
Unutma ey yiğidim, inandıkça yaşarlar!..

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ!

*Bu savaş, geceleri halden hâle bürünür,
Ay şehitlere güler, gün melâle bürünür.*

*Yumruğum Çonk Bayırı, Tınaztepe'dir alnım,
Ufkum zafer tadında bir hayâle bürünür...*

*Vurur kösünü mehter, kurulur can pazarı,
Sınırlarım nur rengi ak Hilâlâle bürünür...*

*Gün boyu siperlerde sığınağım duamdır,
Gözlerim ve yüreğim o cemâlâle bürünür.*

*Boğaz şahdamarımdır, sahiller pençelerim,
Kılıcımdan korkanlar, kıylu kâle bürünür...*

*Yüzbinlerce yiğidim kanıyla yıkar yurdu,
Melekler iner yere, son visale bürünür...*

*Çanakkale geçilmez! Şehitler nöbettedir,
Çanakkale, içimde kaç misale bürünür!..*

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Bugün kuşlar benimle ağlar mı bilmiyorum,
Geceye matem düştü, hüzne boyandı akşam.
Gam taşımaz sabahın renkleri biliyorum.
Çocuğum, gözlerinde yine mi yandı akşam?
Bilirim bu gurbeti, taşıyamaz bu dağlar,
Kırılan her gönülde benim yüreğim ağlar

Bir ümide bin dua ederiz biz her gece,
Barış ve huzur gelsin, solmasın güllerimiz.
Anne yavrularıyla sığınırken Tek Güce,
Düşman postallarıyla kirlenmesin yerimiz.
Korku nöbetlerinde yorulmasın bu dağlar,
Güneş aydınlığına dağın altından doğar!

Mahkûmum ırmak gibi kıvrılan bir kadere,
Her labirent içimde bin hayali sayıklar.
İdraksiz bu vahşilik sürüklerken kedere,
Savaşın çocukları beni kanında yıkar.
Bu savaşlar sürse de aşılacak bu dağlar,
Her korkulu gecenin aydınlık sabahı var!

DİLİYİM ANNESİZ ÇOCUKLARIN

*Bir camın arkasında,
Küçük bir çocuk,
Dalgın gözleriyle annesini bekliyor.
Elleri göğsünde, dudağını büzerek,
Her geçene anne resmi ekliyor.*

*Üşüdü elleri,
Yandı yüreği,
Sevgisi sütünden azizdi onun,
Şimdi o sıcak bakışları yoktur.
Tabutu, mezarı ne bilsin yavru,
Her gölgede kaybedilen umudu,
Yüreğine saplanan sızılı oktur.*

*Ah acımasızlık,
Ah katil eller,
Nasıl kıydın bu anne şefkatine?
Bu yavru nasıl baba diyecek sana,
Nasıl gelecek hapiste ziyaretine?
Ölen annelerin ıstıraplı yükünü,
Yüklenir çaresiz yavruları.*

*Bunun içindir ki mezarlarında,
Bir çocuk yüreği kanar.
Diliyim annesiz çocukların,
Camın arkasında görsem bir mahzun çocuk,
Ekmeğim boğazıma düğümlenir,
Yıkılır dünyam, umutlarım yanar...*

ACININ DİLİNİ GEL DE BANA SOR

Acının dilini gel de bana sor,
Yalnızca türküden dökülmez onlar.
Nice ufuklarımızı kuşatır saldırgan ihanetler,
Her gün bir şehit kanından sızar?

Bu gençler asrın kıyımına niye uğrar?
Örseler her gün bir umudun tüllerini,
Niye gelinliğine hasrettir bu kızlar?

Bir özürlü çocukta yüreğimi burkar.
Ezer gözlerimi çöp toplayan adamda,
Depremden damlayan kan gibi sızlar.

Avuçlarımda çaresizlerin gözyaşları var.
Söyler yulğunluk türküsünü
Şüphenin budadığı güven,
Korkular nöbettedir, tedirgindir yalnızlar.

Çocuk çıçlıklarında
Kaybedilmiş annelerin duası kanar.
Güvercinlerin sabahı öpen kanatlarında,
Sığınacağı yürekleri arar bahtsızlar.

Acının dilini gel de bana sor,
Arkadaşlık adına kirlenir kaldırımlar;
Utanmayan şehvetin örter günahını,
Geceleri üstümüze damlayan yıldızlar.

FİLİSTİNLİ ENES'İN DERSİ

Enes'in parmakları tankın altında,
Göğsüne bir gül gibi düşmüş sapan kayası.
İdealini arkadaşlarına,
Ruhunu meleklerle emanet etmiş.
Sıkı sıkıya tutuyor fırlatamadığı taşını.
Bunun için savaşır Filistinli çocuklar,
Seyrederek Enes'in naaşını...

Enes'in dudağında kan vardı,
Gözlerinde ışık.
Bin not düşmüş gömleğinin cebine;
"Şehitler ölmez! bilirsin anacağım,
Onlar zaferlerini kanla örtünler,
Zehir etsinler ekmeğini, aşını,
Ayaklarımın altında medeniyetin dişleri,
İnsanlık benim kanımda kaybetti savaşını!

Bilirim anne, ben bir defa öldüm,
Sen her gün ölürsün.
Ölme anne!
Yeni kardeşlerimi doğur.
Bu sapanı alsınlar elimden,
Bu bayrak yerde kalmayacak,
Onlar büyütecek direnmenin yaşını.
Kanım yastığım benim,
Sen üzerime yorgan yap gözyaşını!

Bu, savaş dersidir anacağım,
Okulu sokaklarımız,
Kalemi sapanımız,
Defteri yüreğimizdir.
Öğretmeni Peygamberim,
Ben bir küçüçük, on yaşında neferim,
Ben sınıfta kalmadım anne!
Rabbim takdirname verdi bana,
Nurumu şahit yaptı cihana.
Usulca koy yüreğime başını,
Sen de gölgesinde rahat uyuman için,
Bayrağıma gönder yap mezarımın taşını!..”

BİR DAĞ ANITIDIR ALLAHUEKBER!

*Bir dağ anıtıdır Allahuekber,
Donmuş Mehmetçiğin ruhunu taşır.
Hala siperdedir o doksan bin er
Duaları her gün bize ulaşır.*

*Kar dondursa, rüzgâr yaksa ne çıkar?
İçimdeki ırmak yurduma akar!
Bir kan denizi ki ruhumu yıkar,
Çocuklarım bu aşk için yarışır.*

*Bedenimiz bu gün tutacaksa buz,
Rabbimin emrine teslim bir kuluz.
Biz dersi cephede veren okuluz,
Bizimle dağlarda sevda dolaşır!*

*Sarıkamış Türk'ün ak otağıdır,
Tarihi geçmişin altın çağıdır,
Miğferler burada iman dağıdır,
Burada sevgiler kinle barışır.*

*Allahuekber'de bir beyaz atım,
Yelesinde Hakka uçar beratım,
Şehitlik bahtımda tek saltanatım,
Düşmanlar bu şansa karşı savaşır!*

TÜRKİSTAN'DA ÖLDÜRÜLEN ÇOCUKLARIN TÜRKÜSÜ

*Kefenim imanımdır, umudumsa gözyaşı,
Ağlama anacağım, ben yine geleceğim!
Kaybetmedik bizler bu öldürücü savaşı,
Her gün dirilmek için her gece öleceğim!*

*Bilirim, yüreğinde kandan beşiğim vardır,
Titreyen dudakların söyler benim ninnimi.
Yavrusunu kaybeden anaya hayat dardır,
Unutma, mezarımda yeşerecek kinimi!...*

*Bak, bu sabah yüzüne gülüvermedi güneş,
Dert etme, gözlerimin ışığı yeter sana.
Benimle doğan ülkün olacak sevdana eş,
Dökülen her damla kan askerdir bu vatana!*

*Ben, bu toprağa düşen ilk gül değilim anne,
Onlar da bu toprağın son sahibi olamaz!
Kandan ve silahlardan güç alana bir can ne,
Binlercemiz gitsek de onlar burda kalamaz!*

*Bırak, küçük adamlar vahşetiyle kalsınlar,
Gün gelir kinlerinde çöktüğünü görürsün.
Dayanırısın açlığa, ekmeğini alsınlar,
Onurun ve ülkünü korudukça büyürsün!*

KURTULUR TÜRKİSTAN'IN KUŞATILMIŞ YARINI!

*Atam Bilge Kağan, dün yapmış uyarısını;
'Düşmanda kahpeliğe sınır koyamazsınız!
Yaşatmaz yüreğinde sevincini, yasını,
İçine bir girerse, daha kovamazsınız!..'*

*Bir de âbide yapmış, söylemekle kalmamış,
Her gün görüp okusun, uyumasınlar diye.
Benim talihsiz dedem bundan dersi almamış,
Onların günahını bizler çekeriz, niye?*

*Niye, benim yurdumda düşmanın ayağı var,
Niye, topraklarımda denenir bombaları?
Hani insan hakları, nerde benim sınırlar,
Ne zaman bitecektir evimde can pazarı?*

*Ey ikiyüzlü dünya, ey duyarsız örgütler!
Bir gün uyanırlarsa unutulmuş insanlar,
Bu yağmaya korkmadan canını siper eder,
Gün gelir hesabını elbet sizden de sorar!*

*Ezilmiş duyguların isyanı başka olur,
Alır atalarının yelesi atlarını;
Kuşanır imanını, halktan Hakka yol bulur,
Kurtulur Türkistan'ın kuşatılmış yarını!..*

KERKÜK AĞIDI

Ben, Kerkük'te petrole dökülen gözyaşıyım,
Ne arkamda nal sesi, ne önümde kalkan var.
İki ayrı kavgada ben işaret taşıyım,
Çaresizlik ruhumu petrol gölünde boğar.
Bir ıstırap yumağı bahtıma giydirilen,
Ben değilim Kerkük'te umutlara dirilen...

SüleymaniyeMusul gönlüme kan gömüyor,
Burda bahar yaşanmaz, duygularımız üşür.
Kendi sokaklarımız yıllardır can görmüyor,
Genç kızlar ve analar burada ağıt bölüşür.
Burada beni kahreden, vuran haçlı değildir,
Çırpınırken seyrime duran haçlı değildir!..

Hani bu topraklara hilâl için gelmiştik,
Neden onun altında sevgi mahşerimiz yok?
Hani birbirimizi din kardeşi bilmiştik,
Neden şu gönüllerde bir küçük yerimiz yok?
Din böyle mi istiyor; "Vurun kardeşinize!"
İslâm'ın saygınlığı bunu mu verdi size?

Bir yaralı şahinim, kırıldı kanatlarım,
Yüreğimle koşarım çaresizlere her gün,
İçimde bir dünya var, kırık, dökük ve yarım,
Umarım bu dünyanın ufkunda parlasın gün.
Bu umutla el açtım, kucaklarım gökleri,
Dilerim ki, kaybolan umutlar dönsün geri!...

DÜŞTEN SIZAN GAM BENİM

Yollar hâtıraları saklayarak uzanır,
Kâinata sarılmış yumağıyım onların.
Gönlüm sana varmaya hem korkar, hem utanır,
Yüreğinde dil olsam, kararır mı baharın?
Geceleri bana sor, her konuştuğun han benim,
Seni sende dirilten müjdeli beyan benim...

Korkunun kılıfından sıyrılır umutlarım,
Kelebekler ışığa benim ruhumu taşır.
Sevdanın pişirdiği sabırlarda ben varım,
Duygularım yanarak menziline ulaşır.
Gurbetin ve çilenin tezgâhında can benim,
Sen gülsün, ben bülbülüm, dalına konan benim

Bakarsın sığındığım düşler dalar uykuya,
Uyandırmaz sabaha gecenin atlıları.
Umutlarım sızlanır acını duya duya,
Kim getirir ruhumda buharlaşan baharı?
Sana haber taşıyan o sihirli an benim,
Renklerde şekillenen umutsuz cânan benim...

Isınsın şu yüreğin tutuver ellerimi,
Ayrılıklar ruhumun alevidir her günün.
İçimdeki mahşerde aratma, gel yerimi,
Gömülmesin kaderim sonsuzluğuna hüznün.
Yüreğini yıkayan o bir damla kan benim
Hasret türkülerinde sızlanan figan benim!..

BİR ÂH Kİ, BENİ KÜL EDER

Zamanın yelesine yükle günün hüznünü,
Bırak alsın götürsün gönülden uzaklara.
Sen sevdaya emanet eyle bütün gününü,
Acısını bal etsin gelecek her bahara.
Kapımı her gün çalsın gurbetin mektupları,
Ben sabırda bulmuşum beklediğim o yârı...

Gün her sabah gönlüme yeni bir kapı açar,
Yığılır üzerime geçmişin çilesiyle.
Her sabah yüreğimden sevdama bir kuş uçar,
Yeni bir buluşmanın tutuşan hevesiyle.
Bilir misin sevdalım bekleme çilesini?
Deprem gibi sarsan o kapının tık sesini?

Gel, taşıma ruhumu, tedavisiz dertlere,
Hayâl ufuklarına sınır çizme duygumun.
Savurma rüzgâr gibi gönlümü gurbetlere,
Yakma beni derdiyle çekilmeyen kaygımın
Ezmesin bakışların, sür çöllere gideyim,
Umut versin yeter ki, dağları yol edeyim...

Bağlanır tutkularım, hülyasına gecenin,
Taşıyamaz melekler günün ışıklarına.
Bir sihir gibi kavrar verdiği söz Yücenin,
Bu umutlar götürür beni sonsuz yarına.
Kırılmadan ruhumun şu hayal kanatları!..
Süreyim ufuklara içimdeki atları...

Ne Mecnun'un çölünde, ne Ferhat'ın dağında,
Benim yangınımaya denk gönül alevi vardır.
Dilini mızrap eden âşığın dudağında,
Sızlanan türküleri benim âh'ım kadardır.
O âh ki beni her gün tutuşturur kül eder,
Küllerimi yârime bir kınalı tül eder..

ÇÖLÜN SUNASI LEYLÂ

Bu gece Leylâ'yı rüyamda gördüm,
Çöle ırmakları akıtıyordu:
"Yıldızdan ve kumdan bir kumaş ördüm,
Bunu giyen beni bulur." diyordu...

Kumlar benden doğan tayfun önünde,
Eser gider çölde Leylâ yönünde,
Yıldızlar tutuşur düğün gününde,
Bunu dokumak zor, giymek çok zordu...

Leylâ, içimdeki çölün sunası,
Leylâ, yanmışların gurbette yası,
Leylâ, âşıkların en has duası,
Leylâ, yüreğimde sönmeyen kordu!...

İNSANLAR SEVDİKÇE

Yüklenir zamanın ak kanadına,
vefayı görmezse çıldırır, ölü.
Düşer bu çöllere Leylâ adına,
Aşkın kundağıdır acılar, bilir.

Ayrılıklar nice hayâli besler,
Öğütür zamanı nice hevesler,
Bir kıvılcım gibi çırpınır sesler;
İnsanlar sevdikçe aşka yükselir!..

Her gönül bir Leylâ ile yaşarmış,
Her gönül çölünde bir Mecnun varmış,
Yıldızlar kumlara aşkı sorarmış,
Kum dermiş; ateşim hasretten gelir!..

GÜZELE GAZEL

*Ey gözleri gönlümde rüyaya yatan güzel,
Bakışı yüreğime ok gibi batan güzel...*

*Söyleme, bilmez kimse bu yürek yangını,
Beni saf hamuruna tuz yapıp katan güzel...*

*Yıldızları pul yaptım o kumral saçlarına,
Beni aşk kapısında nöbette tutan güzel...*

*Çöl kıskanır gölgemi, güller ağlar benimle,
Çilemi sokaklarda bir pula satan güzel...*

*Etrafında pervane oluşumdan keyif alan,
Sırlarımı her gece ele anlatan güzel...*

*Utanırdı Aslıhan, küllerimi görseydi,
Ne olur, birazcık da sen acı, utan güzel!..*

DAHA YOLUN BAŞINDASIN

*Sevda bu, acı verecek,
Daha yolun başındasın.
Kaç kapıya gönderecek,
Daha yolun başındasın.*

*Kanattıysa gönlü aşkın,
Umut ayrılıktan yakın,
Korkuya kapılma sakın,
Daha yolun başındasın.*

*Sevgi bedeliyle güzel,
Hem ebeddir, hem de ezel,
Yüreğini hazırla gel,
Daha yolun başındasın.*

*Yel olup her dalda esme,
Gönle giden yolu kesme,
Karşılıksız aşka küsme,
Daha yolun başındasın!..*

SEVDANIN DÜĞÜNÜNDE

Yıldızların arasından iniver ellerime,
Yetmez mi çektiğim acılar bu kadar?
Göster bana,
Sevdanın ayak izlerini.

Bilirim, hüznün yağmur gibidir,
Yollarda yâr diyenin üstüne yağar!
Dinle artık,
Sevdanın utanan sözlerini.

Dünya bir yerde sararır, yeşerir bir yerde,
Baharları sırtında taşır rüzgârlar
Ah bir görebilseydin,
Sevdanın sırtımdaki terini!..

Bu yürek yalnızların sığınağıdır,
Gurbet pınarlarından türküler sağlar,
Ölmeden ölmeye hazırsan gel,
Sevdanın düğününde al yerini!..

TAŞI GÖZLERİMİ YÜREĞİNDE

*Ansızın çalarsa kapımı rüzgâr,
Beni karanlığa emanet etme.
Taşı gözlerimi yüreğine yâr,
Onlarsız gurbete sakın ha, gitme!..*

*Gözlerim elinde tespihin olsun,
Akan yaşlarıyla sarnıcın dolsun,
Hayâlin ruhumda benimle kalsın,
Yak beni gönlünde, suda eritme...*

*Taş gibi bir yürek taşımadım ben,
Senin için yandı, kızardı bu ten,
Anasız kuzuyum peşinden giden,
Yaban sürülere katıp da gütme...*

AŞKIN DAVETİ

Deniz yosunlu suçlarını uzattı bana,
Köpükler balık tadında.
Sahilin öbür ucundan bir ses yükseldi;
Ben aşkı arayanların gözyaşıyım!
Açtım yüreğimi, "Dol!.." dedim.

Çöl her gün âşıkların nefesiyle yıkanır,
Kum taneleri ayak izidir yıldızların.
Söyler rüzgârlar gurbet türkülerini;
Biz âşıkların duaya açılmış elleriyiz,
Uzattım yüreğimi, "Al!.." dedim.

Güller alev alev tutuşur bu yaylalarda,
Yanan onların rengi, yakılan umutlarımdır.
Aynalar saklamadı sırlarımı ifşa ettiler;
Saklayacak yer aramaktayım bu emanete,
Gösterdim yüreğimi, "Kal!.." dedim.

Gözlerime kilit vurdular her akşam,
Dilim anahtardı bilemediler.
Yusuf'un gömleği sırtımda türkü söyler;
Bir kapı ararım, bıçağı Züleyha'ya saklayacak,
Sundum yüreğimi, "Çal!" dedim.

AŞKIN RENGİ

*Bu gece kapılar umuda açık,
Güller türküsünü bana söylüyor.
İster gönlümde kal, ister çöle çık,
Zaman, "Aldanana affetmem." diyor.*

*Nice türküleri göze söyledim,
Nice sözden aldım, söze söyledim,
Toprağa, yağmura, köze söyledim,
vefayı satmadım, Allah biliyor.*

*Dallar renklenince, su uyanınca,
Yürek hasret denen odla yanınca,
Düşteki düğünü vuslat sanınca,
Umutlar kapına saf saf geliyor...*

*Kaç çıplak gerçeği uyurken gördüm,
Kapalı gözümle kaç dantel ördüm,
Yollara çilenin rengini sordum,
Dedi, "Aşktır, rengi gülden geliyor!"..*

AYNALARDA GİZLEDİM BAKIŞLARINI

*Aynalarda gizledim bakışlarını,
Sırlarımı mektuplarıma gömdüm.
Hasretinde yüreğim bir beyaz pervanedir,
Gözlerin gibi aydınlık gökyüzünde,
Çalınmış umutlarım sevdana divânedir...*

*Kaç duanın çağrısıdır gelişin,
Kuşatır pembe gecelerde duygularımı.
Aşklardan daha sıcak, gurbetten daha acı,
Şarkılarda saklanan o utanmış hüznümün
Rüya atlarına vurur kırbacı...*

*Zamanı gurbette ağlatan âşıkların,
Düş yorgunu türküleri bulutlara yazılır.
Tebessümünde dirilen
Umutlarım taşır beni yarına,
O hercai bakışlarında yıkanır ruhum,
Dönerim yeniden dirilmiş gibi
Sevdanın baharına...*

YIKANDI AŞKIN KANIYLA

Yusuf dedim, hâl ağladı,
Gömleği hüznün desenli,
Züleyha'yım, kanda elim...

Leylâ dedim, çöl ağladı,
Fırtınası kumu yakan,
Erişilmez bir menzirim...

Aslı dedim, yol ağladı,
Dişleri elimde aşkın,
Aleve düştü kâkülüm...

Şirin dedim, dal ağladı,
Gönlümü dağlara vurdum,
Gurbette büküldü belim...

Arzu dedim, yel ağladı,
Dal kırıldı, yürek mahzun,
Söze dargın sazda telim...

Zühre dedim, gül ağladı,
Yıldızlar indi elime,
Gurbet etti dilim dilim,

Güzel dedim, dil ağladı,
Yıkandı aşkın kaniyla,
Telim, duvağım, emelim...

GECE DÜŞÜNCELERİ

*Bir dağ doğurursa bin bilmeceyi,
Dereler gözyaşı nasıl dökmesin?
Âşıklar yıkarsa her gün geceyi,
Güneş ufukları nasıl sökmesin?*

*Beni, bir toy umut çekip güderse,
Martılar düşümde, 'yorulma!' derse,
Sevdama yıldızlar alıp giderse,
Acılar gönlümü nasıl bükmesin?*

*Tutun ellerim, tutun geceler,
Beni umutlara katın geceler,
Gurbetten gurbete atın geceler,
Yılgınlık tarlama tohum ekmesin!..*

BİR MENZİL ÖTEDEKİ SEVGİ

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Bir menzil ötede kaldı çiçekleri?
Ona varmak yerine hep ondan uzaklaştık.
Renkler bir şey ifşâ etmedi,
Kokular uyarmadı bizi,
İçimizde katılaştık, içimizde taşlaştık...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Rengini sulara mı verdi sevdalar?
Hep açılmamış kapıları çaldık.
Umutlar döküldü yollara,
Sarsıldık yol uçlarında,
Köşe başlarında donup kaldık...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Aldı umutlarımızı göz yaşlarımız?
Ne gül uyardı bizi, ne balın usaresi.
Kovulduk gönül tarlalarından,
Ne geldi bir mutlu haber,
Ne de bir ışığın sesi...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Tahtımızı feda edemedik birazcık?
Bahtımız uçup gitti ellerimizden.
Eridi tüm umutlarımız,
Zamanın hızlı yelesinde,
Bir gölge bile kalmadı bizden...*

BEN GÜLÜM

*Ben gülüm, güneşe hasretim şimdi,
Tepemde umursamaz bulut, kapatır ışığımı,
Karşımda bir katı duvar, keser yolumu.
Önüm ve arkam barutla kapalı,
Ben gülüm, güneşe hasretim şimdi...*

*Be gülüm, suya hasretim şimdi,
Gökten yağmur değil, kurşun yağıyor.
Yer kurumuş, çatlamış utancından,
Bir avuç gözyaşı istiyorum
Dünya çocuklarından,
Ben gülüm, suya hasretim şimdi...*

*Ben gülüm, toprağa hasretim şimdi,
Bahçelerimi talan ettiler, kökümü kuruttular.
Heyelan gibi bir şey, erozyon gibi bir şey,
Götüren yağmur değil, rüzgâr değil,
Kin götürüyor sığındığım toprağımı,
Ben gülüm, toprağa hasretim şimdi!..*

*Be gülüm, sevgiye hasretim şimdi,
Bülbülüm yüreğimdir, kafesinde tutuklu.
Bir kutsal imbikten damladım ellerinize,
Hasretin toplarıyla dövmeyin beni,
Ben gülüm, sevgiye hasretim şimdi!..*

BU UYKU ERKEN DEĞİL Mİ?

*Bu uyku erken değil mi çocuğum?
Daha önüne nice dağlar vardı aşılacak,
Nice ovalar, nice ufuklar vardı.
Mostar'ın taş hilâlini, vurulan minareleri,
Yıkılan türbeleri sen onaracaktın,
Bu uyku erken eğil mi çocuğum?*

*Nereden çıktı, bu sonsuza uçmak hevesi,
Kaderinle biraz güreşsen olmaz mıydı?
Tuna gibi coşkulu ve sırlarla doluydun,
Gök gibi aydınlık, güneş gibi ışıltılı, parlak,
Daha masumdun, saftın, daha toydun,
Neden böyle acele ettin, sonsuza koşarak?
Bu uyku erken değil mi çocuğum?*

*Saraybosna seninle hür soluyacaktı,
Çiçekler paletler altında kalmayacaktı.
Sökecektin emperyalizmin dişlerini,
Görecektin ak tuğlu atlılarımızın dönüşlerini.
Gecelere derviş dualarıyla sığınacaktın,
Gündüzlere sultan gülüşleriyle uyanacaktın,
Bu uyku erken değil mi çocuğum?..*

*Ah çocuğum, yaralarını dualarımla sarardım,
Göz yaşlarımı yüreğimle taşırdım meleklerle.
Kovardım çevrendeki fırsat kuşlarını,
Büyütürdüm ufuklar kadar bakışlarını.
Yıkılan kubbeler altında zaman ağlarken,
Daha büyümek, kahpeliğe dur demek varken,
Bu uyku erken değil mi çocuğum?*

TUNA BOYLARINDA

*Tuna boylarında bir yaşlı nine,
Yollarda kaybolan izleri arar.
Oturmuş sokağın başına yine,
Gençlik günündeki nazları arar...*

*Evladı Fatihan uyansın diye,
İman ve umuda dayansın diye,
Sancağın rengine boyansın diye,
Nine, gönlündeki yazları arar...*

*Dökülür zamanın kirli sıvası,
Şehitlerden gelir ikramın hası,
Bakarsın ninenin tutar duası,
Tuğların gölgesi bizleri arar!.*

BİR ÇAY DAHA LÜTFEN

Kadriye Branning Hanımefendiye Muhabbetle;

Bir çay daha lütfen;
Yorgun vakitlerimi yıkar gün boyu,
Isıtır duygularımı,
Kahvaltı soframa bütün ihtişamıyla kurulur.
Demlenir arzularım her damlasında,
Güven renginde dostluklara yol bulur.

Bir çay daha lütfen;
Gönül sözleşmesidir her damlası,
Tadı Türkiye lezzetinde,
Rengi bayrağımın renginde!
Taşır Karadenizlinin alın terini,
Alır duygularımdaki karamsarlığı,
Sunar bize ömür boyu sevgi baharını.
Dudaklarımızda muhabbetin gülüdür,
Müjdelere bana yaşayacağım mutlu yarını.

Bir çay daha lütfen;
Onun tiryakiliği aşk tadındadır,
Kaşıkla dövülürken şeker bardakta,
Tıktıklarıyla bir ses fısıldar yüreğimize,
Bir sıcak "Merhabadır" o ahenkli sesler,
vefaya davetiye çıkarır,
Karşılıklı hoşgörü sözleşmesidir.

İstemem siyahını yeşilini,
Tavşankanı renginde olmalı,
İçenin burmalı birazcık da dilini

Bir çay daha lütfen;
Sevgiliye kırmızı karanfil,
Dosta gül renginde çay sunarız biz.
Bir bereket okyanusudur,
Önümüze uzanan her bardak,
Ocakta kaynar, gönlümüzde demlenir.
Bende döner huzurun tadına,
Kasvetimi dağıtır, ruhum onunla dinlenir.

Bir çay daha lütfen;
Karadeniz'in coşkun dalgalarında,
Kaçkar Dağları'nın gözyaşlarında yıkanır,
Eritmez şeker gibi zamanımızı.
Çaylar da bir güzel kız gibidir,
Bazen cilve yapar, bazen utanır.
Sohbetlerin dilidir yansıyan bardaklarda,
Her mevsimde gelir kendi sıcaklığıyla,
Yazda, günde, kışta, baharda

Bir çay daha lütfen;
Onunla hayat kavgasına veririz mola,
Onunla filiz verir keyiflerimiz,
Suskun ilişkilerimizde gizli bir dil olur.
Bardaklar çay nehri gibi dağılır meclisimize,
Yıkanır muhabbetimiz o sıcacık buharında,
Çaydan başka var mıdır bizi anlatan bize?

Bir Çay Daha Lütfen

KÂİNATIN DİLİ

Açılınca gecenin uyuyan penceresi,
Dökülür üstümüze yıldızların gözyaşı.
Sormaz bize rüzgârlar; "Bu vadi kimin nesi?"
Sürer dağ başlarında şimşeklerin savaşı.

Damlalar yere iner öper ellerimizi,
Bulutlar bir coşkuyla yığılır üstümüze.
Kainat bir ahenkle anlatır bize bizi,
Doğanın ihtişamı gerek bırakmaz söze.

Bu iç çatışmasının ardından gelen sükût,
Türkü söyler kuşlara, toprağa hayat verir.
Bir dua muştusuyla affa sığınır umut,
Nice kirli günahım göz yaşlarımda erir.

Bu ezelin ahengi, ebedin müjdesidir,
Renklerin bestesinde yıkanır duygularım.
Her işaret rahmetin ilk kıvılcım sesidir,
Ben her sabah hayata bu ninniyle doğarım.

GECEYİ UYANDIRMAYIN

Geceyi uyandırmayın sakın,
Aman, sabah olmasın.
Güneş zalimler üstüne doğmasın yine,
Rahmet bahçelerinin hoşgörüsünde,
Kan emiciler fırsat bulmasın!

Bir zamanlar güneş ruhumuzu ısıtır,
Sabahlar hayra kapılar açardı.
Bahar aydınlıkları yeşertirdi güzellikleri,
Gül tomurcukları okşardı gözlerimizi,
Melekler gönlümüzden sevgiye uçardı.

Ekmeğini ve sevgisini bölüşenler yok şimdi.
Tükendi yoksula el uzatanların nesli.
Azgınlıklarla kuşatılmış haldeyiz,
Para yamyamları köşe başlarında,
Soran yok bu batan gemide,
Nereye gidiyoruz, kimlere bıraktık yerimizi
Biz insan mıyız, biz neyiz?

Gündüzlerimiz karanlık,
Geleceğimiz ürkütücü.
Aşka açılan kanatlarımızı kırdılar,
Yorgun gecelere bıraktık beklenen seferimizi,
Müjdeciler kuşlarımızı vurdular.
Geceyi uyandırmayın sakın,
Aman, sabah olmasın.
Güneş zalimler üstüne doğmasın yine,
Rahmet bahçelerinin hoşgörüsünde,
Kan emiciler fırsat bulmasın!

BU DERGÂH SEVGİ EKER

Deruni bir imanla sığınmaya koşarken
Kavradı yüreğimi, 'buradır kapın senin,
Kirlenmiş bir toplumun kucağında yaşarken
Bu kapıda saklıdır, geleceğe güvenin!'

Dedim, "Şeyhim efendim, sohbetinde yıkasam,
Arınsam, günahımdan, rahmet nuruna kansam,
Beni örsünde dövsen, şekil versen ruhuma,
Ehlisünnet vecdiyle, pak rengine boyansam?"

"Temizlemeden girme bu yola benliğini,
Aşk Allah'ın nurudur, gör o enginliğini,
Kurtulmak istiyorsan teslim olman gerekir,
Sen yaşarsın o zaman mahşerin şenliğini"

Bunları dedi bana, açtı bir sonsuz kapı,
Kuşatıcı bir ufuk, rahmetle dolu çapı.
Sırı dökülse bile kendi sırrıyla yaşar,
Bu kapı sevgi eker, sevgi biçer bu yapı.

Bir aşk mahşerindeydim, çileyi bal eyledi,
Şeyhim fitratımın gereğini söyledi:
"Arınmak kirden kaçmak değildir bilesin ha,
Kirlilerle arınıp Hakka koşturaktır." dedi.

O, nuru alev yaptı, gönlümde yanardı O,
Benlik derdine düşen hamları kınardı O,
Meçhulleri fetheden coşkun iradesiyle,
Abdülkadir Geylanî; Bir Ulu Çınardı O!

YÜZYILIN YANLIYIM BEN

Kan emiciler

“Marmara”yı kirlettiler.

*Rahmet fedaileri yürürken Rabbine çaresiz,
Siz ey başkalarının acısıyla beslenen vampirler,
Günü gelecek sizler de öleceksiniz!*

*Yüzyılın yalnızıyım ben,
Çevremi düşman kuşatsa da dert değil.
Bilirim, daha çok ihanet göreceğiz.
Sevgimiz verdi bize dersimizi;
Barış kozamızı aşk sırrıyla öreceğiz!*

ARTIK DOST KALACAKLAR

Bu akşam beraberdik,
Nazım Hikmet ve Peyami Safa'yla.
Hiç kapışmadılar,
Hayret,
Çok saygılıydılar birbirlerine.
Biri benimle konuşurken,
Öbürü usulca dinledi.
Ne biri; "Çağdışı, bağnaz!"
Ne öbürü; "Satılmış, hain!" dedi.

Çok sevimliydim bu halleriyle,
Hoşgörü bir kadife kolye,
Gönülleriyle teslim olmuşlar bana.
Dönersem,
Bakarsam,
Görürsem konuşuyorlar,
Yüz çevirsem küsmeleri yok,
Kılmıyorlar...

İnsan et ve kemikle olunca mı vahşi?
Ne olur duygu fiziğimizde de sevimli olsa!
Kitaplar mı bize öğretecek adamlığı,
Ölünce mi uslanacağız yoksa?

BABALARIN SEVGİ SAVAŞI

Babam tutar mıydı ellerimden anne,
Babam da sever miydi beni?
Onlarda sevgi mahremdi;
Sevmek ayıptı belki de yavrusunu.
Gelenek bağlamıştı duygularını,
Teriyle yıkardı yavrularının kokusunu.

Sen karnında, o sırtında taşıdı bilirim,
Aç kaldı, ama aç koymadı.
Babam bizim için koşuşturdu yollarda,
Bizim için hayatına doymadı.

Engelledi kibrimiz babamıza bakmayı,
Nedense hep anne için şiirler yazdık.
Baba olunca fark ettik babamızı,
İş, eş, aş, sahibi olmak, babaya verilen yükü.
Anne sevgisini verdi sadece,
Babanın derdi sevgiden de büyüktü.

Bana "Seni seviyorum" diyemedi bir türlü,
Yüzüme gizlice bakarak yaşadı zevkini.
Bir ömrü keyfine değil, bizlere adadı,
Kendini hayat çarkında öğüttü
Bunun içindir ki kutsal bir çınardır adı.
Öptüm ellerini, öptüm yanaklarını,
Bugün ellerimle koydum taş yastığa başını.
Zaman beni de babamın çizgisine çekiyor her gün
Ben de kazanabilir miyim acaba,
Uğruna ömrünü verdiği bu sevgi savaşını?
Bu savaş, ekmek kadar aziz,
Aşk kadar kutsaldır,
Bizi dünden alıp yarına taşır atlarıyla
Bu savaş, var olmanın gerçek adıdır,
Bizi bize kazandırır kanatlarıyla...

YÜREĞİM SİĞİNAKTIR

Ben gecelerde öksüzleri ağlatmam,
Bir şahinin kanadındadır mırsalarım.
Zamanı üşüten o teri ben akıttım,
Lüksün ve ihtişamın sarhoşlarına
Karşıdır duruşum,
Yoksulluğa yürürken çaresiz insanlar.
Bunlar,
Ancak haksızlığa başkaldıran bu dilen anlar;
Yumruğum kalemimden fırlamış kurşundur,
Bize ihaneti bal diye sunanlara karşı!

Aldatılmışların kirli çamaşırlarını,
Günü gelecek plajlarında satacağım.
Kıracağım tutsaklığa kilitlenmiş bütün kapıları,
Kardeşi kardeşe kırdıranların gözlerini,
Gerçeğe açmak için savaşıcağım.
Benim terim kalmalı benim toprağımda.
Bağımsızlık türküm
Söylenmezse benim dağımda;
Bizi köleleştirmek isteyen ajanlara karşı
Kalemim kurşundur elbette.

Mezarda ne fabrika olacak ne de banka,
Rüküş sekreterlerinde olmayacak yanında.
Çek defterin de, içkin de, mezen de,
Ne araban, ne yatın, ne villan gelecek seninle.
ve hala yoksula dönüp bakmıyorsan, dinle;
Stkılmış yumruğum kurşun gibidir,
Acıları zenginleştiren tiranlara karşı.

Aç yatanın varsa tok yatamazsın,
Açamazsın beş yıldızlı otellerde iftar sofrası.
Afgan Dağlarına, Filistin Cephesine,
Somali çadırına, ellerin uzanmadıkça,
Onların ıstırabıyla yüreğin yanmadıkça,
Stkılmış yumruğum
Kalemimden fırlamış kurşun gibidir,
İmanı kalbine indirmeyip
Göğsüne rozet yapanlara karşı.

Bu, insanlara bir isyan çığlığı değil,
Bu, idrak kapılarına insanlığını söylemektir.
Ölmeyecek gibi yaşayan bahtsızlara,
Hayasızlara, kanunsuzlara, hırsızlara,
Göstermektir, kaçtıkları o yolun sonunu.
Gün gelecek bitecek hayatın bu oyunu.
Anlayıp tövbe kapısından girenlere,
Yüreğim bir beyaz sığınaktır,
Yüreğim yollarında Burak'tır!

AŞKA ARTIK İNANDIM

Geceleri gözlerimde
Uyurken gördüm utandım,
Dağ çağırılmış yıldızları,
Bana fırlatıyor sandım...

Bir ömürdür nihayet bu;
Bir nefeslik sevinçkeder,
Onu ruhumdan aldılar,
Çaresizliğe uyandım.

Gül bir başka türkü söyler,
Bülbül bir başka renk verir,
Bir alev ki bestesinde
Kendi rengime boyandım...

Hangi sevdalarda saklı,
Hangi çilede uyanık?
Alın beni bu mahşerden,
Seyrine baktıkça yandım!...

Çöl içimde Leylalaştı,
Ferhat dağ oldu sırtımda,
Kendime türkü söylerken
Bilmem nedense kınandım.

Kainat içimde gizli,
Bir sır ki, bir bilmece bu,
Sanma kolay geçtik demden,
Nice ateşte sınıandım...

Suyu kaynatır nefesim,
Oynatır dağı bakışım,
Kazanacağım bu harbi,
Bu aşka artık inandım!

YENİDEN BİR AŞKA DOĞUR

Ötelerde saklı bir nur,
İçimde gurbet doğurur
Ruhumu yıkamak için
Duygularımla yoğurur

Her gencin gönlüne doğru
Sessiz yolculuğa çıkan,
Gönülleri çöl eyleyen
Leyla gözlerimde uyur.

Hangi ordularla geldi,
Hangi sipahiyle gitti,
Şahlanan o kısrakların
Nefesi alınma vurur.

Bir savaştır bu, ezelin
Ruhunu taşır ebede,
Kırk güzelin dantelinde
Bahtımı ufka savurur.

Kaç derviş sofrası için
Pişirmişler kaderimi;
Hangi dergahta nasibim,
Beni çağırmaya durur?..

Sıcakta üşüyen benim,
Soğukta terleyen benim,
Çilen öyle bir ateş ki,
Yağmurda yakar kavurur.

Ben yıpranmış örs gibiyim,
Sen bahtımın çekicisin,
Döv de pişsin duygularım,
Himmetini bahtıma vur.

*Kendimle bitsin bu kavgam,
Yak Şu kirli benliğimi,
Beni yeniden mayala,
Yeniden bir aşka doğur!..*

ARAMAM

*Furkan varlığımın rengi,
Bundan gayri söz aramam,
Gül'ün anlattığı yeter,
Bundan gayri yüz aramam.*

*Döndüm kendi mahşerime,
Bin bir rengi orda buldum,
Başka aleme bakarken
Beni yakan göz aramam.*

*Öyle bir yola çıktım ki,
Bahşeder çilesi bin can,
O vadide yorulurken
Ne yokuş, ne düz aramam.*

*Rahmet yağsın yüreğime,
Kâinat bende uyansın,
Mevsimler kuşatsın beni,
Gece ve gündüz aramam.*

*Toprağı boyarken bahar,
Göğü süslerken yıldızlar,
Yeter ki yâre götürsün,
Ne kahır, ne naz aramam.*

*Vurur gönül tellerime,
Bizi kuşatan kainat,
Derunum bununla doyar,
Ne ney, ne de saz aramam.*

*Bir işaret, bir uyarı,
Bir merhamet kırıntısı,
Kuşatsın ruhumu benim,
Bundan öte haz aramam!...*

SIR VE RÜZGÂR

*Söyleme sırlarını rüzgâra,
Bakarsın alır götürür başkalarına,
Sonra düşersin zora!..*

*Suya da söyleme sırlarını
O hep denize ulaşmaz,
Buharlaştırır bakarsın
Satar rüzgâra sonra düşersin zora!...*

*Çiçeklere de söyleme sırlarını
Her çiçek sır saklamaz
Bakarsın kokusuyla üfler birilerinin yüreğine
Bakarsın uzatır onlar da rüzgâra
Sonra düşersin zora!..*

AŞK ŞİİRİN ANNESİDİR!

*Kelimeler işlenmemiş mermer gibidir.
Kaç geceni emer onun şekillenmesi,
Kaç gününü terle yoğurur.
Bir istiridye kabuğu gibidir duyguların,
Kumu inciye dönüştüren tuzlu su,
Sende tere dönüşür günler boyu,
Terin dövdükçe yüreğini, sabrın şiir doğurur.*

*Bir kuşun ölümden fışkırır duyguların,
Bir gönlün aşk tuzağına düşmesi,
Kopan bir çiçek, kırılan bir dal,
Dökülen yağmur, koşan bulut, çırpınan rüzgâr,
İçinde bir fırtına başlatır mısralara doğru,
Kainatın ahenginde pişer kelimeler,
Satırlar bir rahmet incisi gibi yağar.*

*Seni anlamayanların kahri vardır mısralarında,
Küskün aşklarına kırbaç gibi inen yalnızlık,
Bir yol ortasında kimsesiz bırakmıyorsa seni,
Yazdığın söz incisi değildir bilesin.
Kesilen parmaklardan sızan kanın,
Çölde bulduğunu kaybeden vuslatın,
O dövülen dağın ışık arayan ıstırabı,
O 'Sessiz Gemi'nin gizli çığlıkları,
Kanatmıyorsa yorgun gecelerini,
Biter şiirin duygularınla sözleşmesi,*

*Ruhunda beslenmedikçe şiirin tohumu,
Boşluğa çivilenen bakışlarında,
Sancısını çekmedinse yalnızlıkların,
Bir genç annenin
Feryadına katılmadıysa suskunluğun,
Doğurduğun ölü bir bebek olabilir bakarsın.
Nehirler bereketini denize taşır sürekli,
İncilerin kuma dönüşür gönül denizinde,
Sen içinde yalnızlığa akarsın...*

Aşkları yıkamıyorsan gurbet ırmaklarında,
Aşkları yeniden yaşanır yapamıyorsan,
Sevgi bahçesine çiçekleri dikemiyorsan,
Dizemiyorsan incileri söz tespihine,
Umut vermiyorsan yaralı bir gönüle,
Bırak yıldızları seyretmeyi boşuna.
Bırak yalnızların dili olmayı bu sokaklarda.
Efkârını mısralarda arayanların,
Kanını damlatmaya kalkma bu açmayan güle.

Bu vadide söz mimarı olamayanların
Ne kelimelerden yurdu olur,
Ne duygudan abidesi!
Şiir ölürse bilesin ki aşk da yaşayamaz,
Ruhumuzu ıstıraplar yoğurur.
İstiridye denizde kaybeder incilerini,
Şair mısralarının arasında kendisini.
Şair ölürse aldırمام, yeter ki aşk ölmesin,
Aşk şiirin annesidir,
O var oldukça şairini doğurur!

İŞIK BEKLEYEN YÜREKLERE GÜNEŞİM

Ellerimin nasırına bakma,
Kararmış tenime de.
Yüreğim seninkinden daha aktır kardeşim,
Ben yurdun yükünü taşıyım sırtımda,
Dağlar yoldaşımdır benim, tarlalar eşim.

Başaklar kadar olgundur duruşum,
Bir ak kıvılcımdır benim türkülerim,
Adıma karar verenlere aldırmam,
Ben bir aydınlık yolda giderim.
Kan dökücü değilim, sevgidir benim işim.

Kavruldum acı çekenlerin sızısında,
Çaresizlerin ateşinde yandım.
Topladım umutları birer başak gibi,
Sevginin aydınlığında uyandım.
Ben ışık bekleyen yüreklere güneşim!

Ellerimin nasırına bakma,
Kararmış tenime de.
Yüreğim seninkinden aktır kardeşim,
Ben yurdun yükünü taşıyım sırtımda,
Dağlar yoldaşımdır benim, tarlalar eşim.

BEN HER GECE AŞKA DOĞARIM

*Çocuksu dünyamın saf perdesine,
Düşen hayalini hala saklarım.
Böyle bir iç sızı kimin nesine,
Bense o gurbeti zevkle yaşarım.*

*Zaman saçlarımı boyayıp geçse,
Zaman hayatımı su gibi içse,
Zaman vuslatımı acıyla biçse,
Ben yine de sana doğru koşarım.*

*Tutmasa da olur elimden aşkın,
Ses vermese bana telimden aşkın,
Yeter ki düşmesin dilimden aşkın,
Sana doğru nice yollar aşarım.*

*Mecnun'u yakan çöl gönlümde benim,
Ferhat'ın aşılmaz dağı bedenim,
Kerem'in süprülen külüdür tenim,
Kanayan her aşkta yalnız ben varım.*

*Aşk sıyrılıp inse o sonsuz attan,
Aşık hasretiyle gitse hayattan,
Maşuklar mest olsa bu yakan tattan,
Ben her gece tekrar aşka doğarım.*

BİR KUŞ ÖLÜNCE

Eşini kaybetmiş bir yaralı kuş,
Ağlar geceleri sabaha kadar.
Yuvasında sanki yuvasız kalmış,
Belli ki onun da ölüm yası var.

Ne açan güllerin, ne yeşil dalın,
Neşesi gönlüne ümit vermiyor.
“verin eşimi de dilimi alın,
Onsuz şu gökyüzü cehennem.” diyor.

Kuşun yüreğinde uçan acı mı?
Hasret mi, umut mu nedir, bilinmez.
Bulutlar onların tahtı, tacı mı?
Aşk yarası varsa uçmakla dinmez.

İlkbahar akşamı, yasta gökyüzü,
Bulutlar gözyaşı döküp ağlıyor.
Acı, kundağına sarar gündüzü,
Bu kuşun feryadı yürek dağlıyor.

Hüznün kanat sesi gizli ağıttır,
Eşini bulmaya çırpınır durur.
Bahçemde varlığım ona umuttur,
Sormak için benden kapımı vurur.

Kuşların dünyası sırdır bilinmez,
Çılgılığında bin bir heyecan taşır.
Kuşların hasreti ölmezse dinmez,
Kuşlar yaşamaya doğru savaşı.

BU YAĞMUR

*Bu yağmur ıslatmaz beni nedense,
Bulutlar gönlümde bir derya deniz.
Bu yağmur umuda yağıyor dense,
Gözlerimden nasıl akar bilseniz.*

*Toprak tohumların sıcak kundağı,
Bulutların deli kırbacı rüzgâr.
Döver acımadan ovayı dağı,
Kainat yağmurla yeniden doğar.*

*Bazen duygumuza yağar bu yağmur,
Yıkar içimdeki fırtınaları.
Sokaklara nuru sağar bu yağmur.
Sevdasıyla sunar bize baharı.*

*Her damlasında bir kainat gizli,
Düştüğü nesneye bir sır fısıldar.
Hem bereket, hem de rahmet benizli,
Yağmur düşlerimde gönlüme yağar.*

*Bakarsın yetimin hüznün çeşmesi,
Şehit anasının gözyaşı olur.
Şimşeği göklerin çılgın bestesi,
Yağmur, toprağında hayat doğurur.*

*Bu yağmur ıslatmaz beni nedense,
Bulutlar gönlümde bir derya deniz.
Bu yağmur umuda yağıyor dense,
Gözlerimden nasıl akar bilseniz.*

DEVRE MÜLKTÜR BU DÜNYA

Devre mülktür bu dünya!
Gelirken emanet alırsın,
Bırakırsın giderken.
veda zilin ister geç çalsın, ister erken...

İlginçtir ya, gerçektir:
Yalnızlığa çağrıldıysan vakti gelince,
Ne villana gömüyorlar, ne de fabrikana.
Lüks arabana da koymuyorlar naaşını,
Tuhaftır harçlık da vermiyorlar,
Kefenin cebi yok ya.
Kuş tüyü yastığa da koyamıyorsun başını.

Mezarlıkta yanına bir fakir de düşebilir,
Bir günahkar da.
Gün geçer vefa biter,
Bir de miras kavgası varsa,
Bırakacakları mal için kılıçlar çekilir,
Varisler girerse kardeş kanına,
İnsanlar birbirini boğarsa,
Kimseler gelmez yanına.

Ha, unutma, mezar da devre mülktür!
Gidenlere bak, kimden ne kaldı?
İskender de gitti, Cengiz de,
Karun da, Kazıklı Voyvoda da
Hırsa doydular belki, ömre doyamadılar.
Dünyanın ilk sahibi değillerdi,
Olamadılar son sahibi de.
Mezar bir kalın tüldür şerefine şanına,
Zamanı gelince öğütür seni de toprak
Ne bakar makamına, ne de unvanına!

AŞKA KURBAN VERMEYEN ANLAMAZ BENİ

*Geceleri yıldızlar düşer avuçlarıma,
Ben, o sonsuz boşlukta ararken gözlerini.
Aşkın bin telaşıyla yıkanan umutlara,
Bana baktı mı diye sorarken gözlerini,
Geceleri yıldızlar düşer avuçlarıma.*

*Şu ıslanan yorgana sor benim gurbetimi,
Irmaklar yüreğimden yürürken denizlere.
Bir mahşerdir içimde sızısı aşıkların,
O taşkın sele katıp sürürken denizlere,
Şu ıslanan yorgana sor benim gurbetimi.*

*Bakışların ruhuma takılan kelepçedir,
Sarar hüznü kalbimi elimde kalan gülün.
Sana kavuşmak için çıktığım bu yollarda,
Feryadını duymazsan kafesteki bülbülün,
Bakışların ruhuma takılan kelepçedir.
Kaç geceden gündüze damladı hülyalarım,
Düştüğün her gurbette yanında şu yüreğim.
Sana anlatmak için yorgun düşen sevdamı,
Yıkanırken Yusuf'un kanında şu yüreğim.*

*Kaç geceden gündüze damladı hülyalarım.
Aşka kurban vermeyen artık anlamaz beni,
Ne deldiğim dağlarda, ne çöldeki izimde,
Göremezse çilemi düşmesin hiç peşime.
Gönlünü yıkayıp da benim dert denizimde,
Aşka kurban vermeyen artık anlamaz beni.*

*Aşka kurban vermeyen artık anlamaz beni,
Ne deldiğim dağlarda, ne çöldeki izimde,
Göremezse çilemi düşmesin hiç peşime.
Gönlünü yıkayıp da benim dert denizimde,
Aşka kurban vermeyen artık anlamaz beni.*

SEVMİYİ BİLEMEDİK

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Bir menzil ötede kaldı çiçekleri?
Ona varmak yerine hep ondan uzaklaştık.
Renkler bir şey ifşa etmedi,
Kokular uyarmadı bizi,
İçimizde katılaştık, içimizde taşlaştık...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Rengini sulara mı verdi sevdalar?
Hep açılmamış kapıları çaldık.
Umutlar döküldü yollara,
Sarsıldık yol uçlarında,
Köşe başlarında donup kaldık...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Aldı umutlarımızı göz yaşlarımız.
Ne gül uyardı bizi, ne balın usaresi.
Kovulduk gönül tarlalarından,
Ne geldi bir mutlu haber,
Ne de bir ışığın sesi...*

*Sevmeyi bilemedik nedense,
Tahtımızı feda edemedik birazcık?
Bahtımız uçup gitti ellerimizden.
Eridi tüm umutlarımız,
Zamanın hızlı yelesinde,
Bir gölge bile kalmadı bizden...*

GÜL SEFERİ

*Suların rüyaya yattığı gece,
Gemiler utanır yelkenlerinden.
Kalbimin avcunda attığı gece,
Sardı hüznün beni o an derinden...*

*Yıldızlar göklerden yıkanıp geldi,
Dolunay gönlümden göğe yükseldi,
Büyülü bakışın ruhumu deldi,
Götürdü kalbimi söküp yerinden...*

*Tohum yap, gazel yap, savur yelinde,
Türkü yap, destan yap, söyle dilinde,
Bulutlar kundağım olsun elinde,
Yağmurlar dönerken gül seferinden!..*

PUSU

Bir korku, bir heyecan,
Umutlar karanlıkta seçilmeyen iz.
Ey günah perileri,
Yetmez mi bana bu yük,
Yenileriyle niçin geldiniz?..

İkinci güneşleri ürküyor ufuklardan,
Gecenin gözlerinde aydınlığın korkusu,
Söylüyor çarpıcı gerçeği kainat;
Karşındaki her umut sana kurulan pususu!

ve ben, dilek taşıyım şimdi,
Ürkek bakışlı kızlardan
Sıcak duygular bekliyorum.
Umut perilerimle doyursam ah herkesi,
Sıcak muştularıyla uyarsam evreni, diyorum...

BANA YENİ VAKİTLER VERİN

*Her sokakta bir Kerem gezer,
Her dağın önünde bir Ferhat durur,
Her pencerede bir Aslı vardır.
Her çöl fırtınası bin Mecnun doğurur.*

*Yağan yağmura bakın,
Her damlası bir aşığın gözyaşıdır.
Sessizliğe gömülen kuyulara bakın,
Hüzünleri Yusuf'un ki kadardır...*

*Geceler rüyaların elinde,
Gündüzler kan dökücülerin.
Gel, ey aşkı var eden duygular,
Bana yeni vakitler verin!..*

AŞK SOFRASINDA

*Her sabah güneş kaç gamı doğurur
Büyütür kaç gamı gül serasında
Zaman teknesinde neler yoğurur,
Gönlün umutlarla dem sırasında?*

*Acılar boşaltır doldurur beni,
Hayaller kaybeder buldurur beni,
Rüyalar her gece öldürür beni,
Ömrüm tükenirken aşk yarasında.*

*Ne acılar çektim, geceler bilir,
Dayananlar her dem hazza yükselir,
Aldırma, bana da sırası gelir,
Doyurur beni de yar sofrasında!..*

KIZILIRMAK

*Kan taşıdın bunca yıl,
Can taşıdın var olduğunca.
Sen gönüllerde solmayan bir gülsün.
Selçukluda gözyaşı,
Osmanlıda unutulmuş dilsin.*

*Cumhuriyetin ilk adımı,
Senin kıvrımlarınca,
Yol buldu yurduma damar damar.
Yürüdü bağımsızlığım
Hür olma aşkımı duya duya,
Millet direndi müstevliye karşı,
Toprağım yatmadı uykuya.*

*Dağların göğüslerinden sağdığim pınarlarla
Sivas'ın kaderini yıllarca taşıdın batıya
Vuslatın denizle sona ermeyecek elbette,
Sen bize o kadar da vefasız değilsin,
Besler hayalimi sükûtun,
Haz verdiğin kadar hüznün de verdin
Çağır kınalı gelinleri duvaklarıyla gelsin.*

*“Yâr” denilince bir gurbet türküsüsün,
Senden kopana aldırma,
Onlar sana değil, kendine küssün.
Yalnızlığını yıldızlar kucaklar bilirim,
Bir küheylan yelesi gibi uzat ellerini gönlüme,
Sen kıvrım kıvrım yataklarında
Can veren bülbülsün.*

*Bırak, zaman dönüversin kendi keyfince,
Bırak, ürküten yenilikleri tiranların hırsına,
Sen, yeni bir “Sivas Türküsü” tuttur,
Nefesin enerjiye,
Terin bereket yağmurları gibidir,
Çiftçimin avuçlarına dökülsün.*

AH KIZILIRMAK

Kızıldağ'ın gözyaşları düşünce toprağa,
Birden Kızılırmak oluvermiş.
Asırlardır kucaklamış insanoğlunu,
Bereket vermiş, geçit vermemiş.

Kaynağı rengini vermese de olurdu,
Sivaslının alın teri de, boyardı suyunu.
Irmak dağlarla,
Sivaslı kaderle boğuşadursun
Kader buyusa bozamazsın bu oyunu

Bunun için ağlar bu Sivas'ın toprağı,
Bunun için Sivaslının efkârı var?
Sivaslı da ırmak gibi düşer yollara,
Irmak denize, Sivaslı ekmeğe koşar.

Kaç geline mezar etti koynunu,
Bunun için Sivas türküleri hüzzamdır.
Irmağa kırgındır damat adayları,
Bunun için Sivaslı bir avuç gamdır.

Ah ırmak, ah Kızılırmak,
Kıvrılıp akışın alın yazımı taşır,
Sende doğar umutlarım,
Acılarım seninle denizlere ulaşır...

SUYUN HİKÂYESİ

Onunla konuştum bu gece,
O ihtişamlı macerasını fısıldarken yüreğime:
Senin hayaline sığmaz,
Benim buharlaştığım yerler, dedi.
Ana rahmim buluttur,
Onun yüreğinde hayata uyanırım.
Rüzgârın önünde savrulur kaderim,
Döndürürüm kuru toprağı bereket tarlasına,
El değmemiş nice çiçekleri,
Nice başakları kucaklar, öperim.
Doğururken ağır sancılar çeker,
Feryat ederim, gözlerimden alevler fışkırır,
Sonunda bir rahmet damlası gibi düşerim...

Onunla konuştum bu gece,
Yatağından fırlayıp vururken yüreğime:
Kuşların kanatlarında aslıdır sevdalarım,
Böceklerin saçlarını tarayıp geliyorum.
Çakıl taşlarıyla boğuşuyorsam,
Ovaları doyurmak için alelacele,
Bir şelale coşkusuyla çırpınıyorsam,
Bir Selçuklu sipahisi gibi koşuyorsam,
Benden selam götürür kasırgalar
Kurbanlarını bekleyen ecele.

Hayatınızın yükünü ben taşıyım,
Siz kirletirsiniz bastığınız yerleri,
Melekler taşır rahmet kapısından beni,
Hiçkırıklarım ile temizlerim sokakları,
Sonra yatağıma yorgun ulaşıyım.

Onunla konuştum bu gece,
 Gölde sessizliğe çekilip yaslanırken yüreğime:
 Meltem ninnimi söyler kuytu yerlerde,
 Benim de hayallerim çalar bin bir kapıyı.
 Ben de aşık olur, umutlarımla yaşarım,
 Gece yıldızlarla konuşur hülyalara dalarım,
 Rüyalar görür, heyecanlanır, türkü söylerim,
 Yosunlarla dertleşir, balıklarla sevişirim.
 Hüsrana uğrarsam ben de ağlarım,
 Toprağın canlı damarlarıyım,
 Yer altından çıkarım, gökten yağarım,
 Bazen bir çoban çeşmesine doğru,
 Okşarım kuzuların yanaklarını,
 Öperim ceylanları gözlerinden,
 Sessizce yolculuğa çıkarım.
 Tencerenizde eti de derdi de ben kaynatırım,
 Her şeyinizde ben varım,
 Bazen bir demli çayda teselli olur,
 Sevinçlerimi sunarım yoksullaşan dünyanıza,
 Avuçlarınızda yeniden doğarım.

Onunla konuştum bu gece,
 Yusufî bir kuyudan ses verdi yüreğime:
 Her insan bir Yusuf'tur düşmüşse kuyuya,
 Her insan bir İsmail, her anne bir Hacer'dir.
 Bakmayın Leyla'yı seraba kundakladığıma,
 Beklerim Mecnun'un ayak izlerini çöllerde.
 Ben orda da vardım kumların altında,
 Ovaların gönlünde bir dere kıyısında.
 El değmemiş bir küçücük gözede,
 Binlerce yolcuya umut sunarım.
 Bazen bir yol kenarında, bir ağaç gölgesinde,

Bazen bir çoban çeşmesinin arka bahçesinde,
Yaslanıp göllerin aynasında
Seyrederim dolunayı,
Bir gizli lütuf olarak damlarsın toprak kaseme
Dökülürken dudakları çatlamışların ellerine,
Burada alırım yanmış olanlardan en has duayı.

Onunla konuştum bu gece,
Üşümüş ellerini uzatırken yüreğime.
Beni gökte fırtınalar ıslatır, soğuk dondurur,
Üşürüm bazen buzlara bürünürüm,
Kar tanelerine dönüşünce damlalarım,
Sizin parmak izlerinize benzerim.
ve bir ilahi mucizenin resmidir duruşum,
Kristal sarkıtlarda bir mavi ibrişim,

Rüyalarımda fırtınalar arkadaşımdır,
Kışta dağlara sererim beyaz döseğimi,
Tabiata giydiririm gelinliğini.
Aslında farklı dildir her gelişim,
Bir kutsal gerdeğe hazırlansın diye,
Sunarım baharda cemreyle bereketimi,
Kainatın sırrını anlatmaktır benim işim...

Onunla konuştum bu gece,
Köpükleriyle sahilden uzanırken yüreğime:
Yakamozlarım göz kırpmamdır güneşe,
Bir mavi türküdür giydiğim elbisem,
Ekmek gibi aziz meyvelerim vardır yatağımda,
Bin bir canlı hayat bulur koynumda,
Alın teriniz, gözyaşınız bendendir,
Yükünüzü taşıyım asırlar boyunca,
Gökleri, bulutları, toprağı, canlıları yıkarım.
Ruhunu kaybedenlerin teninden sızarsam,
ve dua saflığımı zedellerseniz,
Gözyaşı gibi dökülürüm tarlalarınıza.
Sabır sınırlarımı zorlamayın sakın,
Kaderin kılıcı elimdedir,

Bakarsınız gökkuşağıyla görünürüm.
Derelerde raks eder, göllerde uyurum,
Bakarsınız gazap dalgalarıyla gelirim üstünüze,
Sel olurum, tsunami olurum,
Önümde duramaz gücünüz.
Bir Türkmen maşrapasına sığıdıma bakmayın,
Okyanuslara sığmam çırpınır dururum,
Anlayacağınız ben işte buyum,
Ben mucizenin estetiğı bir damla suyum!

DAĞLARIN LEYLASI

Şiirler yazmış şairler,
Âşıklar hasret türküleri söylemiş.
Kimisi beyaz güle benzetmiş,
Kimisi yıldızları dökmüş eteklerine.
Ben dağların Leylası diyorum sana,
Sen benden başkasına yar mısın?
Söyle ne olur Erciyes,
Böyle bir ihanetle bana kıyar mısın?

Sahiden sen dağ mısın Erciyes,
Yoksa dağlaşmış bir çöl güzeli mi?
Çöllerde de kumlar beyazdır,
Onlar yorgan gibi serilir gönlümüze.
Bir ucundan Torosları tutsan da
Etrafın ovalarla bezenmiş.
Aramızda aya komşu yalnız sen varsın,
Ay doğar batar, sen bizimle yaşarsın
Sen de şimdi yeşil sazlıklar ortasında
Bembeyaz bir tüle bürünmüşsün,
Kimine dağ, kimine sevda olmuş,
Bana Leyla görünmüşsün.

Sultansazlığı, Karasaz ve hatta Kızılırmak,
Çevrende dolanan âşıkların gözyaşlarını taşır.
Fırtınalar okşar yanaklarını,
Bulutlar göğüslerinden beslenip gider.
Ben gidemiyorum bir tarafa,
Bir sen yerinde duruyorsun,
Allah'ın inşa ettiği şekliyle.
Bir de karşında ben

Allah'ın lütfettiği bu şehirde.
Gönlüme ilaç yaptım karını,
Sırrını bana ifşa etsin diye
Avuçlarımda tutuyorum rüzgârını...

Erciyes, nazar değmesin sana,
Benden önce de vardın,
Benden sonra da olacaksın.
Hasret senin doruklarında çoğaldı,
Senin dilince türkiye dönüştü gurbet.
Hikmeti sana lütfetti ki Yüce Yaratıcı,
Sinan'ın elinde abide oldun İstanbul'da,
Dervişler sana sığındı, Sultanlar güç aldı.

Aşıkların deli fırtınası senden gelir,
Gelinler tacını senden almış,
Çok gönül seninle yıkanacak,
Kim bilir daha ne umutları emzireceksin,
Kimler sevdana ekmek banacak...

Eteğinde yaşıyorum yıllardır,
Kerem ile Aslı'ya bahşettiğin himmeti,
Bana da göster ne olur.
Benim de son yolculukta durağım,
Senin yüreğin olsun.
Yıllardır savurduğun onların küllerine
Benimkini de katıver.
Aşkı gurbet besler umutsuzluk öldürür,
Bense umutla yaşamak istiyorum.
Ben dağların Leyla'sı diyorum sana,
Sen benden başkasına yar mısın?
Söyle ne olur Erciyes,
Böyle bir ihanetle bana kıyar mısın?..

BİR BAŞKA ANNE

*Çocuklarımın Annesine;
Ne aşkı tanıdın, ne sevda çektin,
Benimle bölüştün duygularını.
Bahtıma üç evlat talihi ektin,
Seninle kazandım dünü yarını.*

*Yavruların duan kadar azizdi,
Sevgin göğsündeki ak pınar gibi.
Şefkat yüreğinde coşkun denizdi,
Talihin seninle oldum galibi.*

*Analık ruhuna getirdin onur,
Gönlümü çilenle yudun yıkadın.
Yuvamı süsledi yüzündeki nur,
İffeti bahtıma şans olan kadın!*

*Seccaden huzura taşırken beni,
Gönlümü dirilten ilacım sensin.
Rabbim eksiltmesin benden gölgeni,
Yuvamın direği, baş tacım sensin!*

AŞKI GÖZYAŞI BESLER

Vurmazsa yüreğine aşkın yalın alevi,
Biter coşkun maceran yılların başa döner.
Zaman değirmeninde öğütür günlerini,
Ömrün diriltten çarkı bakarsın boşa döner.

Bir sessiz çırpınıştır sevdanın yorgun izi,
Yıldızlar sır saklamaz, bize anlatır bizi,
Görmezsen gözyaşınla ıslanmayan denizi,
Gönül bu, kırılırsa kasılır, taşta döner.

Aşkı gözyaşı besler, gurbette olgunlaşır,
Çileyle yıkanmazsa bin belaya bulaşır,
Yakar nice yüreği, nice sırta ulaşır,
Barıştan zevk olsa da her gün savaşa döner!..

GÖZLER

Yeşil, ela, büyüü,
Gözler yalan söylemez!
Dilin, dudağın gülü,
Gözler ihmale gelmez!..

Nice karanfil düşü,
Anlatır mahmurluğu.
Her utanan gülüşü,
Gönlümde yüzen kuğu...

Itır kokan baharın,
Çeşmesinde yıkanır.
Gözler, remzidir yarin,
Beni sevdamdan tanır!..

SEVDANIN DÜĞÜNÜNDE

Yıldızların arasından iniver ellerime,
Yetmez mi çektiğim acılar bu kadar?
Göster bana,
Sevdanın ayak izlerini.

Dünya bir yerde sararır, yeşerir bir yerde,
Baharları sırtında taşır rüzgârlar
Ah bir görebilseydin,
Sevdanın sırtımdaki terini!..

Bu yürek yalnızların sığınağıdır,
Gurbet pınarlarından türküler sağar,
Ölmeden ölmeye hazırsan gel,
Sevdanın düğününde al yerini.

KALDI

Düşümde yıkadım gecelerimi,
Ne korkudan ne umuttan iz kaldı.
Aşıklara verdim artık yerimi,
Gönlümde soğumuş sönmüş göz kaldı.

Züleyha'nın bıçağıyla doğrandım,
Çölde Mecnun gibi kavruldu yandım,
Aşk ihanet etmez sandım, aldandım,
Ellerimde terk edilmiş söz kaldı.

Gece yıldızları yoldaş edindim,
Peşinde kaç hayal atına bindim,
Yükselmek isterken, nereye indim,
Bugün bizden bir kanayan göz kaldı...

TÜRKÜLER

Duygularımda çözülür,
Hüznümde erir türküler..
Kaç yanık dilden süzülür,
Ruhuma yürür türküler...

Yanar, kanar, akar gelir,
Hayalleri yıkar gelir,
Seli göze takar gelir;
Suyunda sürür türküler...

Söyler doğanı, öleni,
Ağlayanları, güleni,
Tutar yüreğimden beni,
Dağlara vurur türküler...

Dilden tele dökülürken,
Sesten sese bükülürken,
Tohum gibi ekilirken,
Dilimi korur türküler...

Aşk umudu onda bulur,
Acılar onda durulur,
Sığınılan kapı olur,
Güven doğurur türküler...

Türküler bir özel dildir,
Bülbüldür, kanayan güldür,
Sığınılan tek gönüldür,
Bende yorulur türküler...

SULTANHANI

*Kaç kervan umutla girer kapından,
Seyyahlar gönlünde hülyaya dalar.
Yıldızlar her gece öper alnından,
Ne söyler önünden geçen bu yollar?*

*Sıla özlemine, gurbet hüznünü,
Yüklenir sırtına yılın her günü,
Saklarken taç kapın yarını dünü,
Her gün bin umutla boşalır, dolar...*

*Selçuklu kubbene gönlünü koymuş,
Yolcular sofranda umuda doymuş,
Senin de kaderin demek ki buymuş,
Artık ne gelenin, ne gidenin var!..*

KURTARIN BU ŞEHİRLERİ!

*Her gece gözyaşlarıyla yıkanır bu sokaklar,
Her sabah gökyüzünde güvercin ölüleri.
Umutları aldatanlar alkol tükürüp geçerler,
Mağazalar utanır vitrine bakanlardan,
Mahşerin telaşı taşadursun ufuklara,
Ben yalnızım şehirlerde bu zaman,
Aman, kurtarın bu şehirleri, kurtarın aman!...*

*Bir vakitler leylekler
Kanatlarıyla bahar getirirdi,
Yazlarımızı götürürdü
Soğuyan yuvaya bırakıp yüreğini,
Şimdi ne leylek var çatılarda, ne bahar.
Çingene çocukları, iş için gelen taşralı gençler,
Sokakların rengini boyarlar kaderlerine.
Haftzasını kaybetmiş modernleşme burada,
İnsanlar kirle kendini boğuyor durmadan,
Aman, kurtarın bu şehirleri, kurtarın aman!*

*Korkunun patronudur mafya kabadayıları,
Kadınlar modayla açarlar mahrem yerlerini,
Çalınan müzik ne beni söyler, ne bana söyler,
Rüyalarım sapanır vitrinlerin ışıklarıyla.
Meydanlar çaresizlik kokar, nefret kokar,
Gözyaşlarıyla yıkamak için bu şehirleri,
Bir şehit anasıdır mezarlıkta ağlayan;
Aman, kurtarın bu şehirleri, kurtarın aman!..*

ALPASLAN'IN ÜLKÜSÜ

Bu fethin rüyasını Anadolu'da gördüm,
"Bismillah" dedim kalktım,
"Allah" dedim yürüdüm.
Bir dua bin umuttur, tuğlar zafer bayrağım,
Ben geçilmez nehirim, ben aşılmaz bir dağım,
Kaderimin ağını asırlar önce ördüm,
Sürdüm düşman üstüne atımın nefesini,
Çare yok bu toprağı Bizans'tan alacağım!

Dinle Romen Diyojen, dersi tarih veriyor;
"Zafer altın bir taçtır hak eden alır" diyor.
Oğuzların ruhunda ebed ülküsü vardır,
Senin hayallerinse benim gölgem kadardır.
Önümde ihtirasın, yıkılıyor, eriyor,
Dinle bak ne söylüyor, dinle tekbir sesini,
Bugün burada yarın Bizans'ta olacağım!

Hem askerim, hem imanımla gücüm var;
Ben yürürüm önümde ovaya döner dağlar.
Murat etmişse Rabbim ihtişamlı ordunu,
Yarım günde ezerim kaybedersin yurdunu.
Benim talihim güler, senin kaderin ağlar,
Çalar diyarı Rum'da mehter son bestesini,
Şükür namazımı da orada kılacağım!

Malazgirt'ten öteye bu yolculuk sürecektir,
Tuğlarımız denizi Marmara'da görecek.
Kostantinapol bir gün, İstanbul olacaktır,
Peygamberim vadedmiş, askerim alacaktır!
Haç Hilal'e burada hesabını verecek,
Sunar Rabbim tarihin o zafer busesini,
Sonsuza kadar orda tahtımda kalacağım!..

YUNUS'LA SOHBET

Yunus "Sevgi" yazıp dedi:
Aşkı aşktan çala geldim.
Bense tuttum eteğini,
Dedim: "Sana bala geldim!"

Yunus Dedi: "Ömür boyu,
Kaç pınardan dola geldim!"
Dedim: "Rengine boyanıp
Sendeki o hale geldim!"

Yunus dedi: "Hak uğruna,
Bir hal üzere olageldim."
Çalıp kapısını dedim:
"Ben de bu Hak Yol'a geldim!"

KORKMA, SICAKLIĞINDA ÖLMEM!

Aşkın gözlerine hapsoldüğümdan beri,
Ben seni yürek yangını bir vahada ararım.
Ararım serabın aldattığı ufuklar içinde,
Bulmak mümkün mü, bilmem?

Geceleri nasıl ısıtırsa dişi kurdun yüreği,
Nasıl sağarsa sütanne sabaha yorgunluğunu,
Bendeki bekleyiş de öyle çıplak, öyle yalın.
Uyanır kendi gurbetinde yalnızlığına,
Bilesin ki, başka sevdalara gelmem...

Gel, zamanın yelesine terk etme beni,
Gel, yoklamasın ruhumu derebeyi atlıları.
Beni umutlarıma kuşandır en bakir vaktinde,
İçimde kanasın gülleri zarafetin.
Yıkandıkça dirilir yüreğimde duygularım,
Korkma, sıcaklığında ölmem!..

ATINIZ KONUŞSUN

*Binin atlarınıza gidin buradan,
Gidin gecesi olmayan aydınlıklara
Eğer bir eşkiya keserse yolunuzu
Atınız konuşsuz siz susun*

*Binin atlarınıza gidin buradan
Gidin çiçeklerin ninnisiyle uyuyan yaylalara
Eğer sınır bekçileri keserse yolunuzu
Atınız konuşsun siz susun*

*Binin atlarınıza gidin buradan
Gidin yalanın ulaşmadığı vadilere
Eğer korkular keserse yolunuzu
Atınız konuşsun siz susun*

*Ah, yelesinde rüzgârın türkü söylediği atlar
Ah, geleceğe adanmış genç süvariler
Zamanı kirletenler şimdi peşinizdedir
Söyleyin sizleri kimler korusun?*

RİSALET HALKASINDAN

*Bu gece, Arafat'ta bir kayanın kovuğundayım,
Çöl uykuda, taşlar uykuda, ben uyuyamadım.
Bir yanda gurbet duvarı dağlar,
Bir yanda hasret yorgunu yüreğim.*

"Elma" denildi,

"Alma!" denildi.

*Hâlbuki biz, ikimiz bir elmanın dilimleriydik,
Bilmedim yasaklamanın bizi ayıracağını,
Bilmedim hayatın ve gerçeğin
Bizden kaçacağını.*

*Yıllarca uzakta kalmanın sancısı yordu beni,
Bilseydim insan çekirdeğinin ilki olduğumu,
Hayatın, şehadetin, aşkın,
Ayrılığın ilki olduğumu,
İlk tohum, ilk meyve,
Eşyadan gayrılığın ilki olduğumu,
İsyanın, nisanın ilki olduğumu,
Güder miydim hiç insanlık davasını?*

*Bu gece Kâbe önünde ayaktayım,
Elimde balta, gönlümde iman.
Vurdukça putların suratlarına,
Vurdukça güller diktim yarına.
Biri hariç, kırdım şirkin anıtlarını,
Baltayı da koydum onun önüne.
Görünce hayıflandılar,
Köşebucak düşman aradılar,
Evleri kılıçla, yolları okla taradılar.
Çıktım ortaya gösterdim baltalı putu,
İnanmadılar, "Kıramaz!" dediler.
Sordum, "Kıramaz da sizi nasıl kurtarır?"
Mancınık ateş güllerine kundaklarken beni,
Dedim, "Ruh temizse ateş yakar mı bedeni?"
Gösterdim hayata gerçeğin mayasını.*

*Bu gece şuh güzeller arasındayım,
Bıçak, elma, gönül ve iffet,*

Bir sırlı dünyanın çakıl taşları bunlar.
Hayat kadar ölümün de bir gerçeği var,
Ne kuyuda kaybettim umudu,
Ne kesilen parmak uçlarında.
Sonsuza açılmayan aşka kanmadım,
Hiçbir güzelliğe, hiçbir umuda aldanmadım,
Benim efendim kaderimdir,
Kanımı gömleğimle sergilediler,
Ama saklayamadılar gerçeğin rüyasını...

Bu gece Nil'de kaldı izlerim,
Firavun ateşiyle geldi üstüme.
Bu gece suda yürüdüm yalınayak,
Hırsın ve küfrün kanatlarına basarak,
Dalgalar duvar, okyanus yolum,
Gördüm benlik putunun sulara gömüldüğünü
Gördüm Firavun'un pişmanlıkla diz çöktüğünü
Peşinden gidenler bile tutmadı yasını...

Bu gece Zeytin Dağı'nda korkudayım,
Bana hazırlanan tuzağın baskını vardı.
Yuda Şamun'un umudu belki gölgem kadardı,
Ama bağlandı kendi ihbarının ipleriyle,
Çarmıha gerilirken kanayan ihanetiydi,
İnsanın hırsı, insanlığın cehaletiydi,
Ben çekildim sonsuzluğun kucağına,
Onlar kirlerini bıraktılar yarına,
Eden buldu belasını!

Bu gece Hira Mağarası'ndayım,
Bir kutlu müjde uyandırdı beni.
Gerçeği tebliğle zorlandım aylarca,
Sonunda yurdumu, yuvamı bastılar,
Kılıç salladı kin kustular.
Örümcek ağıyla kuş yuvası perdemdi,
Süraka'ya kiralanmıştı hayatım,

Tebük'te taşlar yıkadı ayaklarımı,
Sonsuzun dili ve kafesinde yaralı kuştı yüreğim.

*Derin bir umut, esrarlı bir duyuytu yüreğim.
İlk insanla doğan Risalet ırmağı,
Benimle dönüyordu sonsuz kaynağına.
Bezmi Elest'te yazılan bu romanın
Kahramanları yaşayacaktı.
Son uyarı ve son dirilişin müjdesini,
Ezel ve ebed sınırlarının o ulvi sesini,
Yükledim çırpınan suya, düşünen dağa/taşa,
Yükledim sürünen börtü böceğe, uçak kuşa,
İnsanlarla bölüştüm idealin en hasını...*

SU BEYİTLERİ

Gücünü suda gördüm, her şeyden aziz bildim,
Rahmetinin önünde huşû ile eğildim!..

Su, hem sevgi gülüdür, hem gazabın elidir,
Su, anlayabilene rahmetin saf dilidir..

Irmaklar su taşırken denizlerin gönlüne,
Bin dilden şarkı söyler evrenin Tek Gül'üne.

Hayatın telaşına suyla merhaba deriz,
Hayatın telaşına suyla veda ederiz...

Su da uyur uyanır, su da rüyalar görür,
Su bizi hem diriltir, bakarsın hem öldürür...

Hayat suda başladı, suyla devam ediyor,
Suyu tanımayanlar, kör geldi, kör gidiyor!..

Ben, göklerde rüzgârın kanadında yağmurum,
Ben, gerçek lezzetimi gün batarken bulurum.

Gökteki yıldızları senle bölüşsem yeter!..
Gözlerinden bir damla su olup düşsem yeter.

Kırkikindi vaktinde rahmet yıkar ruhumu,
Bulut ağıtlarında buldum çocukluğumu...

Çöllerde su olsaydı, taşımazdı Leyla'yı,
Mecnun nerde arardı bu mukaddes hülyayı?

Kaderimiz sokakta hem koşar hem yorulur,
Sular da sokaklarda bulanır ve durulur...

Suyu tanımadınsa kendini de bilmezsin;
Rabbinin bu lütfuna şükredip eğilmezsin!..

Dağ başında bulunsun yeter ki bir yudum su,
Yaşama şevki artar, kalmaz ölüm korkusu.

*Su, ömrümüz gibidir; buharlaşır ve yağar,
Ruhumuzu kanatan sular gözümde doğar...*

*Her saniye on dokuz milyon ton buhar kalkar,
Yeryüzü çöle dönmez, bunda dehşet bir sır var!*

*Su, tarlada bereket, aydınlık lambamızda,
Kışlarda kar tanesi, ferahlık yazımızda.*

*Kirlitsek de dert değil, gökyüzünde yıkanır,
Bizi kendine olan açlığımızdan tanır!..*

*Mekke'de İsmail'in gözyaşıyla yıkandım,
Hacer'in duasıyla zemzemde suya kandım...*

*Bizim günahlarımız suyla temizlenseydi,
Yeter miydi acaba bulut yere inseydi?..*

*On sekiz bin âlemin sırrı suda saklıdır,
Mahlukatın içinde bu yüzden su farklıdır!..*

*Gönlümüzde açılan güle can sudan gelir,
Tutuşan sevdamıza rengini çilem verir...*

*Şu çırpınan suya bak, kaç milyar yıl yaşında;
Kaybetse yaşar mıydı, güneşle savaşında?..*

*Yüreğimi bardak yap, onunla al suyunu,
Çöllerde Leyla isen kaybetmezsün kuyun'u*

KÂİNAT BİR ŞİİRDİR

*Her yağmur damlasıyla bulutlar başlar söze,
Ay'ı gecelerden sor, güneş ne der gündüze?
Kâinat bir şiidir okumayı bilersen;
Çok şey söyler bu dağlar, bu gök, bu deniz bize!*

AŞKİSTAN/ 2005

***/ BÜYÜK ARMAĞAN**

*Rabbim, Sana hamdolsun, ne verdinse bana,
Geldimse, Sen'in lütfunla geldim cihana,
Sevmek ve sevilmek en büyük armağanın;
Paylaşmaya güç ver servetinden alana...*

***/ KALBİM AŞKINLA YANAR**

*Bir kor alevin var ki yanar ey Rabbim,
Kalbim seni aşkınla anar ey Rabbim;
Kendimde bölündüm sayısız parçaya;
Şahit buna, bağ, bahçe, pınar ey Rabbim!..*

***/ BİR SIR GİBİ SÖYLER**

*Her şey O'nu yansıtmada artık bilirim,
Halktan çıkarım, Hakk'a riyasız yürürüm,
Bir sır gibi söyler açılan bunca kapı;
Aşkıyla da yanmak ne ki, "öl" der, ölürüm!..*

***/ SENDEKİ DİRDİN DİLİYİM**

*Sırdır, hayatın kendini Hak'tan buluşu,
Göz varsa görürsün, o devasa oluşu.
Ey Kutlu Mâşuk, sendeki aşkın diliyim;
Gönder bana vuslat denilen kurtuluşu!..*

***/ GÖNLÜN SELİYİZ**

*Sırrında çoğaldık, bir bakarsın veliyiz,
Aşklarda yıkılmışsak bakarsın deliyiz,
Rabbim, bizi koydun öyle bir berzaha ki;
Dağ başlarının rüzgârı, gönlün seliyiz!..*

***/ KALBİM O'NA DEFTER OLDU**

*Mevlâna çağrılmış, süslenip gitti O'na,
Yunus'la konuştum seslenip gitti O'na,
Kalbim O'na defter oldu, yazdım ismini
Sevgim bu imandan beslenip gitti O'na!..*

***/ İÇİMİZDEKİ YOL**

*Tövbeyle koşar, sonra döner sesleniriz,
Sen bakma, düşer ardına her dem geliriz,
Şeytan içimizden buluyor kendine yol,
Bizler, yine mâsumca bağışlar dileriz...*

***/ SEN “GÜL” DE BANA**

Lütfet, Sana koşsun bu gönül, “gel” de bana,
Ölmek ne ki, sormam bile, Sen; “öl” de bana,
Lâkin ölümüm çözmeyecektir düğümü;
Yükler gelirim gönlümü, Sen; “gül” de bana!

***/ SEVMEK**

Sevmek, değişik bir dilidir her gönülün,
Sevmek, kanayan goncasıdır aşkta gülün,
Ben, sevgimi sundum bir ilâhî kapıya;
Gel ey kaderim, emrine gir Sevgili'nin!..

***/ SENİN DİRDİNE DÜŞTÜM**

Gözlerde birikmiş nice kan gördüm ben,
Gönlümde yıkanmış nice can gördüm ben,
Düşlerde Sen'in derdine düştüm artık;
Benden Sana dargın nice an gördüm ben...

***/ HAPSETME N'OLURSUN**

Döndük, kovulup gittiğimiz dergâhına,
Hapsetme n'olursun, dilimin eyvâhına.
Mahşerde utandırma, gelirken af için;
Kat bizleri Rabbim, ulular ervâhına!..

***/ TESLİM KAPISI**

Küstüye peşinden yürüyen saf meleğin,
Baktın, seni kurtarmadı kirden, dileğin,
Peygambere teslim kapısından giriver;
Her türlü belâdan çıkıversin yüreğin...

***/ SEVGİLİ DOST**

Hem davranışın, hem lisanın yoldu bana.
Bildim ki sükûtun bile dildir duyana,
Sen, rahmete sonsuz kapı, ey Sevgili Dost;
Senden ulaşır yolları aşkın, uyana...

***/ GÜLDÜR BU**

Güldür bu, bakarsın seni senden de korur,
Gönlünde açan kahra umutlar doğurur,
Bakmaz dökülen gözyaşının rengine hiç;
Naz yapmayı sevmez, yeni bir aşka vurur...

***/ BİR DÜNYA Kİ**

Döndükçe sarar dünyayı onlar aşka,
Onlarda huzur başka, sevinmek başka,
Ruhlar diyarından sesimiz gelsin, hoş;
Bir dünya ki destan gibi ersin meşke...

***/ YOKLAR BENİ**

Anlatmaya korktum, nice vuslat gecesi,
Yoklar beni her gün dağa düşmüş nicesi,
Hep böyle mi geçsin, diye baktım hayata;
Vardır sıldan ayrılığın bilmecesi...

***/ SESSİZCE KONUŞSAK**

*Ey Sevgili, gurbet derdi bin bir çiledir,
Naz sevgiye, yanmak, ağlamak bülbüledir,
Sessizce konuşsak gökte yıldız duyacak;
Vuslat, bize gelmezsen, umut nâfiledir!..*

***/ HER GÜN GÖRECEKSİN**

*Doğmaz sana aşkın ısıtan renkli günü,
Açmaz o büyük sevdaya ermiş düğünü,
Sen, kendi içinden kovamazsan yalanı;
Her gün göreceksin sevginin öldüğünü!..*

***/ BÖYLE YAPILMIŞ BU RESİM**

*Onlar olabildikçe rahat, keyfe koşar,
Göğsünde yürek varsa, bu aşk bizde yaşar,
Elden ne gelir, böyle yapılmış bu resim;
Bozmak mı? Ne mümkün, o karar bizi aşar!..*

***/ KALBİN SESİ**

*Yıldızları kattım yârimin güftesine,
Ruhlar dönüyorken, kutlu aşk bestesine.
Bir gül dalı kaç bülbül için gözyaşındır;
Hâl ehli dilinden baksa kalbin sesine...*

***/ AŞKTAN ÖTE NEN VAR?**

*Gel dost, bana söyletme o zâlim kafesi,
Yollarda ayak izleri var, kalpte sesi,
Aşktan öte nen var, seni çeksin savaşa?
Gel, kalbi eritsin o ateşten nefesi!..*

***/ BU YÜREK**

Zor gündeki bülbüllere güldür bu yürek,
Her derde devâ olmaya eldir bu yürek.
Hüznün de kılıç yarası var bilirim;
Kaç fırtınanın gönlüne dildir bu yürek...

***/ BULUTUN GÖZYAŞI**

Bir kuş gibiyim, uçmuşum daldan, yuvadan,
Kaç dağda yıkandım, döküldüm kaç ovidan,
Kâh bir bulutun gözyaşıydım sevgilide;
Kâh yerde yeşerdim, döküldüm kâh havadan...

***/ GÖNLÜNDE ISIT AŞKINI**

Sevda bu, ne anlar seni, görmez ne yaşı,
Her kalp taşımaz bunca bedelsiz savaşı,
Mecnun gibi olmak sana zor geldi ise;
Gönlünde ısıt aşkını, avcunda taşı!..

***/ GÜL YÜZLÜ MEVSİM**

Ben kışta varım, yazda, baharlarda varım,
Ben, vuslatı bin bir kapı çaldım ararım,
Aşk gönlü sıcak bir güle döndürdüğü gün;
Gül yüzlü o mevsim gelecektir umarım...

***/ ÇARE OLMAZ BİLİRİM!**

İster geziver çöllerde, istersen uyu,
Leylâ'ya uzak tuttuysa Rabbim bu suyu,
Aşkıyla dolaşsan çâre olmaz bilirim;
Tutsan da Yusuf aşkıyla her tür kuyuyu!..

***/ İNSAN BU**

İnsan bu, ne efsunlu dileklerden gelir,
Kaç soylu rüyânın sabahından yönelir,
Kandan süzülürken nice yangından geçer;
Her gün yeni bir aşka koşarken dinlenir..

***/ AŞKIN KANADI YOK**

Çöller bana iz verse Leylâ'nın adı yok,
Yâr gülse, kader dönse, sevdanın tadı yok,
Ses vermede bülbül açılan her gülüme;
Gönlümde bu aşkın açılmış kanadı yok!..

***/ GİTMEKTEYİM**

Ben, bir kırılmış mızraba benzer hâldeyim,
Her gün nice kalbin ateşinden teldeyim,
Sen, güllerinin râyihâsından doğuver;
Ben, kavgamı kendimle yapıp gitmekteyim.

***/ AŞKTIR BU**

Yer yer götürür bizleri kaç kahra vurur,
Gönlünde yeşertir, nice dertten doğurur,
İsterse onun bastığı her yer değişir;
Aşktır bu, tutarsan eteğinden, kavurur!..

***/ ÇALDIM SESİMİ**

Ben, kaç duanın gönlünde buldum sesimi,
Kendimde arındım öyle aldım sesimi,
Bir kör yarışın dizginlerinden tutarak;
Ben, bunca desenden zevkle çaldım sesimi...

***/ GURBET KİME GÜLMÜŞ**

Bundan daha üstün ne bulursun burada?
Ölmek mi, sürünmek mi, ne dersen orada,
Bir gül gibi düştün yüreğimden ümide;
Gurbet kime gülmüş, bu çekilmez yarada?

***/ BİZ**

Biz, bahtı kararmış iki yoldaş gibiyiz,
Biz, gülleri kendinde açan sevgiliyiz,
Yanmak kime kismetse o sıçrar ateşe;
Biz, yangını gül bahçesi yapmış deliyiz!..

***/ GÖNLÜNE DÖN**

Düştünse geçim derdine, ağrırsa başın,
Hiç korkma gelir, varsa o sofranda aşın,
Bir yangına düşmüş gibi kalk gönlüne dön,
Kalsın seni sarsan şu utanmış telaşın!..

***/ KADER DAMGALARI**

Gurbet bizi bizden alarak aşka vurur,
Aşk yakmayacaktır bilirim, düş kavurur,
Bir türlü silinmez şu kader damgaları,
Alnımda utanmış nice ter gibi durur...

***/ SEN KORKMA**

Gül, herkese, “aşk bende, gelin gönlüme” der,
Bir düş gibi sarsan acılar her yolda gider,
Gurbet ölümün ilk adımından da acı;
Sen korkma, bu yangın kapısından giriver!..

***/ BİR NUR Kİ**

Bir nur ki kuşatmış beni, sessizce durur,
Kaç gün geçecek, bülbüle her dem sorulur,
Gönlün uzanıp yaktığı altın güneşi;
Sun ufkuma, aydınlanıversin ne olur!..

***/ LEYLÂ GÜLÜ KATSIN**

Mecnun’u uyandırma bu gam ülkesine,
Çöllerdeki kumlar uyanırken sesine.
Ney’den mi olur, kendi sesinden mi davet?
Leylâ gülü katsın o güzel bestesine...

***/ HER ÇEKTIĞİMİZ ÂH**

Bakmaz bana, her gün götürür gülde yıkar,
Gurbet aratır, gün bizi her dilde yıkar,
Leylâları kaybettiğimiz günlere sor;
Her çektiğimiz âh bizi kaç çölde yıkar!..

***/ GÖNLÜ KUŞATMIŞSA O**

Bir gönlü kuşatmışsa o, kaç dağı aşar,
Durmaz verilen bahçede, çılgınca koşar,
Gül sızlanacak renge dönüşmüş gibidir,
Bülbül o yanık türküyü söylerse yaşar!..

***/ ARINMIŞ GİBİYİM**

*Kaç gönle sorulmuş, kaç gönülden giderim,
Ben, kendi gönül bahçemde kaç elma yerim,
Kahrınla sevinçlerden arınmış gibiyim;
Sen, hangi dağın ardında olsan gelirim!..*

***/ GEL YAKMA BU SEVDALİYİ**

*Tutmuş yüreğimden, kanatırken bu cefâ,
Senden ne umut gördü, ne bir kutlu vefâ.
Ey aşk, sana yıllarca neler verdi bu can?
Gel yakma bu sevdalığı, gülsün bu defa!..*

***/ GÖLGEN GİBİYİM**

*Her gönle sinen korkuda bin çâre tüter,
Gurbet bize rüyâda umut verse yeter,
Gölgen gibiyim, kaç gece girdim düşüne;
Birlikte yürürsek bu yolun kahrı biter..*

***/ SUS SÖYLEME SEVDAMIZI**

*Dağlar ve denizler seni bin renge boyar,
Dön aslına, renklerde uyansın bu diyar,
Bak, gönlüme sürdüm o kırık sandalını;
Sus söyleme sevdamızı, ey sevgili yâr!..*

***/ SICAK HÂTIRAYI**

*Gül yüzlü, bıraksan şu sıcak hâtırayı,
Kaç dalda görürsün uçacak hâtırayı,
Ayrıntıların bilmediğin zevki çıkar;
Gör, bakma hayattan kaçacak hâtırayı...*

***/ GÖR BİZİ**

Bak, kaç gecedен gelmedeyiz, gör bizi,
Biz, her güle sarmış gideriz dengimizi,
Aslında, bizim yanmadadır geçmişimiz;
Sen topla bu dallarda bizim rengimizi!..

***/ AÇ GÖNLÜNÜ**

Sevdinse bedel vermeyi öğren ki değer,
Sevdana sığınmak dileğin varsa eğer,
Sevmekle ölüm komşusudur kalbimizin;
Aç gönlünü, girsin buluşan sevgililer..

***/ KALSIN SANA BİZDEN**

Biz, sevgiye kaç can ödedik bunca zaman,
Kaç asrı yıkar döktüğümüz aşklara kan,
Gel girme, şu gönlün açılan bahçesine;
Kalsın sana bizden de ölümsüz bu cihan!..

***/ UNUTULMUŞ YILDIZIM**

Ben, kendi içimden kovulan bir yalnızım,
Kendimde bilinmez nice denklemdir sızım,
Bir ihtişamın rengini göstersem de hoş;
Ben, gökte ışıksız, unutulmuş yıldızım!

***/ GÖSTER DERTSİZ ÖLENİ**

Yağmur yıkasın gönlümde, senden geleni,
Tutsun gecenin koynunda sensiz güleni,
Ben, bin çilenin kahrında pişmiş gibiyim;
Göster bana, yâr koynunda dertsiz öleni!..

***/ SEN DE OTUR KÜLLERİME**

Dağ, Aslı için yol verdi Âşık Kerem'e,
Gel, sen de otur artık benim küllerime,
Âşık çileden besler bütün sevgisini;
Senden niye yol yoktur benim dertlerime?

***/ UMUDUN AK RENGİ**

Gökten huriler yerde güzeller gelsin,
Bir ah ki tutuşsun, sana hep yükselsin,
Çağrınla açılın umudun ak rengi;
Sen, gönlümü tutmuş sıcacık tek elsin!..

***/ YUNUS'UN VÂRİSİYİM**

Ben, sevgiyi her yaktığı dilden tanırım,
Ben, ayrılığın derdine düştüm sanırım,
Ben, yangına gülen Yunus'un vârisiyim,
Ben, her sevenin kahrına hep katlanırım...

***/ EY AŞK**

Ey aşk, değişik bir dille gir gönlümüze,
Anlat bizi yangınlarda koştur da bize,
Senden hayatın dersinde not almaz isek,
Olmaz kuşatan rehberliğİN hâlimize!..

***/ GEL, TUT YÜREĞİMDEN**

Aşkın ateşinden tutuşan gönlüm var,
Gönlüm bu ateşten nice yıldır bîzar,
Gel, tut yüreğİmden, beni kurtar artık;
Gel, ey gecenin gönlüne hapsolmuş yâr!..

***/ İNİVER GÖNLÜME GEL**

Bensiz geçemezsen bu hayat ırmağını,
Aşkım sana kursun, o gönüller bağını,
Rûhun kanadından iniver gönlüme gel,
Gel, senle kuşansın, hayatım kundağını...

***/ O ZOR GÖRSE DE HOŞ**

Gün dönse, bahar geçse, telaş yorsa da hoş,
Bahtın seni bin bir kapıdan sürse de hoş,
Biz hep güne aşklarla girip koşuşturduk,
Yâr gönlüne girdikse, o, zor görse de hoş!..

***/ İNSANLARI HOŞ GÖR**

Sessiz yürü, aşkın kapısından geçiver,
Al bâdeyi, çık dağlara, kendin içiver,
Sevmek, umudun pâk yüzü, kirlenmemeli,
İnsanları hoş gör; kötüsünden kaçiver...

***/ YOLLARA DÜŞTÜM**

Ben, dağ dere bilmem, yücelerden taşarım,
Ben, yollara düştüm, gece gündüz koşarım,
Sen, kendine nerden ve nasıl yer aradın?
Ben, her bebeğin gönlüne sığdım yaşarım!..

***/ SÖZ YÜKÜ**

Kaç asrı taşır saçları, artık ona sor,
Her gün yeni bir kahrı alır gönlüne kor,
Yormaz yola çıkmışları sırtındaki yük;
Ah, söz yükü bükmekte belinden, biliyor!..

***/ SARHOŞ GİBİYİM**

Ben, gurbeti her çağrında bulmuş gibiyim,
Yurttan, yuvadan mahrum kalan kuş gibiyim,
Ey sevgili, yerleştin bugün gözlerime;
İçmem ama sensizlikte sarhoş gibiyim!..

***/ SEVDAMA BAKIN**

Aşktır bu, çölün fırtınasında koşacak,
Dağlar ona yoldur, nice engel aşacak,
Bir sürmeli ceylan onu taksın peşine;
Sevdama bakın, zevk ile ceylanlaşacak...

***/ RÜYALARDAN ÖTE BİR ŞEY**

Baktıkça kanar gözleri kaldıysa dünün,
Biz, tutsağıyız aşka adanmış o günün,
Sevdan rüyalardan öte bir şeydi güzel;
Benden kopacak çığla yıkansın düğünün...

***/ YILDIZLARI SAKLARDI**

Denmez; "Buradan sorası aşkın işi ne?"
Onsuz da gidilmez hele yârin peşine,
Yıldızları saklardı ufuklarda bize;
Onlarla girerdik hayatın ak düşüne...

***/ GELİR**

Gönlün pınarından su içenlerle gelir,
Gözlerdeki tılsımda uçanlarla gelir,
Bakmaz hayatın renkli ışıklarına o;
Bir âh ile sevdayı seçenlerle gelir...

*** / ÇIKTIN ÇÖLE EY SEVGİLİ**

Çıktın çöle ey sevgili, çöl görmedi su,
Aktın göle ırmak gibi, göl görmedi su,
Yağmurları ben gönüme aldım nice dir;
Aşkın yeri bahçemdeki gül görmedi su!..

*** / ÖLDÜRME N'OLUR**

Sevda, beni yansın diye her gün doğurur,
Gurbet, beni yansın diye her aşka vurur,
Sevmek, ölümün ilk adımımış güzelim;
Fark et bunu artık, beni öldürme n'olur!..

*** / BİR GÜN GELECEK**

Bir gün gelecek, ağlayanın kalmayacak,
Sevgin, eserin yoksa adın olmayacak,
Kul, cenneti burdan kazanıp gitmektedir;
Bilmen gerekir, orda hazır bulmayacak!..

*** / DUYMAKLA YETİNMEM**

Bir lâhza unutsam seni ey sevgili yâr,
Ruhumda kanar güllerin, kalbim ki yanar,
Duymakla yetinmem, o sıcak kollarını;
Hasretle yikansın yüreğim, boynuma sar!..

*** / GÜZELİM**

Bin bir emelin ardınca koştun güzelim,
Gün geçmedi, bir hayâlde taştın güzelim,
Yalnız bırakıldık kaç hayâl dünyasına;
Çevrendeki dostlar gitti, şaştın güzelim!..

***/ MUTRÎB**

*Ses sofrasının gülleri bülbül arıyor,
Kürdîlihicâzkârı duyanlar gül arıyor,
Mutrîb, vuracaksın bilirim kalbime sen,
Kalbim ise saklanmaya hep tül arıyor...*

***/ SÜZÜLEN ŞARKI BENİM**

*Bin bir masalın gönlüne girmiş bedenim,
Mansurca soyulsun hadi, ruhum ve tenim,
Sen bakma o dert yüklü gönül türküsünden,
Yorgun gecelerden süzülen şarkı benim...*

***/ HER DAĞ DOĞURUR**

*Bul, yanmaya başlayan utanmış âni,
Herkes aramakta, gönlü has cânânı,
Her dağ doğurur bilinmeyen bin aşkı;
Sen, kendi içinde şahlanan sevdanı...*

***/ FITRAT NEYİ İSTERSE**

*Gün sende yorulmuş gibi hep dalgalanır,
Günler geçiyorken hayatın hırpalanır,
Sen bakma bunca esen azgın fırtınadan;
Fitrat neyi isterse gönül onda kalır...*

***/ MEY SUNSA DA SÂKÎ**

*Öğren şunu, yâr herkese "sır bende" demez;
Yorgunsa seven, yâr da peşinden gidemez,
Aşkın nice sürgünleri var bizde gülüm;
Mey sunsa da sâkî, beni sarhoş edemez!..*

***/ BİZDE DİRİLMEK**

İster çöle düş, gönlüne sor, dağları del,
Yâr, bizde dirilmek umacaksan ne güzel,
Sevmek, yeni bir gurbete sürgün mü nedir?
Ben yangına düşmekte isem durma da gel!..

***/ CÂNÂN**

Cânân, güle döndüm ama gül gülmedi bak,
Sen, zülfünü sar boynuma, gel nazı bırak,
Yol uçlarının bende düğümlendiği gün;
Irmak gibi dön gönlüme, benden bana ak!..

***/ SOR**

Gel korkma, benim hâlimi tüm kızlara sor,
Çık dağlara, rüzgârlara, yıldızlara sor,
Duy, aşka adanmış bu gönül türküsünü;
Yâr gönlüne sor, yolda kalan izlere sor!..

***/ SORDUM SENİ**

Sordum seni, dün andım da girdim içeri,
Aşkın yoludur sandım da girdim içeri,
Kaç yangına düşmüş Ashhân'ın külüyümü;
Ben, son kapıdan yandım da girdim içeri!..

***/ GÖNÜL BURCUNDA**

Seninle gelip göz göze çıksam oradan,
Bir beste olup dillerde dönsem buradan,
Saklardı gönül burcunda hülyâlarımı;
Sensiz beni halketmezdi Ulvî Yaradan!..

***/ DERTSİZ YÜRÜRÜM**

Ben, dağları sırtımda taşıırken de hürüm,
Ben, bir çileden zevk alarak bin büyürüm.
Yoksulları emzirdi mi yorgun yüreğim;
Ben, gökteki yıldızlara dertsiz yürürüm...

***/ AH TÜRKÜLERİM**

Aşkın dili, gönlün dili, sonsuz heyecan,
Rûhumda pişen, gönlümü gurbette yakan,
Dilden dile geçmeyle tükenmez bu sızı;
Ah türkülerim, ah, beni yalnız bırakan!..

***/ SİNAN**

Taştan kalemin vardı ve taştan kâğıdın,
Taştan dökülüp gelmede neş'en, ağydın,
Yazdın mîmârînin o ölümsüz şi'rini;
Senden bize mîras yücelen adın!..

***/ HANGİ VEBÂLİN DİLİDİR**

Bir çark ki döner, bende Nihâl'in dilidir,
Bir çark ki döner, bendeki hâlin dilidir.
Sorsun beni rüzgârda yunan saçlarıma;
Yorgun bedenim hangi vebâlin dilidir?..

***/ HÂTIRALAR**

Her gönlü çözer aşta yanan hâtıralar,
Sevdaya düşerken boyanan hâtıralar,
Biz, kaç gecenin sende çözülmüş diliyiz;
Bir ince sızıdır uyanan hâtıralar...

***/ MEVLÂNÂ'YA YÂR ETTİ**

Ses oldu bu kalp, vuslat için ötmedeyiz,
Döndükçe semâzenler, alev içre ney'iz,
Mevlâm bizi Mevlânâ'ya yâr etti şükür;
Lafzâi Celâl'den şevk alıp gitmedeyiz!..

***/ HIRSIMIZ**

Azgın ata benzer hırslımız, doyması yok,
Umrunda değildir hiç, adam sayması yok,
Gem vurmayı bilmez de düşersen peşine;
Gül düşse gönül kavrulsa aldırması yok!..

***/ TÜRKÇEM, DİLDE SESİM**

Gökçem, onurum, dilde sesim, nabzımda kan,
Senden gelecektir bize millî heyecan,
"Dil bayrağı Türkçem", "anamın ak sütü"sün;
Senden alacak ilhamı aşkınla yanan!..

***/ BİR GÜN GÖRECEKSİN**

Bir gün göreceksin, yurdumuzdan kuşlar,
Yalnız bırakıp, senden uzaklaşmışlar,
Yaşlanmayı mevsimlerde ararken sen;
Kış mevsimi çok geçmez, saçından başlar!..

***/ BAYRAK AŞKLA BÜYÜR**

Bayrak ki tesellimdir şehitler yasına,
Rengiyle çoğaldım ülkemin sofrasına,
Bayrak, sevenin gök burcudur, aşkla büyür;
Bayrakla kavuştuk ülkü coğrafyasına!..

*** / ŞEHİTLER**

*Kandan doğacak kaç umudun meyvesidir,
Sonsuz ve büyük ülkülerin gür sesidir,
Göklerde kucaklar ezelin bekçileri,
Toprakta şehitler, ebedin gözdesidir!..*

*** / BİR DAĞ KI**

*Bir dağ ki, yorulmuş gecenin kor yumağı,
Bir dağ ki, sıcak dünyama konmuş bukağı,
Bin zevkle, içimden açılır gökyüzüne;
Bir dağ ki, hayâl perdesinin tatlı ağı...*

*** / ÇOCUKLAR**

*Onlar, meleğin şekle bürünmüş yüzüdür,
İlk mûcizenin kaç dile gelmiş sözüdür,
Şefkat ve tebessümde bulurlar hayatı;
Onlarda sevimlik, hayatın saf özüdür...*

*** / ONLARLA ÇOĞALDIK**

*Bir nur yumağından dokumuşlar bezini,
Kundakları saklar bize ufkun izini,
Onlarla çoğaldık, büyüdük onlarla biz;
Onlarla gülümser bize cennet yüzünü...*

*** / ANNE**

*Aşkın, huzurun, merhametin kaynağıdır,
Yanmış nice gönlün aranan kundağıdır,
"Yavrum!" diyerek kalbine bastıkça bizi;
Şefkat denilen kutlu dilin membaıdır!..*

***/YURT ÜLKÜSÜ**

Gurbet içimizden balsa çapkın süsünü,
Hasret bize söyler kendi hoş türküsünü,
Yurt özlemi kanmaz böyle yorgun oyuna;
Rabbim, elimizden alma yurt ülküsünü!..

***/ATLARLA ULAŞTIM**

Atlarla ulaştım şimdi sevdaya yine,
Nal sesleri âh, vurdukça gönlün teline,
Atlar ki içimden gittiler cephelere;
Ak tolgalı askerlerle düşman iline!..

***/NAL SESLERİ**

Nal sesleri gönlün titretir kaç telini,
Vurdukça yiğitler, büktü düşman belini,
Dün cephede atlar bizle kalkardı şaha;
Düşman bize harp açsın da görsün hâlini!..

***/KADER**

Kaçtıkça hayattan, peşimizden geldi o,
Bizden bize çengel atacak tek eldi o,
Bahtlarda açılmış neşeden gül olsa da;
Kaç gizli ümitten bize gelmiş dildi o!..

***/ŞAİR**

Şâir, hayalinden geçenin saf dilidir,
Şâir, yaşanan bin çilenin bülbülüdür,
Ondan açılır gönlümüzün nağmeleri;
Şâir, bize aşkın sunulan ak gülüdür...

***/ HAK BESTESİ BU**

Şi'rin yüreğimden süzölen meyvesi bu,
Gurbet dili, gönlün sesi, Hak bestesi bu,
Bunlar bana yükler gecenin tılsımını;
Ulvîliğı Hak'tan bileceksen, sesi bu!..

***/ BEKLENİLEN SON**

Bir dünyaya baktım dönerek bir de ona
Görseydi dedim boşluğu kıymazdı cana
Her gün nice insan bırakıp servetini
Çıplak gidiyor beklenen son cihana

***/ ÖLÜM EN BÜYÜK ADALETTİR**

"İnsan nereden geldi niçin geldi" deriz
Kalkıp yine bir hırsa ne canlar öderiz
Ölmek ne büyük bir adalettir hele ki
Çıplak gelinen dünyadan çıplak gideriz

***/ ÖLÜMÜN GİZLİ ELİ**

Sevmek ölümün gizli eliymiş meleğim
Çağrın bana gelsin yola düşüp geleyim
Sen gül alıver gül pazarından bu sabah
Ben bir dikenin kanlı elinden öleyim

***/ BU YOLUN VAR MI İZİ**

Bin hazla çıkılmış bu yolun var mı izi
Biz nerde kaçırдық sıladan kendimizi
Alsın zamanın rengi dökölmüş bu gülü
Sardıkça diriltir o ışık aşkla bizi

***/ EBRU 1**

Hasretle kuşatsın bizi aşkın nefesi
Renklerde gelir dinleyebilsen o sesi
Rahmetle açar gönlümüzün gizli yüzü
Ebru bize aşkın açılan gül kafesi

***/ EBRU 2**

Bir sır bulutundan dökülür rengi bize
Kaç gönlü alıp koşturacaktır denize
Rengin ve suyun saltanatından çıkarır
Ebru ki taşır koştığımız nurlu ize...

***/ RÜYALARDAN DA ÜMİT YOK**

Kaç yıl bu yolun üstüne serdim gecemi
Kaç yıl sana gelsem diye verdim gecemi
Artık rüyalardan da ümit yok bilirim
Kalsın diye gönlünde gönderdim gecemi

***/ SENDEN SANA KOŞUDUR BU**

Yaksın diye aşkın sıcacık rengi bizi
Biz her gece sunduk şu yanık kalbimizi
Biz kaç dağdı sırtlar geliriz bil ki sana
Senden sana bin bir koşudur gör bu izi

***/ GEL YAKMA BU GÖNLÜ**

Gel yakma bu gönlün daha çok rüyası var
Her hülyası kaç genç âşğın aşkı kadar
Aşk her gece kaç gönlü yıkar gözyaşıyla
Kaç gönlü gülün hüznüne sevgiyle takar

BİR SIR GİBİ / 1991

BİR SIR GİBİ

*Kaç gurbet, kaç umut ve kaç bekleyiş,
Bir sır gibi beni benden götürür.
Mızraba sığınan kaç yorgun deyiş,
Bir sır gibi beni benden götürür...*

*Bir aşk ki bestesi dilidir yârin,
Vurur gözlerine rengi baharın.
Kalbi kanadında yorgun kuşların,
Bir sır gibi beni benden götürür.*

*Gömüldüm Keremce bir bin habere,
Niye yol bekledim bunca boş yere,
Bilinmez, bu sevda hani kadere,
Bir sır gibi beni benden götürür...*

VUSLAT

Vuslat, yüreğimde bir ince düğüm,
Çözdüm/ilikledim gezdim bunca yıl.
Vuslat, düşlerimde her dem gördüğüm,
Türküsunü güne yazdım bunca yıl.

İçimde bir gurbet buhurdanı var,
Ateşi ruhumu kavurur yakar.
Vuslat, sonsuz aşka adanmış bahar,
Kahrımı ipine dizdim bunca yıl.

Kendimden kendime başlattım koşu,
Ömür boyu aştım nice yokuşu,
Vuslat, hayatımın can veren kuşu,
Onu kâh bağladım/çözdüm bunca yıl...

(Millî Kültür, Haziran 1990)

BİR ÖLÜMSÜZ AŞK İÇİN

*Beni yenileyecek bir sevdaya tutsağım,
İçimdeki gurbeti gül hasretiyle tüter.
Ben, infilak etmeye hazırlanmış bir dağım,
Sevdalımın bir defa nazar etmesi yeter...*

*Fecir kadar ılımlı, denizler kadar berrak,
Zamanı bir kadehin dudaklarında bırak,
Gel de bendeki aşkın deli rüzgârına bak,
Bir soylu savaş için beni ön safa iter...*

*Büyülenmiş hıçkırık kuşatmış dört yanımı,
Bana bırakmaz hasret, bir eşref zamanımı,
Kaç başaktan sağmışlar bilmiyorum kanımı,
Bir ölümsüz aşk için damarlarımda titrer...*

(Millî Kültür, Ağustos 1990)

BANA MÜJDELESİN

*Ne eşya kuşatsın dört tarafımı,
Ne ölüm korkusu olsun gönlümde.
Bana müjdelesin artık safımı,
Bir umut mahşeri, rengi gülümde...*

*Kanatsın ruhumu telaşı dünün,
Olmasın kaygısı, yarının, dünün,
Tutsağı olmuşum çağırın yönün,
Beni benden alan tadı balımda...*

*Bu yolun bu ufka koştığı gibi,
Bu aşkın bu dağı aştığı gibi,
Bu ruhun bu sese taşıdığı gibi,
Bestesi çalınsın her gün dilimde!..*

VARDIR

Söylediğim her türküde,
Kendimden bir yanım vardır.
Çözmem sözün dilini,
Dinleyip duyanım vardır.

Nice kahrın dudağında,
Nice çilenin ağında,
Hüznümün yorgun dağında,
Gül soluyan kanım vardır.

Yıldızların gülüşünü,
Güldeki renk cümbüşünü,
Sevdamın soylu düşünü,
Yakalayan ânım vardır...

MUZDARİP BİR GÜL GİBİ

*Bir mukaddes rüyanın tülleri arasından,
Uzattım yüreğimi muzdarip bir gül gibi.
Korunmaya çalışan sokağın sarasından,
Hıçkırıkla bağlanmış bir yaralı dil gibi...*

*Nice toy heyecanlar, nice bâkir umutlar,
Sevdaya teslim için bir sıcak iklim arar,
Ama bilmez ki hasret bahtına örmüş duvar,
Sevdası ufuğunda büyüyen bir çöl gibi...*

*Kâh sabrımda dövüştüm, kâh hırsımda barıştım
Mutluluğa sırt döndüm, acılara karıştım,
Boğuşurken kendimle etrafımla yarıştım,
Tayfunu davet eden şaha kalkmış yel gibi...*

*Uykulara yaslanan rüyalardan uyandım,
Sırrıyla kuşatacak bin bir renge boyandım.
Mecnun sabrı üzere Leyla peşinde yandım,
Beni bana götüren bir utanmış yol gibi...*

BENİ MENZİLİNE EYLEMİŞ DÜĞÜM

*Kalbim diren artık zamana karşı,
Ne soğuk üşütsün, ne sıcak yaksın.
Söyle ruhundaki en güzel marşı,
Sevda orduları meydana çıksın.*

*Elinde kılıbacı aşkla ördüğüm,
Aşmış ufukları gelir sorduğum.
Beni menziline eylemiş düğüm,
Geçsin karşıma da keyfine baksın...*

*Artını, eksini çıkar ve ekle,
Bu hesap içinde sıranı bekle,
Eğrilip, boyanıp gir de bir şekle,
Erenler seni de tezgâha taksın...*

BU YOLCULUK

*Bu yolculuk, bin basamak,
Derinlerden çıkar gelir.
Bu yolculuk, bin basamak,
Ufka sevgiyle yükselir.*

*Bu yolculuk, ırmakta su,
Gökte yıldız, dağda rüzgâr,
Bu yolculuk, aşk kokusu,
Yolları içime doğar.*

*Bu yolculuk, ne han ister,
Ne de Arap soylu kısrak,
Bu yolculuk, aşka giden,
Tutma yüreğimi, bırak!..*

(Türk Edebiyatı, Haziran 1993)

KADERİM

*Beni hangi tele bağladıysa kaderim,
Sen mızrabını yalnızca ona vur.
Dokundukça parmakların yüreğime,
Ruhum senin için fırtınalar doğurur.*

*Beni hangi beze dokuduysa kaderim,
Sen gerğefine yalnızca onu ger.
İşle gönlündeki en karmaşık desenleri,
Sonra gezindiğin yollarına ser.*

*Beni hangi tohuma gizlediyse kaderim,
Sen gönül bahçene yalnızca onu dik.
Bilesin ki biz bu dünyaya ey sevgili,
Senin ellerinde tükenmek için geldik!..*

(Millî Kültür, Haziran 1989)

BANA ULAŞIR

*Kim bilir kaç umuda yüklenmiş bir sevdanın,
Gül kokan heyecanı yüreğimde dolaşır.
Sevgiliye umutla yaklaştığın bir ânın,
Ürpertisi ruhunda yarına umut taşır.*

*Bir bakarsın yıldızlar dökülür gözlerine,
Karanfiller umutla ekilir gözlerine,
Hüzün sürme misâli çekilir gözlerine,
Hasretin bin dağ aşar, gelir bana ulaşır!..*

(Dil Dergisi, Ekim 1987)

BİLEMİYORUM

*Bir ömre sığmayan umutlarımı,
Bir dua taşır mı, bilemiyorum?
Bir kervan götürür bütün varımı,
Yolla barışır mı, bilemiyorum?*

*İçimde çırpınsın bırak her sözün,
Geceler tülüdür yorgun gündüzün,
Mermere işlenmiş o yanık hüznün,
Benle barışır mı, bilemiyorum?..*

GECELER

*Akşamın kızılığın ufkumuzda erirken,
Kendi rengine boyar geceler günümüzü.
Geceler, üstümüze sükûtuyla gelirken,
Yıkar umutlarımız, hicranla hüznümüzü.*

*Gece, uzar kısalır, gece yorulur gelir,
Gece bin bir rengiyle rüyamda düğümleir,
Gönlümdeki gurbeti yalnız geceler bilir,
Geceler, bir sır gibi öğütür ömrümüzü...*

GECEYE SİTEM

*Sessiz ve karanlık nice gecede,
Kendimi dinlerim bin bir hüznle.
ve sonunda sorarım, bin bilmecece,
Ey gece, gelirsin hangi yüzünle?..*

*Geceye derim ki bahtım uyanmaz,
Sende yaşamayan gurbette yanmaz.
Bu yürek, bu aşka fazla dayanmaz,
Ortadan bölünür kaç gündüzünle!..*

MERHABA SEVDALILAR

*Beni ne gök emzirdi ne yıkadı bulutlar,
Avuçladı kalbimi hasretin fırtınası,
Beni sana getiren görmediğim biri var,
Ellerinde anamın gül rengiyle kınası...*

*Sütle yıkanmış ruhum uçtu aş diyarına,
Kâh küheylan o sıcak nefesine binerek.
Bir sır gibi uzandım sevginin baharına,
– Merhaba sevdalılar, merhaba yâr diyerek.*

GİZLİ YARA

*Ben güneşe söylerim türkülerimi,
Alıp götürsün diye uzaklara.
Özlemlerimi Viyana kapıları solusun,
Kalmasın içimde bu gizli yara.*

*Ben bulutlara söylerim türkülerimi,
Alıp götürsün diye uzaklara,
Hüznümü Türkistan ufukları solusun,
Kalmasın içimde bu gizli yara...*

*Ben rüzgâra söylerim türkülerimi,
Alıp götürsün diye uzaklara.
Hasretimi Kâbe'nin duvarları solusun,
Kalmasın içimde bu gizli yara...*

*Ben ufuklara söylerim türkülerimi,
Dinleyip genişlesin diye o sınırlara,
Ülkülerimi eski saadetli günler solusun,
Kalmasın içimde bu gizli yara...*

(Türk Kültürü, Haziran 1988)

GÖTÜREYİM SALTANATINI

*Bir uzak diyardan koştum buraya,
Havanı, suyunu koklamak için.
Dedem çağırmişti: – Dön Buhara'ya!..
Geldim mezarını yoklamak için...*

*İçime sürmüşüm beyaz atını,
Beni de yaşatsın ver sanatını,
ver de götür eyim saltanatını,
Anadolu'muzda saklamak için!..*

BİR YANIK TÜRKÜYÜM BEN

*Aral, ellerimde dolu kadehti benim,
Şimdi kırılmış bir kristal gibi sessiz.
Altay'da kaybedilmiş bir yanık türküyüm ben,
Benden öteye bin Hazar yürür...*

*Kaşgar toprağına, Buhara diline hasret,
Semerkand benim kadar yalnız ve kimsesiz.
Döner döner Urallara bakarım,
Benden öteye bin nazar yürür!..*

*Yüreğim şahlanan Bakü'dür şimdi,
Bir destan söyler ki eşsiz mi eşsiz.
Seyhun Kafkasya'nın gözyaşı olmayacak,
Benden öteye bin mezar yürür...*

*Duygularım kanatlanmış, birileri yol vermez,
AlmaAta fecrine bırakılmış güneşsiz.
Kırmak istiyorum bütün prangaları,
Benden öteye bin Sezar yürür!..*

(Türk Edebiyatı, Mayıs 1991)

YEŞİL TÜRKÜ

Bana bir yeşil türkü söyler misin çocuğum,
Ellerinde yüreğim, dilinde sözüm olsun.
Azerbaycan akşamı sarsın ufuklarını,
Türkünde umudumun kıvılcımı bulunsun.
Kanatmazsa hüznün katı yüreğimi,
Sen ara sevdalını, burada bırak bizi!..

Çocuğum, Bakü'ye git, ordan karanfil derle,
Onun rengi bilirim, kanımızdan beslenir.
Bak, bir ana oturmuş gönlüne gül diyor,
Bir bacı kardeşine "Ölme!.." diye seslenir.
Sen bu sesi beste yap, bahara sun ağlasın,
Karanfiller yalnızca Kafkasya'da kalmasın...

Güneşin kanımızda ağladığı güne bak,
Boya Hilâl'i ala, güneş rengi kızarsın.
Bilirim sen çocuğum, sen bu umutla doğdun,
Bunun için dağlarda azatlığa ağlarsın.
Ülkün bakışlarınla ses versin bu destana,
Söyle yeşil türkünü, söyle mahzun zamana!..

(Türk Edebiyatı, Ocak 1991)

GÜN GELECEK

*Kudüs'ün namlulara sürülmüş fişegisin,
Gün gelecek Siyon'u dağıtacak depremin.
Sabıra süt emziren dul anne beşiğisin,
ver kolunu yığidim, yüreğin yeter senin!
Beş milyarlık bir gayzın vahşetidir bu çile,
Seninle yanmayanın dehşetidir bu çile!..*

*Senin türkülerine gözyaşlarımı kattım,
Sırtlanların üzerine kahpece geldiği gün.
Duygularımla geldim, safında öce yattım,
Sanma yığidim bu aşk, görmeyecektir düğün!
Bizim tecrübemiz var, yoktur zulmün tabanı,
Devam et topa karşı kullanmaya sapanı...*

*Ölen yiğitlerinin bırak kanı sulasın,
Bu topraklar yurt olmak için çok can ister.
Bağımsızlık ülkeye kefil olacak yasın,
İstiklal gelmek için gözyaşı ve kan ister..
Gün gelecek, boğulacak kininde,
Gün gelecek hesabın sorulacak ininde...*

HASRETİN DİLİ

Burada hasreti söyler türküler,
Şiirleri yüreklere yazılır.
Hikâyeler hasret kokar burada,
Şarkıları bir yeşil ayrılıktır...

Hamburg'un denizi öpen koyunda,
Uzanır yarına bir mavi hüznün.
Katedral dibinde bükülmüş boynu,
Rengi laciverttir burda gündüzün.

Ay öper firûze dudaklarıyla,
Münih Camii'nin kubbelerini.
Avlusuna konar ak güvercinler,
Almak için ruhundan kederini...

Mektupları ellerinde üşüyen,
Nöbettedir kızların dilekleri.
Bir ölüm ilanı gibi hüznü,
Dua ormanıdır burda elleri...

Ninnisine gözyaşları karıştır,
Gurbeti emziren yorgun ananın.
Umutlar doğurur her kış burada,
Lezzetini tatmak için vatanın!..

(Millî Kültür, Nisan 1989)

UYANIR

Üzülme balam,
Ovaların sessizliğine,
Bir bakarsın,
Göğsündeki destanlar uyanır.

Yollar sahipsiz değildir,
Dağ eteklerinde.
Sanırsa bizi bir Selçuklu beyi,
Şu virâne hanlar uyanır.

Tutuşursa duygularında,
Terk edilmiş yurtların sevdası,
Gönlüne bir cemre gibi düşen,
Ozanlar uyanır...

Hangi zirvede uykudadır sanırsın,
Sen zamanları?
Şehitlerin o sonsuz uykusunda bile,
Nice anlar uyanır...

Kesme umudunu,
Destanlık heyecanlardan,
Bakarsın bir mehter çalar,
Bakarsın yine sultanlar uyanır!..

İSTANBUL

*Her gece İstanbul'a bir tarafım ilişir,
Böler duygularımı, denizi öpen kuşlar.
Kubbeler yüreğimdir, hasretimi bölüşür,
Her gece taş plakta İtrî'nin meşki başlar...*

*Minaresi hüseyini, hüzzamdır sarayları,
Çırpınır sularında zamanın yorgunluğu.
Bir renk saltanatını fısıldar vitrayları,
ve her gece güzeli gönle sığınan kuğu...*

*İstanbul, ömrümüzün övüncü her anında,
Mazi burda yorulmaz, mutludur boğaz kadar.
İstanbul, bin heyecan koşturur safkanında,
Yaşama arzumuzu bir sır gibi fısıldar...*

(T. İş Bankası, Kültür ve Sanat, Mart 1990)

İSTANBUL İNSANI AŞKA EĞİTİR

Yedi tepesinde, bir yedinci gül,
Daha gonca iken, "İstanbul!" demiş.
Vâdedilmiş şehre bağlı kaç gönül,
Hisarlar önünde gülmeye gelmiş.
Umut küheylendir, koşmuş surlara,
Burda madalyadır alınan yara!..

İstanbul, boğazda bir gizli büyü,
Zamanı boyamış kendi rengine.
İstanbul, kanatmış nice ülküyü,
Yüreğini vermek için dengine.
İstanbul türkümdür, İstanbul şarkım,
İstanbul'la çıkar ortaya farkım...

Yıldızları saçar avuçlarına,
Sefa kayığında Mehlika Sultan.
Kanından gül dikmiş şu burçlarına,
Eyyub çevresinde kefensiz yatan.
İstanbul, neşenin ve hüznün dili,
İstanbul, sevdanın en cömert eli...

Haliç, Romalının sanki gözyaşı,
Kubbeler Fatih'in saf yüreğidir.
Nice farklı kültür kurmuş barışı,
İstanbul insanı aşka eğitir.
Ben o aşkın gülen gözleri olsam,
Onunla arınsam kendimi bulsam!..

SES HARİTAMIZ

Bu gece nevâkârı Dede'yle fııldadım,
Sonra döndüm sabaha yolumu Mozart kesti.
Gönlüme bastırđığım mûsikîmle ağladım,
İçinden bir deli yel, "Toparlan!" diye esti.

Kudüm'ün yalnızlığı bende kalmasın diye,
İçimdeki umudu yeis almasın diye,
Tamtamın işgaliyle ruhum dolmasın diye,
Ferahfezâ meşkine yürüdüm adım adım...

Sesten haritasıdır mûsikî ruhumuzun,
Beethoven'in elinin oralarda işi ne?
Bir umman ki bu alan, derin, geniş ve uzun.
Böyle ülkünün ancak biz yatarız düşünene...

İtrî'de semâzenim, Cemil Bey'de tamburî
Merâğî'de Elhân'ım, Şevki Bey'de kaç hûri?..
İlâhîler vecdimin kılınmışken sefîri,
Ben gönül dilimizi notalara bağladım.

Kürdîlihiczakâr'a uyandım Ârif Bey'le,
Senfoninin hışmına teslim etmedim ud'u.
Bayrak açtım işgale hüznün anası ney'le,
Bunun için sevmedim şu İkinci Mahmud'u...

Fitratımda kopuzun titreyen nağmesi var,
Mızrabım ve nefesim nice Şopen'e aşar.
Benim nağmem ruhumda ancak benimle yaşar,
Bu sevdanın ufkuna uyanmaktır muradım...

(Türk Edebiyatı, Aralık 1988)

EZEL'DEN EBED'E YAZDI TEKBİR'İ

Sinan'ın Aziz Ruhuna

Taşı muştuladı mihrap önünde,
Ona şekil verdi safimanından.
Aldı gök kubbeyi bir aşk gününde,
Örttü üstümüze, eridi zaman...

Bir destan çağının cenk türküsüyle,
Dolaştı cihanı Tekbîr sesiyle,
Döndü İstanbul'a gül bestesiyle,
Açıldı önünde bir geniş umman...

Bizans'ın kalbine kazdı Tekbîr'i,
Üç ayrı kapıdan çözdü Tekbîr'i,
Ezel'den Ebed'e yazdı Tekbîr'i,
Mermerin nabzına kan verdi Sinan!..

(Türk Edebiyatı, Mart 1988)

KİM BİLİR

*Kim bilir,
Benim sevgiye,
Bir kadeh gibi sunulan,
Tertemiz bir yüreğim var.*

*Kim bilir,
vefayı bende,
Bir ıtır gibi saf bulan,
Yalnızlar dalıma konar.*

*Kim bilir,
Boş gecelerden,
Bin bir umutla sağılan,
Işıklar ruhumda yanar..*

*Kim bilir,
Ah kim bilir ki,
Depreleriyle sarsılan,
Bana sığınır yalnızlar!..*

ŞAIR BİLİR

Şair bilir geceleri ağlatan yıldızları,
Taşların fısıldadığı yalnızlık şarkılarını.
Şair bilir, bin sevdaya adanmış yalnızları,
Gençlerin yüreğiyle fethedilen yarını...

Şair bilir, yağmurun gökkuşağı türküsünü,
Tepesindeki âvâre düşünüyü bulutların.
Şair bilir, kışa gömülü dağların büyüsunü,
Gece ak duyguları yakışını karın.

Şair bilir, insanın, toprağın, suyun dilini,
Her şafakta kâinat onda yenilenir.
Tutsa uzatacak içindeki sonsuzluk elini,
Gönlündeki koşu yeni sevdalara bilenir...

Sen nasıl bileceksin can dost,
Sen nasıl bileceksin,
Ruhumu ırmağıyla yıkayan hüznün sesini?
Nerede düşünecek, nerede ağlayacak,
Nerede güleceksin,
Nasıl tadacaksın ölümsüzlüğün bûsesini?

TUT GETİR BAHARI

Tut getir baharı yeşil ucundan,
Yanakların gibi al al konuşsun.
İçeyim umudu sıcak avcundan,
Gözlerin bahtıma arzuyla dolsun...

Dalların meyveye dolduğu gün gel,
Kuşların gönlüme konduğu gün gel,
Rüzgârın başımda dindiği gün gel,
Hayat reçeteni yüreğime sun...

DAĞLAR VE BEN

*Ben, dağları sırtıma bütünüyle alsaydım,
Kaçar mıydı elimden sürmeli ceylanları?
Ya da bir dağ başına sığınarak kalsaydım,
Uzatır mıydı bana beklediğim o yâri?
Dağlar, içimde umut, dağlar, içimde sevda,
Ben dağlarda kaybolur, bulunurum dağlarda...*

*Yağmur gecesi başka, kar gecesi başkadır,
Bir tılsım gibi siner duygumuza baharı.
Yıldızlarla çözülen bilmecesi başkadır,
Bir gün verir bana da o beklediğim yâri.
Dağlar, nice âşığın gözyaşında yıkanır,
Dağlar, beni çektiğim sevdalarımından tanır...*

*Zirvesinde bulutlar bin aşk ile raks eder,
Yağmurlarla yıkanır o yemyeşil saçları.
Her hüznünlü uyanış gönlümde aşka gider,
Ben de bir gün koynunda bulacağım o yâri.
Dağlar, çılgın aşklara ne umut ne gül verir,
Dağlar, Leylâ'm uğruna gözyaşlarımda erir!..*

DİYALOG

Kuş gösterdi kanadını;
– Ben uçarım dere tepe!.
Çocuk açtı yüreğini;
– Atım budur her hedefe!..

Su derede şırl şırl;
– Büyümeğe koşuyorum.
Çocuk uzattı elini;
– Ben de ona taşıyorum!

Çiçek bukle bukle güldü;
– Benim cilvem yüzümdedir.
Çocuk tuttu kirpiğini;
– Benim tadım gözümdedir!..

Güneş yağmurlu bir günde;
– Bu yedi renk kumaşımdır!
Çocuk döndü gölgesine;
– Aydınlanmak savaşımdır!

Kuş, çiçek, su ve de güneş,
Bir tatlı koro kurdular.
Çocuk geçti başlarına,
Beni bana duyurdular!..

(Türkiye Çocuk, Mayıs 1986)

BULDUKLARIM

*Bir bilye buldum sokakta,
Çocuktan düşmüş olmalı,
Pırl pırl yepyenyidi,
İçinde yüreği vardı...*

*Bir ayna buldum sokakta,
Hayli yıpranmıştı sanki.
Bir genç kızın yitiğiydi,
Gözleri onu arardı...*

*Bir kalem buldum sokakta,
Umut, hasret, hikmet yazmış.
Sevginin saf pınarıydı,
Aşkı bendeki kadardı...*

BEN ANNEMİN TELİFİYİM

*Benim kanadım kalbimdir,
Bir oturursa bin uçar.
Sordum aşka: – Leylâ kimdir?
Cevabı: – Sevenden kaçar!..*

*Ben kalemin elifiyim,
Ben annemin telifiyim,
Aşk içimde siyim siyim,
Gönlümde gülleri açar...*

NA'TI ŞERİF

*Bir gönül mevsimi kapına geldim,
Sevgilim, Sultanım, Efendim benim.
Seninle üzüldüm, Seninle güldüm,
Sevgilim, Sultanım, Efendim benim.*

*Zamanın dilinden gönlüme aktın,
Kaç hamı pişirdin, erittin, yaktın,
Beni benden aldın, bana bıraktın,
Sevgilim, Sultanım, Efendim benim...*

*Hüsnündeki nuru gördü melekler,
Sırrını bizlere verdi melekler,
Seninle murada erdi melekler,
Sevgilim, Sultanım, Efendim benim...*

*Güneş ellerinde olsun her sabah,
Arayan gölgeni bulsun her sabah,
İnsanlık kapını çalsın her sabah,
Sevgilim, Sultanım, Efendim benim...*

(İslâmî Edebiyat, Şubat 1989)

YAKAR BENİ

*Aşkımın mihrabına duruşun yakar beni,
Aradığımı bana soruşun yakar beni.*

*Sana varma ateşi tutuşur yüreğimde,
Ruhumu gonca gibi sarışın yakar beni.*

*Gurbetin acıları içerken gözyaşımı,
Gözlerinle gönlüme vuruşun yakar beni.*

*Şimdi çöl dudağında, fırtınalar başımda,
Rüyalarımnda her dem yoruşun yakar beni.*

*Hiddete gül atışın, acıya bal katışın,
Kini sabırla boğup barışın yakar beni.*

*Aşkta, vecdde, sevgide, kendine kapanmayıp,
Benimle o Mâşûk'a yarışın yakar beni...*

*Ey Rabia Sultan'ım, beni bende bırakıp,
Yüreğimle Rabbime varışın yakar beni!..*

UFKUMUN NURU

Bana umut versin, sana heyecan,
Gönlünü ateşle yıkayan zaman.
Bahar ağlamasın, yaz üşümesin,
Birlikte koşalım bu sevdaya gel,
Bu gurbet seninle ne kadar güzel?
Görenler bizlere gıpta eylesin...

Yoğruldun acıyla, piştin hasretle,
Nice saf yüreğe düştün bin dertle.
Bırak, çevre sana fırsat vermesin,
Bütün zamanları aşıp da geldin,
Kanınla yıkanıp öyle yüceldin,
Eller tanımadan ne derse desin...

Mansûr'um, kavganla aşka şan verdin,
Bir soylu davaya, soylu kan verdin,
Dilerim insanlık sende erisin,
Açsın perdeleri, kendine baksın,
Hak nazar eylesin gönlünü yaksın.
"Ene'lHakk"ta buldum seni bilesin!..

BİR NUR ANITI

Duvarları sülüs, tavanı kûfî,
Sütunları celî, kapısı rûmî,
Bir gök çadır kurdum gönül bahtıma,
Henüz oturmuştum yeni tahtıma,
Açıldı kapılar, bir nur dehşeti,
Ruhuma ölümsüz sözler nakşetti:

– Aşk deli boşluğa düşmektir oğul,
Aşk sır ateşiyle pişmektir oğul.
Ruhumuzun tekrar fethine çıkıp,
Aşk kendi nefsini aşmaktır oğul!..

Oğul, sen kendini önce bir dinle,
Yenile kendini önce kendinle.
Belki o dem gelir aşk süvarisi,
Olursun bu yolun kutlu vârisi.
Tarîkat, Resul'e muhabbet ister,
"Hakikate şartsız bağlanınız!" der.
Zâhid olma, âbid olma, âşık ol,
Aşkî derûnuna gerçek mürşid kıl.

Oğul, biz hikmete kundakta erdik,
Aşkın çilesine çocukken girdik.
Eşyada gözledik Hakk'ın sırrını,
O'ndan ne aldıkça öylece verdik!

Dedi ve çekildi bir nur anıtı,
İçimde ürperdi Yesevî adı...

(Türk Edebiyatı, Aralık 1987)

SEVDAYI DONATIR

Yunus'un zamana yüklenen hüznü,
Benim düşlerimle yarışıp gelir.
Her sabah bahçemden alır gülümü,
Benim özlemime karışıp gelir.
Işık sese döner, sükût hayâle,
Yunus kendisinde girer bin hâle.
Sarılır zamanın sonsuzluğuna,
Dolanır içime aşk suna suna,
Benim hasretimle barışıp gelir..

Kendini sevgiye adanmış Yunus,
Aşk demiş yollara öylece düşmüş.
İçindeki hırsı budanmış Yunus,
Varlığını yalnız aşkla bölüşmüş.
Ufku insan onun, sevdası insan,
Ekmeği ve suyu, davası insan.
Arınır insanın mutluluğunda,
Arar kendisini aşk ufuğunda,
Kinle ve hasetle vuruşup gelir...

Ete ve kemiğe giydirilen sır,
Onun lisanıyla ifşâ edilir.
İnsan huzurunu bu dilden alır,
Onunla bu yola aşkla gidilir.
Sevdayı donatır Hakk'ın nuruyla,
Savaşır eşyanın pis gururuyla,
Rahmet yağmurudur günü gecesi,
Gönlümde çözülür tüm bilmecesi,
Umut mahşerimle buluşup gelir..

(Türk Edebiyatı, Kasım 1998)

DERSİMİZ SEVGİ

Yurt yapar yüreğim ruh mahşerini,
Efendim her gece erken gelince.
Kaç hasretin gözü yakalar beni,
Asırlar öteden şeyhim gülünce.

O şeyhim ki beni gönlümden vurdu,
Adeta yeniden çözdü, yoğurdu.
ve bir gün dedi ki – Dersimiz sevgi,
Huzurumuz sevgi, derdimiz sevgi.

Yaratılanı sev ki Rabbim ona,
Kendi nefesinden emanet vermiş.
En yüce sırrını katmış şu cana,
Bizi bu cihana öyle göndermiş.

Ruhtan boşaltılmış sükûttan kaçmış,
Ufkuna benliğin yolunu açmış,
Bir felaket vehmi çarpmadan seni,
Bin azap zinciri sarsın gölgeni...

Düşün, kâinata sığmayan O Rab,
Şu küçücük kalbi nasıl taht yapmış?
Ondan ayrılığım bir kutsal azab,
Hamuruma aşkı umutla katmış...

Bir imtihandır bu, kurtuluşu zor,
"Bunu ancak seven aşacak!" diyor.
Her şey sevgi üzre yaratılmıştır,
Sevmemek hayattan, aşktan kaçıştır!..

Bir gümüş şafaktır, bir elmas ışık,
Hakk'ın tecellîsi onda görünür.
Ne büyük saadet, ne kutlu âşık,
Rab onda kemiğe, ete bürünür.

Ah, böyle himmete ben de ulaşsam.
Bu aşk dergâhında kendimi aşsam.
Bugün bu hayatta çıplağız, açız,
Himmet et Yunus'um, sana muhtacız!..

(Türk Edebiyatı, Ekim 1998)

GÖNLÜN GÖNLE BAKIŞI

Bir küskün gecenin gülen ucunda,
Bir ses uyandırdı hayata beni.
Sevindim, yüreğim onun avcunda,
Yıkanmış bendeki kirli bedeni...

Düşündüm, zamanın ağlayan yüzü,
Bir sır gibi sundu bana gündüzü.
O anda nefesi geldi titredim,
"Bu saltanat bana can verir!" dedim.
Her gurbet çölüne düşenler bugün,
Ona ulaşınca yapşınlar düğün.
Bir hâle açtı ki, kırk bin beyitlik,
Davası, insanda belirsin netlik.
"Çifte hüviyetim yok!" diye girdi.
Arkasından ufuk şöyle belirdi:

Hayat, seccadenin nakışındadır,
Hayat, aşkın ruha akışındadır.
Vuslat için canı fedadır hayat,
Hayat, gönlün gönle bakışındadır...

Hayat, bir cezbedir teslim olunur,
O ruh ikliminde şevkle ölünür.
Bir düğün gecesı nefsi yıkayıp,
Hasret dergâhına sevdayı takıp,
Çile kapısından girmektir hayat,
Mâşukla murada ermektir hayat...
Hayatın manası, edeptir oğul,
Hakk'ı istiyorsan edeple yoğrul.
Seni vehimlerin emzirmeden gel,
Ah bilsen, bu hayat ne kadar güzel?

Burada dekorun boyanır aka,
Burada binersin sultan Burak'a.
Sonsuzu kuşatan o arzuların,
Yenilmeden seni çeker firâka...

Çözöldü çevremın kalın düğümü,
Bir bahar müjdesi yaptı gönlümü.
“Beni derûnuna göndersen?” dedim,
Bu dileğe ah ne destan dinledim:

İnsan kendisini tanıdığı gün,
Ölmeden ölerək yaşar kaç düğün.
Kâbe’sini bulur kalbinde her an,
Onda destanlaşır şu sonsuz zaman.
Ham çıkar bu yola, yoğrulur, pişer,
Yanar ateşiyile yorulur, düşer.
Derviş o ki ruhu tenden ayıklar,
Nefsi emmare’den kemâle çıkar,
Yaşamak, kemâle ulaşmaktır bil,
Buna uymayanlar, bizden değildir!..

Kavuşun gönlümün seması oldu,
Aşkım Mesnevî’de kendini buldu.
Mevlânâ’m giderken bir has diyara,
Sevdasıyla erdim nice bahara...

AŞKI ŞAHİT GÖRDÜK VARLIĞA

Güneşin ufuklara yaslanıp yatmadığı,
Bir günün ortasında yakaladım o dağı.

Önce güneşe baktım, sonra döndüm şeyhime,
Onu sundum göklere, güneş indi elime.

Dedim, "Gönlümdeki çöl senin suyuna hasret,
Gözüm, kulağım, gönlüm, elim huyuna hasret.

Yaşamayı tanımak ve anlamak uğruna,
Bugün dünya sultanım, senin soyuna hasret!

Buhara ufukları her nefes alışında,
Seni bana fısıldar, gönlüm her dalışında!.."

Ârifler ordusunun o büyük kumandanı,
Kucakladı ruhuyla bizi saran zamanı.

Dedi, "Benim muradım sizleri gözlemektir,
Mâşukla bir olsam da visâli özlemektir!..

Biz velîler ey oğul, sizler için yaşarız,
Sevgi barajımızdan sizler için taşarız.
Sizler için oturur, kalkarız sizler için,
Nice ufku ve zoru sizler için aşarız...

Değilse ki biliriz yere göğe sığmayan,
O yüce Hâlik bizim gönlümüzdedir her an.

Dahası var, biz aşkı şahit gördük varlığa,
Davamızı onunla mühürledik bu çağa!..

Zâhirdede halka baktık, bâtında Hakk'a döndük
Mum olduk her yürekte, anlamayanda söndük.

Son nefeste hangi hâl üzre olmak istersen,
Hep onu bulmaya bak, gerisini boş ver sen.

*Bir adım Bahaeddin, Nakşı Bend'dir bir adım,
Müjdecinin nurunu yaşatmaktır muradım!.."*

*Bu ışık demetinin kor ateşinde yandım,
Şükür kendime döndüm, gafletimden uyandım...*

AŞK BİR DAVETTİR

*Bir sabah bir derviş geldi meclise,
Bir tohum bıraktı ruhuma benim.
Onunla sarsıldı gönlüm, bedenim,
Siz de kulak verin gelin bu sese:*

*“Dinle yüreğini bak ne söylüyor,
O derin ürperti kime ne diyor?
Niçin bu yüreğin çırpınır durur,
Niçin bunca yıldır göğsüne vurur?
Sözün hütlâsası, ibretin hası,
İnsanın insana en has duası,
Bir olalım canlar aşk meclisinde,
Elinde, belinde, korun dilinde...”*

*Unutma ki oğul, aşk bir davettir.
Aşk bir uyanıştır, aşk bir kuvvettir.
En güzel uyanış, kendinde yanış,
Felaketse, arzı kendinin sanış!”*

*Tuttum eteğini, “Şeyhim, efendim,
Beni de sofrana tuz eyleyiver.
Hasret ateşiyle piştim de geldim,
Atının nalına toz eyleyiver!..”*

*Bir nazar eyledi çatlattı taşı,
Bu rüyayla gördüm Hacı Bektaş’ı...*

(Milli Kültür, Haziran 1991)

YÂR İLE BAYRAM

Gönüli bir şehre benzeten âşık,
Oraya kimleri konuk eylersin?
Öyle bir şehir ki hem pis hem de şık,
Bunu hangi terkip üzere söylersin?

Dersin ki, "Âşığın kanı sebildir,
Âşığın nazarı bilene güldür.
Sükûtu bir özge bir sırlı dildir,
Rabbim bu serveti size de versin..."

Derim ki "Sultanım, dilin bizimle,
Yüreğin bizimle, elin bizimle,
O mânâ sembolü gülün bizimle,
Rabbim her Mâşuk'a seni göndersin..."

Dersin ki "Yar ile bayram ederim,
Gizlenen yüzümle gayba giderim,
Ben kendimi Hakk'a doğru güderim,
İsteyen bağımdan gülünü dersin..."

Derim ki "Malını alanın olsam,
Seninle mecliste kalanın olsam,
Yanmada dermanı bulanın olsam,
Umarım beni de şevkle seversin?.."

Dersin ki "İstanbul bizim olacak,
Onu beşikteki Mehmed alacak.
Gelsin kurbanlarım elimde nacak,
Aşkta canı feda zevkine ersin..."

Derim ki "Ey Şeyhim, Hacı Bayram'ım,
Firâkında hüznüm, acıyım, gamım,
Tut elimden artık, gülsün encâmım,
Bahtım çiftliğinde aşka yeşersin!.."

RÜZGÂRIN HASRETİ

Kuşların dilinde bir gizli zikir,
Taşın yüreğinde tefekkür vardı.
Su uykuda bile sessiz değildir,
Rüzgâr hasretiyle ona yalvardı:

Benim deli dolu göçüme bakma,
Tuttum eteğini n'olur bırakma...

Kuş gibi uçsam da seni ararım,
Taş gibi sussam da seni ararım.
Dövsem dalgaları, tozutsam çölü,
Su gibi coşsam da seni ararım...

Yolumu benliğim bağlamadan gel,
Güller yanağımda ağlamadan gel!..

Serhad havasıdır gönlüme akan,
Mektubat'tır beni bana bırakan.
İstikamet verir o sıcak müjden,
Çıkış ve dönüşü sabrımı yakan...

Gel, bu gurbet bende murada dönsün,
Çilem ikliminde gülsün, öğünsün...

İmamı Rabbanî mektuplar verdi,
Sıla, dedi beni aşka gönderdi.
Müceddidi Elfi Sâni oluşun,
Aşkıyla bahtımda asra yeşerdi...

Sözümü rüzgârdan istedim geri,
Oldum bu destanlık şeyhin neferi...

(Diyanet Dergisi, Ocak 1995)

AÇILIR TÜM PERDELER

Erzurum'un kışında beni ısıtan sensin,
Bir ruh kadar sınımsız, bir aşk kadar güzelsin.
Dadaşımın heybeti, bereketi bacımın,
Bir yeni maya tutar, duygularımda benim,
Aşka aşkla bağlanır, ruhum, duygum, bedenim,
Pîrim, ey gönüldaşım, sorgucusun tacımın.
İçimdeki ışıklar senin dilince söyler;
"Mevlâ görelim n'eyler, n'eylerse güzel eyler."

Şimdi güzelliğinin sarıldım kollarına,
Gurbet avuçlarımda, uçtum aşk diyarına.
Ne rakkase, ne de raks vermedi seni bana,
Kendi içime döndüm, kendimde buldum seni.
Rabbim şemsiye diye başısladı gölgeni.
Şimdi sığamaz oldum, şu küçük cihana,
Ah bilsen, o muhabbet bize neler müjdeler,
"Mevlâ görelim n'eyler, n'eylerse güzel eyler."

"Marifet" in "name" dir, karanlıkta yol açar,
Yüreğim elinde kuş, senden Rabbına uçar.
Açılır tüm perdeler, insanlığı tanırım,
Hem fezayı hem kabri, hem gönlü hem de aşkı,
Öğrenirim dilinde visâlden önce meşki.
Sen varken söz etmeye korkarım, utanırım,
Üstadım şu elini sevdam için bana ver,
"Mevlâ görelim n'eyler, n'eylerse güzel eyler."

(Türk Edebiyatı, Mart 1991)

SEVDAKÂR / 1988

BİR İNCE YOLA DÜŞTÜM

*Hilkatten haşre kadar, bir ince yola düştüm,
Emdim ruhunu aşkın, bir başka hâle düştüm.
Mızrabı yüreğimin vurdukça tellerine,
Gözlerime kelepçe taktı da gitti biri,
Bağlandım sükûtuna, yığıldım ellerine,
Ressamını bekleyen bir boş tuvale düştüm.*

*İçimde süvarisi kaybedilmiş bir at var,
Tutmam yeşellerinden, yollarımda sırat var.
Kendi dizginlerimi verdim başkalarına,
Bir küheylan gibiyim, umut gibi, dipdiri,
Sevdamın denizinde kulaç açtım yarına,
Dalgalarla boğuşan bir yalnız sala düştüm.*

*Kuş çağırırdı inandım, dal çağırırdı bağlandım,
Hamdım yola çıkarken, şükür piştim ve yandım
Işıkların dansıyla sabaha uyanırken,
Avuçladı gönlümü sevdalımın gözleri
Aşka doğru bir sonsuz koşudayım şimdi ben
Meyvesi çile olan bir ince yola düştüm*

(Türk Edebiyatı, Ağustos 1985)

SENSİZ BİR BİLMECEYİM

*Sır süsler burçlarını,
Ufkun telli duvaklı.
Sıkma avuçlarını,
Orada kalbim saklı!..*

*Bir beyaz rüya idin,
Kaç geceni bölüştüm.
Hasretinle emzirdin,
Sevdanla derde düştüm...*

*Sana giden yolları,
Yıldızlarla donattım.
Sensiz açan gülleri,
Gözyaşımla kanattım...*

*Artık anla, duy beni,
Sensiz bir bilmeceyim.
Yüreğine koy beni,
Muradına ereyim!..*

MOR ÖTESİ SEVDA

İçimde bir meçhul yara,
Beni bin bir renge bürür.
Mor ötesi sevdalara,
Daha pişmeden götürür..

Ufuk kâbusumu emer,
Telaşımı heyecan yer,
Umut, "Çağrılıyorsun!" der,
İçime atları yürür..

Korku kanımda gezmişse,
Erdemimi hırs çözmüşse,
Gönlüme hudut çizmişse,
Beni bende bu öldürür!..

ZAMANA KARŞI

Kurşun adımlarla geçiyor zaman,
Tembel saatlerde sarhoş tik taklar.
Geceler tortusunu gündüze aktarıyor,
Sabahlar neredeyse duracaklar..

Bir boğuşma hâlindeyiz zamanla,
Bu vefasız yâre çok kurban verdik.
Ondan geldi bütün taze duygular,
Sonunda yine ona gönderdik...

GEL

İçimdeki beni kalbine taşı,
Burak ol da gel.

Gönül gönderime çekmek isterim,
Bayrak ol da gel.

Beni hedefime sen götür n'olur,
Kısrak ol da gel.

Ölürken gözüme dökülmek için,
Toprak ol da gel!..

KUŞATMA

Bana rakamlar mı, ben mi gerekir,
Dışımnda bir merak, içimde bir sır.
Çevremde her zerre bir büyük şehir,
İster boş ver ister düşün de çıldır!..

Aç şu pencereyi, aç şu perdeyi,
Bir de bende seyret korkunç dengeyi.
Seyret kalbimdeki gerçek deneyi,
Sonra dön de akli rafına kaldır!..

Eşyanın ruhunda, suyun dilinde,
Beni saran ufkun pembe elinde,
Aşkın Kays'ı yakan kızgın çölünde,
Sen de o Leylâ'ya kendini buldur!..

BALKAN ACISI

*Balkanlarda şadırvanlar,
Mü'min diye avuç açar.
Balkanlarda şadırvanlar,
Gündüz susar, gece ağlar.*

*Ne hüseyinî, ne de sabâ,
Demez kubbeye merhaba.
Zulüm el attı mihraba,
Kurnadan gözyaşı damlar!..*

*Bu insanlar kime n'etti?
Güvercinler uçup gitti.
Tekbirdua, huzur bitti,
Surda güller gülmez kanar!..*

(Türk Edebiyatı, Kasım 1986)

YURDUM

*Hududuna kanımdan güller diktiğim yurdum,
Gün gelir de kalbine bir bıçak saplanırsa,
İmdatına yetişir şehitlerinden ordun,
Duyma kendine tasa...*

*Malazgirt ovasından, Söğüt'teki çınardan,
Aşk alıp tuğlarına taşındı sipahiler.
Yenisine gerek yok, yetişir sana o kan,
O kandan bana da ver...*

*Buğra Han, Edebâli, Gazi, Hünkâr cehdini,
Duyan evladın varsa, bırak kaygıyı, yüksel.
Gelecek telâşıyla yoruverme kendini,
Bana o duyguyla gel!..*

YAĞMUR

Geçmişini kar suyundan selden soralım,
Uzanan kollarını kuğu anlatsın.
Sen koşarken beyaz hayâle doğru,
Martılar seyrine takılıp kalsın.
Maceranı nergisten, gülden soralım...

Bir ovada bereket, bir başkasında korku,
Köy önünde kızların saçlarına duvaksın.
Çırpınır ırmaklar hırçın sevdalarıyla,
İster ki göller süzülüp kendine aksın.
Yağmalamak ister hepsi taşıdığıın bu farkı...

Ömrün telaşa gerilmiş bu sahilinde,
Nice umudu kendi musikinle yıkadın.
Buluta bir tarafın, bir tarafın denize,
Koşarken ninni söyler o mahurdan feryadın,
Yorgun heyecanların ceylanların dilinde...

Dorukların çatlayan dudaklarından,
Süzülen damlaların hüznüne kattı beni.
Geceyi ve gündüzü yatağında erittin,
Sessiz türkülerinden damıttın beni,
Öptüm şimşeklerinin yanaklarından...

Üşüyen kış gecesinde beyaz sükûtun,
Koynunda düşündüm, koynunda yattım.
Baharda ellerime çiçek getirdin,
Beni inandırmak için beni aldattın,
Ey bulutların eteğine asılan sütun...
Yıldızları seninle uçurtma yaptığım gün,
Yağmurun saltanatı duygularımı yıkar.
Bir sır gibi süzülürken bulutların gözyaşı,
Kanatlanır ruhumda, bir sonsuz yola çıkar,
İşte beni hayata bağlar bu sıcak düğün!..

GELEMİYORUM

*Kaç güzel umudu bağladım yollarına,
Kerem gibi "Aslı!" deyip yol teptim.
Sorun, suyunu Mecnun'a saklayan pınarlardan,
Sorun beni, kuş uçmaz dağ doruklarından
Sorun, sevdamı ısıtan tipisinden karından!*

*Gözyaşımdaki güzelliği görseydi şu aynalar,
Bana bakmadan tanırlandı.
ve bulutlar o korktukları yükün altında beni,
Seyretselerdi kirlenmiş sokaklarda,
Ağlamamaktan utanırlardı...*

*Kimin bıçağıyla çizdiler yüreğimi,
Hastaların gecelerini verdiler ellerime.
Kaç ufuk ötesi umuda ayarlandım bilemiyorum
Bir garip şarkının bestesidir alınyazım,
Tutan var eteğimden, gelemiyorum!..*

SEVDAYA GAZEL GİBİ

*Ben seni gönlünden gönlüme uçar gördüm,
Ben seni bir elimden birine kaçar gördüm.*

*Bulutların gözlerinden sağıldın topraklara,
Ben seni kaç dereden ceylanlar içer gördüm.*

*Rüzgâr kanadındaydı kaçışın gökyüzünde,
Ben seni mevsimden mevsime göçer gördüm.*

*Her hevese göz kırpmadın ömür boyunca,
Ben seni hep vefalı düşleri seçer gördüm.*

*Rengini duygulara salıvermiş gül gibi,
Ben seni aşk gurbetinde acıya açar gördüm.*

*Gördüm, bir sihir gibiydin hasret akşamlarında,
Ben seni Âdem'den Muhsin'e geçer gördüm...*

SERPİLSEM GÜLLERİNİZE

Tutup sabahları pembe ucundan,
Uzatsam kınalı ellerinize.
Açsam şarkıların bestelerini,
Sevda olsam şeker dillerinize.

Topraktan uyansam bir kuş sesiyle,
Solusam ceylanın ak nefesiyle,
Taze duyguların kor bestesiyle,
Dökülsem gönülden tellerinize.

Açıp gecelerin pembe düşünü,
Uyutsam gözümde saf gülüşünü,
ve alsam güneşten renk cümbüşünü,
Aşk olup serpilsem dillerinize...

(Türk Edebiyatı, Mayıs 1987)

SEN ZÜLEYHA MISIN?

*Sen, Züleyha mısın bu gece?
Yapıştın göz uçlarıma Yusuf diye.
Hâlbuki gönül kuyuma gömülüyüm,
Yakub'um olsan da çıkmam oradan,
Ben nice Züleyha'nın gülüyüm...*

*Sen Züleyha mısın bu gece?
Rüyalarım ses ve ışık kattın.
Hâlbuki zindandaydı hülyalarım,
Kervanlardan kiralamıştım onu,
Hasretinle gözlerimi kanattın.*

*Sen Züleyha mısın bu gece?
Kuyudan, kervandan, zindandan geçtim.
Kaç göz bıçak kesildi,
Kaç yürek ateş oldu.
Yırtılan gömleğimi getirdin ortaya
Kanım Yakub'uma, gömleğim sana kaldı.*

*Sen Züleyha olarak kal her gece,
Ben Yusuf'tan da ötedeyim şimdi.
Bir başka sevdaya türkü söylerim,
Kaç Yusuf güzelliğinden geçtim,
Kendi Züleyha'ma giderim!*

KEREM

*Bu yıldızlar iyi tanır Kerem'i,
Kaç geceyi birlikte bölüştüler.
Bu sokaklar iyi tanır Kerem'i,
Nice sabahlara yorgun düştüler...*

*Kerem, bu toprağın aşkta nefesi,
Kerem, külündeki hasretin sesi,
Kerem, Aslıhan'ın en saf bestesi,
Kaç türküyle gönlümüzde piştiler!..*

ERCIYES'İN KEREMİ

Tutuşturdum Kerem'in içindeki ateşi,
Gurbet pınarlarında yıkadım sonra onu.
Ellerimde Aslı'nın saçındaki güneşi,
Sonra verdim onlara bildiğiniz o sonu...

Çünkü korktum bu hasret o gerdekle biterse,
Kalırım bu ovada tek başına ve yalnız.
ve Kerem Aslı'sıyla İsfahan'a dönerse,
Her gece kaç âşığın tellerinde ağlarım?

Şimdi Kerem külüyle yüreğime gömülü,
Aslı düğümünü çözüp gönlüme yatmış.
Gözyaşımın sularım her sabah bu çift gülü,
Ko desinler, "Erciyes zâlim çıkmış, aldatmış!.."

ANA

Tomurcuk duygulardadır zaman,
Sürünür çocuk annenin sesine.
verir ömrünü şefkat harmanı kadın,
Yavrusunun biricik busesine...

Gece ananın sütünde dikendir,
Böler bir tatlı ağıt uykularını.
Bir başkadır o bakışlarda ana,
Dost eder kendine çocuk kokularını...

Şefkat çilelere altın çerçeve,
Çocuk ana kucağının süsüdür.
Bir tatlı gülücük ve bir öpücük,
Yaşanan bir acının son örtüsüdür...

ÇOCUK VE MELEK

Bir ev yaptı da çamurdan,
İçine gönlünü koydu.
Çöp topladı şurdan burdan,
Beşik yaptı da uyudu...

Rüyasında dedi melek:
– İyi ama ya büyürsen,
N’olur beşik, bilmek gerek,
Güldü çocuk, “Varsın ya sen!”

Ben büyürüm ve ölürüm,
Ama çocuklar tükenmez!
Bunun içindir ki hürüm,
Bayrağım hiç burçtan inmez!

Melek güldü “Tatlım, canım,
İkimiz aynı soydanız.
Sen benim görünen yanım,
Üstelik aynı huydanız...”

Melek döndü dünyasına,
Bırakarak bir yüzünü.
Çocuk daldı hülyasına,
Rüyadan açıp gözünü...

GÖZLERİNİZ KARANFİLDİR

*Bizde umut aşkı arar,
Sizde sevgiler ay gibi.
Bizde telaş günü yorar,
Sizde heyecan tay gibi...*

*Gözleriniz karanfildir,
Papatyadır elleriniz.
Sizde korku dağ değildir,
Her dem açar gülleriniz...*

*Gönlümün bu tablosunu,
Çizen eliniz olayım.
Ruhumun sır biblosunu,
Her gün sizinle bulayım!..*

GÜL VE DAL

*Dal çiçeğe gülüverdi;
– Ben olmasam sen üşürsün!
Süslemesem günlerini,
Aşk kimle bölüşürsün?*

*Çiçek güldü yapraklara,
Dala bir göz kırpıverdi;
– Biz olmasak kucağında,
Seni balta devirirdi!*

*Ne dal gülsüz güzel durur,
Ne yapraklar verir hayat.
Renkler sizde hikmet olur,
İşte bunda bütün sanat!..*

ÖĞRETMENİM

Gözlerinle yazarsın bahtımı öğretmenim,
Boyayıp bin bir renge ellerinle okursun.
Kaç aşk türküsü gibi satırlarında benim,
Sayfa sayfa işleyip kaderimi dokursun...

Öğretmenim, sevgine kalemimi banarak,
Sülüsten bir besmele yazarsın yüreğime,
Bilirim, huzur sana yerle gök kadar ırak,
Tat olursun suyuma, aşıma ekmeğime...

Bir mukaddes sevdaya teslim ettin başını,
Anladım ki artık sen, müellifimsin benim.
Gün gelir de boyarsam kültürden kumaşımı,
Abideni ışıktan dikerim öğretmenim!..

DERYÂDİL / 1985

BENİM ŞİİRİM

Oturup düşünsün benim şiirim,
Ne ağlasın, ne de bağıriversin.
Gurbet, hasret, hikmet pınarlarından
Geçip son kapıya sevgiyle ersin.

İnsanın çok yönlü duygularında,
Buluversin o da bir küçük liman.
Geleceği dünün göğüslerinden,
Şiirimle emip büyüsün zaman!

Soylu bir geçmişin mirasçısıyım,
Divanlar keşfimde anahtar benim.
Fikirle hissimi kucaklar dünyam,
Hilkâtin sırrına açık yüreğim...

Mayamda deryâdil bir heyecan var,
Öncelikle beni bana koşturur.
Kendimi buluşun yorgun zevkine,
Sonsuz bir koşunun kahrını vurur...

Aşkında kendimi bulma gayreti,
Bir sentezin mermerine renk olur.
Gönlümdeki sırrı keşfeden şiir,
Hakkın çizgisinde kendini bulur!..

(İnanç Dengisi; Şubat 1985)

GENÇLİK TÜRKÜSÜ

Yaşa, kaybettiğimiz o yurtların yasını,
Ulubatlı'yla taşı bayrağımı koşarak.
Kays'a bırak en sıcak Leylâ macerasını,
Bu delişmen çağında destanlar yazmana bak!
Târik gibi arkanda gemi külleri kalsın,
Sen yüksel ki yiğidim, düşmanların alçalsın!

Sinan ol; kubbe kubbe süsle şu semamızı,
Bize Mevlânâ gibi gönül aşkını anlat.
Yeniden üç kıtada büyüt coğrafyamızı,
Gurbetteki hasreti getir sevdamıza kat!..
Kalmasın ne Asya'da, ne de Balkan'da acım,
Bugün sana, dünkünden daha fazla muhtâcım!..

Alparslan ol, Fatih ol, Süleyman ol, Selim ol,
Yurdumu seccade yap, Yûnuslar konaklasın...
İstenmeden dağıtan hamiyetli elim ol,
Yüreğün neşemi de, acımı da saklasın...
Sevinsin öksüzlerin altında kanadının,
Kızlar kelebek olsun, etrafında adının...

Sen de yönel uzaya, çelik uydulara bin,
Sulhun güvercini ol, diren nötrona karşı.
İster yerden göğe çık, ister gökten yere in,
Seninle söyleyelim, dinlenecek son marşı...
Tüm soylu duyguların yıkanırken kanında,
Arınmalı hırsların, aklınla imanında!...

'Asım'la billurlaşmış ideallerin senin,
O saf heyecanını sokaklarda kirletme.
Sessiz bir dili vardır arkandaki gölgenin,
O kuşatıcı renge sakın ihanet etme.
Alperence duruşun güven versin bizlere
Sen var oldukça bayrak düşmeyecektir yere!..

*Hamâset aksiyondur, geriye dönüş değil,
On bin yıllık tarih anlatır bunu sana!
Bayrağa saygıya dur, mihrapta Rabb'a eğil,
Teslim olmasın dünya, bekledikleri sona!
Öncüsü ol çağının, fetihlerinde çoğal,
Tekbirlerin süslesin ufuklarımı dal dal!..*

YÜREĞİNLE TUT BENİ

*Bu türkünün güftesinde senin hüznün raks eder
Nice gönül cemresine bin umutla serpildin.
İçimdeki tunç yeveli atlar gönlüne gider,
Beni çarmıha germedin, kırk canlı güle dildin.
Sevmek bir umutsa eğer, kurtar beni, at beni,
Düşüyorum, düşüyorum, yüreğinle tut beni.*

*Kendi içine kapanmış bir umudun feryâdı,
Heyecanlarını saklar en mahrem kuytularda.
Melâline kahır yükler kumruların kanadı,
Arzuların çiçeklere sevdalı bu bahar da!
Onların engin hazzında kokla beni, tat beni,
Düşüyorum, düşüyorum, yüreğinle tut beni...*

*Gözlerin ifşa ederken dudakların sır saklar,
Sular ırmakta yıkanır, yanağında boyanır.
Kucağında köpüklerin dili yok, feryadı var.
Acıların etrafında bir uyur, bir uyanır,
Artık kendine taşı da macerana kat beni,
Düşüyorum, düşüyorum, yüreğinle tut beni!..*

(Türk Edebiyatı; Aralık 1983)

KENDİMDEN ÖNCE

*Dualarımla yıkansın,
Gönlümdeki Kabem benim.
Senden kaçarsa utansın,
Ayağım, başım, bedenim!*

*Halkoluşum farklı ise,
Sırrın bende saklı ise,
Dilim, "En'el Hakk"lı ise,
Soyulmağa hazır benim...*

*Duygularım, iradem hür,
Beni her hâle götürür.
Şükür, Allah'ım çok şükür,
Kendimden önce Sen'denim!..*

(Türk Edebiyatı; Şubat 1990)

MOR ÖTESİ SEVDA

İçimde bir meçhul yara,
Beni binbir renge bürür.
Mor ötesi sevdalara,
Daha pişmeden götürür..

Ufuk kâbusumu emer,
Telaşımı heyecan yer,
Umut; 'çağrılıyorsun!' der,
İçime atları yürür..

Korku kanımda gezmişse,
Erdemimi hırs çözmüşse,
Gönlüme hudut çizmişse,
Beni bende bu öldürür!..

YÜREĞİMİZ

*Konuşan dillere lânet bize düşmez, dilemem,
Su uyur, gün uyanır, sevdayı nerden çağırır?
Kuşanır aşkı zamandan, özlemimden ne diler?
Bilemem ben, o umutlar bana nerden bağıırır?
Niye yalnız bana çılgınca; koşup gelsene der?
Aranan sevdayı bulmak kime kısmet bilemem?*

*Yükünün altına girmem, ezeceksin sanırım,
Uyuyan arzularından nasibim varsa eğer,
Sunarım kalbimi artık, yaşanan sevgiliye,
Beni gönlünde yıkarken, O ki, her şeyi değer,
Soramam, hangi umutlar, kuşanan sevgiliye?
Beni baştan çıkaran kahrını çoktan tanırım...*

*Tutuşan gülleri taktım, uyuyan gözlerine,
Susayan ruhuna, 'bin can feda olsun!' diyerek,
Yaşamak zevki kucaklar geçilen her rüyayı,
Bana gurbet acısından yeni bir gün ne gerek?
Unutulmuş heyecanlar kuşatırken sılayı,
Yeni bir dünyayı koysun yüreğimiz yerine!..*

(Türk Edebiyatı? 1986)

GÜN İÇİME HİÇ DOĞMADI

*Gün içime hiç doğmadı.
Acılara vurgunum ben.*

*Benimledir nice savaş,
Gece savaş, gündüz savaş,
El değmeyin, yorgunum ben.*

*Hüzün doğar gülüşümde,
Korku dağdır gelişimde,
Bin can biter ölüşümde,
Azrail'e dargınım ben!..*

(Töre Dergisi; Aralık 1983)

HUZUR BULAYIM

*Beni, kulağınla değil,
Gözlerinle dinleyiver.
Aç gönlümün perdesini,
Korkuları bana gönder.
Beni kahrına ortak bil!*

*Mahşerin içime doğsun,
Ruhumda uyusun gölgen,
Arasın hüznüm sesini,
Bana yöneldiğin yerden.
Sen vefanı nazınla sun...*

*Soylu telaşın fecrinde,
Uyanırsa ak umutlar,
Benden alsın bûsesini,
O doyumsuz sevgin kadar,
Huzur bulayım bedrinde...*

(Töre; Mayıs 1984)

DÜŞTÜM

*Kudümde düşünen Neyde ağlayan,
Derviş feryadının diline düştüm.
Mızrabın hıŐmını çıŐlıkla yayan,
Tamburun yorulmuş teline düştüm...*

*Hüznüm ferahfeza, sabrım hicazkâr,
MeŐrebim meŐkimle oldu bikarâr,
Bırakman beni yâr, kurtar beni yâr,
Kaçarken zalimin eline düştüm...*

(Boğaziçi Dergisi; Haziran 1985)

BİR AŞK Kİ

*HuŐu verir ırmaklara,
Çıplak yalnızlığı fecrin.
Gönderir beni serâba,
Bende kaybolan eserin.*

*Yaşanmamış kaç hevesin,
Kundağına beledim nur.
Ufkunda titreyen sesin,
Hasreti beni yoğurur...*

*Son çaresi ağlamaktır,
Gurbet çağında güllerin.
Buna rağmen doğacaktır,
Bir aşk ki, soylu ve derin!..*

SEVDA ARZUSU

Toprak gülüp kuş uçmaya başladı,
Sende hâlâ sevda belirtisi yok!
Su uyanıp gül açmaya başladı,
Sende hâlâ sevda belirtisi yok!

Beklemenin gergin azabına eş,
Dönüyor tepemde şu yorgun güneş,
Döverken ruhumu bir sonsuz ateş,
Sende hâlâ sevda belirtisi yok!

Irmak dertlerini dağla bölüşür,
Serçe telaşını bağla bölüşür,
Zaman geçmişini çağla bölüşür,
Sende hâlâ sevda belirtisi yok!

Hayatı emziren sevdayımış, derken,
Sevgiler dalında kurudu erken.
Ben bile çileye gülle giderken,
Sende hâlâ sevda belirtisi yok!..

SEVDANA UYANALIM

Rabbim bizi nur eyle,
İsminle mesrur eyle,
Aşkımızı kor eyle,
Senin için yanalım,
Sevdana uyanalım..

Emrinde koştur bizi,
Çilede coştur bizi,
vecde ulaştır bizi,
Buluşmana yanalım,
Sevdana uyanalım...

Kalbimizi nura koy,
Şevkimizi sıra koy,
Kötülüğü zora koy,
Bulaşırsak yanalım,
Sevdana uyanalım...

Dala sür, dağa koştur,
Az'a vur, çoğa koştur,
Çağdan al, çağa koştur,
Gurbetinde yanalım,
Sevdana uyanalım!..

HİLALİNİ REMZETTİK

*Ay ihtiyar, ay yorgun, ay bâkir, ay tazedir,
Ay'da mahmur aydınlık bir cilde ki, gözedir.*

*"Ay on dördü, ay balam, ay dede" der duyarız,
Ay'ın işvesi ruha, ürpertisi sözedir...*

*Kâinat denen sonsuz boşluğun kucığında,
Ay bir umut, bir hedef, aydınlık yelpazedir.*

*Hilâlini benzettik on beş asırlık vecde,
Ay'ın yüreğindeki sığınağı bizedir...*

*Olmazı olur yapan Resulün dudağında,
Ay ikiye bölünen bir dehşet mucizedir...*

*Kâinatın yolunu insanlığa da açtı,
Ay, şimdi dâvet sesi, Bilâlce avazedir!..*

(Zafer Dergisi; Ağustos 1983)

SAKLAR SIRRIMI KADER

*Beni dinleyen hüüzün,
Beni anlatan mahşer,
Anlamanın hazzını,
Bir de verebilseler...*

*Hep içimde kayboldum,
Doludan boşa doldum.
Kendimi O'nda buldum,
Saklar sırrımı kader...*

*Kendimde engebeyim,
Nice aşka gebeyim,
Tıpkı bir bilmeceyim,
Şimdi meçhuller çözer...*

SESLER

*Sesler boyanır da gökkuşağına,
Emer gecelerden rüyalarımı.
Her gün dolar beni korku dağına,
Çözer el değmemiş hülyalarımı...*

*Sesler, çığlık çığlık dudakta uyur,
Bazen yüreğimde bir aşılmaz sır,
Bazen müjdesiyle saltanat olur,
Saklar gözlerinde dünyalarımı...*

ÇİÇEKLERİN GIPTASI

Ateş avcısı kelebekler,
Gözlerinde Cebrail selamının mührü.
Yürekleri nar çiçeği,
Dudakları kar çiçeği.
Kaç bengisu ormanından geçip de
Bana geleceler...

Kanatlarında renklerin mistik dansı,
Ebemkuşağına boyar ruhumuzu.
Boşluktaki frize raksına onların,
Gıptayla avuç açar çiçekler..

OLMAZ MI?

Necip Fazıl'ın aziz hatırasına;

“Yön yen sarılmışım ne yana baksam,
Sarılan olur da saran olmaz mı?”
Kendi ırmağında kendine aksam,
Varılan olur da varan olmaz mı?

Beni kilitlemiş o tek heceye,
Nuru sarmalamış nice geceye,
Yorulan umutla çekse secdeye,
Varılan olur da varan olmaz mı?

İçimi aşkıyla doldurduğunda,
Ruhumu emrine aldığında,
Aradan perdeyi kaldırdığında,
Örülen olur da gören olmaz mı?
(İslâmî Edebiyat; Temmuz 1989)

BÖLÜŞTÜKLERİMİZ

Günde bin kere sevişir kalbimiz,
Araya engeller girse ne çıkar:
Duyarak yaşarız sevgileri biz,
Umut onu her gün yeniden yıkar...

Bin gönlü yaşayan bir derviş kalbiz,
Orda arınmayan sevgiler üşür.
Suyun, taşın, kuşun, remzi olduk biz,
O ulvî mahşeri hepsi bölüşür...

(Türk Edebiyatı; Aralık 1982)

BENİ BEKLEYEN SABAHLAR

*Beni bekleyen sabahlar,
Gecenin koynundan alın.
Ruhumda çile dağ kadar,
Onunla beraber kalın...*

*Beni bekleyen sabahlar,
Beyaz ufuklara koşun.
Orda sizlere de yer var,
Benimle orada buluşun...*

*Beni bekleyen sabahlar,
Hakem olun savaşıma.
Özlemim sığınak arar,
Belâ gelmeden başıma...*

*Beni bekleyen sabahlar,
Sizler çözün bilmecemi.
Rüyam insafsızca yorar,
Hayâller bekler gecemi...*

KÂİNATI SIRTIMDA TAŞIYORUM

*Kâinatı sırtımda taşıyorum,
Bende uyumaz geceler ve deniz.
Her adımda bir dünya yaşıyorum,
Kaç duygu bende çözülür, bilerseniz...*

*Kuşa aşk ve umut veren dal gibi,
Dalgayla boğuşan bir sandal gibi,
Benden çıkıp bana dönen yol gibi,
Siz de binbir cefanızla gelseniz...*

*Yağmurlar caddeleri nasıl yıkarsa,
Yollar birbirine nasıl çıkarsa,
Irmaklar içimde nasıl akarsa,
ve bir de yüzüme öyle gülerseniz...*

SIĞINMA

*Işık susar dal konuşur,
Beyaz uyur, al konuşur,
Umut bekler, yol konuşur,
Gönül sana varmak ister,
'Yollarında öleyim.' der...*

*Yıldızlarla, dolunayla,
Sevdalara koşan tayla,
Bir deruni macerayla,
Gönül sana varmak ister,
'Yollarında öleyim.' der...*

*İster öldür, ister bırak,
Düşlerimden tutma ırak,
Yok etmeden bizi firak,
Gönül sana varmak ister,
'Yollarında öleyim.' der...*

BİR YEİS AĞLAYIVERDİ

*Her göziün o renkli saltanatında,
Kim dolup içimde çağlayıverdi?
Yıldızlar yıkandı sevda katında,
Döndü bende yâri bağlayıverdi...*

*Bir rüya çağırdu, mihnete yandım,
Bir telaş doyurdu, şükre kapandım.
Bilmedim vefayı, ah ona kandım,
Sevgiler bu kalbi dağlayıverdi...*

*Kaç sitem içimde dağ gibi durdu,
Kaç sükut visâli ruhuma sordu,
Kaç firâk benimle çağları yordu,
Bir yeis umutla ağlayıverdi!..*

(Boğaziçi; Nisan 1984)

UYANIŞA DOĞRU

Ürperir gözlerinde billurlaşan sevgiler,
Bir ses çılgın hüznüyle koşup gönlüme siner.
Uzatsam ellerimi o sığınan güllere,
Dökülmese gözyaşı yüreğimden tüllere.
Arzuları yıkayan koyunda bu sahilin,
Gurbet vehmi dağıtır, umut arınıp diner,
Kim bilir kaç hevesi düşürürüz dillere?

Hayâllerle beslenen bitmeyen yarınların,
Hevesiyle otursam gölgesine çınarın.
Sessiz ağlayan gülün türküsünü söylesem,
Ölmeyi aşk bilerek ölmeden önce ölsem,
Renklerin anlattığı sırra ulaşmak için,
Beni bende bulur mu gönlümdeki baharın,
O uyanış uğruna bir ömür boyu essem!..

BİR HÜZÜN SORUSU

*Bir sesin gönlümde en zalim eli,
Kaç baharın renkli sırrından çalar.
Saksılardan artakalmış kaç güli,
Kendi gurbetinde durmadan yolar?*

*Ağlayan dallarla, yorgun yol ile,
Gölgesinden emsem yanmış dil ile,
Toplasam hülyamı dargın el ile,
Çığlığım karşında sensizken solar.*

*Endişemden başka yoldaş görmedim,
Sevgimin kahrında kimse yormadım,
Dergâhından başkasında durmadım,
Gün benim gönlümde kim için kanar?*

FARKIMIZ

*Bir yol kenarında uyuyan gölgem,
Sana mı kalacak bize bekçilik?
Ufkumu kuşatan şu korkunç elem,
Eşyada çözülme, bende delilik...*

*Ellere ağladım, kendime güldüm,
Param yetmeyene gönlümü böldüm,
Her ölen uğruna bir de ben öldüm,
Bana mı verildi kahra bekçilik?*

*İnişi içimde, çıkış dışımda,
Lütfu başkasında, kahrı başımda,
Ebedî zehir pişmiş aşımda,
Bari bize gelse şu uhrevilik...*

HAYDİ KALEMİM

*Kağıttan emerek gün ışığını,
Ruhumu aydınlat haydi kalemim.
Yunus'un gönlünden al aşığını,
Benimkine uzat haydi kalemim!..*

*Yerde çiçekleri, gökte yıldızı,
Sevdaya yürüyen her bâkir kızı,
Suya aşk ve umut veren yalnız'ı,
Bendeki meşke kat haydi kalemim!..*

*Rengini topraktan emerken lâle,
Ben teslim olmadım bir kof melâle.
Sevda dediğimiz kutsal hayâle,
Artık beni de kat haydi kalemim!..*

(İnanç Dergisi; Aralık 1984)

YOLLAR

*Bu yollar ufukla kucaklaşır da,
Bir türlü hedefe varmaz bu yollar.
Sevincimi kırk ortağa taşır da,
Hüznümü çevreme vermez bu yollar!..*

*Dalla şakalaşır, taşla konuşur,
Umutlu, hüznüle, kuşla konuşur,
Pembe hayâllerle, düşle konuşur,
Sevgimle gerdeğe girmez bu yollar...*

*Korkularım kale, aşk lime lime,
Tutsam çilesini gelir elime,
Haşmetle kendini dolar gönlüme,
Üstünde çilemi görmez bu yollar...*

*Nallarla dövülür, rüzgârla solur,
Varlığını hangi umutta bulur?
Dolanır içimde kördüğüm olur,
Benimle murada ermez bu yollar!..*

KİTAPLARIM

Üst üste, yan yana dizilmiş kitaplardım,
Ben sizinle düşünür, duyar, sizinle yaşarım.
Sizden öğrendim gülmeyi,
Ağlamayı, düşünmeyi...

Umut verdiniz bana, haz verdiniz.
Sığınma verdiniz, öz verdiniz...

Kiminizi soldan sağa,
Kiminizi sağdan sola okudum.
Sizden aldım balımı,
Desenimi sizinle dokudum.

Yüksek sesle düşündürdünüz beni,
Yeni baştan telif ettiniz,
Her sayfanızda müjdelere taşıdınız,
"Tek kitap"la bana yettiniz!..
Bana duygu verdiniz,
Aşk verdiniz, ruh verdiniz kitaplarım.
Sevmeyi, sevilmeyi öğrettiniz.

Ben sizinle düşünür duyar,
Sizinle koşarım...
Kitaplarım; anam, babam, çocuklarım,
Kitaplarım,
Ben, ancak sizinle yaşarım!..

SON TESELLİ

Şairle derviş akrabaymış,
İkisi de bilmezmiş bu sırrı.
Her bayramda aynı yeri ziyaret,
Her acıda aynı kapıya gidiş,
Bunları yüz yüze getirirmiş.

Derviş sormuş;
Neyedir koşun senin?
Şair demiş;
Düzeltemek yolunu evrenin.

Derviş demiş;
Ben gönülden alırım.
Şair demiş;
Ben de ona satarım.

Derviş gülmüş;
Desene aynı ufka gideriz?
Şair demiş;
Onun için mi biz kardeşiz?

Sonra, oturup el ele vermişler,
Yüreklerini kağıda ve posta sermişler.
Ondan beridir bu iki gönül delisi,
Olmuşlar insanlığın son tesellisi!..

(İnanç Dergisi: Eylül 1984)

AYNANIN ANLATTIKLARI

Anlarsın hayatın korkunç yükünü,
Hüznün aynalara yansıdığı gün.
Yarınsız olmanın som gerçeğiyle,
Başlar saçlarında bir beyaz sürgün...

Bastona yüklenen bir ömrün kahrı,
Uzanacak eli umutla bekler.
Gözlerin takılır gençlik resmine,
Her bakış korkuna bir şeyler ekler...

Geçmişin en bâkir hatırasında,
Zamanın cümbüşü başlamış raksa.
Olgun mesafeler döner çöküşe,
Tedavi diriltse, ecel bıraksa...

Doğmak bir imtiyaz, ölmek imtiyaz,
Harp ve kazaların talan devrinde!
İhtiyarlık dert mi, yaşayan için,
Bin kere ölen var şimdi bir günde!..

ACILAR BENDE DOĞAR

*Sokaklara dökülen bunca insan günahı,
Kirlendir ayağımı, ufkuma perde düşer.
Kaç sarhoş kakkahada erir onların ahı,
Çılgınlık imtiyazla nice yüreğe koşar...*

*Ben, ezenin ayağı, ezilenin kalbiyim,
Ben kendimde çift ruhlı, çağın suskun diliyim,
İsyanımı ruhumda emziren bir deliyim,
Acılar bende doğar, bende hazzını yaşar!..*

ALDANAN İNSAN MI?

*Korkuyu besleyen vehmin gözünde,
Nice teselliye koşar umutlar.
Aldatılan sevgilerin yüzünde,
Kaç ulvî onurun yarası kanar..
O umut ben miyim, o yara ben mi,
Aldanan insan mı, yoksa güven mi?*

*Günün telaşından sığınır düşe,
Acıyı emziren mahzun sevgiler.
Sevda menzilinde ağlayan neşe,
Murat almasa da vefayı diler.
O sevgi ben miyim, o feryat ben mi,
Aldanan insan mı, yoksa güven mi?*

ÇAĞDAŞ ANA'NIN DRAMI

*Bir kurşun gibi oturur,
Yüreğime çektikleri.
"Ana" olmak imtiyazı,
Sanki bir tecelli değil.*

*Kaç modanın kuyruğuna,
Düğümlemiş ki kaderi,
Tasadüfe yakalanan,
Ölümü ecelli değil...*

*Tülle örtünen bedenini,
Sırrını sokak çözüyor.
Mahremiyet açık pazar,
Tacirleri kol geziyor...*

*Göğsündeki pınarları,
Fanteziler kuruturken,
Mamayı ilk çare diye,
Ellerine uzattılar.*

*Çocuk gibi sığınağı,
En büyük eseri varken,
Bu İlâhî mevhibeyi,
Sökük sokağa attılar...*

*Onu kısıp almışsa,
Modayı doğuran cinnet,
Bu ananın ayağına,
Nasıl bağışlanır cennet!..*

ÇAĞDAŞ MECNUNLAR VE LEYLALAR

*Ne Mecnunlar o Mecnun,
Ne Leylâlar o Leylâ.
Ne hasrete özenir,
Ne de girerler kayda...*

*Rol yapıyor aşıklar,
Bu özentî çağında.
Gülüş sahte, aşk sahte,
Duygu hesap ağında...*

*Bakarsınız bir yuva,
Buz üstüne kurulur.
Roller biter; gün doğar,
Sevdayı kavga vurur...*

*Gelmez taklide Mecnun,
Leylâ sevmez riyayı.
Kays giderken götürmüş,
O mukaddes rüyayı!*

RESİMLERDEKİ LEYLA

*Çıktı çölden Leylâ, çıktı yürekten,
Fotoğraf halinde postere düştü.
Rimelli ve meçli kırk göz artığı,
İsteyen vitrinden aldı, bölüştü...*

*Fırçayla, kalemle bozuldu teni,
Renkten renge, boydan boya çevrildi.
Kays ona elini bile sürmezken,
İsteyen vitrinden aldı bölüştü...*

MEKTUPLARDAKİ LEYLA

Leylâları mektuplarda aradık,
Biliriz ki, kağıtla kanamıyor.
Gözyaşıyla ıslansa da satırlar,
O yağmurla gönlümüz yanamıyor...

Bir cüzdan, iki el ve bir de resim,
Ona birazcık ta duygu ekiniz.
Leylâsı, Mecnunu hepsi o kadar,
O küçük dünyada her şey sizensiz!..

SOKAKLARDAKİ LEYLA

On üçünde Leylâ, on beşte Mecnun,
Gözleriyle buluşurlar sokakta.
Anababa, toplum umurda değil,
Gün boyu el ele kalırlar parkta.

Sanırlar ki dünya hep öyle pembe,
Geçecek, ömür hep öyle el ele.
Leylâ'da naz biter, Mecnun'da sevgi,
Pişmanlık türküsü dökülür dile...

EŞİTLENMEK

Şu 280 ES Mercedes,
Yakar sekiz silindirinde,
Ağrılı Mehmet'in terini.

Şu Boğazdaki çift havuzlu villada,
Çamaşırıcı kadınlar teriyle siler,
ve gezdirirler evin tasmalı köpeğini...
Şu motelin balkonundan sarkan mayoda,
Sivaslı Ali'nin emeği damlar denize,
Giderken sahile düşürmüştür yüreğini...

Şu rüküş kadının kürkündeki lekeyi,
Maraşlı Mustafa çıkarır binbir hüznle.
Bakıp bakıp kürke, yutkunurken garipliğini...
Hey adaletine yandığım dünya,
Birisi terlemek için koşar saunaya,
Öbürü terine set yapar emeğini.
Birisi yemek için şehirden şehre taşınır,
Öbürü yalnızlığına banar ekmeğini...

YUH OLSUN!

*Fikir öfkesini, ruh öfkesini,
Taşımayan yüreklere yuh olsun.
Binbir menfaate boğup sesini,
Yaşamayan yüreklere yuh olsun!..*

*Süslenme telaşı kalsın aynaya,
Heyecan dötrnala, korkular yaya,
Bizimle çileye güle oynaya,
Koşamayan yüreklere yuh olsun!..*

*İman öfkesine sarsam kundağı,
Emzirsem Tarık'ın ruhundan çağı,
Bu aşkın uğruna nice sarp dağı,
Aşamayan yüreklere yuh olsun!..*

DEREBEYİ ATLILARI

*Derebeyi atlıları
Kuşattı dört yanımızı..
Asılınca kaderimiz,
İMF'nin çengeline,
Değdi mızrap yüreğime,
Çaldı bir inceden sızı.*

*Batı ufkumu kapattı,
AB yollarımı kesti.
Umut kartelin elinde,
Yerli süvarileriyle,
Taşınunca Kaf Dağına,
Gönlüm talihine küstü.*

*Bu, benim maceram değil,
Kalmasın içimde hüznü.
Sofrasında ekmeğini,
Kaptıran benim insanım,
Görsün ele güvenmenin
Bizi kaç a böldüğünü!*

KRONİK İNTİHAR

*Bakarsınız efkâr izmarittedir,
Hangi kirli elden düştü bilinmez.
Garson! Bu beylere karanlık getir,
Sabaha inanmaz, geceye kanmaz,
Meze mabut olur, söze tapılır..*

*Ömrü bir kadehe sığdıran gece,
Hani öksürükte sızlar derinden
Her ışık, her duman sanki bilmece,
Akıl bunu çözmek için yerinden,
Sökülüp tabakta meze yapılır!..*

BU İNSAN

*Üzerine çiğ düşmüş, bir hayatın peşinde,
Sürüklenir gölgesi, zamana sığmaz taşar,
En kutsal çizgileri, her gün kırar düşünde,
Umut diye durmadan nice seraba koşar..*

*Hüznü içinde çığlık, sabrı dışında umut,
Kendi doğrularına cemiyet çizmiş hudut.
O küçük dünyasını ister at, istersen tut,
Kendi macerasını kendi dışında yaşar!..*

YARATILIŞ SIRRI

Okudum:

Hâbil'in kanında sızlayan ilk kardeş acısı,
Lût'un karısında araladı en mahrem perdeleri.
Yusuf'un kuyudaki dramı sarstı beni,
Getirip Sıffin'de bir hüznün anıtına bıraktı...

Düşündüm:

Tarihin en sarp duvarlarını aşabilsem,
Her kardeş kanında yeniden çarpsa yüreğim,
Çözsem şu Hilkat Sırrını
Dövüşen kılıç ağzında,
Gerçeğe evvela kendi harmanında ulaşısam...

Dedim:

Ne gerek var böyle bir yolculuğa?
Şöyle çevrene bak hele;
Çok Hâbil ile Kâbil çatışması göreceksin,
Her ev bir Sıffin olmuş sanki!..

GELECEĞE EL UZATAN BİR ÇOCUK

Geceye el uzatan bir çocuk,
Saçlarını süt rüyasıyla yıkadı.
Öptü geceyi en yorgun yerinden,
Gözleriyle çevresini taradı.
Arkasından beyaz şefkatin pınarlarını,
Ninniye kendini katan anneyi,
Sevgiyle sardı yüreğine.
Sonra dudakları bir çift karanfil
Elleri papatya yanaklarında,
Geceye el uzatan bir çocuk uyuyordu...

Seslere el uzatan bir çocuk,
Hayatın telaşını her çırpınıştta,
Çağırды yabancı mesafelerden.
Nükleer cinnetin diledi ağız dalaşını,
Feryadını bubi tuzaklarının.
İşgallerin, iç savaşın acılarını,
Anlatamıyordu en gizli sessizliğinde,
Seslere el uzatan çocuk ama duyuyordu...

Geleceğe el uzatan bir çocuk,
Bir sır gibi hayatı saran zamanı,
Kendi yüküyle sırtlamaya coşkulu,
Uzun ve mahzun bir Türkiye sevdalı gibi,
Düşe kalka kucaklamaya hazır
Önündeki zamanı.
Bilemezken kaderinde demlenen korkuları,
Ya da saflığıyla gülümseyen umutları.
Neler koydu bu sancılar ömür çizgisine,
Umurunda değil!
Geleceğe el uzatan bir çocuk büyüyordu!..

SIĞINIRKEN BİLE

Hangi yağmada bölüştüler bilmiyorum,
Güneş yanığı alın yazımı?
Avuçlarımda çırpınırken umutlarım,
Benden sorun geceleri.
Ki, onlar yürek yarası gibi sızlar,
Sığınırken bile bir rüyanın sıcaklığına...

Karteller esrarını çarka giydirdi,
Önüme uzatırken bir tomar parayı,
Geleceğimi bile aldılar ellerimden,
Böldüler kaderimi ortasından ikiye,
Umudum onların oldu, korkularım benim.
Sığınırken bile bir rüyanın sıcaklığına...

Bir kamyon buğdayla giden alın terim,
Bir varil benzinle egzozdan uçuverdi.
Yalta'daki romanın bilmem kaçınıcı figüranı,
Olmamıza emir buyrulduğu günden beri,
Kendimi yaşayamadım kendi yatağımda,
Sığınırken bile bir rüyanın sıcaklığına...

Açlar benim açım oldu da,
Toklar benim tokum olamadı.
Kaç alın teriyle kabaran cüzdanları,
Götürüp şehvet sahillerinde yıkadılar.
En ucuz sermayesi olduk borsasına onların,
Sığınırken bile bir rüyanın sıcaklığına!..

BİR ÇOCUK

Bir çocuk ağlar;
Dudaklarında barut yanığı bir hüüzün,
Gözlerinde sığınan pırıltılar,
Sokağın çıkmazını aşan ekmek korkusu,
Nice çocuğun omzunda dağ kadar.
Bir çocuk, gününde çektiğine değil,
Gelecekte yaşayacağına ağlar...

Bir çocuk güler,
Dadılarn kucağında kaygılardan uzakta.
Yoksulluğa kapalı dünyasında mutlu,
Gamzelerine oturmuş oyuncak gölgeleri,
Geleceği sağlamda, geleceğinden umutlu,
İhtimamın duvarlarına mahkum olsa da,
Yokluğa kapalı dünyasında,
Bir çocuk güler...

Bir çocuk düşünceli,
Elleri para görmeden iş görür.
Duygusu oyuncaktan önce kötü düş görür,
Gözleri yarına uzanmış bir tünel,
Sırtına vurulan yük arınmamış acılardan,
Kaderini bombalamış kimbilir kaç zalim el,
Geleceğini korkuya hapsetmiş,
Çevresine kapalı bir dünyası var,
Onunla hesaplaşır, onunla yaşar,
Bir çocuk düşünceli...

Bir çocuk sorar;
İvan amca, Moşe amca, Sam amca,
Niye dünyamıza girersiniz davetsiz,
Sizin de ülkenizde yok mu çocuklar?
Bırakın hayatımızı biraz da bize,
Biz çıkaralım onu yeniden temize...
Dalga dalga kuşatırken korkular,
Gerilir bir yay gibi fırlar üstümüze,
Korkuların bittiği yerdeki hayatı sorur!..

DERDİMİN ORTAKLARI

*Sevgiler her güzelin dudağında gülse de,
Toplumu sarmamışsa benim gönlümde üşür.*

*Gelse de Kaf Dağının arkasından mutluluk,
Ruhum çaresizlerin acısını bölüşür..*

*İnsanlara kartpostal zevkiyle bakamam ben,
Nice sırtlanmayacak yükünü kalbim taşır.*

*Çaresizlik fakirin çorba tasında donmaz,
O çarpıcı hüznüyle gelip bana ulaşır..*

ANALARIN GÖZLERİNDE YANARIM

*Doğum acıları sevimli yapar,
Çocuk yorgunluğu çıkarır yükten.
Kaç tayfun dışımdan içime doğar,
Bir yiğit dağ gibi düşüp ölürken...*

*Gömülünce beş bin şehit gönlüme,
Gülün dudağında ağlar baharım.
Kahrın anıtını diker gönlüme,
Anaların gözlerinde yanarım!..*

ENDÜLÜS RÜYASI

Önünde düşmanın, arkanda deniz;
Yanan gemilerin külleri işte!
Olmak ya da ölmek, var mı çareniz?
Kurtuluş, kılıcın çizdiği düşte!..

Niçin fethe çıkılmış, önce ferman söylesin,
Sonra bu aşk uğruna dökülen kan söylesin.

Gemi yakan bir ruhun ulvi macerasını,
Nefes nefes yaşayan şahit cihan söylesin.

Cebel, hâlâ koynunda gemi dumanı saklar,
Bu sevdayı onunla duyan canan söylesin.

Kurtuba'nın bedeli üçbeş şehit değildir,
Denizle düşmanına set olan can söylesin.

Endülüs bahçesinde kanayan beyaz gülün,
Firâkını emziren mahzun keman söylesin.

Saltanat kavgasında yıkılan saadetin,
Arkasından çözülen o yüce şan söylesin.

Yükselişe doymadan yıkıma sürüklenen,
Çöken medeniyeti seyreden an söylesin...

TUĞLAR

Yahya Kemal'in aziz hatırasına

"Tekbirlerle halka iyân oldu tuğlar,
Sahrâi Üsküdar'e revân oldu tuğlar."

Toplandı Divânı Hümayun Çırağan'da,
Bir gözde letafetiyle üryan oldu tuğlar.

Saltanat mülkünün serhaddi büyüün deyû,
Fütuhat demine ferman oldu tuğlar.

Saraya hapsolmaz İ'lâyı Kelîmetullah,
Bir ruh coğrafyası için beyân oldu tuğlar.

Makarri Ulemanın yükselen kürsüsüne,
Nâzenin bir edayla umman oldu tuğlar...

"Meydânı cenge sâyesân oldu tuğlar,
Reyhâbı milki Nûşîrevân oldu tuğlar."

Adlin mülke esâs olduğu gündün beru,
Haksızlığa el atan derman oldu tuğlar.

Harbin bile hulkunu bizler kayda geçtik,
Ânın için cephede ümran oldu tuğlar.

Ruyi zemin, Didarı Huda adına toplaşup,
Bir hasret peşrevine mihman oldu tuğlar.

Bektaşî dergâhında sanki ermiş Postnişin,
Yeniçerinin gönlüne sultan oldu tuğlar...

"Sermesti câmı Vuslatı şân oldu tuğlar,
Tebriz'e rehnümâi inan oldu tuğlar."

Cihanı tahtına küçük gören Hünkârla,
Devleti ebed'e kekkeşan oldu tuğlar.

Nice kızıl mahşerde kanla yıkandı,
Kanaadında gürz taşıyan şahan oldu tuğlar.

Gökte melekler hurûc etti ser te ser,
Yerde düşmana atılan civan oldu tuğlar.

Harb divanına halayık, heyecana remz oldu,
Hür düşünce ufkuna meydan oldu tuğlar...

“Her yerde remzi emnü emân oldu tuğlar,
Hem hakka hem hâyata zamân oldu tuğlar.”

Pembe dünyaların dolu dizgin sevdalısı,
Sipahiler altında küheylan oldu tuğlar.

Kivama ermiş saltanatın ilim cehdi içinde,
Lazâi Celâl’e sahnı seman oldu tuğlar.

Rahmin er meydanında en soylu tecellisi,
Tüfenginin kabzasında imân oldu tuğlar.

Milletinin yüreğini sırmasına tac yaptı,
Millî mefahir olmağla şadan oldu tuğlar...

“Şevki seferle pürheyecân oldu tuğlar,
Bâdı zaferle Mısır’a vezân oldu tuğlar.”

Gönül tellerini kösle titretip geldi,
Mehteran bölüğüne merdan oldu tuğlar.

Hayra meyledüp aldı mazlumu gölgesine,
Kötülüğün şerrinden girizan oldu tuğlar.

Sanki bir fattan kız, sanki bir delikanlı,
Gönlümüze ateşi suzan oldu tuğlar.

Diyarı küfrün bahtına vurarak damgasını,
Hükmi ezel mülküne divan oldu tuğlar...

“Hakkaa ki ser firâzı cihân oldu tuğlar,
Femandihi zamân ü mekân oldu tuğlar.”

Cephede kılınc, tahtta hattı hümayun
Tevekkeli topluma suhan oldu tuğlar.

Bezmi ezelden berü zafer halesi için,
Önünde diz çökülen erkân oldu tuğlar.

Bayram halayığında kös urup, nara attı
O yüce haşmetiyle seyran oldu tuğlar..

Sipahi'nin savleti murada ermeyince,
Bahtına türkü yakıp giryan oldu tuğlar..

“Yer yer misâli bîdi hazân oldu tuğlar,
Sultan Selim'e giryekünân oldu tuğlar.”

Hapsolmadı sınırlara, gazâlara kulaç açtı,
Nice cenk delisine canan oldu tuğlar.

Asude gölgesinde bir millî cilve taşır,
Ânın için doğuştan nazan oldu tuğlar.

Son Melcenin uğruna bir ulvî maceraya,
Tekbirlerle at koşturup su'ban oldu tuğlar.

En soylu idealin baş eğmeyen burcunda,
Selçuk'dan Osmanlı'ya hükümran oldu tuğlar!

(Töre Dergisi; Kasım 1982)

SEN ORADA BEN BURADA

*Sen gurbette ağlarsın da,
Ben burada nasıl güleyim?
Dünyan yıkanırken kanda,
Ben burada nasıl güleyim?..*

*Aşk yüreğe, hasret göze,
Günlük türkü türkü söze,
Düşerken umutlar köze,
Ben burada nasıl güleyim?*

*Gözyaşın bir medeniyet,
Sende asilleşir hiddet,
Duygunda kalmışsa niyet,
Ben burada nasıl güleyim?*

*Kerküklüm, Azerbaycanlım,
Türkistanlım, nur imanlım,
Sizi yerken binbir çalım,
Ben burada nasıl güleyim?*

(Töre Dergisi; Ağustos 1983)

GİDERİZ

*Bin hevesle kalkar vaveylaya gideriz,
Mutribin telinden kaç Leyla'ya gideriz,
Seslerle uyanır, heveslerle konuşur;
Sonunda tövbeyle hep Mevlaya gideriz...*

GÖNLÜMDE DÜĞÜMLENDİ

*Medcezir içimde umutlarla belendi,
Ufkun sükutunda feryatlarım bilendi,
Bir şehriyin sızı kucakladı dünyamı,
Kopan yol uçları gönlümde düğümlendi...*

SÖYLETENE BAK

*Dil nihayet ettir, onu söyletene bak,
İlk'in sözü kolaydır, sonu söyletene bak,
Bitki, su, taş, toprak, bir dil üzredir daim,
Bırak vesveseyi de bunu söyletene bak!..*

NE VERİR?

*Yarını olmayan hayâl söze ne verir,
Soğumuşsa gönlü, yağmur güze ne verir,
Azgın sularına gem vursak da Fırat'ın,
Donmuşsa ruhumuz, Harran bize ne verir?*

BAYRAMLAR YOKTUR

*Duygular çözülmüş, eski kavramlar yoktur,
İnsanı yüceltin bedelli namlar yoktur,
Olanlar tatile gider, bilmez bayramı,
Fakirin evinde artık bayramlar yoktur!..*

GEL

*Ay'la şakalaşıp güneşle konuş da gel,
Hayâllerine sor, rüyana danış da gel,
Gel, tebessümüyle binbir çiçek dağıtan,
Elimdeki gülün arkasına düş de gell!..*

SARHOŞ GİBİDİR

*İçinde ruh yok, kafalar boş gibidir,
Sevgisiz büyüyen yürekler taş gibidir,
Ayık gezdiğine bakmayın siz onların,
Tatmışsa aşkı, hepsi sarhoş gibidir!..*

İSTEDİĞİNE VERSİN

Günümüz, gecemiz onun, ufkuna sersin,
Dilerim gözleri bir tutam aşk göndersin,
Yârin kemendine hazırdır yüreğimiz,
Bizi bizden alıp istediğine versin...

FARKI SÖYLE

Zil vur, kavalı çal istersen şarkı söyle,
İster düşün, ister döndüğün çarkı söyle,
Paraya iştihan köle yapmışsa seni,
O putla aranda beliren farkı söyle!..

EMZİRİYOR RUHUNU

Bir bilmecedir ki, kimse çözemez onu,
Ne önü bellidir aşkının ne de sonu,
Ucuz heveslere kandiği günden beri,
Daracak sokaklar emziriyor ruhunu...

BİLİRİZ

Çileye talimli olsak da haz biliriz,
Kalemde emilen nice saf söz biliriz,
Kaybettiğimizi sanmayın o yolları,
Gönülden gönüle gidecek iz biliriz...

YÜRÜSÜN

Saksılara sevgi ekdim aşka yürüsün,
Deryadil hevesler her gün meşke yürüsün,
Sırça saray demiş bizim Çarıklı Erkân,
Huzuru arayanlar hep o köşke yürüsün...

SEVGİ DONANMASI / 1982

GEL

*Irmaklarla hû çekip başaklarla söze gel,
Gönlündeki pınarı kurutmadan bize gel...*

*Çağın cinnet getiren tabularını kır da,
Sen de arınmak için bizi yakan köze gel...*

*Evrendeki ahengi duyguna pâyanda yap,
Bu iman tabyasında yenilenip öze gel...*

*Varlığın çilesiyle doyur sevgilerini,
O yüce'nin önünde sen de eğil, dize gel!..*

AÇLIK

*Yolda kaybedip de izi,
Bulmadıksa kendimizi,
Zaman bir medcezir gibi
İndirir, çıkarın bizi...*

*Gece düşmandır sabaha,
Caddeler gebe günaha,
Seni kine iten açlık,
Beni koşturur Allah'a...*

(Kültür ve Sanat; Mayıs 1982)

LEYLÂ

Gönlümdeki bulutlar,
Dökerken göz yaşımı,
İçimde ırmak olup,
Sana taşıyor Leylâ!

Aynaların kalbine,
Hapsolan güzelliğin,
Beni benden koparıp,
Sende coşuyor Leylâ!

Gurbet türküleriyle,
Bana zulmeden hasret,
Düşlerimde uyanıp,
Sana koşuyor Leylâ!

Rabbim hilkât gününde,
Vâdettiği cemâli,
Niçin bende değil de,
Sende yaşıyor Leylâ?

BİTER

*Umut yorulur koşmazsa,
Bir köhne kafeste biter.
Gerçek hayâli aşmazsa,
Ömrü bir nefeste biter...*

*Bir hevese neler verdik,
Nice hayâller gönderdik,
Kim bilir kaç saf güzellik,
Çirkinleşen süste biter?..*

*Üstüyle altı bir yerin,
Beklemek acılı, derin,
Yaşanmayan sevgilerin,
Heyecanı seste biter.*

*Umut, zaman, imkân derken,
Yalnızlık gelmişse erken,
Sen koroda yer ararken,
O çalınan beste biter!..*

SİR

*Bir kalp vermiş zikrinde bana hayat bahşeder,
Umutların aşkıyla Bezmi Elest'e gider.*

*Mermer sadeliğinde çarpıcı bir güzellik,
Visâl çırpınışıyla her gün beni terk eder.*

*Kendi derûnundaki sırla açılan çiçek,
Benim kalın kozamda patlamaya sabreder.*

*Onsuz kalan acılar isyan gülleri açar,
Onsuz güzellik çirkin, onsuz hayat derbeder!..*

*Nuru saran ifritin direnip gazabına,
Çağın tağutlarıyla çilelerim harbeder.*

*Uzlet mayamı yıkar, dergâh hırsımı kırar
Melekler fırkatimi biteviye resmeder..*

*"Bir insanı öldüren insanlığı öldürür",
Rabbim bu yüce sırrı yüreğime nakşeder.*

*Yunus Emre vecdiyle, Yesevî kerameti,
Ellerimden tutarak zevkle beni seyreder.*

*"Ene'lHakk" faturası bize ne zaman gelir?
Korkumuz, gecikirse küfrümüze vehmeder!..*

NE GAM

Sükûtun kalbine kulağını ver,
Dinle de kaygımı, imren hâlîme.
Yarınından bana çileler gönder,
Ki, huzur faturan değsin elime.

Zamanın titreyen donuk nabzına,
Umutlarımı ben kan diye sürdüm.
Aşkın hevesleri aşan hazzına
Sevgiyle katlanıp dünyalar verdim.

Kırılsam kırmasam, duysam demesem,
İnsanı malzeme yapmasa dünyam.
Lokmamı bölüşsem yalnız yemesem,
Böyle bir dünyada ölmek de ne gam?..

AVCISI OLDU GÖNLÜM

Yarım kalmış rüyada,
Bir şark çinisi vardı.
Kıvrılan motifleri,
Beni ufkuna sardı..

Bir mihrab kenarında,
Konuşurken sükûtle,
Bir sohbette kendimi,
Unuttum kollarında...

Karanfilin dalında,
Beslenen zamanların,
Avcısı oldu gönlüm,
Yok'ta gizlenen Var'ın...

GETİRDİM

*Nice derviş tekkesinden,
Bu meclise aşk getirdim.*

*Hayyam'ın gül bahçesinden,
Mızrabımla meşk getirdim.*

*Bunlarla yetmeyen gönle,
Firuzeden köşk getirdim.*

SELAMA DURACAĞIM

*Gönlümü hapseyleyen o çileli firkate
İmbatlarla süslenmiş bir tokat vuracağım.
ve sonunda saygıyla selama duracağım.*

*Bir nurun gölgesinde, kızgın yeveli ata
Binip te huzuruna kıyama varacağım,
ve orada tekbirle selama duracağım...*

*Dervişçe bağdaşımla, çökeceğim Sırata.
Gönlümü posta koyup yârime vereceğim.
ve gül açan mahşerde selama duracağım...*

SON SIĞINAK

Yıktık muhtevasını yükselen saadetin,
Kaynağına sadizmi iksir yaptık hiddetin.

Eritti ruhumuzu beşerî zevk sıtması,
Girdik denetimine arınmamış servetin.

Çıkar pazarlaması, kartel oyunlarıyla,
Ensesinde bozayı hazırladık devletin.

Çağın vehmine isyan emzirdik elimizle
Küfürden duvar ördük etrafına rahmetin.

Hilkat gülleri açmaz bu çirkin kundaklarda,
Gelişti piyasası baksanıza şehvetin.

Huzur bir şebnem gibi saksılara hapsolmuş,
Zaman parselleniyor ellerinde şiddetin.

Korkuya prim veren bir çağda yaşıyoruz,
Tuzağında sağduyu ilkelleşen cinnetin.

Duanın tecellisi son sığınaktır şimdi:
Yetişsin bize ya Rab, o sınırsız himmetin!..

DUA

'Ya Rab beni büyük yap ta
Cehenneme benden başka
Kimselerin giremesin!'

Küfrü, zulmü, yoksulluğu
Zalimlerden bile sakla,
İsteyen de göremesin.

Şeytana bizi dost etme,
Kiblemize bundan böyle,
Hırstan duvar öremesin...

O büyük savaşta galip
Eyle Rabbim, nefsim artık
Bana emir veremesin!..

İNSANIN MİRACI

Beyaz güvercinlerin yumuşak gölgeleri,
Şadırvan sütunundan kurnalara taşarken,
Bir yeşil tebessümle dervişlerin gözleri,
Kuşlarla raksa başlar bu sabah yine erken.

Mahmur havuzda sular bir rüyadan uyanır,
Kuşlar bir masal söyler, kubbe buna inanır.
Taş kendi iklimine bu tabloyla boyanır,
Minaredeki çağrı miracımı dilerken...

(Türk Edebiyatı; Eylül 1982)

VUSLAT KOŞUSU

I.

Pişmanlığın tövbeye
Dönen ihtişamıyla,
Oturdu yüreğime,
Nasuhça edasıyla.

Alır beni koynuna
Kandillerin akşamı.
Bilal'in gönülleri
Çağırıran gür sesiyle.

Artık demeyeceğim,
Çabalarım boşa mı?
Yıkanmada iç dünyam,
vecdimin bestesiyle...

II.

Çözüver yumağımı,
Kozamı bana bırak.
Boyasın nura sevgim,
Duygularımı örsün.

Çağırıyor sevdalım,
Gönlüm diyor 'Elfirak!'
Çağa mihracem beni
Yeşil dal gibi sürsün.

Arzularım rakkase,
Heyecanlarım Burak.
Âlem sevda ne imiş
Vuslat koşumda görsün!..

GİZLİ AHENK

*Bir ceylan heyecanını duydum dağlarda,
Hüzün sarsmadı taşları yalnızlığından.*

*Makiler emdi kanını boz toprakların,
Ağlayamadı bulutlar susuzluğundan.*

*Çıktı ırmaklar en güzel yolculuğuna,
Alıp örneği Rabbimin sonsuzluğundan...*

SON ZEVKİM AŞK OLUNCA

Hayâlimi fetheden günlere erdim bugün
Ruhun sessiz gönlüne sevinçle girdim bugün.
İç dünyamda oluşan sohbet meclisi için
Karcığar makamından türkü tutturdum bugün.

İhtiyar yamaçları süsleyen yeşilliğe,
Çocuk kundağı gibi ufkumu sardım bugün.

Güneşin ateşinde pembe hülyaya dalan
Delişmen duyguları artık durdurdum bugün.

Sahilde medcezirle isyan eden denizin,
Çırpınan sularına mührümü vurdum bugün.

Suyu ürperten rüzgâr, dalları okşayan gün,
Size bu sıcak zevki vereni sordum bugün.

Tükenen şu zamanın çarkına sarıp beni,
Seyrine devam için yeniden kurdum bugün.

Beni büyüten sesin, düşündüren nefesin,
Önünde dervişlerin vecdiyle durdum bugün.

Ömrü ötmekle geçen kumruların dilinde,
Kirlerimle boğuşup sonunda yordum bugün.

Son koşum aşk olunca, hiç dönmemek üzere,
Firak ezgileriyle dergâha vardım bugün...

ÜRPERİP SANA ULAŞTIM

Suyla koştum, kuşla koştum,
Kırda çiçeklerle coştum,
Bir vahşi tabloda durup,
ÜRperip sana ulaştım.

Tohum nasıl yaprak oldu,
Dere niçin birden doldu?
Bunları kendime sorup,
ÜRperip sana ulaştım.

Kanımı güle vermişsin,
Aklı bana göndermişsin,
Bu onuru hayra yorup
ÜRperip sana ulaştım.

Yüreğim ki, zikir taşı,
Kazanmak için savaşı,
Huzuruna yorgun varıp,
ÜRperip sana ulaştım.

Kirletmeden cemâlini,
Küçültmeden celâlini,
Kendimi bir beze sarıp,
ÜRperip sana ulaştım...

GÖNLÜMDEKİ SALTANAT

*Menzil rüyadan öte, heyecan dizginsiz at,
Çaresizlikler kement, çevremdekiler sırat.*

*Şah damarımdan yakın bir saltanat gönlümde,
Sevdam dağı sırtlayıp olmuş yolumda Ferhat.*

*Sükûnun kalbindeki ritmi aldım elime,
Oldum penceresine sevgilimin serenat.*

*Damarlarımda özlem türküsü söylemekte,
Yıllardır yorulmadan hasrete koşan Fırat.*

*Ey derviş, Hak delisi, aradığın yanında,
Bırak dolaşmayı da, gel, benim yanımda yat!*

*Bana ne saray gerek, artık ne türbe gerek,
Bana fenâ bahşetti, bak, çilesiz bir hayat!..*

(Kültür ve Sanat; Mayıs 1982)

ÇAĞRI

Usaresini al da sancılı zamanların,
Getirme günümüze Habil'in çilesini.
Boğulsun düşlerinde aç gözlü yalanların,
Dinle n'olur biraz da vahyin ulvî sesini...

Açılsın kalbindeki o kilitli kapılar,
Umudun beslediği gönül bahçesine in.
Ah anlayabilsen o dünyada neler var,
Dökülür hülyandaki seni kuşatan kirin...

Sevdanın cemresini indirelim gönlüne,
Hırsın tabyalarını uyanışınla erit.
Gel, vuslat Burak'ına taze umutla bin de,
O muştulu dünyaya arınmış coşkuyla git!..

(Küçük Dergi; Mart 1981)

ÇÖZEMEZ BU BİLMECEYİ

Acıkan gözlerini doyurabilmek için,
İstiridyeyi topladım bu akşamki denizden.
Uçuştur kelebekler duyup mahur şarkını,
Başka bir dost kaldı mı koşacak peşinizden?
Tembellik gergefine umudunu işledin,
Seni kuşatan hırsın taviz alacak sözden
Arkanda sığınacak hatıra bırakmadın,
Bekleme hakkın var mı hatırlamayı bizden?

Niteliği kaybetmiş de,
Tanımıyorsa niceyi,
Bu girift sorudan uzak,
Çözemez bu bilmeceyi!..

Dağ başında ninniye söyleyen pınarların,
Hüznündeki arayış kaybolacaktır yarın.
Açılacak tüllenen ufkdaki perdeler,
Bugün alkış tutanlar, yarın hangi teldeler?
Bu soruyu evvela kendine sormalısın,
Hesapta olmayanı, hayrına yormalısın.
Kendi gönlüne kendi putunu dikiverme,
Gül şehrine yozlaşan duygular ekiverme!

Aşka kapı açmayandan,
Sakın sormayın geceyi.
Onlar ki bu sırdan uzak,
Anlamaz bu bilmeceyi!..

Soralım gel yıldızdan yorulan şu zamanı,
Yaşandıkça gençleşen duygu nasıl yaşıyor?
Belki gizli bir sırdır kainatın her ânı
Hayat, bir maceradan diğerine koşuyor.
Sarıncı büyük aşkın nabzındaki saf kanı,
Azaldık heyecanlar firkate bulaşıyor.
İnsan çıkmazlarıyla besliyor ki buhranı,
Arayışlar yürekten yüreğe ulaşıyor!..

*Gel, 'Büyük savaş'a gir de
Koruyuver düşünceyi.
Aşkta coşkusu olmayan,
Bilemez bu bilmeceyi!..*

*Gönül bahçelerine yaban eller girmesin,
Leylâ ülküsü ile çölde dolaşalım gel!
Bahtına türkülerim umut duası olsun,
Aranan sevgiliye beraber koşalım gel!
Yağmurda yıkayalım o saf hayâlimizi,
Ağrıca büyüyelim, Fıratça taşalım gel!
Alsın Ferhat küngünü kalalım heyecansız,
Dağları delmesek de üstünden aşalım gel!..*

*Duygularıma kerpeten,
Yapmışım ben o yüce'yi.
Beni bende yaşamayan,
Çözemez bu bilmeceyi!..*

(Kültür ve Sanat; Mayıs 1982)

N'OLURSUN?

Ayrılığın mihrâcesi,
Arayışından utansın.
Sevdanın iki hecesi,
Gelsin gönlüme dolansın...

Yandım hicret muştusuna,
Çileli yollara düştüm.
Visâl gönlümde bir suna,
Aşkı onunla bölüştüm...

İhtirasım çelik korse,
İnsanlığı saradursun.
Beni çekiçle, koy örse,
Döv de şekil ver n'olursun!..

HİCRET MEYVELİ ÇINARDI

Kuba'da sessiz bekleyiş,
Mağarada sabır vardı.
Güvercine kapıda iş,
Süreka'ya iz kumardı...

Ali, yatağın tâlibi,
Resul yılanın galibi,
Örümcek çözdü sâlibi,
Yolculuk vecdi pınardı...

Medine yıkandı nurla,
Vuslat bitmişti huzurla.
Açıldı cephe onurla,
Hicret meyveli çınardı...

NUR ULAŞTI MEDİNEYE

*Hicret bir sevdaya yürek olanda,
Umut koştı Medine'ye.
Mahurdan türküler vecde gelende,
İman taştı Medine'ye...*

*Yelesindedir şirk, çirkin sevdanın,
Tövbesinde durdu iz Süreka'nın.
Coğrafyası büyüyünce imanın,
Nur ulaştı Medine'ye...*

KUTLU GÖÇ

İzin var kutlu göçe, son Melce'nin emri bu
Bırakılacak Mekke azgınlaşan şeydaya.

Toprağın avuçları kapatırken gözleri,
Teslim alınır düşman orda sessiz sedaya.

Yol vuslat ipliğini yumak yapmış bağrına,
Heyecanları dolar ufuktaki seveya.

Açılır duyguların pınarlaşan coşkusu,
Serpilir deve izi destan durak Kuba'ya.

On iki gün koşturan o ulvî maceranın,
Sonunda buket olarak açılan el Hüda'ya...

Üç kişilik kabile, Medine'ye bir kolye,
Aydınlığı dönüşür Habeşî bir nidaya...

Bi'set kapısı açık irşad sipahisine,
Gönül burakı çoktan yönelmiştir şeydaya.

Mekke borcunu şimdi teslimiyetle öder,
Hayran artık sahabe biattaki edaya...

ve sonunda toplanır o yüce aşk meclisi,
Tebliğ devrinin vecdi sığdırılır vedâ'ya!..

(Milli Eğitim ve Kültür; Ekim 1981)

HİCRET'İN YORUMU

*Hicreti Mekke kapısından,
Alıp biraz da,
Medine yerine gönlüme taşı...*

*Bu Hicret biraz da;
Bende kazansın,
Benimle savaşı...*

*Böyle yaparsak belki,
Bir Hicret bir milyar olur.*

*Peygamber nasıl kurtulduysa,
Şirkin kirinden,
İnsan da kendi hırsından kurtulur...*

YURT ACISI

*Dokuz yüz kırk beşlerin bir Yatla akşamında,
Bölüşüldü ülkeler zâlimler divanında.*

*İlk kardeşle başlayan çıkar çatışmaları,
Bir ülküye dönüştü asrın kirli şanında.*

*Büyükler dün âdildi, bugün ölüm tâciri,
Sevgi ancak güzelmış sevilme zamanında.*

*Kan emip semirenler dört mevsim keyf içinde,
Fakir ülkeler ise doğarken hazanında.*

*Mukaddes değerleri paletlerle ezdiler,
Küfür kızıl pençeli bunların imanında.*

*Ne Kazıklı Voyvoda, ne Firavun, ne Neron,
Daha zâlim olamaz şimdikiler yanında.*

*Saltanat kayıkları gözyaşında yüzmekte,
Silahlar yıkanıyor güçsüzlerin kanında...*

*Her esir yurt acısı bir hüzzam bestesidir,
ve ben kışı yaşarım işgaller baharında...*

BİR YETİMİN TÜRKÜSÜDÜR

*Bir Afgan miğferiyle,
Moro'ya gideceğim.
Eritre'yi bir baştan
Bir başa geçeceğim.*

*Kudüs bahçelerinden,
Üşüyen gül toplayıp,
Filistin'de saksıya,
Umutla dikeceğim...*

*Döneceğim Kâbil'e,
Vampirin dişlerini,
Kendi beynine kurşun,
Yapmaya sökeceğim.*

*Şehitlerin kanını,
Damla damla toplayıp,
Ebabilde düşmanın,
Üstüne serpeceğim.*

*ve sonunda kanımla,
Yıkılan bayrağımı,
Kaldıracağım yerden,
Göndere çekeceğim!..*

SON DUA

Gül üşür Afgan dağında,
Ağlıyor mor menekşeler.
Çocuklar sevgi çağında,
Korkunun yükünü çeker.

Kendi yurdunda muhacir,
Gariptir suskun evinde.
Doymuyor kana şu vampir,
Silah taciri keyfinde...

Öç toprağıyla kapattı,
Mezarını şehitlerin.
Mavzeri başına çattı,
Bu ölümsüz yiğitlerin.

Bir soğuk gurbet gecesi,
Baktı mahzun ışıklara.
Bir ah ki, hüzzam bestesi,
Açtı yüreğine yara.

Sana varamazsam Kâbil,
Yollarında öleceğim.
Umut bülbülüm Ebabil,
Elbet bir gün geleceğim...

Son duası: Ya Rab hüznü,
Umutsuzluğa çevirme.
Cephede ölüm düğününü,
Gerdeksiz sona erdirme!..

AFGAN FİGANIMDIR

Serviler bomba yanığı,
Tarlalar palet hurdası,
Dağlar uçak enkazıyla dolacak.
Bu savaş üç milyon muhacire,
Ölüm denen korkuyu yendire yendire,
Zaferlere satırbaşı olacak!..

Hint Okyanusuna açılmak isteyen,
Her çılgın emeli,
Benim kan okyanusum boğacak!..
Güneş dualarımla muştulanacak,
Benim hüüzün gölgeme,
Bir yeni tebessümle doğacak!..

Bir dua teslimiyetiyle açıldı ellerimiz;
Bu günlerde yağmur yağdırma Rabbim,
Bulutları yollarımıza sağdırma Rabbim,
Düşmanı başka tarafa ağdırma Rabbim,
Gecelerimiz gülendam,
Gündüzlerimiz beyaz pelerinli heyecan,
Uykularımız artık sığınak değil,
Bizim bu dünyamız bir başka serencam,
Umutlarımızı korkuya boğdurma Rabbim...

Düşmana,
Açlığa,
Silahsızlığa karşı üç cepheli bir savaş!
Napalma av tüfeği,
Uçaksavara kaleşnikof,
Sahra topuna havan,
Hatta değnek,
Hatta bilek,
Hatta bir harlı yürek...
Bunlarla yürüyor cihadımız...

Bunların kabzasına yazılmış adımız,
Bunların namlusundadır muradımız.

Nefsi yendiğimiz gün,
Başlar eccelle düğün.
Aldık bu birinci cepheyi,
Karanlığa,
Baskına,
Yokluğa alışınca da bir cephe kazandık.
Şimdi tabyalarımız düşmanla yüz yüze,
Şimdi yüreklerimiz ölümle göz göze,
Şimdi umutlarımız baskınlarla diz dize...
Yürüyoruz Belh'in ermiş ruhlarıyla,
Yürüyoruz Merv'in kalbine doğru,
Yürüyoruz mahşerî vecdle biz bize...

Bir Peştü kırsağına binince bir Özbek genci,
Fırladı delifişek gibi yerinden,
Bismillah!
Yâ Allah,
Lâ ilahe İllallah!..
Sığınağı bunlardı.
Atının yelesindeki yeşil rüzgârın danstıyla,
Bu sessiz feryadı sarıp sarmaladı,
ve nihayet azgın hedefe vardı,
Ses kattı şehitlerin sesine,
Hapsetti acılarını gönül kafesine.
Gücünü düşmana besmeleyle savurdu,
Bedrin heyecanını kattı duygularına,
Emperyalizmi can damarından,
Kölelerini şahdamarından vurdu!..
Rüyasına yatmaya dönerken yeni zaferlerin,
Dudağında bir şarkı Muzafferin.

Ayılara zil takıp,
Çengi gibi oynatıp,
Üstüne tükrük atıp,
Belini bükeceğim!..

Ya bugün, ya da yarın,
Kanıma bananların,
Küfrü çağırınların,

*Dilini sökeceğim!..
ve sonra namus senedimi,
Göndere çekeceğim!
Andolsun çekeceğim,
Andolsun çekeceğim!..(Cemre; Ağustos 1982)*

SICAK DÜĞÜN

Geçmişini kar suyundan, selden soralım,
Uzanan kollarını kuğu anlatsın.
Sen koşarken beyaz mahşere doğru,
Martılar seyrine mestolup kalsın;
Maceranı nergisden, gülden soralım.

Bir ovada bereket, bir başkasında korku,
Köy önünde kızların saçlarına duvaksın.
Çırpınır şelaleler çılgın sedalarıyla,
İster ki göller süzülüp kendine aksın;
Yağmalamak diler hepsi taşıdığı bu farkı...

Ömrün azaba gerilmiş sahilinde,
Nice umudu kendi musikinle yıkadın.
Buluta bir tarafından, bir tarafın denize,
Koşarken ninni söyler o mahurdan feryadın;
Yorgun heyecanların böceklerin dilinde...

2.

Dorukların çatlayan dudaklarından,
Süzülen damlaların hüznüne kattın beni.
Geceyi ve gündüzü yatağında eritip,
Sessiz türkülerinde damıttın beni,
Kokladım maceranı yanaklarından...

Üşüyen kış gecesinde beyaz sükutun,
Koynunda düşündüm, koynunda yattım.
Baharda ellerime çiçek getirdin,
Beni inandırmak için beni aldattın,
ve sen rahmeti üzerimize taşıyan sütun...

Bulutları seninle uçurtma yaptığım gün,
Yağmurun saltanatı duygularımı yıkar.
Bir sır gibi süzülen yıldızların gözyaşı,
Kanatlanır ruhumda bir sonsuz yola çıkar,
İşte beni hayata bağlar bu sıcak düğün...

MÜMKÜN MÜ?

Sağdım gecenin
Gözlerinden
Ak umutları...

Aktı gönlüme,
Çağlayan gibi,
Huzur pınarı...

Tutsam elimde,
Arıtmak için,
Kor bulutları.

Eğer mi dersin,
Sevda kozası,
Yaşlı çınarı?..

SON DURAK

Akşamcı kahvesinden son demli çayın rengi,
Arslan pençesindeki horozu hatırlattı.
Titreyen dudakları bir kaçış çilesinde,
Kıvrılırken çevreyi jandarmalar kuşattı...

Bin heves, bir macera, anlık hazlar uğruna,
Çirkefin sularıyla yıkadı hayatını.
Döndü geriye baktı, boş sofraya dizilmiş,
Hüzün anıtlarıyla çilelerin kadını...

Telaşsız gölge bile yüreğine gürz oldu,
Geçmişin günahları şimdi zıpkın beynine.
Ne düşünmek, ne kaçmak çare değil biliyor,
Düğümlendi kaderi son durakta bak yine!..

ÇINARIN AĞIDI

İşgal ordularının yağmalama duygusu,
Nasıl tepki yaparsa ezilen uluslarda.
Egzoz dumanlarının emzirdiği kâbusu,
Bugün daha çok duydum ben o yaşlı çınarda...

Nice uygarlıkları yeşilce türbesine,
Bir mozaik zevkiyle nasıl da işlemişti.
Çıldırın kara çağın bu mavera nesine,
Bir defa plan, 'Buradan yol geçecek, demişti...

Testerinin acılı dişleriyle boğuştu,
Uyarmak için sundu dallarını bizlere.
Ne var ki, duyarsızlık kaderini boğmuştu,
Düşerken mırıldandı, 'Mazi nere, siz nere!..'

(Milli Eğitim ve Kültür; Haziran 1981)

ÖĞRETMEN'E

Öğret mene,
Öğret mene,

Doğruyu öğret mene.
Men ki, yurdun umudu,
Olmuşam bu çağımda,
Onun için her zaman
Muhtacım öğretmen'e...

Kalbin saklı olanda,
Men ekili çiçeğim.
Kendim sende bulanda,
Başım önüne eğem...

Öğretmen'e,
Öğretmen'e,

Men köle öğretmen'e.
Öğretmen ki, bir mumdur
Erirken aydınlatır.
İşte o aydınlığı
Her zaman öğret mene!..

(Millî Kültür; Aralık 1984)

KAYSERİ

*Sinan'ı kubbe kubbe yurda sunan bu şehrin,
Gece sokaklarından bir derviş gibi geçtim.
Uhrevîlik ufkuna türbe olan evlerin,
Kandillerinden zevki dervişleriyle içtim...*

*Bir Seyyid Burhaneddin, Mahperi Hunat
Hatun,
Bir Selçukya güzeli, bir kınalı kız Gevher,
Mazi, bu binalarda işlenmemiş som altın,
Mermer kitabelerde bana dünü verdiler...*

*Eskimeyen zamanın kolyesini taşıyan,
Kale duvarlarında Kayzer'in hüznü vardı.
Sanki bu koca şehir tarihime aşışyan,
Umut bu sokaklarda Tennuriler kadardı...*

*Erciyes ki, Rabbimin bir güzel dağ buketi,
Beyaz karanfil gibi her gün tebessüm eder.
Burada mazi kucaklar gönlümdeki firwati,
Heyecanlar yarına taze umutla gider...*

*Çıkmaz sokaklarında bir Osmanlı uyumu,
Halılarında renk renk duygularımı buldum.
Anladım üç kültürün sentezi olduğumu,
Bu câzibe şehrinde yalnızlıktan kurtuldum!..*

(Tarih ve Medeniyet; Ekim 1997)

MIZRABI VURMA YÜREĞİME

Zaman yorulur,
Dağ utanır,
Ömrün zamanı biter.
Gül kapar gözlerini,
Tomurcuklar dökülür,
Bülbülün sesi biter...

Gecenin gözlerinde,
Uykuya yatar güneş,
Bulutlar yalnızlığa küskün,
Susarken vahşi âhenk
Denizde dalgaların mavi minesini biter...

Ay on dördünde çapkın,
Okşar kadife elleriyle,
Mahrem odaların tüllerini.
Usanmaz ılık busesi gözlerde,
Eğilirken bir yamacın ardına,
Kaybolur tebessümü, gölgesi biter...

Kelebeğin kanadında,
Seslenirken renk cümbüşü,
Ateşe koşan sevdaların,
Şaşkın hâlesi biter...

Taze duygularının,
Tutma çılgın yelesinden,
Gün gelir heyecanlar ikiz doğurur,
İhtiraslar sunar,
Bir lekeli fatura,
Hayatın neşesi biter...

Bekleyen rıhtımlara,
Demir atmasın arzuların.
Zaman bu,
Onun da beli bükülür,
Dayanmaz acılara ayakların,

*Bakarsın koyuverir sırtından seni,
Sabrın da sessiz çilesi biter...*

*Işık Ferhad'a inat,
En yüksek dağı aşar,
Dökülür avuçlarına.
Gümüş damlalar gelir.
Pişmanlık pınarlarından,
Aşkın hilesi biter...*

*Mızrabı vurma yüreğime mutrib,
Son deminde rakkase,
Dönen dünyasında ben varım,
Arayışlara doymadan kalbim,
Bakarsın çekilir bir sessizliğe,
Bestesi biter!..*

(Milli Kültür; Mart Nisan 1982)

BU YÜREĞİN ÜLKESİNDE / 1981

BU YÜREĞİN ÜLKESİNDE

*Bu yüreğın ülkesinde,
Eller yeşile uzanır.
Rüzgâr gülün ensesinde,
En büyük kendini sanır.*

*Bu yüreğın ülkesinde,
Müjde müjde gelir huzur.
Irmakların bestesinde,
Sular yıkanır durulur.*

*Bu yüreğın ülkesinde,
Rüya kızlara muştulu.
Gönüllerin kafesinde,
Açılır sevdanın yolu.*

*Bu yüreğın ülkesinde,
Dilekler dile dökülür.
Adaklar aşk güftesinde,
Gönüle pul pul ekilir.*

*Bu yüreğın ülkesinde,
Duygular dile uzanır.
Dost türkülerin sesinde,
İnsan kendisini tanır...*

(Hisar Dergisi; Ocak 1980)

DEĞİŞMEM

*Onurum ekmeğimdir, tüm cihana değişmem,
Sessiz yalnızlığımı kirli şana değişmem.*

*Bende sönen umutlar sende ufuklar açsa,
Dökülen bir gülümü, bin goncana değişmem...*

*Benim gönül ipimde her gün biri gezinmez,
Yalnızlığı zevk eder pis dünyana değişmem.*

*Huzur olsun yeter ki, toprak damlı odamda,
O küçücük yuvamı cam villana değişmem...*

*Yokluğa teyellenmiş bir canı taşıyım da,
Soğanla ekmeğimi tok sofrana değişmem.*

*Kendi iç iklimime şükürle razıyım ben,
Bir secdelik dünyamı coğrafyana değişmem!..*

*Ruhun engin ufkuna öyle bağlı kaldım ki,
Aydınlık şu ufkumu tüm cihana değişmem!..*

(Küçük Dergi; Aralık 1980)

HUZUR

*Sabahlara ninni tuttu şadırvan,
Yine dualarla ıslandı mermer.
Arındı duygular mihrap önünde,
Gönlüm avucumda Rabbime gider..*

*Zamanı yıkadım bin umut ile,
Buluşup vuslatın seccadesinde.
Kubbeler bir yoldur aydınlık için,
Huzur, duaların kısık sesinde.*

*Sevgiye nikahlı geceden geldim,
Öpüştü alnımız secdede nurla.
Utançla girdiğim Eyüp Sultan'dan,
Çıktım yenilenip ve de huzurla!..*

GİDER

Özlemin acıları hicrette diner gider,
Çağı yakan o ateş yürekte söner gider.

Mansur'un Tâsi'ninde, Mevlâna'nın ney'inde,
'Ene'lHak'la uyanır, semayla döner gider.

Zinnûn'da inci olur, Bâyezîd'da sadaka,
Adeviyye vecdiyle gönüle hüner gider.

Harun ihtişamını sevdasına yol edip,
'Bir lokmabir hırka'yla tahtından iner gider.

Kendiyle savaştadır, o esrarlı kaygılar,
Yunusça olgunlaşır, hırsını yener gider.

Sana kavuşmak için yanar tutuşur gönül,
Resulün Burak'ına Aksâ'da biner gider...

(Hisar; Aralık 1979)

ARAYIŞ

*Bir mozaik gibi seman,
Ufkunu açtı gönlüme.
Döküldü önüme zaman,
Didik didik, lime lime.*

*Ne Karun'un serveti var,
Ne Voyvoda dünü arar.
Acı kaçanı kovalar,
Serpilir günah elime.*

*Sabri Yusuf teyellemiş,
Bilâl çileye aşk demiş.
Yunus sevgiye renk vermiş,
Motif olmuş gazelime.*

*Bir pembe armoni rüyam,
Çiçek açtı duygumda gam.
İbrişimle bağlı dünyam,
Boy verir umut telime.*

*Seni duyup, seni bulmak,
Sen için senden kurtulmak.
Ya bir umman, ya hiç olmak,
İşte tespah bu dilime!..*

(Türk Edebiyatı; Nisan 1981)

HUZUR ÇAĞIM

*Dinamik sükunetin harmanında eridim,
Hayatın zaafını almadım kucağıma.
Sesli düşündüm ama tembelliğe girmedim,
Tefekkürü coğrafya yaptım huzur çağımda.*

*Her kültür kazancını başka teknikte bulur,
Kelimeler makine yakıttır mürekkebi.
Düşünce kağıtlarda benimle huzur solur,
Kitaplarımı yaptım aydınlığın mektebi.*

*Mekanik bir dünyada hurda olmasın beynim,
Kendi iç ikliminde arasın uzletini.
Cephesini kaybeden bir toplumdan değilim,
Huzur biraz da bana uzatsın buketini...*

BİLÂL SEVDASINCA

*Sevdanın özlemi bir beyaz çiçek,
Ya da gülü sarmış bir yeşil daldır.*

*Ömrün coğrafyası aydınlık arar,
Daveti yapansa hummalı aldır.*

*Mantiğı bölüőüm heyecanımla,
Duyguları örten bir kalın Őaldır.*

*Acılar kerpeten ömrümü söker,
Umutlar ufkuma gebe hilâldir.*

*Hicretin kervanı koyuldu yola,
Göçün çilesini sırtlayan naldır.*

*Bir türkü tutturdum kavuşmak için,
Benimle yarıőan yalnız Bilâl'dir.*

(Türk Edebiyatı; Mart 1980)

NEY

*Dökülür neyin kalbinden,
Bir hüzzam ki, yürek titrer.
Ufka açılan geceden,
Sabaha bir müjde gider.*

*Seste vuslat heyecanı,
Nefeste bir ak çırpınış.
Raks kucaklarken zamanı,
Biter umutsuz aldaniş...*

*Kendini söyleme neyim,
Biraz da gel beni anlat.
Aşk burakına bineyim,
Beni de o sızına kat!..*

*Huzur çilende gizlidir,
Nefes nefes erdim ona.
Artık kamış ot değildir,
Şebi arus'tan bu yana!..*

(Hareket; Ağustos 1980)

VEBAL KELEPÇELERİ

Cami kapıları taşır pişmanlığın yükünü,
Saflar oluşur utanç gölgelerinden.
Secdeler korkuyu alnından öper,
Cihat heyecanını taşımaz bu çökmüş omuzlar.
Açılan avuçlarda günahların ağırlığı vardır,
Duymaz eyvanlar kalabalıkların nefesini,
Ben işte bu kiblede yalnızım kardeşim,
Bu saflardaki hüznüm camilerim kadardır..

Bir Akabe dirilişi,
Bir Züreyh, bir Kuba vecdiyle,
Bir Bilal muştusunu duymalı Müslüman.
Ben bunu arıyorum o saflarda.
Çürümüş değilse çınarın korkulu yaprakları,
Ölü gönülle geldiğin mihraptan ne beklersin?
Çağ sürgünü gibi
Dizilmedikçe saf saf omuz omuza,
Yürümez bu dâva adımlarımda.
Dirilmez bu dâva yüreğimde.
ve utanır ehli sünnet heyecanı,
Utanır insanlığım,
Utanır vebal kelepçeleri bileğimde...

KADER

*Kaygılar torbamda bol azık şimdi,
Umutlar rüyamdan artık silindi.
Cevap aradığım sorular açık,
Ezilenler kimdi, ezenler kimdi?
Ben miyim hayâle tutsak tek kişi,
Nasıl durdurayım bu kör gidişi?*

*Sokaklarla paylaştım heyecanları,
Mezarla bölüştüm taze canları,
O sahte perdeler açıldı bir bir,
Gördüm korkulara tutsak şanları,
Gönül odamızda bir sahte dişi,
Huzurun ipini çekmekmiş düşü.*

*Bir ruhla konuştum bir de bedenle,
Gelenle konuştum ve de gidenle,
Dostluğa bir ipek kozası gibi,
Ömrünü dolayıp sevda edenle,
Sonunda anladım korkunç bitişi,
İnsanın kendinden kaçmakmış işi!..*

EBABİLLERE ÇAĞRI

*Ebabiller,
Ey kutlu kuşlar!
Bir kere daha geliniz,
Öyle muhtacız ki size,
Ah bir bilseniz!*

*Çağ neye gebe?
Belli eğil!
İnsan haşin ve acılı,
İnsan kendi özünden kopmuş,
Kölelik hevesi onurunu aşılıyor,
Acılar bir yürekte kalmıyor artık
Bin yüreğe ulaşıyor!..*

*Yeni Ebreheler türedi şimdi,
Hem içten gönül kubbemiz hücumda,
Hem dıştan!
Mamutlar önünde serapâ ufuk,
Yazık ki aldanıştan...*

*Bu ufka giden yolda,
Biz koruyamadık kendimizi.
O gök tarlasından bir daha geliniz üstümüze,
Bir kanadınızı Filistin'e uzatın,
Birini Türkistan'a!..*

*Ebabil kuşları,
Gagalarınızda bize umut taşıyın,
Düşmana kurşun.
Bu yeni cephe için çıkarken yola,
Şehitlerle buluşun!..*

(Sedir; Nisan 1980)

HOŞGÖRÜ

Sevdayı kucaklayıp acıyı ana bildik,
Sevgi coğrafyamızın mihrabına yöneldik.
Biz, hoşgörü burcuna bayrak olma uğruna,
Kahır tezgâhlarından şekillenerek geldik...

ZARARDAKİLER

Hedefi olmayanın her işi zarardadır,
Akla uymayan başın gidişi zarardadır.
Hamle heyecanını bir kenara bırakıp,
İki günü eşitse o kişi zarardadır!..

ÖĞÜT

Merhem olun insana, acılar gideriniz,
Yardımlı zevk edinip halka yol gösteriniz,
Çalışanın hakkını alında ter gitmeden,
Cebinizden çıkana göz dikmeden veriniz!..

KISKANÇLIK

Pisliği ruh taşımaz, vücutta ten götürür,
İnsan öbür dünyaya ancak keten götürür,
Yarış onur verici, gıpta hoş şeydir amma,
Kıskançlık haysiyeti insanlıktan götürür!..

SEVMEK YÜK MÜ OLDU?

Ölüm çiçek açmaz bu taze kandı,
Bu yeni gerdekte sevinmez toprak.
Kini döllüyoruz her yeni canda,
Mermerler her sabah yas doğuracak!..

Donmuş gözlerinde konuşan hüznü,
Arıyor korkuyu yenme gücünü.
Toprağa değince soğuyan yüzün,
Pişmanlık kendinden alır öcünü...

Sevmek yük mü oldu o yüreklere,
Kalemi aldıkta verdik silahı?
Kim çekecek bu bayrağı göndere,
Kim getirir şu geciken sabahı?

(Hırsar; Eylül 1980)

HARPLER İLKEL ÇAĞIN OYUNU KALSIN

İnsanı makine yapan duygular,
Söker mafsalımdan hür düşünceyi!..
Silahlar cephede müşteri arar,
Kurşun böler uykudaki geceyi...

Dökülür obüsün ağızındaki kan,
Akar ki toprağa, bahar kokulu.
Yürek değil sanki cephede atan,
Tâ beynime gelmiş ölümün kolu...

Napalmin dudağı kalbine doğru,
Uzanırken çocuk nasıl gülecek?
Tetik aldı bilekteki gururu,
İnsan kendi tuzağında ölecek!..

Ne silah görelim, ne de miğferi,
Harpler ilkel çağın oyunu kalsın!
Gönüller olmalı savaşın yeri,
Zafer marşı artık burada çalsın.

Kanda duş yapmasın duygularımız,
Eceli çağıran bomba olmasın.
Gecelerde yorgun dualarımız,
Savaşı çıkaran huzur bulmasın!..

AFGANLI GENÇE MEKTUP

Soyunda imanım ve kanım bulunan,
Ölüme kucak açan delikanlı.
Acılarına ortak olduğum,
Sevgili Afganlı.

Herat'ta doğdu özgürlük türkülerin,
Kandahar dağlarında büyüdü yıllar boyu.
Bir "Gel", diyen çıksa da içinden ne çıkar,
Kim teslim alacaktır bu yiğit soyu?

Hayber geçidinde yalnız kaldıysa kaderin,
Üşümüştü sınır boylarında sevda bulutları,
Değ, sönsün göğsünde bir şarapnel daha,
Devirir bir gün ellerin o katil umutları.

Ağlamanın emzikteki çocuğu aç kalan anan,
Kurusun sütü, kurusun gözyaşı aldırma.
Eğer seninle yola çıkarsa bayrağı yere atan,
Bırak çiğnensin o namusu,
Bırak o bayrağı kaldırma!

Ama yurt için ölmesini biliyorsan,
Biliyorsan, yaşamak kadar bu kutsal ödevi,
Sökülür bir gün emperyalizmin dişleri,
Kovarsın köleleriyle birlikte o hain devi...

Bilirsin ki, savaş güler yüzlü değildir,
Çiçek getirmez düşman namlusunun ucunda.
Ey ekmek ve hürriyet için savaşan delikanlı,
Taşıyacaksın yarınlara
Bağımsızlığı avucunda!..

Göndermiyorum sana ne bir hüznü selam,
Ne bir avuç umut, ne bir damla gözyaşı.
Toprağın, bayrağın, imanın için öleceğin,
Getiriyorum işte bu korkunç savaşı...

SAVAŞ ÇOCUKLARI İÇİN

*Güller kızarmayacak, çiçekler açmayacak,
Bülbül kafeste suskun kuşlarsa uçmayacak.*

*Sensiz yüksek dağlardan gözyaşını almayıp
Irmaklar bundan böyle gülerek akmayacak,*

*Ne baharda böceği, ne dallarda kuşları,
Dinlemeyecek gönlüm, gözlerim bakmayacak.*

*Savaş çocuklarında bulamazsam gülüşü,
Huzur göğsüme gelip karanfil takmayacak!..*

(Türk Edebiyatı; Ocak 1999)

29 MAYIS

Ak atın üstünde bir ak kanatlı,
Düşmana bir başka bindirdi bugün.
Ne yaman askerdir şu Ulubatlı,
Bizans'ı surlardan indirdi bugün.
Müjdeyi bizlere verdi Peygamber,
"İstanbul mutlaka alınacak!" der,
Bu umut, hasreti dindirdi bugün.

Ak tolgalı, çelik zırhı sipahi,
Dövülen surlardan içeri aktı.
Fatih'in yanında bir yaşlı dâhi,
Kardinal haçına hilâli taktı.
Tam sekiz asırdır koşturan rüya,
Yorgun sipahiye bir mavi dünya,
Tarihe müjdeli onur bıraktı...

Ak Şemseddin, boğaz suyundan coşkun,
Hünkâr ki, döktüğü toptan yücedir.
Savaş çengileri zilzurna taşkın,
Bu sabah, Roma'ya sonsuz gecedir!
Bizimse daha çok sabahımız var,
Ülkümüz evreni alacak kadar,
İstanbul hedefte ilk bilmececi!..

(Türk Edebiyatı; Mayıs 1981)

BÜYÜK RÜYA VE BİR KAHRAMAN

*Ne makam tutkusu, ne güzel kadın,
Ya da servet diye kaygısı yoktu.
Şehzadelik devri, en büyük adın,
Hummasına onu aşk ile soktu...*

*Büyük Selahaddin Eyyubi, niçin,
Gelip bu suları günlerce dövdü?
En büyük peygamber, bu şehir için,
Müjde verip fethi yapmanı övdü!..*

*Sekiz tunç seferi eriten deniz,
Roma'nın kalbini koruyan surlar,
Yıllarca akına göğüs gerdiniz,
Bilmediniz, "sevda" diye bir güç var!..*

*Yirmi bir yaşında bir yiğit Sultan,
İşte bu sevdaya kendini verdi.
Kalyonlar aşırıldı, denize dağdan,
Tam sekiz asırlık rüyaya erdi!..*

(Küçük Dergi; Mayıs 1081)

MAVİ TÜRKÜ

Berber söyleyelim gel,
O mavi türküleri.
Alsın bizi kollarında Mohaç ikliminde,
Tuğları zaferle süslü Süleyman Han'ın erleri.

Değme, istesin Eflak'ı, istesin Boğdan'ı,
Düğününde yüz görümlüğü Hürrem Sultan.
Biz yeni sınırlar çizeriz balam,
Gemiler donatırız yelkenleri atlastan...

Delişmenlik çağında kılıç kuşanır,
Alırız bir yeni İstanbul daha.
Düğünlerimiz atların kuyruğunu
Yeni hedefler için,
Komayız zaferli rüyaları sabaha...

Gönül sipahilerimiz erenlerle aynı sofrada,
Yemek yer, dua eder hû çekeriz.
Alırız Muhteşem Süleyman'ın sancağını ele,
Dönüşü olmayan zaferlere gideriz...

Çadırda doğmuş dedem, at üstünde yaşamış,
Savaşta ölmüş.
Görmemiş ömür boyu kuş tüyü yatağı nenemle
Sevdasını cepheyle bölüşmüş...

Kan yine o kandır, değildir rahata nikâhlı,
Korkma yiğidim, gerekirse yine akar.
Bu yürek yine koşar cepheye,
Bu yürek zırhı köyle gibi yine sırtına takar...

Dualarla yıkanmış topraklarda yaşıyoruz,
Kirlili ayaklar pisliği kendine taşır.
Bulaşmaz ülkemin aydınlığına macerası,
Kötülük sonunda saldırana ulaşır!..

ASIM'IN NESLİ

*Gel, ufkunu açalım gizli duygularının,
Yüreğini bir buket tarlası yapalım gel.
Sen sevmeye adaysın, sen büyük hizmetlere,
Layık olduğunu bil ve bu cepheye yönel...*

*Sahte reçetelerle hastalıklar nükseder,
Sev vatani, bayrağı, sev yüce milletini.
Ülkünün motifini millî renklerle boya,
Hamur yap bu senteze kemiğini, etini.*

*Yenile köprüleri, aç o kalın perdeyi,
Düşün cephede ölen Muhteşem Süleyman'ı.
Fatih'i, Yıldırım'ı, düşün Anadolu'yu,
Düşmanı yurdumuzdan kovan yüce imanı!..*

*Bayrağımın gölgesi yurdumun bir ucundan,
Öbür ucuna kadar seninle uzanacak.
Hür kalmak bir imana dönüşürse ruhunda,
Hürriyet meşalesi gözlerinde yanacak...*

*Yeni nesil tipine ihtiyacın yok senin,
Senin modelin bin yıl öncesinden belirlendi.
Savaşta sipahisin, barışta gönül eri,
Sana işte bu yüzden "Asım'ın Nesli" dendi!..*

BU İMAN Kİ

Kırdım düşlerdeki pembedikleri,
Döküldü avuçlarıma ılık maviler.
Yorgun gecenin gözlerinde dondu heyecanlarım,
Uyandı yeni bir umut sabahına Eritreliler...

Bir kestane tenli kadın uzattı sevdasını bana,
Mavzerinin namlusunda hasretini bölüştüm.
Duydum yokluğun bıçağını sırtımda,
Ben, her ölen Afganlıyla toprağa düştüm...

Filistin anaları hep kurban doğurur,
Her lokma düşman için bir kurşun besler.
Yiğitler kurtuluşu sevda edinmiş,
Yiğitler ölüme türküyü gider

Her düşen can yükseltir bağımsızlık bayrağını,
Teninden bezi dokunur,
Kanından rengi oluşur.
Açılır Doğu Türkistan'dan yeni bir cephe,
Gönül sipahileri bu imanda buluşur...

Bu iman ki, ölümü oyuncak yapmıştır savaşta,
Bağımsızlıktan öte düşünülen ne şereftir, ne
şandır.
Bu iman ki,
Mazlumların önünde diz çöktüğü destan,
Bu iman ki, coğrafyası vatandır!

(Küçük Dergi; Haziran 1980)

YÂRE GAZEL

Çağırıyor yanına bak aramış yâr beni,
Akik rengi düşünene kalbine koyar beni.

Mevsimler utansın da biraz canlansın diye,
Erguvan bir mozaik zevkiyle boyar beni...

O, gözleri gönlüme öyle çivi yapmış ki,
Minyatür tereddütle dinleyip duyar beni.

Bir genç kız heyecanı daha sönmemiş onda,
Gergefinde işleyip mendile oyar beni...

Başka eller gönlüme buket koymasın diye,
Safkan duygularımdan korkmadan soyar beni!..

(Millî Kültür; Haziran 1980)

DENİZ

*Hayatı soyunmuş görür gözünde,
Gönülden gönüle heyecan taşır.
Korkuyla çılgınlık donmuş özünde,
Kıyıda köpükler kumla savaşıır.*

*Balıklar aşıktır, yosunlar vurgun,
Heyecansız suda yunuslar durgun,
Metcezirde gemi çırpınır yorgun,
Sonunda şükürle koya ulaşır.*

*Sedef dalgaların mavi gölerin,
Ürkek yalnızlığı boşlukta derin,
Bulutlar ufuğa sevda gönderin,
Değilse, belası size bulaşır...*

DENİZ VE BEN

*Ben nedense denizden,
Bir şeyler bekliyorum.
O mavi saçlarına,
Bağlanayım diyorum.*

*Okurum kaderini,
Bir midye kabuğunda,
Kaçış, o dalgaların
Köpükleşen ucunda.*

*Gelgit sancılarını
Çırpınarak yaşıyor,
Korkular okyanustan,
Sahile ulaşıyor.*

*Çaresi yok kaçışın,
Sahil çelik bir duvar.
Eritiyor köpüğü,
Geri dönüyor sular...*

DİLENCİ

*Bir ayak seslerine, bir de toprağa yakın,
Başı hiç dik olmadı, kamburu düzelmedi.
Alın tek onurunu, üç beş kuruş bırakın,
El açan o bakışlar, bir gün olsun gülmedi...*

*Önündeki mendille sınırlanmış dünyası,
Yorgun düşen o parça umudunu taşıyor.
Çökmüş omuzlarına yokluğun ihtirası,
Sokağın dramında kaderini yaşıyor...*

*Çevre sağır, toplum kör, onu tanımaz bile.
Her gün önünden geçen demez, burda biri var.
Bir lirayla bırakır günahını mendile,
Acısını yalnızca kendi yüreği duyar!..*

(Türk Edebiyatı; Ekim 1980)

BİR VAHŞİ HEYECAN

Çantası bir yeni can için solur,
İzinde kar üstündeki taze kanın.
Dünyasını bu yaralı cana ulaşmak oluşturur
Duymaz analık acısını tavşanın.

Ana yüreği bu,
Sığınmak ister yavrusunun sığacağına,
Gözlerinde bir ürkek mahzunluk,
Vurulur ulaşmadan yavrularıyla
Oynama çağına.

Çoğu kere ekmek peşinde değildir avcı,
Bir vahşi heyecandır tetiğe basan.
Fişeği tavşana sözü hayale sıkır.
İşte o zaman onun olur dünyalar.

SEVGİ BAŞAĞI

Kundağı sırtına yoldaş eylemiş,
İçinde yavrusu nurdan yumaktır.
Göğsünü kahırla şefkat süslemiş,
Tevekkül Rabbimin nurunca aktır.

Ben tokken doymam da, o "açım" demez,
Kaderi taç eder haramı yemez,
Düzenbazlığı yok, süsü bilemez,
Gönül harmanında sevgi başaktır...

Yüreği bir nur ki, söndür güneşi,
Bölüşür ömrünü çocuğu, eşi,
Ah, sade annelik olsaydı işi,
Huzur neden ona böyle uzaktır?..

DÜŞÜNCE VE ÖLÜM

Düşünce;
Var olduğumu anlatan sır.
Ondan korkmadım,
Korkmayacağım.
Düşünce;
Ona her yönelişimde,
Yeniden dirilme çağım!..

Ölüm;
Hayatın son durağı,
Yaşamanın anlamı,
Varlığın özü.
Ölüm;
Rabbimin üstümüzdeki eli,
Sonsuzluğun gözü!..

Bilirim, zamanında ölemeyenler,
Kendilerine yüküdür.
Kendinde kaçan bu insan,
Düşünebildikçe büyüktür!..

(Küçük Dergi; Mayıs 1980)

KISKANÇLIK

Bunalımlar emzirdi kirli sütünden seni,
Kalbin günah kozası, tutsak ellerin kana.
Görünmez oldu huzur, doğduğundan bu yana,
Toprak bile istemez, şu karanlık gölgeni...

Neden içimde bir kin, duygumda ihtirassın?
Ağlayan bir çocuğun, aç kalan bir fakirin,
Dünyasını bilmeyen pis kokulu bir kirin,
Kundağında belenen lekeli bir mirassın?

Acının gözlerinden yaş olup dökülürken,
O mercan damlaları her gün boyadın kana.
Hikmeti garibeler takılırken oltana,
Yeniden doğacaksın her güzellik ölürken!..

Ezelî hastalıksın, kardeşle döktün kanı
Sevgiye düşman oldun, hırsıla beslendi mayan,
Evvela kaynağını kurutur akan salyan,
Ah ihtiras yumağı, ah hayatın düşmanı!..

KİRACI

Tutar eşyaları bir ucundan çaresizlik,
Bir ucundan, ev aramaktan yorulan kadın.
Denk olur önceki göçte kırılan koltuklar,
Her evde bir hatırası kalır Ferhad'ın...

Burada dağ delemes artık Ferhad,
Bağlamış ayaklarını bir garip sancı.
İşsiz gezmenin ne olduğunu unutturdu,
Bir gecekonduya hapsolmanın utancı!

Çarp kapıyı, duvara çivi çakma,
Pencereyi açık koyma şişmesin!
Geçirme ay başını sakın ha birkaç gün,
Öde borcunu da, evinde çorba pişmesin!..

O dünyasını kiralık evlerde yitirdi,
Kendi evini gönlüne kurdu.
Yokluğu çiviledi duygularına,
Çaresizliğini umutlarıyla doyurdu...

(Hisar; Temmuz 1980)

AZA ŞÜKÜR

Tohumu tarlaya,
Umudu yüreğine eker.
Yırtık yemenisinden çamur yoldaşdır.
İlkbahar yağmurları,
Bir dua muştusu gibi sevimli,
Tarlada bereket, ekmeğidir, aşdır...

Demez; "Çok çalıştım,
Neden az verdin?"
Demez; "Neden duama,
Belâ gönderdin?"

Bir tarifsiz hoşgörü,
Bir sonsuz şükür,
Huzurunun belgesidir bunlar.
Terini katık yapar ekmeğine,
Kusuru kendi içinde arar...

Döner bir yaz sonu evine yorgun,
Almışsa çocuklarına iskarpin,
Karısına entari,
Kendisine ucuzundan bir elbise,
Bir de koymuşsa kışlık hazınını ambarına,
Konuşur şimdi mihraba yönelip huzurla,
"Şükürler olsun verdiğine rabbim,
Fazlası zaten fazladır bu kör nefise..."

SAVAŞI KENDİNLE YAPIVER

*Bir özgürlüğün sınırı,
Öbürünün bitiminde başlıyor!
Eşya kendi dünyasında esrarlı,
İnsan, kendi kendini yiyor..*

*Benden uzak bir dünya için koşmak neden,
Neden aç yatar aç uyanırım?
Kendimdekini bilmez de niçin,
Başkalarının acılarını tanırım?*

*Moleküllerde bile savaş sürüyor,
Hayat nötronlu, protonlu bileşim,
Güçlü ve zayıf fiziğimizde bile var.
Ayrılık nerede yok ki kardeşim?*

*Bırak binleri bir yapma hayalini,
Dön içine kendi açmazlarını dinle.
Heyecanlarının silahını çevir duygularına,
Biraz da savaşı yapiver kendinle!..*

GECEYE ŞİİR

Gündüz ağır bir sancıda,
Şafaklara kan oturur kıpkızıl.
Bulutlar yıkanır akşam güneşlerinde,
Sevgi bir yalnızlık muskası şimdi,
Dağlara kasvet çöker ağır ağır,
Gökte yıldızlar dillenirken,
Yerde pembeleşen duygular sağır...

Zaman, değirmen taşı ömrümüz için,
Öğütür sürekli kaderimizi.
Ufukta her gün ayı renkli boğuşma,
Ufukta her gün aynı hüznün,
Boy verir acılar dal uçlarında.
Geceleyin, gündüzün...

Geceler herkeste başka dillidir,
Kimine acı verir uzaması,
Kimine bitimi doyumsuzluk...
Gölgelenir nice evlerde ışıklar,
Yarasanın göz kapakları açar perdesini,
Günah çocukları döllendir çamur kundaklarda,
Duyar mı insanlık bu dramın sesini?..

Hayat çelişkilerin yükünü taşır,
Gecedен gündüze bir vebal gibi geçer.
Doğan güneş, batan güneş acı çekse de,
Koymuşuz kuralını bunların,
Geceler her şeyimize bir siyah örtü,
Dünün vebalini çekecek yarın!..

(Hareket Dergisi; Mart 1980)

BİR MEÇHULLE KONUŞMA

*Geri dönebilirsen bana haberler getir,
Sizin oralarda da insanlar boğuşur mu?
Çoğu kere anlamsız bir kavgaya tutuşur,
Silahlarınız her gün başka el değişir mi?*

*Orada da kardeşler kardeşi vuruyor mu,
Orada da analar döküyor mu gözyaşı?
Ne kaybedeni belli ne de galip geleni,
Sizde de siyasiler körükler mi savaşı?*

*Her gece duvarınız boyanmıyorsa kine,
Eğer dövüştten uzak varsa bir baharınız,
Biz usandık buradan, bir yer de bana bulun,
Gelmeye hazırlandım, beni de çağırınız...*

UMUT

*Zaman damla damla erir saatte,
Emer nefesini gece yıldızlar.
Yorgun düşer hüznüm rüyalarımnda,
Emeğin terinde yüreğim sızlar...*

*Açlığı gidermek için çalışır,
Sevdası akşama bir tüm ekmektir.
Gelecek kaygısı lüks olur ona,
Hayat her nefeste umut demektir...*

KUYU VE BEN

Selam verin kurtlar kuşlar,
Heyecanım Burak oldu.
Selam verin dağlar taşlar,
Umutlarım durak oldu.

Size mi nikâhlı kuyu,
Size mi dost bunun suyu?

Geceleri yıldızlarla,
Sevişmekten bıkmadınız.
Yolcuların kovasıyla,
Dövüşmekten bıkmadınız.

Biraz da bana su verin,
Bana da huzur gönderin.

Her yolcunun başınızda,
Bir başka dünya kalır...
Ölümsüzlük iksirini,
Dudaklarım sizden alır.

Sükût sizde kırk dillidir,
Susuşunuzdan bellidir...

Bazen bir saz coşkusuyla,
Dansa başlar kuyuda su.
Buruk bir kır türküsüyle,
Biter gariplik kâbusu.

Korkular sizde gizlidir,
Bunu ancak çeken bilir.

Bir ihtiyar derin kuyu,
ve onu bekleyen ağaç,
İki sessiz mahzun dünya,
Dosta ve sevgiye muhtaç.

Beni de dinledi bunlar,
Daha nice çilesi var...

SOĞUK HÜZÜN

*Karı dört mevsimden bir çeşni gibi,
Görenler anlamaz bendeki hüznü.
O beyaz kadife bana zevk vermez,
Görürsem bir serçenin öldüğünü.*

DÜŞ ÜŞÜR

*Ağaçlar soyunup susuverince,
Irmak üşür, toprak üşür, kuş üşür.
Bulutlar yollara buz gönderince,
Umut üşür, yolcu üşür, düş üşür...*

SORU

*Kimine bir mevsimlik saltanat verir,
Kiminin sobasında dondurur umutları.
O beyaz ihram bana neden hüznü gönderir,
Niçin sevemiyorum nur ırmağı şu karı?..*

İNSANLIĞIN ATASI

Çocuk,
Ebenin ellerinden,
Bize uzanan nurdur.

Çocuk,
Sevdalaşan sevgiden,
Bize gelen onurdur.

Çocuk,
Anada şefkat çiçeği,
Babanın varlık tapusu...

Çocuk,
Atası insanlığın,
Hayata dönüş kapısı!..

(Küçük Dergi; Kasım 1979)

YILLAR ÇÖZER Mİ?

Yıl çözer mi acılarını,
Yıllar çözer mi?
Düğümlemiş kavşaktaki yalnızlığın,
Diller çözer mi?

Zaman yetmedi hayallerine,
Bir ilmeğin odağına taktın sevgilerini
Bıraktın umutlarını gözyaşlarına,
Sana kader olan yalnızlığını,
Eller çözer mi?

Bir Habeşli, bir Eritreli, bir Türkistanlı anası,
Öpmedikçe yanaklarından,
Uzatılsa yıllar süslenmiş bir buket,
Ne anlamı var?
Seni sana uzak yapan yalnızlığını,
Güller çözer mi?

Sana "yıl" vermek de ne ki,
Oyun verseler oyuncak verseler.
Sevgi, ekme ve iç dünyanı verseler,
Değilse, hepsi boş çocuğum,
Geleceğin kaygılı oldukça ömür boyu,
Yıl çözer mi acılarını,
Yıllar çözer mi?

SANA DOST BEN VARIM

Zambiya'da çocuklar yoksul doğar,
Türkistan'da babasız büyür.
Yokluk ve savaş kaderidir de Afrikanın,
Bugün dünyada hangi çocuk özgür?..

Silah ve göç,
Pembe dünyaların talihsiz süsü.
Eskimo çadırında soğuğa tutsak,
İlkel ormanlarda korkuların bekçisi...

Açar mı umut kapılarını,
Bir sıcak öpücük, bir kaşık çorba,
ve bir kadife tebessüm?
İşte ben hep bu ezikliği duyarım,
Ama üzülme ey yalnız çocuk,
Burada sana dost tek kalsam da ben varım!..
(Hisar; Kasım 1979)

BAHAR VE ÇOCUK

Çakıl taşlarında yıkandı sular,
Kozada arındı ipek böceği.
Kelebek ateşte buldu vuslatı,
Sevdalar umutta hür geleceği!..

Taş sessiz konuşur, dal sessiz güler,
Türküler utançtan kalır dillerde.
Cemreler renkleri serper tohuma,
Yıldızlar özlemi arar güllerde...

Beyaz gelinlikten sıyrıldı dağlar,
Yağmur bereketi toprağa sundu.
Kolyelendi evren kuş cennetiyle,
Ağlayan çocuksa bundan yoksundu!..

(Hisar; Nisan 1980)

ÇİÇEKLER VE ÇOCUKLAR

Bir sarı karanfil, bir kırmızı gül,
Bir beyaz papatya, bir siyah lale.
Hepsinin sevgisi bir başka dünya,
Yokluğu sevk eder beni melale...

Nedense, çocukla çiçekte aynı,
Kaderi görürüm, bu beni yıkar.
Hayatın düzeni böyle kurulmuş,
Galiba bunda da bir yüce sır var!..

Çocuk büyümese, çiçek solmasa,
Hayat bir noktada bıkkınlık verir.
Rabbim büyük elbet, kırıp dökse de,
Her doğuşta yeni hayat gönderir...

BEŞİNCİ ÇOCUK

Beşinci çocukta kadın korkulu,
Duyguları gecelerde yorgun.
Emzikteki aç uyanır sabaha.

Baba oğlum olsun ister,
Kadına Firavun işkencesi;
Bu da kız olursa, bir daha!

ve saralı özlem meyvesini verir;
Kadın getirir et yığınınu.
Erkek istemiştin değil mi?
Al sana bir hilkati garibe, al aha!..

(Küçük Dergi; Eylül 1979)

KİRLİ GURUR

Pembe dünyalara çektik bir kalın örtü,
Seni kirli kundaklara beledik.
Çağından büyük işlere sürdük,
Sevinçlerini gölgeledik...

Tarlada yamak, kırdı çoban,
Tezgâh başında çıkarırsın.
Ulaşamadığın oyuncaklarına hasret,
Sen, çocukluğuna ıraksın!..

Sana sevgi vermek isterdim,
Avuçlarına kadar getireydim huzuru.
Adına yıl istemiyorum çocuğum,
İstemiyorum ben, bu kirli gururu!..

(Küçük Dergi; Aralık 1979)

ÇOCUK VE BİZ

İster Uzakdoğu'dan bir çekik göze,
İster Ortadoğu'dan bir yaralı kız,
İsterseniz Afrika kıyılarından,
Birer çocukla bana buket yapınız...

Bunların hem sevinci, hem acıları,
Sarsın dünyalarımı öyle isterim.
Onlarda olmayanı ah verebilsem,
Böyle bir umut için Kaf'a giderim...

Afrika'da ot suyu, Batı'da mama,
Sana kader olmuşsa, yaptık bunu biz.
Sevginin ve şefkatin değişti rengi,
Galiba sen haklısın, bizler değiliz!..

BÜYÜK DOĞAN KÜÇÜĞÜM

*Gurbetten döner gibi,
Koştuk okulumuza,
Bayrağa selam durup,
Coştuk omuz omuza...*

*Hem "Türküm", hem "doğruyum",
ve hem de "çalışkanım!"
Altay'dan gelir soyum,
Zamana sığmaz şanımlarım...*

*Yüreğimi kalemim,
Nakışlar defterime.
Sevincim ve elemim,
Döner burada verime...*

*En büyük karne bana,
Hocamdan öpücüğüm.
Sığamam şu umma,
Büyük doğan küçüğüm!..*

ÇALMA KAPIMI HÜZÜNLE

Anan doğumda ölmüşse,
Şehitse baban savaşta,
Güçlü olmak zorundasın,
Çile kuşatmış bu yaşta...

Ya bir kreş, ya bir dadı,
Ya da çocuk yuvasında,
Büyüme ufku çizer,
Ömrün hüznün potasında...

Belki her şeyi göğüsler,
Senin hoşgörün küçüğüm.
Sana yeni bir dünyayı,
verebilse öpücüğüm...

Bir oyuncak, bir tebessüm,
Bir de anne sıcaklığı,
Bir renk güzelliği gibi,
Yeter bunların aklı...

Mavi ufka aç bir kapı,
Uçuver melek yüzünle.
Dönerken sevgiler getir,
Çalma kapımı hüznle...

SEVGİ YÜK OLMAZ

Oyundaki arkadaşlık,
Büyüyünce de sürmeli.
Bir insan ilk sevdiğine,
Ömür boyu dost demeli...

Adam olmak için mutlak,
Yaşça büyümek gerekmez.
Kötülük yapayım dersen,
Ona koca ömür yetmez!

Kaba kuvvet kullanarak,
İş yapan büyük değildir.
Belki güçtü, ama dene,
İnsan sevmek yük değildir!..

BAHARDA BİR PAZAR

Gel, gülen çocuk, ağlayan anne,
Kısmet bekleyen çiçek, çiçek kız,
Bu dünyada kalan biz değiliz...
Eğme başını gencim önüne,

Şu kuşlara bak, şu böceklere,
Ah şu tomurcuk ne kadar güzel,
Bulutlar gitti görünmez yere,
Ağaç gölgesi çağırıyor; "Gel!"

Baharda pazar evde çekilmez,
Fileler neşe taşıyor kıra.
Hastayla mahkûm bu tadı bilmez,
Her pazar günü yeni hatır..

AYDINLIĞIN GÖZLERİ / 1979

*“Mısralar Şairini yükselten bir kanattır,
Şiiri yazmak kadar okumak da bir sanattır!”*

ÖNERİ

Aydınlığına koş Yunus'un,
Yaşa onu ruhunda dualar kadar.
Gir doğru bir fidan gibi dergâhına,
Oradan bize öz getir.
Al Mevlâna'dan en güzel düşünceyi,
Fikir getir, sevgi getir, söz getir...

Kerem'in dişleri gibi dökül avuçlarıma,
Sen de yaşa sevdanın en güzelini.
Sevmen de yiğitçe olmalı,
Sevilmen de.
Dadaloğlu'nun heyecanı gibi diri,
Köroğlu gibi korkusuz olmalı yüreğin.
Bektaşî postunda erguvan olmalı hüznün,
Hızır İlyas'ta çözülsün dileğin...

Dudaklarındaki türkülerin açsın kapılarını,
Gez bahçelerini Anadolu'nun.
Mum ışığındaki aydınlığın gözleriyle
Uzat elini,
Âşıkların sazlarından ses getir,
Al onlardan taze öğütleri,
Onlardan bize taze nefes getir...

KUŞLARLA GELEN

Kuşların gagasında mutluluğun ezgisi,
Taşır bulutlardan öte.
Yıkanır bütün sevgiler okyanus sularında,
Bir mavi umuttur denizde onlar.
Gönül bir tuzak olmak ister,
İster ki o kuşlar bize gelsin.
Gagasındaki o yıkanmış sevgiden,
O bulut ötesinden bıraksın biraz,
O utanmış sevgiden.

Daha zaman çocuksu oyunundan bıkmamış,
Ne Tur Dağı'ndaki Musa'nın atasından,
Ne çarımhta inleyen havarinin acısı,
ve ne de ulu peygamberden haber gelir.
Kuşlar ebabildir bugün,
Gagasında taşıdıkları umut değil, taşır sanki.
Bana getirilen zincir,
Taktı boynuma umutlarını.
Kuşlar uçtu tepemden birer birer,
Saplayıp yüreğime gagalarını...
Yarımlar, ah o talihsiz yarımlar,
Getirecek mi bana kaybettiğim kuşları?
Çocuklar bendeki acıları,
Almışlar sırtlarına, çocuklarıma taşır.
Acılar bir yüz­süz peridir,
Yarımlara daha çabuk ulaşır...

FARKLI DUYGULAR

Tandır başı duygularında bir taze gelin,
Ya da sobaya tezek taşıyan bir güzel.
İkisinin de ürkek bakışları vardır,
Yeni dünyaların eşiğinde telaşlı,
İkisinin de yüreği serçeninki kadardır.

Gelin akşamların uzamasından tedirgin,
Kız, sabahların bitmesinden.
Birisi yanındakiyle iç içedir,
Öbürü beklediğini yanında görmek ister.
Çeşme başı takibinin heyecanıyla,
Hayatı bu telaşıyla sürdüreyim, der.

Taze gelin kınalı elleriyle ev süpürür,
Kız saklar tazeliğini bir gence.
İkisinde de hayat başka dokur örgüsünü,
Gelin kundak için sancılı,
Kız duvak için.
Mutluluk dilekleri Kaf Dağı'nın ardından gelir,
Ebemkuşağı tazeliğindedir günler.
Baharlar bile canlılıktan uzaktır,
İki güzelde yenilmez duygular,
Deniz köpüklerinde açıktır...

Bir oluşun odağındadır bunlar,
Biri geldi beyaz güvercin gibi,
Birisi gidecek melek kanatlarıyla.
İki ayrı mutluluk bir elmada iki dilim,
Bizler oluşacağız o dilimlerin çekirdeğinden,
Döneceğiz sessizce hayatın baharına.
Hayat aynı çizgide gelişecek,
Dünden yarına...
(Hisar; Nisan 1979)

FELSEFE

*Bir kadın doğurur, insan yetişir,
Bir kadın doğurur, çocuk olur.
Bir el tetik çeker, vatan kurtulur,
Bir el tetik çeker, olay suç olur...*

*Düzenle düşmanı savaş halinde,
Sevgi gider elden, kalan oç olur.
Hayat bu; olaylar zıddıyla kaim,
Bu kural olmasa, dünya hiç olur!..*

KÜÇÜK İZ

*Gümüş güneşler,
Sedef dalgalar,
Mercan gökler,
Ufukta kaderimin çizgisi mavi deniz.*

*Açılır sonsuzluğa,
Gönlümden bir pencere.*

*Yol verir hedefime,
Sulardaki küçük iz...*

(Türk Edebiyatı; 1979)

MUTLULUĞA ÇAĞRI

Güneşi yeni müjdeyle beklemek,
Belki de son tesellidir.
Bende suskunluğuna bakmayın kuşların,
Başkalarında kırk dillidir...

Şimdi kuşlardan vazgeçtim,
Bulutlar, size sesleniyorum,
Sarhoş gezen bulutlar,
Siz kuşlardan daha cömertsiniz,
Hiç olmazsa beni yıkarsınız,
Sere serpe, gözyaşlarınız var...

Kırkikindi yağmurları olarak gelin,
Alın çocukları, meleklerle muştulayın.
Alın kızları anasından,
Gençlere sevgi verin, bitmez olsun,
Kabartın toprağı damar damar,
Toprağı gereğince bereket verin.
Alın beni avuçlarınıza n'olur,
Yeni dünyalara gönderin!..

DOLUNAY

Fundalıklara gümüş örtü,
Sıcak soluğı koklar başakları bir bir.
Deredeki suda bir kurşun abide,
Ay, bu gece eski telaşında değildir...

SEVGİ KOÇAKLAMASI

Bir sancı,
Tükenmez yük,
Bölük pörçük duygularla,
Ezilirken taş altında,
Acılar büyük...

Tut beni,
Ellerimden tut beni.
Göllenmesin kan içimde,
Gök mavi bir ibrişim,
Bulutlar bağlıyor gideni...

Al sabrın emzirdiği acılarını,
Al benden birer birer.
Kalma yalnız oralarda,
Gezelim gel yıldızlarla beraber...

Senin güneşi tutan ellerinde,
Bir anlam yok sanılmasın.
Sen sudan, yeşillikten, güzellikten bir hayâl,
Yüreğime gir,
Avuçlarımda büyü,
Benliğimde kal!..

Sen de vurur yıkarsın,
Rüzgârın güllere vurduğu tokat gibi.
Işık olursun bazen,
Aydınlanır istersen kuyunun dibi...

Ne sensiz hayat,
Ne sensiz ölüm.
Yaşamak seninle anlam kazanır,
Parçasın benden, yabancı değil.
Bir söğüt dalının suya eğmesi gibi,
Usulca sevgimin önünde eğil!..

(Hisar; Temmuz 1978)

BAHAR 1

Dağların ötesinden müjdeler gelir,
Eser nemli rüzgârlar deli dolu.
Nisan yağmurlarında uyanır toprak,
Renklerde Anadolu...

Dağ doruklarında menekşe,
Bahçemde lale,
Gülen bir kız gibidir çiçekler,
Güneş, yağmur tanelerinde dillendir,
Toprakta güler...

Bir başkadır bahar akşamları,
Su kenarında serviler;
Mehtapla kucaklaşır.
Fersiz lamba ışıkları söner bir bir,
Meltem başaklara bereket taşır...

BAHAR 2

Titrek damarlarında benim kanımı taşır,
Ayazın yorgunluğu dökülür gövdesinden.
Ruhu sınır tanımaz, kâinatı dolaşır,
Balıklar dansa başlar sudaki bestesinden...

Ufukta sıradağlar birbirine dayanmış,
Ovalar renk cümbüşü, çeşit çeşit boyanmış,
Kar erimiş, gün doğmuş, toprak artık uyanmış,
Yapraklar sökün eder buharlı nefesinden...

Böcekler uyanmıştır, kuluçkadadır kuşlar,
Yosunları dökülür, çatlar sıcaktan taşlar,
İnsana ilham verir, dillerde türkü başlar,
Hayata müjde gelir ırmakların sesinden...

BİLMECE

*Sana toz,
Bana dağ bir efsane bu.
Yıkanır yürekler,
Çamur içinde.*

*Gördün mü ruhunda,
Sönen grubu?
Kötülük bir dilber,
Samur içinde!..*

BENDEKİLER

*Denizi köpüğüyle kesen dalgaların,
Sarhoş saldırısıyla hızı var bende.*

*Semayı gölgeleyen deli bulutlar,
Tepemde dönüyor, gözü var bende.*

*Sahilde süs gibi o yeşil dağlar,
Geçmiş anlatacak, sözü var bende.*

*Hayır, hayır hiçbiri değil.
Onlar bendedir, onların özü var bende...*

GÖÇ

*Bir bulut sancısıyla,
Hava donuklaştı, morardı.
Kaskatı kesildi toprağın kanı,
Yapraklar dalda sarardı...*

*Yüklendi rüzgâr hıncıyla,
Kuytuda üşüyen yaban otlarına.
Astı kuşlar zamanın çaresizliğini,
Yorgun kanatlarına...*

*Vurdu gagası kararmış leyleği,
Mevsimin kini.
Uçtu kuşlar güneye doğru,
Bırakıp yuvaya yüreğini...*

ZAMAN VE BİZ

*Kurşun adımlarla geçiyor zaman,
Tembel saatlerde, sarhoş tik taklar..
Geceler tortusunu gündüze aktarıyor,
Sabahlar neredeyse duracaklar...*

*Bir boğuşma halindeyiz zamanla,
Bu obur düşmana çok kurban verdik.
Ondan geldi bütün taze duygular,
Sonunda yine ona gönderdik!..*

GÜLÜN OLAYIM

*Dostluğa uzanan elin olayım,
Sevgini anlatan dilin olayım,
Bahçende yetiştir besle, büyüt de,
Yakana takılan gülün olayım...*

SAVRULAYIM YELLERİNE

*Bahar gelsin, aşkı seçsin,
Hayran olsun dillerine.
Gelen diken desin geçsin,
Değmesinler güllerine.*

*Dert güzeli arar bulur,
Çiçeklerim dalda kurur,
Kalbim mızrap olmuş vurur,
Şu aşkımin tellerine...*

*Başlamadan savaş bitti,
Seni benden alıp gitti,
Umutsuz bir yağmur etti,
Döküleyim ellerine...*

*Bekleye bekleye soldum,
Çile ile artık oldum,
İlkbaharda hazan oldum,
Savrulayım yellerine...*

(Hareket Dergisi; Nisan 1968)

MEZARLAR I

Bir mezar gezdim,
İçinde yatanı nurdandı.
Bir mezar gezdim,
Koyundakiler çamurdandı.

Bir mezar gezdim,
Üstü de altı gibi ölü.
Bir mezar gezdim,
Ölüler çiçeklere gömülü...

MEZARLAR II

Mezarlar, ah o toprak yığını,
Bazen gözlerinde bir devir okunur.
Bazen dillenir taşları bir bir,
İçindekilerin acıları bize dokunur..

Onlara toprak yığını demeyin sakın,
Koynunda yatanı günahattan olsun,
Nurdan olsun bir yatanı var.
O, bizim alın yazımızın son durağı,
O, bizi anlatacak sonsuza kadar!..

Rengim, kırık dökük bir gülüm,
Söyleyin bülbüle burda gezmesin,
Neşem söndü boynu bükük sümbülüm,
Ceylan basıp dallarımı ezmesin.

Rüyamda sakladım umutlarımı,
Görmedim renklerde ilkbaharımı,
Sevdiğime verdim bütün varımı,
Başkaları bu sırrımı sezmesin.

Gönül tutsağımı ışık ararım,
Bir işaret için ufku tararım,
Rüyaları kendim için yorarım,
Çaresizlik gelip beni üzmesin.

Aşk yoğurur, hamur yapar ruhumu,
Mecnuna bıraktım çöllerde kumu,
Bulutlar taşıyor gönül yurdumu,
Benim sevdam sakın benden bezmesin!

HASTA

Dünyası karanlık,
Gözleri yaşlı,
Hayali kırık,
Kara bir ilmektir sanki,
Boğazında hıçkırık...

Ah gelmeseydim sana,
Çekseydim derdi.
verdiğim yıllık emeğimin tamamı,
Aldığımsa hançerdi...

Bir umut aramıştı onda,
Sızlayan yarasına.
Yokluğu bir yıl daha kucaklayacaktı,
Bir ilaç parasına...

VEDA

Engin deniz ufkunu,
Kucaklarken denizler,
Bir mendille gözyaşı,
Benim için titriyor...

Geride kalan canlı,
İç dünyamız yıkıldı.
İki kalpte bir duygu,
"Bölmeyin bizi" diyor.

Dönüşü yok bu yolun,
Paylaştık umutları.
Gemi dönmek üzere,
Bir meçhule gidiyor...

Daldı pembe hayale,
Mavilerde gözlerim.
Gemimi öpen sular,
Sanki bunu biliyor...

Kıydan açıldıkça,
Mazi büyür gözümde.
Güvertede uykumu,
Hatıralar bölüyor...

Uçsuz bucaksız yolda,
Çırpınırken köpükler,
Mendil yeni umuttur,
Gözyaşımı siliyor!..

ŞADIRVAN

*Bir damla su,
Bir damla daha,
Bir damla daha,
Akar şadırvan kurnalarından
Geceler kendini verir sabaha...*

*Adem'in Havva'ya sunulan yüreğidir,
Dökülürken su.
Davete gelen gölgeler gibi,
Sona erer kubbelerin kâbusu...*

GÖREBİLMEK

*Secdeden kalkmayan başları gördüm,
Utançtan eriyen taşları gördüm,
Açıldı gönlümde bir yeni perde,
Gece "Allah" diyen kuşları gördüm...*

KUBBELER

*Sular gümüş damla olup düşerken,
Avlulara bir ruh sükûnu eler.
Bu sabah minare ses verdi erken,
Tekbirle secdeye gitti kubbeler...*

SOFRAM

*Sakimler melekten, kâse billurdan.
Mezem hurmadandır, şarabım nurdan.
Dergâhtır bu sofram, sevgi dağıtır,
Çok ermişle kadeh kaldırdık buradan...*

GEL

*İçimdeki beni kalbine taşı,
Burak ol da gel.
Gönül gönderime çekmek isterim,
Bayrak ol da gel.
Beni hedefime sen götür n'olur,
Kısrak ol da gel.
Ölürken gözüme dökülmek için,
Toprak ol da gel!..*

İZDÜŞÜM

Serin bir bahar sabahı,
İnce dallarda doğup
Evrene güleceksin.

Ağustos sıcağında gölgen güzeldir,
Güneşle savaşın uzun olacak.
Ne var ki direncin tükenecek,
Yenileceksin...

Sonbahar rüzgârında,
Uçan bir mendil gibisin.
Rengin soluk,
Damarların kurumuş,
Yere döküleceksin...

Soğuk yüzlü bir melek,
Alacak koynuna seni.
Aslına dönüş için uzun bir yolculuk,
Kim bilir hangi kuytuda,
Toprağa gömüleceksin...

YAZ DUYGULARI

Yıldızlar, yalnız ve suskun,
Gölde su düşünce dedir.
Ağaçlar meltemin ritmiyle oynak,
Hayat baharın gülüşündedir...

Bir deli kış ki yorgunluğunu,
Kırda gelincikler giderir.
Geçen yazdan kalan hatıraları,
Yenisinde bize yeşiller verir...

YAZ YAĞMURLARI

Bulutların gözleri bugün yine suluydu,
Döküldü yüreğime kurşun gibi damlalar.

O yırtık abasıyla kucaklaşırken çoban,
Köpek yağmurla gelen vahşi kokuya dalar.

Yağmur sonrasında sessizlik tat vermiyor,
Yine çileyle doldu toprak damlı odalar.

Türkmen güzeli kızlar kıl çadırında yalnız,
Yapmacık ada oldu selde bütün obalar.

Çekildi ayağımdan çırpınan sel suları,
Şimdi kuşattı beni sevdasız hatıralar...

IRAKTAKİLER

*Bir otobüs,
İçi leşlerle dolu,
Durakta.*

*Hasret kaldığımız baharlar,
Irakta...*

*Son randevusunda huzur,
Bir daha gelmeyecek...*

*İnsan kendine hamal,
Yüzü yük altında gülmeyecek...*

*Bir soluk yüzü süslüyor,
O ölümsüz çerçeve.*

*Kaybedilen huzuru,
Kim getirecek şu eve?..*

*Bir otobüs,
İçi leşlerle dolu,
Durakta.*

*Hasret kaldığımız baharlar
Irakta!..*

BAHAR GECELERİ

İstiridye kabuğu bir dünyanın içinde,
Güneş çekip giderken tebessümle doğdu ay.
Yıldızlar yalnızlığın çemberini kırdılar,
Onları buketlerle kucakladı dolunay.

Kadife gecelerde kekik kokan dağları,
Döve döve akıyor derede yorgun sular.
Başanın gelinciğe uzanırken busesi,
Yalnız kalmış çınarın dayanılmaz yası var.

Bazen bildircin sesi, bazen cırcır böceği,
Sessizliğin koynunda bir müziğe dönüşür...
Bahar gecelerinin yorgun selamında,
Yarıda kalan zevki bahçede iş bölüşür...

BİR ÖLÜR BİN DİRİLİRİZ!

Şehitlerimizin aziz hatırasına

Soylu duyguları kelepçe tutmaz,
Tanımaz engeli dik yürüyüşler.
Bir sipahi atıdır gönüllerimiz,
Gerçeğe kapıyı açıyor düşler...

Ürküntüsünü duymuyorum son durağın,
Doğmak, ona atılan ilk adımdır!
Önemli olan onurla yaşamak,
Bedenim şimşeklenen ruhuma kındır..

Dedem Galiçya'da bekliyor beni,
Ölüm kapımızda nöbettedir biliriz.
Yaşamak yük olunca ne anlamı var?
Bir öldükçe her gün bin diriliriz!..

KARDEŞ KİNİ

*Sevdik sınır ötesi düşmanları da,
Sevemedik kardeşimizi.
Öyle kalın bir zincir ki duygularımızda,
Kine tutsak eylemiş bizi...*

*Bir harabe zaman içinde,
Düşmanlıklardı gülen.
Yaşanmamış taze umutlardı,
Kurşunla ölen...*

*Sevgiye peşrev yoktur,
Hoşgörüyü terk ettik.
Aynı yurdun çocukları birbirini boğazlar,
Gerek yok sınır ötesi düşmanlara,
Biz bize yettik!..*

SAVAŞ

Bölüşmek mutluluğu,
Hakça, kardeşçe,
Cömertliğiyle erdemin,
Acımaz göz pınarlarındaki yaşa,
Bir gönül seferberliğiyle çıkıp,
Yönelmek daha kutlu savaşa...

Bu savaş ki,
Ne tanırsın silahı,
Ne de akırsın kanı!
Bu savaşta amaç,
İnsan yapmaktır insanı!..

HATIRA

Ak duyguları maviyle yıkadık,
Gezdik Barbaros'un denizlerini.
Bir gözüm Viyana'da,
Biri Hindistan'da,
Saydım atalarımın
Tuğralı izlerini...

O camilerde,
Çeşme taşlarında,
O yollarda,
Kaybolan ihtişamımın yası var.
Hizmet için yaratılmış atamın,
Elinden tutulsa,
Kalkacak hatırası var..

ŞOFÖR

Gündüz düştedir artık,
Gerilir yüz hatları damar damar.
Karanlığın koynunda yol alırken arabası,
Tekerinin altında ezilir dağlar...

Dışta bir "Maşallah" yazılıdır kocaman,
İçte ise, "Ömür biter yol bitmez!"
Yol alır kamyonu ufku kucaklayarak,
Yaşamak yine de bir dağdır sırtında,
Ömür biter de bu yük ondan gitmez...

Bir sıcak ekmek gibi tutar direksiyonu,
Sevseler de birbirini ne çıkar,
Zaman yine vefasız yumruğunu bindirir,
Bir acı son dostluklarını yıkar...

YENİDEN DOĞUŞ

Umutlar bir yokuşta yorgun serhatli gibi
Kendisini hedefe götüren atı bekler.

Bir duygu ki kıvrılmış yumak yumak kozadır,
İçinde saklanmıştı kurtarıcı dilekler...

Zaman acımaz, vahşi bir ahtapottur sanki.
Bağlanmış kollarıma yeni zincirler ekler.

Ama kararlı ruhum aşacaktır engeli,
Çözmektedir zinciri bu yürek, bu dilekler...

ÇOCUKLAR

*Hizmet altın bir buket gibidir,
Ona koşun çocuklar!*

*Ben artık gerilerde kalmalıyım,
Beni aşın çocuklar!*

*Erdemliliğin yolu dikenlidir,
Ama ulaşın çocuklar!..*

(Türkiye Çocuk; 15 Haziran 1984)

OLABİLSEM

*Çölde fırtınaya tutulmuş gibi,
Seraba yönelten kulun olayım.*

*Bas üstüme nurlu ayaklarınızla,
Aydınlığa giden yolun olayım.*

*Hamurumu yoğur, mayamı koy da,
Bana şekil veren elin olayım.*

*ver o gücü bana açıp perdeni,
Olanı anlatan dilin olayım.*

*Yalnız dağ başında kalmasın izim,
Şehri de sallayan yelin olayım.*

*Artı insanlığı, ya da koy beni,
Her şeyi düzleyen selin olayım!..*

SONSUZLUK

*Minareler semaya açılan bir pencere,
Burda vecdi duyanın bakışı sonsuzadır.
Kubbeler sıra sıra yolculara basamak,
Burda insan selinin akışı sonsuzadır...*

*Bir aşka gönül verip hasretle yananların,
Güzelliğın sihrinde sevgiyi ananların,
Mihraplara imanı işleyen Sinanların,
Mermerlere ruh veren nakışı sonsuzadır...*

*Burda dillenen sükût bir hayâl saltanatı,
Burda ayetler ruha aşıılıyor fırkati,
Burda sebiller baygın, bülbüller okur nâatı,
ve burdaki yolculuk çıkışı sonsuzadır...*

(Türk Edebiyatı; Ağustos 1980)

DİLEK

*Kilit vurdum artık uykusuzluğa,
Dergâhına geldim kabul et beni.
Son vermek istedim şu susuzluğa,
Dergâhına geldim, kabul et beni.*

*Tövbe ettim artık Nasuhça dilden,
Kuşlarla su içtim ben de sebilden,
Rahmetini sordum bülbülden, gülden,
Dergâhına geldim kabul et beni...*

*Bir avuç umutla düştüm yollara,
Dinledim sazımı asıp dallara,
Cihat açtım inan bâtl kollara,
Dergâhına geldim kabul et beni.*

*Gece şadırvanla dertleşip durdum,
Kubbeyle yarına hayâller kurdum,
"Vur" dedi, kapıyı!" kandile sordum,
Dergâhına geldim kabul et beni...
(Hareket Dergisi; Ağustos 1966)*

AKABE BULUŞMASI

*Bir kuş indi Kâbe eteklerinden,
Gagasında bir çiçek.
Müjdeler sundu defne yaprağına Tanrım;
“Küfür dize gelecek!”*

*Evs'ten, Hazreç'ten on iki kişi,
Kutlu bir dilekte birleşti.
Biata uzanan ellerden dökülen kirler,
Akabe ovasında kokuşan leşti.*

*ve bu iman gölgesinde Medine,
Güçlendi, büyüdü, bilendi.
Açtı nurlu ufukların kapısını peygamber,
Tekbirle ilk doğuş yenilendi...*

AĞLAMASIN

Alın göklerden,
Alın tomurcuk bulutları,
Şafakta yıldızlar ağlamasın.

Sevin birbirinizi,
Sevin delikanlılar,
Ana olacak kızlar ağlamasın.

Değmeyin kırdı,
Bahar çiçeklerine,
Onlarla gelen yazlar ağlamasın.

Karalar, yeşiller,
Maviler sevensin,
Pembe ve beyazlar ağlamasın.

Kutlu bir yarışa,
Çıkalım hadi,
Varışı mutlu izler ağlamasın.

Dillerde türkü olsun,
Sevgi üstüne,
Gülsün dudaklar sözler ağlamasın.

Anaların şefkati,
Silaha siper olsun,
ve artık yetsin gözler ağlamasın!..

VUSLAT TÜRÖÜSÜ / 1968

MÜNACAT I

Vuslat aşkıyla yanıp ümit bağlamak sana,
Kirli hayat yolunda beklemek o müjdeni,
Duymak için geldiğim şu karmaşık cihana,
Yokta Varını seçip tasdik eylemek seni...

Uzun minareler senin adını duydum,
Karmaşık duygularla her gün kıblene vardım.
Fatihâ'yı, İhlâs'ı doğru yanlış okudum,
Rahmetine sığındım, affımıza yalvardım...

Suda, kuşta, rüzgârda varlığını duyunca,
Çılgınca "işte buldum, buldum" diye sevinip.
Kapıp bağrıma bassam, hayatımın boyunca
Saklasam "sevdiğime erdim!" diye övünüp...

Bir şekil veremedim o tertemiz adına,
Hayaller zincirinde ve rüyada uğraştım.
Derviş olsam da kanmam ışığının tadına,
Eridim varlığında, hilkat sırrını aştım...

ve tövbeyle yoluna düştüm, her gün dolaştım,
Döndüm kendi kalbime dinledim feryadımı.
Benliğimden sıyrıldım, varlığına ulaştım,
Temizler misin Rabbim şu kirlenen adımı?..

(Türk Yurdu; Ağustos 1965)

MÜNACAT II

Doydu denmez gönül zarım canlanan handânına,
Yandı kalbim son deminde gülmeden, efgânına...

Görmeseydim zerrecikten güne dek hikmetleri,
Diyemezdim; "Ey İlâhî âşığım nîhâhına!"

Zikre koştum gece gündüz, hû dedim Allah dedim,
İşte tanrım, cezbelendim, çıkayım tâ yanına...

Hepsi kurban olsa azdır, kâinatın hâliki
Çünkü muhtaç koca âlem birtanecik unvanına..

Aşka doymak belki mümkün, belki kalpten şevk
geçer,
Sense tâ hilkatten taktın gönlü ol peykânına...

Sardı zulmün ufku; dinden bîhaber insanlarız,
Feryadım var dinle Rabbim, hasretim niranına...

Her şeyimden ayrı kaldım, tek bulaydım nurunu,
Bari yoldaş kıl adından Muhsin'in imkanına!..

HZ. PEYGAMBER'İN

Yüzü nur, gölgesi nur,
Hayatı ve dini nur,
Yattığı makberi nur,
Hz. Peygamber'in.

Bütün yüzler solacak,
Mahşer yeri dolacak,
Şefaati olacak,
Hz. Peygamber'in...

Seven gider izinden,
İlham alır sözünden,
Şefkat akar yüzünden,
Hz. Peygamber'in...

İsmi güzel, kendi hoş,
Ayrıma, izinden koş,
Dini için haykır, coş,
Hz. Peygamber'in!...

(Yılın En Güzel Şiirleri; 1963)
(İslam Dergisi; Temmuz 1963)

ALLAHIM

*Seni sevmek, sana koşmak emelimdir Allah'ım,
Canı candan alıyorken katına çıksın ahım.*

*Beni yoldan alıkoymak yakışır mı şanına?
Kanadım yok, ayağım yok, sürüyor ah günahım.*

*Su kesilmiş, dere akmaz, ovadan kuş uçmuyor,
Ümidim var; korucumsun, olacaksın penahım...*

*Şu âlemden kaçınılmaz, bulabilmek için seni,
Aranmaktan usanmaz güvenim var ey şahım...*

*Yola Muhsin koşaraktan çıkıyor iman ile,
Bulacak son bu nedamet, açılıyor kalpraşım!..*

DÜNYAYA GÜLEMEMEK

*Solgun yüzümde hüznün dalga dalga yayılır,
Dağlardan yaslı meltem, ufuktan mahzun ışık,
Dökülür şerha şerha kâbuslarla karışık,
Ruhum inler derinden, feryadına koyulur...*

*Mezar taşları cansız, kırık, dökük ağlıyor,
Hayat müjdesi yoktur açılan tomurcukta,
Yaşamaya ümitsiz şu zavallı nurecik da,
Yanıyorum içimden yazık kara bağlıyor...*

*Irmaklar kudretsizdir, kurumaya kaynaktan,
Ağaçlar boynu bükük, hazan içinde ölgün,
Zaman işlemez saat, hayat geçer, geçmez gün,
Her taraflaça olmuş, kemikler tâ oynaktan...*

*Desti âsmânı şitâ kavurdu benliğimi,
Didarı Hüda için ama çırpındım yine,
Dessas beşer ilgimi cezp ederken kendine;
Bir zelil hançer beni ah, benliğimden vurdu...*

*Nedir Allah'ım nedir, ölmeye ölememek,
Derviş miyim, şeyh miyim, Kâbe'm kalbimde
benim?*

*Her sabah acı bir ses, ürperir tüyüm tenin,
Bahtsızlık mı nedir bu, dünyaya gülememek?*

PEYGAMBER AŞKI

*Nefsim cesedime artık bir Burak,
Peygamber aşkının modeli üzre.
Bir hasret gönlümde diyor; "El firak!"
Peygamber aşkının modeli üzre...*

*Gümüştten bir kılıf dikmişler aya,
Onun gölgesinde tiğ minareler.
Nurdan ağ örüyor mavi semaya,
Peygamber aşkının modeli üzre...*

*Gökte kavis çizer ezan sesleri,
Semaya açılan nurlu kapıdan.
Yıllarca aradık bu hevesleri,
Peygamber aşkının modeli üzre...*

*Yükselen ufukta kuşatan nakış,
İlahî cezbeyle sonsuza akış,
Nurun hasretini gideriyor kış,
Peygamber aşkının modeli üzre...*

(Nesil Dergisi; Mart 1979)

NE GÜZEL

Düşerek yollarına, tanımadan kendimi,
Derin bir heyecanla seni bilmek ne güzel.
Kurtulup şu çıkmazdan, görmek için Rabbimi,
Gözümdeki perdeyi yaşla silmek ne güzel...

Renklere bak, petekte arı oldu bal oldu,
Kirler sokakta yaya, arabama nur doldu,
Şeytan dönmek üzere aramızdan kayboldu,
Hikmetinin sırrında seni bulmak ne güzel...

Renk ve kokusu için beslemekteyiz gülü,
Kafeslere lüzum yok, esir ettik bülbülü,
Aşktan uzak kalanlar şimdi yaşayan ölü,
Yaşayabilmek için şimdi gülmek ne güzel...

(İslâm Medeniyeti; Eylül 1968)

ANAMIN TÜRKÜSÜ

Aziz hatırasına

Rengim geçti, kırık dökük bir gülüm,
Söyleyin bülbüle burada gezmesin.
Neşem söndü, boynu bükük sümbülüm,
Ceylan basıp dallarımı ezmesin...

Güneşte insaf yok yakar bağırimi,
Azrail sağır mı duymaz çağırımı,
Rabbim küs mü daha almaz ağrımı?
Bari deyin eşim benden bezmesin...

Kollarım dermansız kalkmaz yanımdan,
Haberim yok, zamanımdan, anımdan,
Bekliyorum dostu bezdim canımdan,
Acım fazla Muhsinciğim sezmesin...

(Türk Yurdu; Nisan 1966)

SAVRULAYIM YELLERİNE

*Bahar gelsin aşkı seçsin,
Meftun olsun dillerine.
Gelen diken desin geçsin,
Değmesinler güllerine.*

*Dert güzeli arar bulur,
Çiçeklerim dalda kurur,
Kalbim mızrap olmuş vurur,
Şu aşkımın tellerine...*

*Başlamadan savaş bitti,
Seni benden alıp gitti,
Ümitsiz bir yağmur etti,
Döküleyim ellerine...*

*Çok bekledim, şimdi soldum,
Çile ile artık doldum,
İlkbaharda hazan oldum,
Savrulayım yellerine...*

SENİN AŞKIN

Olanımı aldı gitti,
Senin aşkın, senin aşkın.
Kudretimi acze itti,
Senin aşkın, senin aşkın...

Melek munis, şeytan şerir,
Heybetinden dağlar erir.
Beni bana alırverir,
Senin aşkın, senin aşkın...

Bende bir de ben var imiş,
Meğer bana ağyar imiş,
Bilene büyük kâr imiş,
Senin aşkın, senin aşkın...

Gözüm takıldı gözüne,
Ruhum yol arar izine,
Toz etti beni izine,
Senin aşkın, senin aşkın!..

DİNLERSENİZ

İnsanlar sıra sıra,
Günahlar dizi dizi,
Bu ruhi çöküntüden,
Rabbim kurtarsın bizi...

Bir rehavet ki zahir,
İşlemiş içimize.
Enkaz olmuş her taraf,
Güve yemiş saf özü.

Fazilet cehalete,
Esir edilmiş her dem,
Beşer sağır evren lâl,
Görmez kimsenin gözü...

Bir aşkı müebbete,
Gönül vermeli herkes.
Bence çıkar yol budur,
Dinlerseniz bu sözü!..

ISTIRAP YUMAĞI

Gecenin kâbusunda kaybolurken bu şehir,
Görürüm bir çizgide yorgun ölen güneşi.
Toplarken nedametın çilelerini nehir,
Sefalette bahtımın sefil kemandır eşi.

Bırakın, sakın gelsin, uzatsın meyi bana,
Dönsün evren gözümde kırık pervane gibi.
Şarap denen o iksir mâna verirken cana,
Raksın sihrine kanıp dönem divâne gibi...

Kemirsin ufak böcek kuru toprağımızı,
Emsin balık suları, kurusun yeşil göller.
Zaman denen ejderha dürsün şu çağımızı,
Zulmet yalarken ufku, uzansın sade çöller...

Ben, beni kaybetmişim, kendimde arıyorum,
İmanın bereketi dalga dalga inmiyor.
Beşerde bir yara var, deşmeden sarıyorum,
Sızılarımız arttı, acılar hiç dinmiyor...

ÇİLEMİN TÜRKÜSÜ

*Bir nefeste bitmeyecek yoldayız,
Her şey endişede, her şey tedirgin.
Bir rüzgârın niyetine kaldı karar,
Belki hemen kırılacak daldayız...*

*Dönmeyen yolcular, bitmeyen zaman,
Tükenmeyen nesil, artan ihtiras.
Kimi neşe kadehiyle coşarken,
Kimini kavurur ateş gibi yas...*

*Zamanın kanını emmiş bulutlar,
Beklenmeyen dostlar gelir peş peşe.
Bütün düşler solmuş, hayaller ezgin,
Koşacağız artık soğuk ateşe...*

*Tozpembe rüyalar kaskatı şimdi,
Hayallerim donuk, sonsuzda gözüm.
Bana bu azabı satanlar kimdi?
Çiyleyle karardı şimdi saf özüm...*

O Kİ PEYGAMBER

Hira'dan dönüyordu, çınlamıştı munis ses,
“Oku, oku” diyerek yayılıyordu nefes.

Ne okuyabilirdi, ümmi olan Peygamber?
“Bilmem”ler çıkıyordu, sanki mis ile amber.

Tecelli edecekti, artık ilâhi kudret,
Onu peygamberliğe göstermişti ki namzet.

Dudaklar kımlıdıyor, dökülüyordu sözler,
Kalbe dolmuş heyecan, yaş döküyordu gözler.

“Örtün, örtün üstümü, uyuyayım bir zaman”,
Diyerek uzanmıştı, fakat yaklaşmıştı an.

Beliğ bir nida duydu, geliyordu derinden,
Olmuştu ki peygamber, fırlamıştı yerinden.

İrşada başlamıştı, yakınlarını gizli,
Çekiyordu yoluna o mucizevi sözlü.

İlk zaman çekinmişti, meydana çıkmamıştı,
Kalpleri aydınlatıp putları yıkmamıştı.

Ama emri aylınca başladı davetine,
Güvendi harbe girdi Rabbinin kuvvetine.

Cehaleti kaldırdı, vurdu putları kırdı,
İnsanlığın üstünden kâbusları kaldırdı.

Bir insan ömrü gibi kısacak bir zamanda,
Zulmeti parçaladı, işte böyle bir anda!..

REALİTE

*Fecrin ufku yalayan o munis ışıkları,
Henüz sönmemişti ki, ömrümüz oldu yarı.
Karanlık bir gecede açılırken gözümüz,
Her şeyimiz bir anda başladı ve son buldu.
Hayat çeşmesi aktı, hayat kazanı doldu.
vefasız bir ışıkla buruştu pak yüzümüz!*

*Ölü bir kıpırdanış, soluk bir çehremiz var,
Yarımdan kaygın varsa yaşamak neye yarar.
Yıldırım'ın heybeti, Fatih'in celadeti,
Bize miras kalmamış, içimizde duygu yok,
Belki müptezel bir el, belki zehirli bir ok,
Alacak canımızı demeden şehadeti...*

*Gel ey çağın vefakâr, alicenap evladı,
Tarihi okut bize, ne demek öğret yâdi.
Tarihten kopan millet geleceğe gidemez!
Köksüz bir ağaçtır o; mahkûmdur kurumaya,
Feza fethedilse de o kalacaktır yaya,
Acze mahkûm yüzlere bence tükürmek de az!*

AYASOFYA ÖNÜNDE

Onu kilitleyenlere!
Kandillerin kokusu heyecan kasırgası,
Olan şerefelerden taşarken caddelere,
Bir kubbe ki, hüznüyle dillendirmişti yası,
Çektiği çilesini bırakmıştı kadere...

Sütunlarındaki nur zincirlenirken hırsa,
Minarelerde artık ebedi kış melâli.
Kitabesi kalmışsa, mahzun bir mihrap varsa,
Bulamadım onlarda asude bir celâli..

Kilit vurulmuş fecre, fermanıyla bir başın,
Mahrum edilmiş bin baş, tekbirin izzetinden.
Sürerse bu mahzunluk, vebali var her yaşın,
Çekeceksiniz bunu ateşin lezzetinden!..

HANI?

Arı iğnelidir fakat bal yapar,
Karıncı küçüktür ama çalışkan,
İnsan belli mahlûk, yapar da tapar!
Bunlarda hikmet var sezenler hani?
İrfan bahçesinde gezenler hani?

Alçın kayalıklar, dibinde su var,
Kansız yaşanılmış böcekte yok kan.
Çukurdan yükselir şu hazin dağlar.
Bunlarda hikmet var, bilenler hani?
Gözdeki perdeyi silenler hani?

Atarsın bir tohum, verir yüzlerce,
Gidenler dönmüyor, geçiyor zaman,
Allah var bu mutlak, hani gözlerce?
Bunlarda hikmet var, araya hani?
Çıkacak mı bilmem ah o an hani?

Zerrecik nutfeden canlar türüyor,
Gök yine berraktır fışkırır duman,
Yılan ayaksızdır ama yürüyor.
Bunlarda hikmet var, bakanlar hani?
İlâhî baraja akanlar hani?

Demirin havada duruşuna bak,
Bize gelmiş Haktan ilahi ferman,
Ne olur aklını bir de buna tak.
Bunlarda hikmet var, görenler hani?
Fazilet ağını örenler hani?..

(İslam Dergisi; Mart 1965)

SENSİN

Tarihten doğrulur muhabbetiyle,
Tuğda, tolgada sen, miğferde sensin.
Pala bıyığının o heybetiyle,
Efede, dadaşta, mehterde sensin!..

Şehidimden akan tertemiz kanda,
Yaşanmış, yaşanan, gelen zamanda,
Eskiyen mızrakta, okta, kalkanda,
Düşmanıma inen şeşperde sensin!..

Miraca yükselen canım düldülde,
Ruha neşe veren küçük bülbülde,
Yumak yumak saran kırmızı gülde,
Hayat kokan miste, amberde sensin!..

Açılan sayfada, kapanan bapta,
Fakirin evinde çorbasız kapta,
Kiblenin kapısı yeşil mihrapta,
Camide, kürsüde, minberde sensin...

Dervişlerin gece çektiği hu da,
Irmakta zikreden mübarek suda,
Zemzemi besleyen yaşlı kuyuda,
Cennet bahçesinde kevser de sensin...

Karın cezbesiyle gelen ayazda,
Çiçekler mevsimi, baharda, yazda,
Nurun ifadesi mavibeyazda,
Kâbe duvarında, esmerde sensin...

İlâhî bilmecen sivrilen ağda,
Toprakta yeşeren bahçede, bağda,
Zaman kalesinin konağı çağda,
Varımda yaşayan eserde sensin...

Sevgine taht olan o gönüllerde,
Türbeyle donanmış bütün illerde,
Seni sayıklayan temiz dillerde,
Erenler kalbinde, ezberde sesin...

Bugün bu dünyada, yarın mahşerde,
En ufak zerrede, hayırda, şerde,
Milyarları yutan koca beşerde,
Her yerde, her yerde, her yerde sensin!..

(Hareket; Mayıs 1968)

TÜRK ÜLKÜSÜ

Tarih beşik oluyor,
Sense koynunda bebek.
Yıllardır salınıyor,
Seni bizden çekerek...

Bir zaman şahikaydın,
Gözlerde, gönüllerde.
Türk mızrağına aydın,
O karanlık günlerde...

Ama şimdi yalnız,
ve gözlerden uzakta,
Ölüyorsun nazlı kız,
Hazırlanan tuzakta!..

(Orkun Dergisi 1963)

PALİKARYA SÜRÜSÜ

Yine Türkü taşladı,
Palikarya sürüsü.
Haydutluğa başladı,
Yüzülecek derisi!..

İzbelerde bir şerir,
Köpek gibi geberir,
Zilletini gösterir,
Vahşetinın serisi...

Azdı, cinnet getirdi,
Şerefını yitirdi,
Sabrımızı bitirdi,
Kalmayacak dirisi...

Her gün yeni halt yiyor,
İtliğini biliyor,
"Bu çıbanı kes!" diyor,
Hükümlerin şerisi...

BEKLENEN DOST

*Sazım çalar, do re mi fa sol la si,
Neyim inler ince bir sızı verir.
Bülbül şakırdasa mahzundur sesi,
Ruhumda aşkımın dağları erir!..*

*Dilim söyler Yunus'un kitabından,
Kalbim okur eski aşk masalını.
Kur'an'dan ses gelir Yusuf babından,
Gözlerim ararken ballar balını...*

*Giderim yanına dedem Adem'in,
İhtirasını duyar ruhum Havva'da.
Uzanırken sonsuzluğa ben emin,
Aşk civcivi çıkar harap yuvada...*

*Bu âlemin böyle muamma benim,
Aşk, ihtiras, şefkat hepsi aynı tel.
Manadır kemiğim, ruhum ve tenim,
Gel beklenen dostum, koş da bana gel!..*

MUTLULUĞUN TÜRKÜSÜ

Önce hafif bir rüzgâr,
Yapraklar şarkı söylese dallarda.
Sonra yağsa yağmur ılgıt ılgıt,
Cirit oynasa sular sokaklarda.
ve sonra güneş siyah duvağını sıyırса,
Çocuklar koşuşsa yollarda...

Kiri temizlense her şeyin,
Ağaçlar, yollar, insanlar tertemiz olsa.
Ben de arınsam kirlerimden,
Kalbime güven, kalbime huzur dolsa...

Değişmese o hoş nesim manzara,
Rüzgâr, yağmur, güneş üçlüsü,
Gece uykum, gündüz ekmeğim, suyum benim,
Düşmese,
Düşmese dilimden mutluluğun türküsü!

(Hareket; Temmuz 1966)

ZELZELE

Kötü bir düşe yatmıştı zaman,
Feci bir rüya görüyordu beşer.
Ki ağustos sıcaklığında,
Soğuk bir esinti koptu doğudan.

Camide merhamet dilerken eller,
Kâbus yağdı kubbeden.
Kirlerin sokağa döktüğü günah,
Feci bir çığlıkla yağdı ılgıt ılgıt,
Belli değildi bir çizgide göç eden...

Beşerde soluksakin acı tebessüm,
Toprakta cansız dilberler, yağız delikanlılar,
Çocuklar doymadan mutluluğa,
Tabiat gazaba geldi bir anda,
ve şimdi Varto, Çat, Hınıs ölü bir diyar...

Doğu tahterevalli, doğu salıncak oldu,
Aheste aheste günlerdir salınıyor.
Doğuda düğün var şimdi; ecel düğünü,
Herkes mütevekkil ve herkes ürkek,
Aynı korkuyla Rabbin azabını anıyor...

Boğazımda düğümlendi hıçkırıklar,
Sırılsıklam oldum yeis yağmurunda.
Tanrım, uzat "Gafur" denen elini,
Uzat, uzat ki bulalım kendimizi varında...

O zaman belki bir sükûnet,
O zaman belki huzur,
Melekler diyarından kanat açar bizlere.
O zaman soluk güneş duvağını sıyrır,
O zaman merhamet yağar semadan,
O zaman rikkat gelir belki yüzlere!..

(Hareket Dergisi; Eylül 1066)

BENDE

*Denizi hançer gibi kesen dalgaların,
Hırçın saldırısıyla,
Hızı var bende.*

*Havayı yırtan kara bulutlar,
Tepemde dönüyor,
Gözü var bende...*

*Arzı renklendiren ihtiyar dağlar,
Karıyla kayasıyla,
Sözü var bende...*

*Hayır, hayır hiçbiri değil,
Onlar bendedir,
Onların özü var bende!..*

(Hareket Dergisi; Aralık 1966)

KERVAN

*Gidiyor hamulesi gam yüklü,
Bahtsız bir kervan,
İçi dopdolu elemle ıstırapla...*

*Yollar uzun, yollar sonsuz,
Kervan mahzun,
Dertleşecek ırmakla, dağla, serapla...*

*Hayatı tatmamış yavrular,
Hayata doymamış gençler,
Hayattan bıkmış ihtiyarlar,
Aynı potada,
Soluk sakın bir akışla,
Buluşacaklar Rab'la...*

(Hareket Dergisi; Kasım 1966)

GEZDİM ANADOLU'YU BİR BAŞTAN

Aha burada, işte Romen Diyojen'in kanları,
Şu türbede yatıyor Alparslan Erleri.
Burada tarih kapışmış,
Burada insanlık var olma savaşında,
ve burada Türklük insanlığın yaşında...
Burada ben Ağrı Dağı kadar heybetli,
Malazgirt kadar engin!..

Kağnım yol alırken Sivas'a doğru,
Bir güzel çıktı karşıma,
Öyle bir güzel ki, yanakları şeftali kırmızısı,
Saçları örgü örgü,
Dudaklarından bir türkü döküldü yüreğime,
Ellerinde gergef dokurken kaderimi,
Haykırasım geldi; 'İşte benim yurdum,
İşte buldum yerimi!'
Burada ben Kızılırmak kadar coşkun,
Serviler kadar zarif..

Maraş'a yürüdüm Kahraman oldum,
Sütçü İmam heyecanıyla yıkandı ruhum.
Antep'e ulaştım Şahin Bey tuttu ellerimden,
Gömdüm müstevliyi kendi kanına,
Gazilik aldım.
Urfa'yla şanıma şan katıldı,
Yürüdü melekler ordusu benimle,
Düşman kendi silahıyla atıldı...

Şimdi karşımda devletin kalbi,
Eski heyecanından uzakta.
Perişan, dağınık mabetsiz şehir,
Yine de benim başşehirim
İstiklâl çorbası burada doyurdu beni,
Burada öğrendim hür olduğumu,
Özgürlük çiçeğim burada açmış,
Düşman mağlup olup buradan kaçmış.
Burada ben bayrağım kadar hür,
Çocuğum kadar mutlu...

Sakarya'da kurtuluş beratını alırken
İzmir'de giydim istiklâl gömleğini.
Düşlerle gerçek burada birleşti,
ve martı kanatlarında
Yaşama çağrım ilan edildi.
Kanımla boyanan güneş
Ufukta denize gömülürken,
Düşmanın suratına
İşaret zincirini burada çarptım.
İlk kez ümit ışığım
Burada parladı geleceğimden,
Burada büyüdü çoban ataşe gibi,
Milli onurum yüreğimden...
Burada ben efeler kadar korkusuz,
Zeybeklerim kadar neşeli...

İstanbul, aşkımı sonsuza işleyen şehir,
Ölümden hayata uzattı beni.
Kırmızı altesi örterken Çanakkale sularına,
Erittim kendini bilmeyen mantığı burada.
Kılıç kını minareler,
Halı nakışı cami duvarları,
Zambakların küçüldüğü şadırvanlar,
Revaklar, kandiller mahyalar,
Ruhum burada geleceği düşünür,
Geçmişe dalar..
Burada ben beni buluyor, beni kaybediyorum,
Destanlık bir tabloyla sonsuza gidiyorum!..

(Hareket Dergisi; Mart 1967)

BAHARI UĞURLARKEN

Adımlarken soğuk su uzakları,
Çırpınırken büyüme arzusuyla yapraklar,
Uyanırken güneş mevsimlik uykusundan,
Bahar gelmiş neyleyim,
Anlayan olmazsa feyzinden, kokusundan...

Olmadıkça beşer bir defneyaprağı kadar zarif,
Yaşamadıkça insanlık erguvan kadar içliliği,
Mayıs böceği ötecek elbet,
Cırcır böcekleri daha dertli, daha elemli,
Çırpınıp haykıracak.
Onlar yorgun gömülürken toprağa,
Boğmak için bütün umutları,
Dökeceği gözyaşımızla bardağa...

Yapraklara düşen çiğlarla,
Baharın topraktaki izi sönecek.
Yine güneşe uzanırken ilk tatlı sancı,
Karla kaderimiz kışa dönecek!..

(Hareket Dergisi; Temmuz 1966)

MENFAAT

Kızı verince baba zengince bir yabana,
"Kalsaydım da köyümde gideydim tek çobana"
Diye sitem eylemiş, ama kim anlar,
Menfaat evladı da esir yapar kapana...

BU SEVDA

*Bahtımı yaratana öyle bağlamasaydım,
Gönlümü ona verip narla dağlamasaydım,
Bir kıvılcım misali doğamazdı bu sevda,
Vuslat aşkıyla yanıp bunca ağlamasaydım!..*

SOFRAM

*Sâkiler melekten, kâse billurdan,
Mezem hurmadandır, şarabım nurdan,
Sofram bir dergâhtır sevda dağıtır,
Çok dervişle kadeh kaldırdık buradan!..*

MİNARE

*Bir nur mu, yoksa sabit gölge mi,
Semada serbestçe yükselen direk?
O mavi boşlukta hazin bir gemi,
Allah'a bağlanmış sade bir yürek...*

İHTİYAÇ OLAN ŞEY

*Zulmet barajını durmayın aşın,
Gemi demir alı, müminler koşun,
Kirden arınmaya muhtaç insanlık,
Dalgalar atılın, denizler coşun!..*

EKSİKLERİM

*Çekiyor beni artık tembel akıbetime,
Yumulan gözlerimde göz kamaştırın sırlar.
Huzurlu olmak burada işlemişken etime,
Orda kayıplarımı bir kıvılcım hatırlar...*

BENİM VECDİM

*Türküler dillerden, saz elden güzel,
Tellerdeki ahenk gazelden güzel,
Bu bir vecdedir kimse sırrına ermez,
Aşkımın ateşi güzelden güzel!..*

SEVDİKLERİM

*Gazada şahlanan tayı severim,
Mızrapla inleyen yayı severim,
İlâhî sevgiyi terennüm eden,
Ruha gıda veren neyi severim...*

SON YÖNELİŞ NOKTASI

*Filiz verdi boyum günaha doğru,
Kendime gelmiştim sabaha doğru,
Arınayım diye çırpınırken ben,
Ellerim açılı Allah'a doğru...*

EN GÜZELİ

*Minarelerde hüzzam geçti varlığımıza,
Nurdan kefenimizi biçti varlığımıza,
Hilatte şu beşeri vasfeylerken Rabbimiz,
“En güzeli” olmayı seçti varlığımıza!..*

HASRET KALDIĞIMIZ

*Çatlak hayâ damarı, ar bilmiyor yüzümüz,
Hırsla teslim bir beden, doymak bilmez
gözümüz,
Materyalist bir çağda küçülürken şahsiyet,
Arınmanın vecdine hasret kaldı özümüz...*

DEVASIZ DERT

*Bir vecdin terennümü sabrın nevası yoktur,
Sığınma hevesi var, lâkin hevâsı yoktur.
Muammayla örülmüş bir iskelet vücudum,
Sırı meçhul bir çile, dert var, devası yoktur!..*

YILDIZLARI GÖZLERİNE SAKLADIM

*Yıldızları gözlerine sakladım,
Çocuklar uyanıp almasın diye.*

*Gülleri dalından rafa kaldırdım,
Şu deli âşıklar çalmasın diye.*

*Yağmurlarla umutları yıkadım,
Şarkılar gurbette solmasın diye.*

*Aşklara gönlümü çöle çevirdim,
Leyla'yı sokakta bulmasın diye.*

*Rüyasına yattım tüm güzellerin,
Sevdalar geçmişte kalmasın diye.*

*Müjdesini verdim vuslat günününün,
Aşk yiğide tuzak olmasın diye.*

MUHSİN İLYAS SUBAŞI

Bütün Şiirleri

Muhsin İlyas Subaşı, 60 yıllık edebiyat yolculuğunun belki de kısmen emeklilik dönemine doğru yürüdüğü bu günlerde, şiirlerini bir araya getirme ihtiyacını duydu. Bunun iki sebebi vardı; birisi ve en önemlisi, bir şairin ilk şiirinden son mısralarına kadar yazdıklarının dökümünü ortaya koyarak böylece edebiyat çizgisinin merhalelerini göstermektir. Diğeri ise, şiirlerin kaybolma riskini ortadan kaldırarak hiç olmazsa kütüphanelerde meraklısı için hazır malzeme bulundurmaktır. Çünkü insanoğlunun entelektüel duyarlılık alanına hitap eden şiirin, böyle bir alanı bugün bulmada zorlandığı kanaatindeyiz. Şiirin giderek sosyal hafızanın dışına taşındığı bir dönemde, şairlerin yalnızlaşan edebi kimliklerine bu tür düzenlemeler çare olur mu, bilemiyoruz? Refah toplumuna doğru sürüklenen insanlığın dünyevileşen göstergesi şiiri giderek, hayatın dışına atılmış olmasındandır. Bu tür çalışmalar toplumun idrakini böyle bir anlayışın ufku doğru yöneltebilmek içindir. Buna katkımız olursa, bundan mutluluk duyacağız.

ISBN: 978-605-9117-67-8

9 786059 117678 >